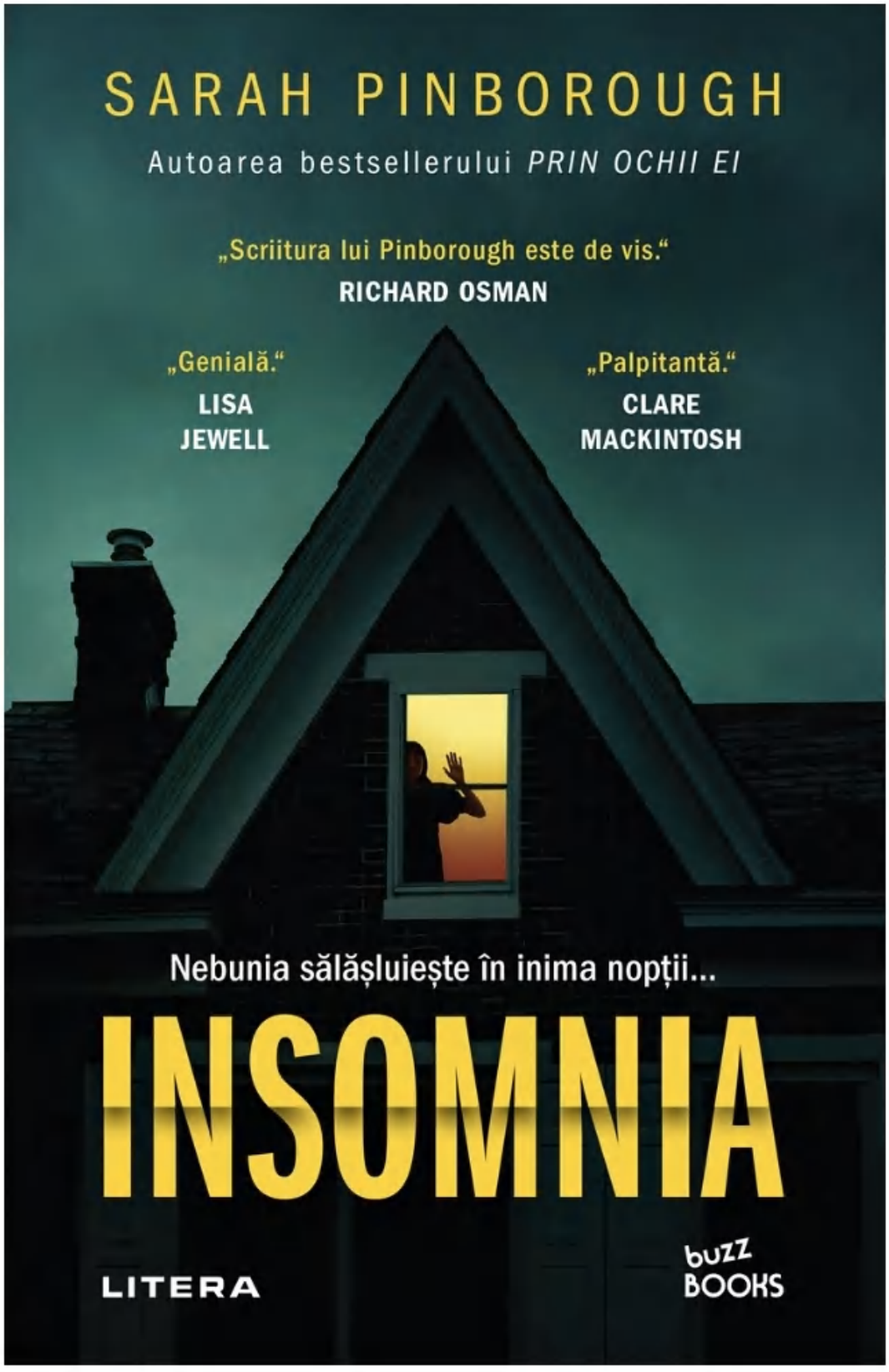
SARAH PINBOROUGH
Autoarea bestsellerului *PRIN OCHII EI*
„Scriitura lui Pinborough este de vis.“
RICHARD OSMAN
„Genială.“
LISA JEWELL
„Palpitantă.“
CLARE MACKINTOSH
Nebunia sălășluiește în inima nopții...
INSOMNIA
LITERA
buzz BOOKS

buzz
BOOKS

Cărţile despre care toată lumea vorbeşte!

O colecţie care cuprinde cele mai noi thrillere, cărţi poliţiste
şi de suspans – romane allate în topurile internaţionale,
ecranizate sau in curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi –
cărţi provocatoare, pe care abia aştepţi să le citeşti

SARAH
PINBOROUGH

INSOMNIA

Traducere din limba engleză şi note
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

LITERA
București

Insomnia

Sarah Pinborough

Copyright © 2022 Sarah Pinborough
Imagine copertă © Miguel Sobreira / Trevillion Images

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Insomnia
Sarah Pinborough

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright și este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea

electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-319-411-0
ISBN EPUB 978-630-319-654-1

Pentru Jessica Burdett.
Producătoare, făuritoare de visuri,
prietenă și tovarășă de insomnie. Îți
mulțumesc din suflet pentru tot. SP x

„Monștrii nu erau nicicând
sub patul meu.
Căci monștrii erau
în capul meu.“

Nikita Gill, *Monștrii*

„Trauma e un călător în timp, un uroborus care se întoarce și devorează tot ce a existat înainte.“

Junot Díaz, *The New Yorker*, aprilie 2018

Prolog

Cealaltă mașină apare de nicăieri.

Nici vorbă de scârțâitul de avertizare al cauciucurilor, nici chiar de o privire laterală, de tip „Ce mama nai...!“, ci izbucnește doar bufnitura puternică, de metal care se lovește cu viteză de alt metal, o explozie de energie, o simfonie a dezastrului. Impactul e atât de puternic, încât geamurile se sfărâmă pe loc, împrăștiindu-se ca o grindină tăioasă, furioasă. Șasiul se ondulează ca valurile apei, iar mașina se ridică în aer, precum în cel mai periculos carusel din parcul de distracții, iar apoi se răstoarnă și se oprește, cu un impact teribil, în șanțul de lângă drum.

După aceea, o liniște îngrozitoare, tulburată doar de un scârțâit slab în clipa în care se așază metalul. Iar apoi, nimic. Radioul nu mai funcționează. Nu se mai aude conversația animată. În câteva clipe, totul s-a schimbat.

Mișcări ușoare pe scaunul pasagerului. O disperare reținută, prinsă în capcană, frântă. Un țipăt care nu e decât un șuierat.

Cealaltă mașină, un bolid cu tracțiune integrală, a rămas pe șosea, cu partea din față turtită, transformată într-un rât de porc. În mod surprinzător, motorul încă funcționează; un horcăit de moșneag, dar unul care, totuși, nu se oprește. Preț de o clipă, de una mai lungă decât

a fost nevoie ca să se distrugă universul vieții din celălalt vehicul, șoferul tremură, cu mâinile pe volan. Soarele încă strălucește, trecând printre copaci. Încă e o dimineață frumoasă, iar șoseaua e încă pustie.

Șoseaua e încă pustie.

Nici un martor.

Nu mai e decât în jur de un kilometru până acasă.

Șoferul lasă totul la voia întâmplării. La voia norocului. Airbagul nu s-a declanșat. Dacă mașina o să pornească, el, șoferul, o să plece. N-o să se uite în urmă. Dacă mașina nu pornește, șoferul o să rămână pe loc și o să înfrunte consecințele. Mâini tremurânde mută schimbătorul de viteze într-a întâia, iar apoi apucă volanul. Dintr-odată, șoferul devine conștient de durerea care îl copleșește în urma impactului. Automobilul de teren, o mașinărie ca un cal de povară, pornește scârțâind, se întoarce și înaintează târâș-grăpiș de-a lungul drumului. Șoferul aruncă o privire înapoi. Nu se poate abține. O mână se ridică dinspre silueta prinsă pe locul pasagerului. Un strigăt de ajutor.

Șoferul geme. O să sune la ambulanță. De la un telefon public. Dar în drumul său scurt nu se află nici o cabină telefonică. Însă o să vină cineva. Șoseaua asta se aglomerează până la ora nouă. Cineva o să sară în ajutor. Șoferul e convins de asta.

1

Douăsprezece zile până la ziua de naștere

E cineva în casă.

Nu e un gând propriu-zis, ci e ceva sălbatic, instinctiv. Mă ridic în pat și mă așez în capul oaselor, trează dintr-odată, cu inima bubuindu-mi în piept. Ceasul arată 1.13, iar eu rămân nemișcată. Ascult, încordată, fiind sigură că o să aud un scârțâit dinspre hol sau că o să văd o umbră amenințătoare apărând dintr-un colț întunecat al camerei. Dar nu e nimic în afară de susurul ploii care bate în ferestre și de murmurele nopții liniștite.

Mi s-a făcut piele de găină. Ceva m-a trezit. Nu un vis. Altceva. *Ceva care se află în casă.* Nu pot să scap de senzația asta, așa cum se întâmpla pe vremea când eram mică și coșmarurile mă prindeau atât de strâns în mrejele lor, încât simțeam că mă înapoiasem în noaptea *aceea*, iar femeia care mă luase în grijă venea în goană să mă liniștească, ca să nu trezesc întreaga familie.

Robert doarme dus, cu spatele la mine. Nu-l trezesc. Probabil că nu e nimic, dar tot sunt cuprinsă de teamă. *Copiii.*

N-o să pot adormi la loc decât dacă arunc o privire în camera lor, așa că mă ridic din pat. Mă trec fiori de frig prin tot corpul în clipa în care ating covorul cu tălpile goale, dar mă strecor afară din cameră, pe palier.

Privind în lungul coridorului central, mă simt foarte mică, semiîntunericul făcând culoarul să pară nesfârșit, gura căscată a unui monstru aflat în fața mea. Pășesc înainte.

„Sunt mamă și soție. O femeie cu o carieră. Asta e casa mea. Adăpostul meu."

Îmi pare rău că nu mi-am adus telefonul, ca să-l folosesc drept lanternă. Mă uit peste balustrada palierului. Nimic nu mișcă în umbra neagră de jos. Nu se aud bufniturile făcute de hoți care să caute bunuri scumpe prin întuneric. Nu e nici un pericol.

O pală de vânt aduce șfichiuiri de ploaie în ferestrele ca de catedrală ale casei, făcându-mă să tresar. Merg până la capătul coridorului, acolo unde acesta se întretaie cu zidul, un arc perfect de beznă. Îmi duc mâinile căuș la ochi și-mi lipesc fața de geamul rece, dar nu văd decât forma nedeslușită a copacilor. Nici o lumină. Nici o urmă de mișcare. Dar tot tremur în momentul în care mă întorc cu spatele la fereastră și traversez curba în formă de „L" de dinaintea mea, spre camerele copiilor. Parcă simt pași dansându-mi pe mormânt.

Mă simt mai bine de îndată ce am deschis ușa camerei lui Will. Fiul meu, în vârstă de cinci ani, deja elev de școală, doarme întins pe spate. Pilota imprimată cu dinozauri e aruncată într-o parte, iar părul negru, pe care l-a moștenit de la mine, îi e ciufulit și transpirat. Poate că și el a avut o noapte grea. Îl acopăr cu grijă, dar oricât

mi-ar fi de măsurate mișcările, el tot se trezește și deschide ochii.

– Mami!

E somnoros, derutat, dar în clipa în care-i zâmbesc, îmi răspunde la zâmbet și se răsucește pe o parte. Are sub pernă caietul de desen, pe care-l trag de dedesubt, șoptind:

– Dacă dormi pe chestia asta, nu-i de mirare că te-ai trezit...

Deschid caietul la cel mai recent desen în creion, făcut cu tot entuziasmul. În întunericul camerei, îl întorc pe toate părțile, încercând să înțeleg ce reprezintă. Sinceră să fiu, arată ca un câine călcat de o mașină – de două ori.

– E un dinozaur, mă lămurește Will, râzând.

Apoi cască, ca și cum știe că desenul nu e cel mai mare talent al lui, fapt care nu-l deranjează.

– Da, bineînțeles că e un dinozaur!

Pun caietul pe masa de lângă patul lui și-i dau un sărut de noapte bună. Aproape că a adormit la loc și probabil că n-o să-și amintească nimic mâine-dimineață.

Apoi mă duc în camera lui Chloe și văd că și ea e în lumea viselor. Părul blond îi e răsfirat pe pernă, ca un evantai. Pare o prințesă adormită, descinsă direct dintr-un basm, chiar dacă, la vârsta de șaptesprezece ani și fiind o veritabilă feministă modernă, ar fi prima care să-mi spună că basmele sunt niște prostii misogine. Mă întorc în camera mea, râzând de mine și de teama mea absurdă.

Mă vâr înapoi în pat și mă ghemuiesc, iar Robert abia dacă se mișcă. E ora 1.30. Dacă adorm acum, pot să mai prind patru ore de somn. Ar trebui să adorm repede – după cum mi s-a întâmplat întotdeauna în viața plină, animată și istovitoare pe care o duc, așa că mă fac covrig și aștept să adorm. Dar somnul nu se lipește de mine.

La ora trei dimineața, îmi verific e-mailurile – felicitări trimise la miez de noapte de Buckley pentru rezultatul de ieri, din instanță, în procesul de divorț al soților Stockwell – iar apoi citesc știrile pe telefon, după care mă duc la toaletă. În timp ce mă vâr la loc în pat, Robert aproape că se trezește, dar numai cât să mormăie ceva neinteligibil și să-și arunce un braț greu peste mine. Rămân întinsă, iar prin cap îmi zumzăie planurile pentru ziua care se apropie cu repeziciune; mă simt din ce în ce mai nemulțumită la gândul că o s-o înfrunt deja obosită. Trebuie să ajung în birou la 7.30 dimineața. Rareori se întâmplă să mă întorc acasă după mai puțin de douăsprezece ore, iar asta, doar dacă pot să scap de ieșirea obligatorie împreună cu colegii, ca să bem ceva. N-am voie să fac greșeli. Mai ales acum, când sunt pe cale să devin cel mai tânăr partener din firmă. Dar îmi iubesc meseria, o iubesc cu adevărat.

Fac câteva exerciții yoga de respirație, încercând să-mi relaxez toți mușchii și să-mi golesc mintea de gânduri. Pare foarte ușor, dar

de obicei ajung să-mi treacă prin cap lucruri tâmpite, cum ar fi, de pildă, dacă avem destul lapte în frigider sau dacă nu cumva ar trebui să schimbăm distribuitorul de gaz. Drept urmare, chiar dacă ritmul cardiac îmi scade, tot nu adorm.

Urmează o zi lungă.

2

Unsprezece zile până la ziua de naștere

Am multe de făcut la serviciu. Până la 10.45 am avut două ședințe, am rezolvat niște probleme de facturare și am sunat alți trei clienți, cărora le-am explicat pe un ton calm că nu pot forța instanțele să funcționeze mai repede, că nu pot grăbi răspunsurile avocaților părții adverse, oricât de enervante ar fi întârzierile, și că de fiecare dată când sunt nevoită să-i sun ca să-i liniștesc, îi costă bani. Oamenii par întotdeauna mai grăbiți să iasă dintr-o căsnicie decât au fost atunci când au decis s-o înceapă.

Îmi verific telefonul mobil. Am trei apeluri ratate de la un număr necunoscut, dar, oricine ar fi, trebuie să aștepte. Am pe altcineva de care să mă ocup mai întâi. Alison.

Se aude o bătaie în ușă și inspir adânc. Cu Alison nu e niciodată ușor.

– Intră!

Alison Canwick are în jur de cincizeci și cinci de ani și convingerea fermă că vârsta în sine impune autoritate, iar faptul că e avocat de mai mult timp decât mine ar trebui să cântărească mai greu decât poziția ei de asociat junior în echipa mea. Dacă aș ajunge partener în firmă, m-ar ucide.

– Felicitări pentru cazul fostei doamne McGregor! îi spun eu zâmbind și făcându-i semn spre un scaun pe care ea însă nu se așază. Cred că e mulțumită de rezultat!

– Atât de mulțumită pe cât poate fi o femeie al cărei soț a fugit în lume cu una care are aceeași vârstă ca fiica lor cea mare.

„Acceptă felicitările!“, îmi vine să-i spun.

Alison se pricepe cel mai bine să se ocupe de soții furioase, dornice să se răzbune. Nu știu dacă asta vor cu toatele, dar Alison le instigă să parieze totul pe o carte, așa cum a făcut și ea atunci când propriul soț a părăsit-o pentru o altă femeie, în urmă cu zece ani. Poate că dacă ar înceta să alimenteze furia altora, ar slăbi și a ei. Pe când așa, rezultatul în cazul McGregor a fost bun, dar n-a fost în totalitate în favoarea clientei lui Alison. Am felicitat-o numai ca să încerc să îndulcesc ceea ce urmează să-i spun.

– Ei, da, ai dreptate!

Mă așez, deși ea a rămas în picioare.

– În legătură cu orele tale care se pot factura, spun eu, iar fața ei se încordează, dar îmi iau

inima-n dinți și continui: Ești sub optzeci la sută de două săptămâni și m-am gândit să verific dacă nu cumva simți că lucrezi sub presiune, că nu...

– Sunt convinsă că nenorocitul ăla de program de computer nu înregistrează totul cum trebuie.

– Te rog, Alison, lasă-mă să termin!

Mai e ceva. Alison consideră că nu greșește niciodată. Și nici nu e în stare să-și recunoască vreo slăbiciune.

– Nu-ți fac nici un reproș, o mint eu, doar că vreau să mă asigur că totul e în regulă. De obicei, ești prima care își atinge obiectivele.

Ca să fiu sinceră, ultima parte e adevărată. Alison e deosebit de harnică și poate că nu înregistrează numai succese, dar știe foarte bine că trebuie să putem factura un minimum de optzeci la sută din orele de lucru.

– Totul e în regulă cu mine! spune ea, nemulțumită. De acum încolo o să mă asigur că-mi îmbunătățesc ritmul de lucru.

– Orice probleme ai avea, eu sunt aici ca să te ajut!

De cum îmi ies cuvintele astea din gură, îmi dau seama că am greșit. Ea își încordează maxilarul, iar ochii îi scânteiază de indignare.

– O să țin minte!

O a doua bătaie în ușă ne salvează pe amândouă. Intră Rosemary, secretara mea, care e și ea în vârstă de peste cincizeci de ani, dar care e o persoană ce emană căldură și bucurie de

a trăi. Rosemary ține în mână o vază mare, cu fiori.

– Uită-te la florile astea!

Le duce direct la măsuța decorativă de lângă fereastră. Sunt frumoase, cel puțin douăzeci de fire, înfiorite.

– Pentru mine?

Nu știu ce să cred. Nu e nici o ocazie specială, iar Robert nu mi-ar cumpăra trandafiri. Știe că, în locul unor plante condamnate să putrezească, deși arată atât de frumos, aș prefera unele care să continue să trăiască.

Alison rămâne pe loc, curioasă, iar eu nu mă ostenesc să-i spun să plece.

– Biletul ăsta a venit odată cu buchetul, mă anunță Rosemary, întinzându-mi-l.

O, Doamne, Parker Stockwell!

Încă o dată, îți mulțumesc. Iar dacă ai vreodată chef să luăm cina promisă, sună-mă. Parker x

Eu scot un geamăt. În timp ce Rosemary se uită la mine cu un aer întrebător, Alison rânjește, atotștiutoare.

– Lasă-mă să ghicesc – domnul Stockwell?

Se întoarce și pleacă, arborând o mină victorioasă, care mă irită și mai tare.

– Nu m-ar deranja dacă n-ar fi atât de scârbos, spun eu, uitându-mă la fiori. Auzi, să mă invite la cină! Nu cred că s-a așteptat la un refuz, cu toate că sunt căsătorită.

– Îmi imaginez că nu primește multe refuzuri.

– Adevărat! Dar nu e genul meu, adaug, inspirând adânc și tăind numele lui Alison din agenda cu programul zilei. Poate că ar trebui să-i fac cunoștință cu Alison, gândesc eu cu voce tare, iar apoi râd, înveselită de un asemenea gând. De ce trebuie să fie atât de dificilă?

– E invidioasă, asta-i tot, răspunde Rosemary. Tu ești mai tânără, ai mai mult succes, ai o familie minunată și – o, am uitat! – a sunat sora ta. Mi-a spus că a încercat să te contacteze pe mobil de câteva ori. Vrea s-o suni. Cât mai repede.

Phoebe.

Dintr-odată, dau uitării fiorile, pe Alison, ziua mea plină și lipsa de somn. M-a sunat Phoebe. Caut, printre apelurile pierdute de pe telefonul mobil, numărul necunoscut. E din Marea Britanie. Phoebe. Sora mea. S-a întors. Iar singurul lucru la care mă pot gândi e...

„De ce acum? De ce atât de aproape de ziua mea de naștere?“

3

– Sunt la spital. Salonul numărul 15. Ar fi bine să vii!

Atât a spus ea înainte să închidă, iar acum, când sunt aici, înțeleg de ce. M-a păcălit să vin.

E un salon privat, dar unul de geriatrie. Trec de câteva alte saloane și nu pot să nu arunc o

privire prin ușile pe jumătate deschise. Într-unul dintre ele, un bărbat cu pielea obrajilor zbârcită, cu părul rar și subțire, se scufundă încetul cu încetul în viața de după viață. În altul, un pacient se uită la televizor, urmărind, cu sonorul dat prea tare, emisiunea *Case demolate*. În ultimul salon se vede un scaun cu rotile pliat și sprijinit de perete, iar o femeie îi citește dintr-o revistă unei bătrâne. Aceasta din urmă, care ascultă în timp ce soarbe pe îndelete dintr-o ceașcă de ceai, poate să fie mama celeilalte sau vreo mătușă. Instantanee de viață. Nu vreau să ajung la camera în care se află al meu.

Vocea unei asistente mă face să tresar.

– Pot să vă ajut?

– Mă numesc Emma Averell. Adică Bournett! O caut pe Phoebe Bournett.

– Emma? Cealaltă fiică a Patriciei Bournett? Ați semnat la intrare?

„Iată instantaneul!“

Asistenta vorbește tare, enervată, iar femeia care îi citește bătrânei în salonul lângă care m-am oprit încetează cu cititul și se uită la noi. Mă îndepărtez de ușă.

– Îmi pare rău, n-am...

– Emma, sunt aici!

Phoebe se află la capătul coridorului. Sora mea mai mare.

Părul i-a crescut și-i cade în jurul umerilor; îmbrăcată cu o bluză în stil tunică, cu blugi negri, mulați, și încălțată cu balerini, e greu de

crezut că are patruzeci și doi de ani. Dar toate astea sunt un travesti. În cazul lui Phoebe, nimic nu e întâmplător, iar o privire mai atentă la chipul ei dezvăluie o altă poveste. Pe frunte și în jurul gurii i se văd riduri care nu mai sunt firișoare subțiri, ci pătrund mai adânc – cârligele de undiță ale timpului, care-i trag pielea în jos.

– Aproape că mi-ai provocat un atac de cord, Phebes! Am crezut că ești bolnavă!

Ea mă studiază preț de câteva clipe lungi.

– Ce straniu!

– Poftim?!

– Semeni atât de mult cu ea! Așa cum era *pe atunci*.

De ce nu poate niciodată să spună ceva frumos? Ca, de pildă: „Bună, Emma, ce dor mi-a fost! Cum e la serviciu? Sunt mândră de tine!“ Nu, ea trebuie să te muște de jugulară. Ca și cum o supără faptul că mă iubește. Uneori – acum, spre exemplu – sunt convinsă c-o supără.

– Nu semăn deloc cu ea!

– Tu nu-ți amintești, răspunde Phoebe, ridicând din umeri. Dar chiar semeni cu ea, așa cum era pe atunci. Adică, adaugă, încruntându-se un pic, ești leită ea! E tulburător!

Refuz să mușc din momeală.

– Am plecat de la serviciu fiindcă am crezut că ai avut un accident. Dacă n-ai pățit nimic, putem vorbi altădată.

„Peste câțiva ani, cel mai probabil!“

– Dacă ți-aș fi spus, n-ai fi venit.

– E vorba de ea, nu-i așa?

Are dreptate, n-aș fi venit. Și nimic nu mă poate face să rămân.

– Te referi la mama? Doar nu e Voldemort! Poți să rostești cuvântul! Ea e acolo, spune Phoebe, făcând un semn din cap spre o ușă închisă. Și-a spart capul în timpul nopții, izbindu-se de oglinda din camera ei..., adaugă, iar apoi se oprește din vorbit în clipa în care mă vede făcând, involuntar, un pas în spate, ...în mod repetat! Are un hematom cerebral posibil letal. Am crezut că ai vrea să știi.

Mă uit în jur și mă încrunt.

– Unde sunt gardienii?

Pe Phoebe o surprind atât de tare vorbele mele, încât izbucnește într-un hohot de râs.

– E o femeie fragilă, în vârstă de șaptezeci și cinci de ani, cu o sângerare craniană severă și care de zeci de ani nu mai poate decât să-și târască picioarele și să îndruge prostii. Nu reprezintă un pericol!

– Chiar și așa, ar trebui să fie trimis aici un angajat care să asigure securitatea!

M-aș simți mai apărată dacă ar fi de față gardienii, dacă ar exista pază la ușa ei. Spaimele din copilărie sunt adânci.

– Emma, nu-i mai pasă nimănui de ce a făcut ea cândva! spune Phoebe, întotdeauna directă. Și trăiește într-o unitate clinică securizată, nu la pușcărie!

Uneori, caut pe Google locul ăsta. În ultimul timp am făcut-o mai des. Nici nu știu de ce; poate că mă liniștește să știu că ea încă se află în spatele mai multor rânduri de porți de securitate și de gratii – acestea din urmă, înțelese în sens metaforic. Unitatea de medie siguranță Hartwell House. *Pentru pacienți care au intrat în contact cu sistemul de justiție penală și care reprezintă un risc serios la adresa altora...* Într-un film de aventuri, s-ar numi „instituție pentru nebuni criminali".

– Numai fiindcă era prea nebună ca s-o bage la pușcărie, mormăi eu. Iar *mie* îmi pasă, adaug, după care devin eu cea vehementă: Nu pot să cred că m-ai făcut să vin aici! Am spus mereu cât se poate de răspicat că nu mai vreau s-o văd niciodată! De fapt, nici nu-mi vine să cred că stăm de vorbă în momentul de față! i-o trântesc lui Phoebe, lovită de un gând. Cum de te afii aici?

Cum de au contactat-o cei de la unitatea de detenție? Eu sunt, cu siguranță, mai ușor de găsit. Phoebe nici nu locuiește în țară.

Sora mea ridică din umeri, oarecum enervată, gestul ei fiind dintre acelea care nu garantează nimic și care de obicei înseamnă că urmează să se lanseze o bombă.

– Am vizitat-o în ultimul timp.

Iată și bomba! Mă sprijin de perete. Ar trebui să fiu la birou. Am o zi plină. Nu-mi trebuie așa ceva.

– Cum adică ai vizitat-o? Când?

– Nu de multe ori. În ultimele câteva luni.

– Stai puțin!

Ultima dată când am primit vești de la Phoebe, ea locuia în Spania și lucra pentru o firmă de afaceri imobiliare.

– Te-ai întors *de câteva luni?* Și abia acum iei legătura cu mine? Ce mama naibii, Phoebe!

O, Doamne, ce mă enervează! Sunt prea ocupată ca să mă aflu aici, iar ea ar fi trebuit să știe că n-avea rost să mă aducă în locul ăsta. Mă răsucesc pe călcâie și pornesc, ca o vijelie, înapoi pe coridor. Asistenta, așezată la biroul din celălalt capăt, îmi face semn să iscălesc de intrare.

– Emma Averell, la naiba! îi strig eu în clipa în care trec prin dreptul ei.

N-are decât să semneze ea în locul meu.

Mă sprijin de mașină și las briza să-mi domolească vâlvătaia de furie. Presupun că s-au terminat orele de vizită, fiindcă trec pe lângă mine oameni de toate categoriile, îndreptându-se spre mașinile lor. Fără îndoială că unii și-au vizitat mamele aici. Eu sunt cea mai rea fiică din toată parcarea. Cea mai rea fiică a celei mai rele mame. Dar nu sunt cea mai rea soră. Nici nu-mi pot exprima sentimentele în cuvinte. Phoebe mi-a dat o lovitură sub centură. S-o viziteze? Și nici măcar să nu-mi spună că s-a întors în Statele Unite?

– Emma! strigă ea, venind spre mine. Așteaptă!

– Nu pot să vorbesc acum cu tine, Phoebe, pur și simplu nu pot!

N-am energie pentru o confruntare cu sora mea, în parcare.

– Știam că o să reacționezi așa!

– Nu da vina pe mine! Eu îți sunt mereu alături. *Mereu!* Tu ești cea care preferă să stea departe.

– Dacă te face să te simți mai bine, continuă să-ți spui povestea asta! strigă Phoebe, aruncându-mi, la rândul ei, o privire furioasă. Și eu ți-am fost alături de multe ori. Pe vremea când n-aveai toate astea, adaugă ea, făcând semn din cap spre mașina mea cea nouă.

– Ce s-a întâmplat cu viața ta din Spania? Dar cu slujba pe care o aveai? întreb eu.

– A fost ideea șefului meu să vin. El mi-a spus că, dacă petrec timp alături de ea, asta o să aibă un efect vindecător asupra mea.

– Dar nu să petreci timp și alături de mine.

Eu sunt rece, iar ea e defensivă.

– Nu sunt obligată să-ți explic alegerile mele de viață, Emma! Și știam că urma să reacționezi groaznic în momentul în care aveai să auzi că merg *la ea*. Oricum, e într-o stare catatonică, așa cum a rămas de atunci și...

– Nu vreau să știu nimic despre ea! Nu-mi pasă de ea!

Deschid portiera mașinii.

„Am aproape patruzeci de ani, sunt prea mare ca să mă mai tem de monștri!“

– Dar tu? Să știi că mi-ai rănit sentimentele, Phoebe!

– Ce să-ți spun, de parcă ai fi vrut să mă vezi! Uită-te la tine! Mașină nouă. Casă nouă. Viață în luminile rampei. Întotdeauna ocupată. Am văzut articolul din ziar despre tine. O nouă stea pe firmamentul domeniului juridic! Nu ți-a rănit nimeni sentimentele. Nu vrei decât să controlezi totul.

Pare foarte înverșunată, iar eu nu vreau să reluăm aceleași vechi discuții.

– Oricum ar fi, adaugă Phoebe făcând un pas înapoi, ea e în stare gravă. Poate că ți-ar face bine s-o vezi. Să pui capăt întregii povești. Să scapi de frica aceea.

– Nu mi-e frică!

Îmi arunc geanta pe scaunul din dreapta și urc.

– Ba da, îți e!

Phoebe ține portiera deschisă, iar privirea ochilor ei negri e pătrunzătoare. Sora mea are o umbră de surâs pe buze.

– Peste o săptămână împlinești patruzeci de ani. Te-ai temut mereu de clipa asta.

– Drum bun înapoi în Spania, Phoebe! răspund eu, după care trag cu putere de portieră și pornesc, grăbită, motorul.

O văd în oglinda retrovizoare cum mă privește îndepărtându-mă și sunt sigură că zâmbește.

Cum a putut să amintească acum de ziua mea de naștere?

E o nemernică. Ce nemernică!

4

În clipa în care mă înscriu în lungul șir de mașini care se târăsc spre ieșire, îmi păstrez privirea ațintită înainte. Phoebe a susținut mereu că n-a deranjat-o să împlinească patruzeci de ani, dar a renunțat la o slujbă sigură și a rupt legătura cu mine – chiar așa, intermitentă cum era – cu puțin timp înainte de cea de a patruzecea ei aniversare. Se pare că a plecat într-o tabără de gastronomie undeva prin Europa de Est, ceea ce a fost cel mai atipic lucru pe care l-a făcut vreodată. Așa că, orice ar spune, împlinirea acelei vârste a deranjat-o.

De atunci, a fost absentă. Cel puțin în ceea ce mă privește. Iar acum se așteaptă ca eu, deodată, chiar înainte să împlinesc patruzeci de ani, să doresc, după atâta amar de vreme, să petrec timp alături de mama noastră. Nu înțeleg ce e în mintea surorii mele.

E ora prânzului și, cu opriri și porniri lente, traficul se îndreaptă spre un sens giratoriu; nemulțumiți, șoferii sunt irascibili în căldura înăbușitoare. Pornesc aerul condiționat. Trebuie să mă adun.

„Și-a spart capul în timpul nopții, izbindu-se de oglinda din camera ei.“

După ce virez la stânga, traficul se relaxează, în sfârșit. Încerc să-mi îndrept atenția spre muntele de treburi care mă așteaptă la birou și spre minciunile pe care o să trebuiască să le spun tuturor despre motivul pentru care a trebuit să mă duc la spital, fiindcă toată lumea de acolo știe că mama mea e moartă. O să trebuiască să spun că Phoebe a avut un accident sau ceva de genul ăsta, dar gândurile mi se întorc cu încăpățânare *la ea*. La mama noastră. Vechile glume – „De ce îți e teamă?“, „De vârsta de patruzeci de ani. Să nu cumva să mă transform în mama!“ – sunt cu toatele înfricoșător de adevărate pentru mine.

Toată viața mea, vârsta de patruzeci de ani s-a conturat la orizont amenințătoare precum un spectru – mai mult pentru mine decât pentru Phoebe, fiindcă pe Phoebe mama n-o numea niciodată „copilul nebun“. Mie îmi șoptea mama câteodată că aveam să înnebunesc la fel ca ea, mie îmi înfigea degetele adânc în brațe, șuierându-mi că și eu aveam „sânge rău“. Că era o moștenire de familie.

Mai toate amintirile mele din copilăria petrecută alături de mama sunt fragmente vagi, cu excepția acelei ultime zile. Phoebe își amintește mai multe, dar ea avea opt ani pe atunci, pe când eu, numai cinci. Pe vremea aceea eram cu adevărat surori. Exista o legătură între noi. Iar apoi a venit acea noapte care ne-a despărțit.

Cel mai bine îmi amintesc dimineața. Ultima dimineață. Simt și acum covorul aspru sub genunchi în timp ce făceam o felicitare, pe care Phoebe desenase cu grijă un „40“ mare, iar eu l-am colorat, după care ea m-a luat de mână și m-a ținut strâns în timp ce coboram scările.

Preț de o clipă, m-am întors în timp, pierdută în amintirea acelei zile, iar apoi un sunet de claxon mă reîntoarce în prezent. Serviciu. Trebuie să mă întorc la serviciu. Dar, chiar și în timp ce parchez, simt stafia mamei ieșind din ungherele întunecate ale minții mele, precum și mâna lui Phoebe, care mă strânge cu putere și mă trage departe de ea.

„Semeni atât de mult cu ea!“

Cât de mult mi-aș dori să mă eliberez definitiv de amândouă!

– E nostim că mi-ai distrus viața, nu-i așa?

Ajunsă înapoi în centru, am parcat și am ieșit din mașină. Preț de o clipă, nu-mi dau seama că vorbele astea, scuipate cu furie, îmi sunt adresate. Dar apoi îmi ridic privirea și o văd pe Miranda Stockwell, toată un pachet de nervi, aținându-mi calea.

– Doamnă Stockwell, dacă mai aveți vreo problemă de discutat, vă sugerez să vă contactați avoca...

– L-ai ajutat să-mi fure copiii!

Izbește cu palmele în capota mașinii mele, prilej cu care îi văd de aproape fața roșie și machiajul întins. Alte mașini se opresc în jur,

așa că nu mă tem că ea m-ar putea ataca fizic, dar după ce am evitat o ceartă în parcare cu Phoebe, n-am nici cea mai mică intenție să mă angajez în alta cu fosta soție a unui client.

– Nu, Miranda, răspund eu pe un ton blând, dar ferm. Nu eu am făcut asta. Tu ai făcut-o. Dar lucrurile se pot schimba. Dacă apelezi la ajutor specializat, sunt sigură că o să poți face o nouă cerere pentru...

– O, acum îmi dai *mie* sfaturi?! întreabă Miranda pe un ton batjocoritor. Toată lumea crede că sunt nebună! Și tu crezi asta! mă acuză ea, scoțând un hohot de râs care seamănă cu un sughiț. El s-a descurcat bine, nu-i așa? M-a făcut să par nebună, iar voi l-ați crezut cu toții. A făcut să par că nu sunt suficient de *stabilă mental* ca să-mi cresc copiii. Ce minciună sfruntată!

Am avut parte de destule nebune pentru o singură dimineață, iar problema asta nu mă privește. Nu mă mai privește. Cazul s-a încheiat.

– Îmi pare rău!

Sunt obosită, dar o compătimesc. Aș prefera ca Miranda și fostul ei soț să fi solicitat custodie comună, dar comportarea ei instabilă a făcut ca un asemenea demers să devină imposibil.

– Dacă vrei să contești decizia, vorbește cu avocatul tău!

– Poate că o să-mi fac singură dreptate! conchide ea, iar apoi se întoarce, clătinându-se

ușor, și-mi dau seama că a băut. O să vedem atunci dacă-ți mai place, ticăloasa naibii!

Îmi strigă ultimele cuvinte în timp ce se îndepărtează, iar eu mă sprijin de mașină preț de o clipă, până ce ea cotește. Capul îmi bubuie de durere. Dar măcar nu se poate întâmpla nimic mai rău de-atât în ziua asta.

Abia mai târziu, după ce plec pe furiș, evitând băuta ritualică de vineri, de la Harry's Bar, pretextând că trebuie să văd cum mai e glezna luxată a lui Phoebe, descopăr că ziua asta mi-a rezervat ceva mai rău. Sunt foarte mulțumită să ajung acasă înainte de ora de culcare a lui Will și să mă pot bucura de o seară de vineri alături de familie, dar apoi văd ce s-a întâmplat cu mașina mea cea nouă. Primul lucru care mă izbește e vopseaua zgâriată cu o cheie – „Dacă vrei să ajungi partener în firmă, Emma, trebuie să-ți asumi cu totul rolul ăsta!" – o linie strâmbă, care se vede clar pe fundalul albastru al portierei. Abia atunci îmi sare în ochi biletul lăsat sub ștergătorul de parbriz. O bucată de hârtie dintr-o agendă cu spirală, despre care credeam că nu se mai cumpără, mai ales de către femei ca Miranda Stockwell.

Cuvântul e scrijelit furios, cu pixul, atât de tare încât pe dosul foii pare că e scris în Braille.

TICĂLOASĂ

Mă uit lung la bilet și apoi privesc în jur. Miranda nu se vede nicăieri. Nu se văd nici camere de supraveghere. Scot telefonul și fac o

fotografie a mașinii la locul faptei, astfel încât să se vadă zgârieturile – nu că aș putea dovedi ceva; apoi mă urc în mașină și închid portiera, aruncând și biletul înăuntru. Minunat. Nemaipomenit.

5

– Hei, unde-i tata?

– Nu știu. Presupun că e în camera lui de la subsol. Fratele tău e gata de culcare? întreb eu.

Abia am ajuns acasă și-mi umplu un pahar cu apă în bucătărie, frunzărind scrisorile îndesate lângă fierbător – o asigurare nouă făcută de Robert, deși, văzând uluitoarea primă de asigurare, trebuie să-l întreb de ce e atât de scumpă față de polițele de dinainte – când apare în prag Chloe, ținându-și în mână iPadul. E deja mai înaltă decât mine, blondă, fermecătoare și plină de încredere în sine. Fiica tatălui ei.

– Am creat evenimentul acela pe Facebook, așa cum mi-a cerut tata, spune ea. A trebuit să-i adaug la contul meu pe câțiva dintre tații și mamele copiilor de la școală, ca să-i pot invita. Cred că n-am uitat pe nimeni.

– Ce eveniment?

– Nu ți-a spus? A zis că ți-a spus..., murmură ea, iar apoi se întoarce și strigă în lungul coridorului: Tată! Tată! Nu i-ai spus mamei?

– Ce nu mi-a spus?

Trei minute mai târziu, mă afiu în camera lui Robert și stau în fața televizorului, blocând imaginea echipei Leeds care execută un corner, o lovitură liberă sau orice altceva sunt pe cale să facă jucătorii, mișcare menită să le dea șansa să câștige meciul.

– O petrecere de ziua mea? întreb eu.

– Emma! Ei, haide, nu văd!

Robert se apleacă, încercând să vadă pe lângă mine. Cum nu mă mișc, în cele din urmă pune pauză meciului.

– Am spus că nu vreau nici o zarvă!

Vorbesc pe un ton tăios. Nu mă pot abține.

– Împlinești patruzeci de ani. Trebuie să sărbătorești cumva! Și, oricum, nu e o petrecere propriu-zisă, ci doar o reuniune. În numele ideii că abia acum începe viața cu adevărat, chestii de genul ăsta, explică el încruntându-se, iritat. Trebuia să fie o surpriză frumoasă! De ce te supără atât?

N-am nici un răspuns. De fapt, *am*, dar e numai pentru mine.

– Ar trebui să fii mândră! exclamă Chloe.

Fiica mea e pe jumătate în cameră și pe jumătate afară și-mi dau seama că existența ei acasă se petrece mai mult în pragul ușilor zilele astea, Chloe nefiind niciodată pe deplin decisă să petreacă timp alături de noi, pândind întotdeauna prima ocazie de a da fuga în intimitatea camerei sale.

– Patriarhatul e cel care le face pe femei să se îngrijoreze că îmbătrânesc. Mamă, ar trebui să-ți accepți vârsta cu brațele deschise! Următorii zece ani o să fie deceniul tău de forță!

– Atunci, poate că ar trebui să încep să-mi exercit forța votând împotriva petrecerii ăsteia!

– *Mamă*, ce naiba! spune Chloe, punându-și o mână în șold, într-o postură dramatică.

– Nu sunt decât vreo douăzeci de oameni, pledează Robert. Nimic excepțional!

– Bine.

Știu că am fost învinsă, iar Chloe a primit deja două răspunsuri la invitația lansată prin evenimentul de pe Facebook. Dacă am anula totul acum, ar arăta ciudat.

– Bine. Dar ar fi trebuit să mă întrebați mai întâi.

În timp ce plec în căutarea lui Will, mi-i imaginez privindu-se unul pe celălalt și dându-și ochii peste cap. Știu că am reacționat exagerat, dar, în clipa în care mi-au dat vestea, am simțit cum mi s-a strâns stomacul de teamă.

Patruzeci. Se apropie. Și nu pot să mă opun.

„E doar un număr!“ îmi spun, simțind pe spinare degetele reci ale fricii. „Doar un număr!“

Aniversarea asta o să vină și o să dispară înainte să-mi dau seama.

Will aproape că a terminat cu spălatul pe dinți, iar în jurul gurii are un zâmbet de clovn, făcut din pastă de dinți. Fiul meu se trage de

buza inferioară ca să-și studieze dinții de jos, iar apoi pe cei de sus.

– Încă nu se mișcă nici unul?

Nu-mi dau seama ce-și dorește mai mult: să aibă acel prim spațiu gol, la fel ca unii dintre prietenii lui, sau vizita Zânei Măseluță. Oricare ar fi dorința predominantă, sau chiar dacă își dorește ambele situații în egală măsură, Will se simte trădat de structura încă sănătoasă a molarilor lui.

Clatină din cap, dezamăgit.

– Am crezut că ceața din cap o să-i facă să se miște.

Îi ating fruntea. Nu e fierbinte și nici fața nu-i e palidă. Mă uit la pupilele lui, dar acestea arată bine.

– Te-a durut capul?

– Am fost un pic amețit.

– Te simți bine acum?

Poate că a luat vreun virus. N-a mai fost bolnav de o vreme și probabil că e timpul. Ridică din umeri, fiindcă nu se simte obligat să-mi răspundă, iar apoi se îndreaptă spre camera lui.

Alege *Paddington merge la spital* din cutia cu cărțile lui preferate. După ce ne ghemuim laolaltă, el – sub pilota imprimată cu dinozauri, iar eu – întinsă pe ea, alegerea lui îmi strică plăcerea momentului. Paddington se lovește la cap cu un bumerang și trebuie să meargă la spital.

„Și-a spart capul în timpul nopții, izbindu-se de oglinda din camera ei."

Simt corpul lui Will cald și odihnitor, lipit de pieptul meu. De îndată ce termin de citit povestea, îi dau cartea ca să poată studia singur imaginile și cuvintele. E plăcut să mă bucur de câteva momente de liniște înainte să mă întorc jos, la cină. Chloe doarme la o prietenă, așa că nu suntem decât eu și Robert. El o să mă întrebe cum mi-am petrecut ziua și, oricum aș răspunde, o să trebuiască să mint. Nu-i pot explica ce s-a întâmplat cu Phoebe – din cât știe el, din cât a știut dintotdeauna, mama noastră a murit. I-am spus minciuna asta încă de când ne-am cunoscut, la vremea la care aveam douăzeci și unu de ani, iar Phoebe nu m-a contrazis. N-am regretat nicicând că am făcut asta. Oare Robert ar înțelege dacă i-aș explica? Probabil că da. Însă nu vreau ca povestea mamei mele să facă parte din viața mea.

O să-i propun să ne uităm la un film. El o să aținească pe parcurs, sau, cel mai probabil, o să aținesc eu. Orice am face, nu vreau să mă gândesc la *ea*. Sau la Phoebe.

Și totuși, iată că acum mă gândesc la ele. Mă întorc iarăși în trecut, la acea ultimă zi, iar albumul de familie din mintea mea începe să se răsfoiască, dând paginile înapoi cu repeziciune.

– Mami!

Sunt atât de pierdută în gânduri, încât la început nici nu-l aud pe Will.

– Mami! repetă el, iar tonul lui mă readuce în prezent și îl simt cum se zvârcolește lângă mine. Mă strângi prea tare!

Așa e. Simt tensiunea din brațul pe care-l țin în jurul lui și din degetele pe care mi le-am înfipt în umărul lui. L-am îmbrățișat mult prea strâns.

– O, iartă-mă, scumpule!

Îi dau drumul imediat, șocată și consternată. Nu l-am văzut niciodată să mă privească astfel, cu circumspecția asta derutată. Situația nu-mi place deloc.

– Eram pierdută în gânduri. Vrei altă carte cu Paddington?

El zâmbește, înseninat, iar eu schimb cartea. Până la finalul *Marelui Turneu al lui Paddington*, momentul ciudat al lui mami e uitat, iar fiul meu e din nou cuibărit lângă mine. *Momentele ciudate ale mamei*. Nu vreau să mă gândesc la ele.

Facem sex. E satisfăcător și exersat, ca pictura după numere, totul fiind făcut în ordinea corectă, ca să terminăm amândoi mulțumiți; rutina în care ne-am cantonat de-a lungul anilor. Acum facem sex mai rar – de când s-a născut Will, chiar mai rar decât înainte – și, oricât de groaznic ar suna, după ce terminăm deja tai asta de pe lista mentală de sarcini pe care le am de îndeplinit săptămânal.

După ce merg la toaletă, Robert se duce și el. La lumina lămpii, văd că în dormitor trebuie dat cu aspiratorul, iar coșul de rufe murdare dă pe

dinafară. La fel e și la parter. Lucrul ăsta, adăugat la replica burzuluită a soțului meu după ce am spus că echipamentul de sport al lui Will trebuie spălat, precum și aerul de distanțare ofensată care s-a strecurat între noi, îmi creează impresia clară că acum Robert nu mai e la fel de fericit precum a fost prima oară în calitate de părinte care stă acasă, dar noi doi am făcut o înțelegere cu mulți ani în urmă. El a vrut casa asta mare, dar numai datorită slujbei mele o putem achita. Poate că ar trebui să luăm în considerare angajarea unei menajere, însă așa ceva ar însemna o cheltuială în plus. La momentul de față, între noi doi s-a instalat o anumită tensiune. Nu-mi dau seama care anume a fost punctul de pornire, dar acum și eu simt că sunt supărată pe Robert. Mă hotărăsc să dau cu aspiratorul mâine-dimineață. Orice, numai să fie rezolvată problema, deși nu mă pot împiedica să mă întreb de ce trebuie să fie mereu femeia cea care ajunge să pună lucrurile în ordine acasă. Dar mai întâi trebuie să dorm, să mă odihnesc după ziua asta nebună.

6

Zece zile până la ziua de naștere

N-am dormit. La ora 4.30 eram încă trează, iar după ce s-a luminat de zori am ațipit vreo

două ore, după care zgomotele din casă m-au ridicat din pat la șapte. La trei după-amiaza, când ajungem la grătar, sunt frântă.

– Emma, arăți obosită!

E primul lucru pe care-l spune Michelle după ce ne deschide ușa, iar eu simt nevoia s-o pocnesc peste ochii strălucitori și perfect machiați, dar răspund:

– Am o săptămână grea. Și n-am dormit bine.

– Ai încercat cu ceai de mușețel?

– O să încerc! o asigur, politicoasă.

Michelle e una dintre acele femei care au un sfat pentru orice situație, toate aceste sfaturi dovedindu-se a fi, în genere, inutile. Sper să nu fie nevoie să-l pun în practică pe cel pe care tocmai mi l-a dat.

Ne conduce prin bucătărie, unde ușile duble se deschid spre frumoasa lor grădină.

– La mine funcționează, spune ea, aruncând o privire în spate. Împreună cu un strop de vodcă.

Îl las pe Robert să treacă primul și ne apropiem de ceilalți. Gașca de la poarta școlii. Sunt amicii lui Robert mai mult decât ai mei, deși, după cum îmi tot repetă el, „fetele“ mă invită mereu la un pahar, la cină sau la teatru, dar cum eu muncesc câte zece-douăsprezece ore pe zi, rareori se întâmplă să accept invitațiile lor.

– Matthew e la trambulină!

Michelle pune o mână pe umărul lui Will, grijulie într-un mod nonșalant, iar asta îmi amintește cât de apropiați sunt cu toții. Merg la

cluburi afterschool, îi iau pe copiii celorlalți de la școală ori de câte ori se prelungește o programare la coafor, genul ăsta de lucruri. Iată viața pe care o duce Robert și despre care eu știu foarte puțin.

– Și găsești suc de fructe în răcitorul de lângă masa de ping-pong.

– Îmi place decorul ăsta! spune Robert.

– Îi vedem destul în timpul săptămânii, nu-i așa? răspunde Michelle, întinzându-i o bere.

– Așa e. Cum v-ați descurcat cu ultimele teste de ortografie?

– Ei, haide, aia a fost o simplă neatenție! Săptămâna asta am luat nota maximă.

Ei râd, iar eu zâmbesc, prefăcându-mă că fac parte din grup, în timp ce Will se îndreaptă spre cealaltă parte a grădinii, unde se joacă de obicei copiii. Fiul cel mic al lui Michelle, Matthew, e unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Will, însă pe fratele lui în vârstă de șapte ani, Ben, nu-l plac la fel de mult. E un bătăuș căruia îi place să comande. Dar astăzi sunt prezente și cele două fetițe ale lui Betty, iar cea mare are zece ani și e frumoasă, așa că Ben o să facă tot ce-i cere ea. Au o trambulină, o masă de ping-pong și o piscină pentru copii, pregătite și gata de utilizare, deși astăzi nu e foarte cald.

Cât despre adulți, nu suntem decât noi și încântătoarele, chipeșele noastre gazde, Michelle și Julian, precum și Betty și Alan, ultimii intrați în gașcă, de curând veniți din Scoția. Cu toții,

sau cel puțin femeile, sunt în grupul de școală de pe WhatsApp al lui Robert. Poate că ar trebui s-o rog pe una dintre *ele* să-i aducă aminte că trebuie să spele echipamentul de sport al lui Will.

– Un pahar de vin, Emma? Gin tonic?

Julian a aranjat un bar lângă grătarul cel mare, pe gaz, unde are pregătite câteva farfurii. Văd câteva frigărui cu creveți, sote de pui și pachețele de pește cu legume. Pentru numele lui Dumnezeu, sper că au niște cârnați sau ceva asemănător pentru copii!

– Ai o Cola dietetică?

– Ei, haide, bea ceva! Sărbătorește! mă îndeamnă el și-mi toarnă un pahar de vin alb.

– Ce anume să sărbătoresc?

– Divorțul Parker-Stockwell. Am citit un articolaș în ziarul local.

– Chiar așa?

E o surpriză plăcută și o să dea bine în fața partenerilor de la firmă, care o să fie mulțumiți de reclama gratuită. Iar asta o să-mi sporească și șansele de avansare.

– Firma mea face unele lucrări pentru el, adaugă Julian. Nu e o persoană cu care să te pui rău. Așa că, felicitări! exclamă, ridicând paharul.

– Mersi!

Sunt surprinsă, fiindcă de obicei la asemenea întâlniri mă găsesc cumva izolată. Bărbații nu mă includ în discuțiile lor despre serviciu ori golf, sau despre ce mai vorbesc ei, iar cu femeile

nu pot discuta despre școală. Iată de ce atitudinea lui Julian înseamnă o schimbare plăcută. Arunc o privire la piscina copiilor.

– Chloe, poți să te duci și să stai cu ochii pe Will, te rog?

Ea e așezată lângă mine și arată la fel de stânjenită pe cât sunt și eu.

– Am venit aici ca musafir, nu ca servitoare! exclamă, după care privește cu subînțeles paharul din mâna mea. Deși se pare că eu o să fiu șoferul.

– Oho, *touché*! exclamă Julian, râzând. Haide, am putea juca un meci de ping-pong! Mă gândesc că măcar un părinte ar trebui să-i supravegheze pe monștrii ăștia mici, declară el, aruncând o privire peste umăr. Abia aștept petrecerea de ziua ta, Emma! Sper că nu sunt invitați și copiii!

Mă silesc să zâmbesc în momentul în care el amintește de marea zi ce se apropie amenințător și văd cum Chloe îi dă un ghiont.

– Bine, bătrâne! Să văd ce poți! îl tachinează ea.

Se pare că toanele fiicei mele adolescente îmi sunt rezervate numai mie.

– Provocare acceptată! se învoiește Julian, privind spre ceilalți. Alan, poți să pui burgerii de pui pe grătar, pentru copii?

Chloe se îndepărtează, râzând de ceva ce spune Julian, după care îl lovește peste braț și amândoi își ocupă locurile la câte un capăt al

mesei. Chiar și ea se simte mai în largul ei alături de oamenii ăștia decât mine, dar adevărul e că, la un moment sau altul, a avut grijă de mai toți copiii lor – pedeapsa pe care a trebuit s-o îndure pentru faptul că a fost copilul apărut întâmplător, în tinerețea mea – și, dacă e să fiu sinceră, sunt mulțumită că încă acceptă să iasă împreună cu toată familia.

După ce sunt gata burgerii, iar copiii se așază pe o pătură ca să mănânce, încep să mă simt mai bine. Vinul mi-a dat o energie plăcută, iar Betty are un ciudat simț al umorului, tipic scoțienilor, care mă face să cred că, într-o companie diferită, glumele ei ar fi deocheate și că o astfel de seară în oraș ar fi plăcută. Le ironizează fără milă pe câteva dintre celelalte mame de la școală și, chiar dacă nu le cunosc decât după nume, sincronizarea ei umoristică mă face să râd în hohote. Poate că dacă m-aș strădui mai mult, aș reuși să fiu prietenă cu femeile astea. Adaug obiectivul la lista fără sfârșit a lucrurilor pe care le am de făcut: „Dă-ți mai mult silința cu mamele!“

Le-aș putea invita la noi. Sau la restaurant – ar fi mai simplu așa.

– Aveai și tu unul, nu-i așa, Robert? strigă Michelle de la câțiva metri, iar povestirea lui Betty se întrerupe brusc. Un Land Rover vechi și uzat? Cu ceva vreme în urmă? Sunt la modă acum!

Vorbește prea tare. Oare a început să bea înainte de sosirea tuturor?

– Da, a avut, răspund eu, dându-mi seama că uitasem de jucărioara aceea, pe care i-am cumpărat-o atunci când a împlinit treizeci și cinci de ani, după ce am fost numită asociat principal în firmă. Era o piază rea!

– Nu l-am avut decât vreo șase luni, o lămurește Robert, golindu-și paharul de bere. Deci ați răspuns cu toții la invitația de ziua Emmei?

– Cum adică piază rea?

– Exagerez, spun eu, râzând. Era o mașină veche și ieftină, la drept vorbind. Dar tot timpul se strica una sau alta la ea, iar, la un moment dat, Robert a lovit-o și a făcut-o praf. Chiar înainte să ne mutăm, nu-i așa? Eu eram plecată la un seminar. După ce m-am întors, am găsit un soț accidentat și Land Roverul vândut la fiare vechi.

Cum de uitasem de povestea asta?

– Sistemul de direcție s-a defectat și am intrat într-un copac, adaugă Robert.

– Slavă Domnului că am scăpat de mașina aia! zic eu, privind-o pe fiica mea. Altfel, ar fi fost prima ta mașină, Chlo, una cu care să te miști de colo până colo după ce ai fi intrat la universitate. Cadou la împlinirea vârstei de optsprezece ani.

Chloe pare vădit neimpresionată.

– De fapt, mă gândesc să fac o pauză de un an.

Aud pentru prima oară de planul ăsta, dar ea își schimbă părerea odată cu vremea. Așa că, pe când ceilalți încep s-o întrebe de ce și să depene amintiri despre cum au traversat ei Europa cu trenul, despre verile pe care și le-au petrecut în Thailanda și despre alte lucruri pe care au avut norocul să le facă, eu nu zic nimic.

– Cel puțin, mai câștigați un an până când vă îngroapă taxele de școlarizare! spune Alan.

– Ai vorbit ca un scoțian sadea! exclamă Betty. Ești nepoliticos! Vă rog să-l scuzați.

– Nu uitați că vorbim despre Emma! spune Robert. Banii sunt deja puși deoparte. Înainte să împlinească paisprezece ani, ea a strâns bani pentru prima ei mașină din distribuirea de ziare și din tot felul de slujbe mărunte pe care le făcea în fiecare sâmbătă.

Își încheie spusele cu un hohot de râs care mă indispune, de parcă a-mi dori o viață mai bună mă face să par o fandosită.

– Trebuie să fie plăcut să ai o nevastă care pune bani deoparte, spune Julian aplecându-se și umplându-și paharul cu vin. De fapt, trebuie să fie plăcut să ai o nevastă care câștigă bani. Ce norocos ești, Robert! Pentru Emma! închină el, ridicând paharul.

Michelle arată ca și când ar fi primit o palmă. Preț de o clipă, în ochi i se citește o jignire profundă, dar își recapătă iute cumpătul.

– Mulțumesc mult, dragule! spune ea pe un ton de gheață. Bine că mi-ai amintit să-mi cumpăr luni o pereche de pantofi!

– Michelle muncește mult, intervin eu. La fel și Robert. Sunt sigură că și tu lucrezi la fel de multe ore ca și mine. Știi, n-aș putea petrece atât de mult timp la serviciu dacă Robert ar avea și el unul adevărat.

Abia după ce termin de rostit fraza îmi dau seama că acum Robert e consternat.

– De fapt, Em...

Un țipăt ne întrerupe conversația, iar eu sar în picioare într-o fracțiune de secundă, cu inima bubuindu-mi.

„E copilul meu!“

O mamă știe. Trambulina.

– Trebuia să sară! Dar nu voia!

Ben stă cu mâinile în șold, urcat pe trambulină. Will e așezat pe iarbă și plânge.

– Nu voiam decât să-l ajut!

– L-ai împins?!

În jurul trambulinei a fost instalată o plasă de siguranță, dar e slăbită și trebuie înlocuită.

– L-ai împins?

Îi arunc o privire furioasă și apoi verific în grabă dacă Will a pățit ceva. Nu-i curge sânge. N-are nimic rupt. Lacrimile i se mai domolesc, iar eu sunt ușurată că nu e rănit, ci doar s-a speriat. Mă întorc din nou spre Ben, în timp ce toți ceilalți copii se trag în spate, tăcuți.

– Coboară aici și cere-i iertare! Ai fi putut să-l rănești! Ai făcut un lucru urât!

– A fost un accident, dă-o naibii! strigă Michelle, ajunsă deodată între mine și fiul ei cel mare. Și nu mai țipa la copilul meu!

Se clatină pe picioare. Ne uităm țintă una la alta, amândouă abținându-ne, amândouă știind cât de aproape suntem de a spune lucruri pe care n-o să le mai putem retrage și pe care probabil – de fapt, cu siguranță – o să le regretăm. Ea e beată, iar eu, obosită. E timpul să merg acasă.

7

– E o scorpie! strigă Chloe, mai mânioasă decât mine din pricina a ceea ce mi-a spus Michelle.

– Ei, și eu aș fi reacționat la fel dacă ar fi țipat cineva la Will.

Mă aflu pe bancheta din spate, alături de Will, care se uită pe fereastră, tăcut, dar care n-a pățit nimic. Fiica mea conduce, iar mie mi se pare că trăim o stranie inversiune de roluri.

– Și n-ar trebui să-i spui „scorpie“! Cum rămâne cu solidaritatea feminină?

– Solidaritatea feminină înseamnă ca orice femeie să aibă voie să devină ceea ce dorește. Michelle a ales să fie o scorpie, răspunde Chloe, privindu-mă în oglinda retrovizoare.

Solidaritatea feminină înseamnă să fii de partea mamei tale!

„Și-a spart capul în timpul nopții, izbindu-se de oglinda din camera ei."

– Hei, ia uite! exclamă Chloe, cuprinsă de emoție, îndreptându-se de spate în momentul în care cotește pe bulevard. Nu cumva e... O, Doamne, e mătușa Phoebe?! În pragul casei noastre?!

Ei, să fie! Toată lumea întoarce capul, chiar și Will se răsucește în scaunul lui special. Uite-o! Phoebe stă dreaptă, crispată, în pragul casei. Privirile ni se întâlnesc și mi se pare că deslușesc ceva în ochii surorii mele, o sclipire de bucurie răutăcioasă, iscată la vederea tulburării pe care mi-o provoacă. De orice natură ar fi, sclipirea aceea dispare pe loc, iar Phoebe zâmbește și întinde brațele de parcă vizita ei ar fi cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată tuturor.

Văzând cum fiica mea aleargă spre Phoebe, scoțând strigăte de entuziasm, îmi simt inima în gât. Măcar Will a rămas lângă mine, ținându-mă de mână și privind-o sfios pe musafiră.

– Vino aici, Will! strigă Chloe. E mătușa Phoebe!

El dă drumul mâinii mele și, înainte să mă pot împotrivi, sora mea l-a ridicat în brațe și-i dă un sărut pe obraz. Atunci când vrea, poate să fie afectuoasă. Will n-a mai văzut-o de când avea trei ani și nu și-o amintește. Totuși, pare în

largul lui, chicotind în clipa în care ea îl sărută zgomotos pe obraz. Mă simt trădată.

– Ce surpriză plăcută! exclamă Robert, la fel de uluit ca și mine, sărutând-o pe obraz.

– Eram în zonă și m-am gândit să trec pe la voi.

– Ar fi trebuit să suni, spun eu. Dar nu-ți stă în fire, adaug, zâmbind, ca și cum aș fi făcut o glumă.

– N-aveți de gând să mă invitați în casă?

„De-a ce se joacă? De ce a venit?“

– Ba da, desigur!

Robert deschide ușa larg, iar Phoebe intră prima. Poartă o rochie scurtă, ca un tricou, peste o pereche de colanți. Poate că a continuat să facă yoga după ziua ei de naștere, fiindcă, trebuie să recunosc, pare în formă bună.

– E vopsită manual, mătușă Phebes? Are un aspect retro foarte frumos!

– Rochia? Da. Ți-o dau, dacă-ți place. Ți-o aduc într-una din zilele astea.

Mă întreb de ce se îmbracă dintr-odată așa, ca studenta la Arte de odinioară. Nu mai e nici tânără, nici liberă. Nici una dintre noi nu mai e. Phoebe vinde case în Costa Brava și probabil că are un șifonier plin de costume foarte asemănătoare cu ale mele, doar că mai ieftine. De ce s-a metamorfozat astfel? Pe cine încearcă să impresioneze? Pe mine? Pe copii? Pe Robert?

– Asta înseamnă că te-ai întors pentru o perioadă lungă? întreabă Chloe. Nu te-am mai

văzut de un secol! Te rog, spune-ne că stai mult! Nu-i minunat, mamă?

În momentul în care ajungem în pragul bucătăriei, Phoebe întoarce capul spre mine, iar Robert deja scoate pahare pentru vin, după care ia și o sticlă din frigider.

– Sigur că da. Vreau un ceai, spun eu, privindu-l pe Robert. Îl fac imediat. Ar trebui să-l duc pe Will la culcare. Haide, maimuțico! O poți vedea mâine pe mătușa Phoebe.

Will rămâne înfășurat pe piciorul surorii mele și mă privește pieziș din spatele ei.

– Vrei să te duc eu? întreabă Phoebe, iar Will dă din cap în semn că da, fericit. Bine, să mergem! Te-ai făcut prea mare pentru o poveste spusă înainte de culcare?

– Paddington!

– Paddington să fie!

Îl ridică de jos pe fiul meu – cu siguranță că merge la sala de sport, fiindcă Will nu mai e mic – și se îndreaptă spre hol.

– Dar mă întorc pentru paharul de vin! adaugă ea, iar privirile ni se încrucișează. Și pentru o discuție ca între surori!

– Vin să te ajut. Vreau să-mi povești despre Spania! spune Chloe. Rămâi până la ziua de naștere a mamei?

– O, dar n-aș rata-o pentru nimic în lume! o aud pe Phoebe spunând în timp ce pleacă toți trei, lăsându-ne singuri pe mine și pe Robert.

O clipă, persistă o tăcere ciudată și jenată, dar apoi el o curmă.

– Arată bine! declară soțul meu, umplând ceainicul. Știai că s-a întors?

– Oare Phoebe îmi spune vreodată ce face?

Încercând să evit o minciună sfruntată, mă apuc să scotocesc prin frigider, în căutarea sticlei de lapte.

– Mă duc să văd reluarea meciului. Vă las singure, mă anunță soțul meu, luându-și paharul cu vin, după care se oprește locului. Nu pari foarte fericită s-o vezi!

– Sunt obosită. Voiam să mă culc devreme.

Încerc să schițez un zâmbet optimist.

– N-o să stea mult timp, spune el. Niciodată nu stă mult.

Suntem în camera de zi, o încăpere pe care o folosim rar, dar care e departe de camera lui Robert. Chloe e sus, iar Will pare să fi adormit înainte ca Phoebe să termine de citit povestea.

– Cred că sunt bine cu toții, spune Phoebe după ce ne-am privit tăios preț de câteva momente. Chloe a crescut atât de mult!

– De ce ai venit, Phebes? Și de ce nu mi-ai trimis un mesaj mai înainte?

Sunt prea obosită pentru jocuri.

– N-ai fi fost de acord să vin. Și am simțit o nevoie imperioasă să-i văd pe copii. M-am gândit că ieri nu ne-am despărțit în cei mai buni termeni.

La urma urmei, are dreptate. Nu ne-am despărțit în termeni buni. Dar nici n-o vreau aici. Nu atât timp cât cealaltă situație – *ea* – planează amenințător deasupra capetelor noastre.

– Toată treaba asta cu mama m-a făcut să mă gândesc la familie, adaugă sora mea. La trecut. La timpurile de altădată. Mi-am zis că ar fi frumos să reînnodăm relația noastră câtă vreme mă aflu aici.

Rămânem tăcute preț de o clipă, pline de enervare reciprocă abia înfrânată.

– Apropo, în caz că te întrebai, află că nu s-a schimbat nimic în starea ei, spune Phoebe.

– Nu mă întrebam.

– Sigur că nu! exclamă, privindu-mă cu un dezgust abia mascat. De ce te-ai gândi vreodată la altcineva în afară de tine?

– Nu vreau să mă gândesc la ea. Mai ales săptămâna asta.

– O, așa-i, împlinești patruzeci de ani! se dumirește Phoebe, zâmbind acru. Știam că asta te deranjează! Te face să te gândești la ziua ei de naștere și la lucrurile pe care ți le spunea, presupun.

– *Presupui?!*

Uau! La ce altceva crede că mă gândesc?

– Că mă deranjează e un fel de a spune.

– Dar nu e nimic adevărat! își dă ea cu părerea. Totul e în mintea ta. Pe când ceea ce mă deranjează pe mine e faptul că mama moare.

Nu, greșit! Mă supără. Știu că-ți vine greu să crezi asta și m-am gândit că am putea...

– Ți-am spus că nu vreau să vorbesc despre ea! explodez eu.

– Totul se reduce mereu la tine, nu-i așa? Doamne ferește s-o supere cineva pe micuța Emma!

Zâmbetul i-a dispărut. Se ridică și-și scoate telefonul din geantă.

– Chem un taxi! Văd că prezența mea aici te deranjează. Nu poți accepta să mânjesc existența ta perfectă cu tot trecutul nostru.

– Cum de sunt eu dintr-odată personajul negativ?

Ce îi dă dreptul să vină la mine acasă și să mă atace? Și ce naiba știe ea despre viața mea? În afară de un an și ceva când am locuit în același apartament pe vremea studenției mele, am petrecut foarte puțin timp împreună.

– De ce trebuie să existe un personaj negativ? întreabă Phoebe, bătând cu unghiile ei tari în aplicația de pe telefon. Încercam să restabilesc o legătură cu tine fiindcă mama noastră – cu toate problemele ei – e în spital. Poate chiar pe moarte. Și cred că ne-ar face – ți-ar face – bine să înfrunți toată povestea aceea.

– Înțeleg trecutul, îi răspund eu, șuierând cu glas scăzut, chiar dacă Robert n-are cum să mă audă. Nu trebuie să revin asupra lui și o astfel de atitudine nu mă face un om rău. Iar tu crezi că știi totul despre...

– Ei, haide! mă întrerupe ea pe un ton acid. Ți-a mers totul bine până la urmă, nu? După toată povestea aceea. Un plasament la o familie cumsecade – desigur, *toată* lumea voia să-i ofere un adăpost micuței Emma...

– Nu-i adevărat...

Vreau să-i atrag atenția că o familie care s-a răzgândit în ultima clipă și apoi o altă familie care i-a luat locul nu înseamnă *toată* lumea, dar ea s-a pornit și vorbește peste mine.

– Și așa ai plecat la universitate și ți-ai luat diploma în drept și – mulțumită mie – l-ai cunoscut pe soțul tău cel chipeș și minunat și ați făcut copii frumoși și minunați, iar acum trăiești în casa ta atât de searbădă, dar scumpă al naibii, în care totul e planificat și cartografiat și nici acum nu binevoiești să fii fericită pentru tot ce ai sau să recunoști că, poate, am avut și eu o contribuție!

Lasă paharul de vin pe masă, mânuindu-l cu mare grijă, cu atâta grijă încât parcă ar vrea cu tot dinadinsul să-l spargă.

Trosc! Trosc! Trosc! Fantoma din mintea mea îmi șoptește o amintire pe care o alung de îndată.

– N-ai vrut niciodată o viață ca asta! i-o trântesc eu. O familie. Copii.

Refuz s-o las să mă învinovățească. Nu e vina mea că noi două am avut experiențe diferite în ceea ce privește plasamentul familial. Iar pentru existența asta am muncit *din greu*!

– Nu știi ce-mi doresc eu! ripostează ea, venindu-i rândul să fie glacială. N-ai știut niciodată!

În momentul în care se aude semnalul telefonului, trece pe lângă mine, grăbită să plece. A venit taxiul.

– Phoebe..., murmur eu, iar ea se oprește.

– Ce-i?

– Ei nu știu nimic despre *ea*. Așa vreau să rămână.

– Ai crezut că am venit să le spun? Nici nu mi-a trecut prin cap!

Expresia de pe fața ei e de-a dreptul impenetrabilă. Râde, scoțând un sunet sec.

– Nu-i de mirare că te temi că o să ajungi ca mama. Nici urmă de paranoia la tine, Emma! spune ea, iar cuvintele îi mustesc de sarcasm. Nici urmă!

Nu cred că-și ia rămas-bun de la Robert și, în câteva secunde, e ca și cum nici n-a trecut pe aici. Indescifrabila Phoebe. O stafie. E sora mea cea mare și o iubesc, dar aș vrea să ne plăcem mai mult una pe alta.

8

Cum se poate să fiu încă trează?

Umplu ceainicul și mă sprijin de dulapul din bucătărie, iar fruntea îmi bubuie de tensiune și de oboseală. De obicei n-am probleme cu

somnul. Adorm de îndată ce-mi las capul pe pernă. Am verificat camerele copiilor. Nu e nimic în neregulă în casă. Ce mai rămâne? Oare e ceva în neregulă cu mine?

„Nu-i de mirare că te temi că o să ajungi ca mama. Nici urmă de paranoia la tine, Emma! Nici urmă!"

Cu cât timp înainte de noaptea în care a împlinit patruzeci de ani încetase mama să mai doarmă?

Mă uit lung pe fereastră, dar în luciul geamului nu văd decât chipul meu încordat, care mă privește fix, un alt eu, captiv în exterior, în reflexia din sticlă. Mă face să tremur și-mi dau seama că ar putea fi oricine acolo, afară, privindu-mă. Sting lumina în momentul în care începe să fiarbă ceainicul. După o clipă de întuneric beznă, ochii mi se obișnuiesc cu obscuritatea, iar lumina lunii desenează zigzaguri pe podeaua din bucătărie, razele albe și granulate fiind fracturate de ramurile mari de afară.

Mă apropii din nou de fereastră și privesc cu atenție în grădină. De data asta văd doar o întindere de umbre monstruoase, negre și cenușii, care se sting în oceanul nopții, la orizont. Ochii mi se îngustează. Oare e – oare am întrezărit – un punct de lumină galbenă? Clipesc și punctul dispare. Dacă a existat. Inima îmi bate un pic mai tare. Oare e cineva afară? Să fie Phoebe? Ce să facă Phoebe în grădina mea la

miezul nopții? Sau toate astea nu-s decât o plăsmuire a imaginației mele obosite? Clipesc. Nimic. Nu e nimic afară. Las să iasă aerul pe care-l țineam în plămâni și apoi privesc spre ușa din spate.

Mama noastră n-a fost nebună dintotdeauna.

Mă duc la ușă, apuc clanța și apăs pe ea de câteva ori. E încuiată. Mai verific o dată. Tot încuiată. Ceasul cuptorului arată 1.13.

Nu, mama noastră n-a fost nebună dintotdeauna. Cel puțin așa mi-a spus Phoebe. Poate că era ciudată. Dar nebună, nu.

În spatele meu, apa din ceainic ajunge la punctul de fierbere. Ceai. Ceaiul o să mă ajute să mă simt mai bine. Asta e ceva normal. Ceaiul vindecă orice, așa se spune, nu-mi e clar de către cine. Sunt tulburată după vizita lui Phoebe, asta e.

– Să aveți noroc cu ea! a strigat Phoebe atunci, demult, când au venit soții Thompson să mă ia la ei. E nebună! Așa spunea mama! Emma o să înnebunească și ea! A moștenit sângele rău al meu și al străbunicii Joanie!

Avea dreptate: așa spunea mama.

Înainte, încercam tot timpul să mi-o amintesc pe mama normală, dar nu mi-o aminteam decât nebună.

Deschid ușa frigiderului ca să iau laptele, iar primul lucru pe care-l văd e un carton de ouă. Se află pe raft, chiar în fața mea, nu așezat într-o parte, așa cum ar trebui. *Trosc! Trosc! Trosc!*

Amintirea vine iute: mirosul de ouă stricate, degetele ei osoase înfigându-se în brațele mele, chipul ei năpustindu-se de sus spre mine, scuipatul acru care mă lovește în obraz, însoțit de un șuierat:

– Nu vreau decât să dorm...!

Trântesc ușa frigiderului. N-am nevoie de lapte. O să beau un ceai de mușețel.

Cât aș vrea să mi-o amintesc altfel decât nebună! Cât aș vrea să fi fost mereu nebună! Nu-mi dau seama cum ar fi mai bine. Aceste două gânduri se râcâie unul de altul. Disonanță cognitivă. De ce întotdeauna trecutul e mai viu noaptea? Stafii, spirite, fantome. Amintiri.

În hol, jacheta lui Chloe a alunecat de pe stâlpul balustradei și e răsfirată, ca un trup gol, pe podeaua de lemn.

Mă aplec s-o ridic, iar din buzunarul interior cad tot felul de rujuri, monede și alte nimicuri de adolescentă. Las cana jos ca să le adun.

Când și-a pierdut ea mințile? De ce?

După ce am pus la loc și ultimul lucru, dau să mă ridic și observ că sunt la același nivel cu dulapul de sub scară. Aerul e mai rece și, văzută din poziția asta, ușa pare imensă. Perspectiva unui copil. Văd fiecare dâră lăsată de pensulă pe suprafața lemnului vopsit. Inima începe să-mi bată cu putere în clipa în care mă prind din urmă amintirile.

Vreau să deschid ușa asta. Nu vreau să deschid ușa asta.

Cu cât timp înainte de acea noapte a încetat mama să mai doarmă?

Mă uit țintă la ușă și aproape că văd prin ea golul de dincolo. De ce să spună mama că aveam să înnebunesc și eu? Fiindcă era nebună. A făcut o aflrmație specifică nebunilor. Gândul ăsta aproape că mă face să izbucnesc în râs. Parcă aș fi dintr-o caricatură cu Dr. Seuss. Dar continui să mă uit lung la ușă. Nu mai văd nimic altceva, de parcă ușa e lumea întreagă, universul întreg, și nu mai există nimic altceva. O, Doamne, ce obosită sunt!

Mi se pune un cârcel în laba piciorului și mă ridic, gemând ușor de durere. După ce-mi trece senzația de amorțeală, atârn haina lui Chloe în cui și iau o gură din ceaiul de plante. Mă opresc deodată, derutată. Băutura e rece, iar deasupra s-a format un strat lucios. Nu se poate! Apa din ceainic a flert. Îmi amintesc. Pe măsură ce-mi trece cârcelul, furnicăturile provocate de amorțeală îmi urcă pe picioare. Mă uit în spate, la ușa dulapului, dându-mi seama care e singura explicație posibilă. Băutura s-a răcit în timp ce eu contemplam ușa. Mi s-a părut că n-au trecut decât câteva minute.

Dar, în realitate, cât timp am rămas ghemuită acolo?

9

Nouă zile până la ziua de naștere

Sunt la a treia ceașcă de cafea, simțind un amestec de energie nervoasă și de epuizare cumplită, ceea ce mă face să nu-mi dau seama dacă-i văd pe ceilalți prin filtrul stării mele sau dacă sunt și ei la fel de morocănoși ca mine în dimineața asta.

Chloe și-a petrecut la parter doar cinci minute, după care a primit un mesaj care a făcut-o să urce scările în goană – necazuri în paradisul tinereții ei –, iar Will e așezat la masa din bucătărie, desenând în caietul lui, concentrat și tăcut, după ce mi-a dat o îmbrățișare foarte anemică în dimineața asta. Stă aplecat peste desenul lui, pe care nu mă lasă să-l văd.

– Te simți bine, maimuțico?

Nu-și ridică privirea. Ceva îl macină.

– Te-a speriat Ben ieri?

Oare au mai fost astfel de incidente cu Ben, la școală? A împinge un copil mic de pe o trambulină e un comportament extrem de nepotrivit. Și dacă incidentul ăsta nu e doar unul dintr-un lung șir de atitudini agresive?

– Nu-i băga idei în cap! exclamă Robert, care vine acum din grădină, punând pe bufet farfuria cu pâine prăjită și cana murdară. Probabil că Will a și uitat incidentul!

E încă îmbrăcat în halat, ciufulit după un somn de noapte odihnitor. În clipa asta, aș fi în stare să divorțez de el numai din invidie. După ce mi-am băut ceaiul de mușețel, m-am dus

înapoi în pat, dar tot n-am putut să adorm decât după ce au început păsările să cânte, iar atunci am ațipit doar pentru o oră sau două. În tot acest timp, el sforăia alături de mine, mulțumit ca un motan. Habar n-avea.

Nu pot să continui așa. Am nevoie de somnifere. La supermarketul Asda e o farmacie. Sunt sigură că pot să cumpăr somniferele NightNight de acolo.

– Avem nevoie de ceva de la supermarket? Trebuie să cumpăr un tort pentru serviciu. E ziua de naștere a lui Jade.

Jade e una dintre stagiarele mele, o tânără simpatică, ce a muncit din greu ca să scape din lumea în care a crescut și ca să ajungă acolo unde se află în prezent. Iar dacă e să flu crezută că vreau să cumpăr eu un tort și nu s-o rog pe Rosemary s-o facă, atunci Jade e alegerea cea mai bună.

– O, asta-i grozav!

Robert caută pe blatul bufetului, în spatele ceainicului, acolo unde îndesăm bonuri de la cumpărături, notițe și alte bucățele de hârtie. Îmi întinde lista.

– Voiam să mă duc mai târziu, dar dacă vrei tu s-o faci...

– Glumești!

Mă uit țintă la hârtie, brusc enervată. Nu e vorba de câteva lucruri, ci de jumătate din proviziile pe care le cumpărăm săptămânal, plus

tot ceea ce-i trebuie lui Will săptămâna viitoare pentru pachețelul cu mâncare de prânz.

– Nu începe iarăși, Emma! E duminică, relaxează-te!

– Cum adică să încep? întreb eu.

Acum chiar că încep, dar la ce se așteaptă? Îl eliberez de atâtea sarcini și, oricât de recunoscătoare i-aș fi pentru că a acceptat să-și asume rolul părintelui care stă acasă, observ că tot ajung să-mi asum multe dintre sarcinile lui.

– N-am spus nimic! exclam eu.

– Spui ceva acum! mi-o întoarce el.

Își umple din nou cana cu cafea. Oare s-a întâmplat vreodată ca doi oameni căsătoriți să se omoare unul pe altul din cauza excesului de cofeină?

– Nu sunt o nenorocită de casnică! se revoltă el. Au apărut alte necesități vineri. Și m-aș fi dus mai târziu, dar te-ai oferit tu.

Deschide ușa frigiderului, iar eu încerc să nu mă gândesc la ouă.

– Ai fi putut să te duci după ce l-ai lăsat la școală pe Will. Asda e în drum spre casă.

– Nu-mi vorbi de parcă aș fi copil! Sunt om în toată firea. Am pierdut noțiunea timpului și am uitat. Nu e sfârșitul lumii, ce naiba! Iar dacă-ți închipui că viața mea o să se va reducă mereu la mâncare, curățenie și teme, atunci ar trebui să afii că eu nu asta îmi doresc. Will e la școală de acum. M-am gândit că aș putea să mă angajez cu normă întreagă. Să-mi construiesc o carieră!

– Are legătură cu ce am spus ieri, la grătar? Încercam s-o apăr pe prietena ta, nu să te atac.

– Prietena *noastră*, Emma! Michelle e prietena noastră.

Will își înalță capul, abandonându-și desenul, și ne iscodește cu ochii lui negri. Discuția noastră e inofensivă, dar amândoi părem că abia așteptăm să izbucnească cearta.

– Mai bine discutăm mai târziu, spun eu, luând în trecere cheile mașinii.

– Nu poți să fii mereu doar tu cea care contează, spune Robert cu glas scăzut, ce aproape că sună ca un mârâit de amenințare. Și eu am nevoie de o viață.

Merg ca prin ceață prin supermarket, care e surprinzător de aglomerat, având în vedere că nu e deschis decât de zece minute, dar obțin câteva somnifere NightNight de la farmacist – „Da, sunt pentru mine, nu, nu sunt însărcinată, dați-mi-le odată!“ – iar apoi caut toate articolele afiate pe lista lui Robert. Numai enervarea și supărarea mă mai țin în picioare. Nu cred că Robert își dă seama cât de mult muncesc ca să aduc bani în casă. Da, îmi iubesc slujba, dar mă copleșește presiunea datorată faptului că sunt și mamă, și singurul întreținător al familiei, iar acum Robert se mai și simte ofensat de lucrul ăsta. Am sentimentul că mi se înfundă drumul, orice aș face. Sunt pe pilot automat în timp ce umplu sacoșele, plătesc și apoi duc totul la mașină.

Soarele e puternic și-mi bate drept în ochi, orbindu-mă. Dintr-odată, aud un:

– Laoparte, băi, tâmpito!

Apoi mă izbește un cărucior gol, cu putere, parcă intenționat. Nu-l ține nimeni și, luată prin surprindere, îmi ridic privirea și văd trei băiețandri – „tineri bărbați", așa li s-ar spune la buletinele de știri – care poartă șepci de baseball și hanorace, râzând într-un mod neplăcut în timp ce se apropie de mine. Doi dintre ei împing cărucioare, pe care le lansează în direcția mea, hohotind.

– Maturizați-vă! strig, împingând cărucioarele din drumul meu.

Băieții n-au decât vreo cincisprezece ani și, cu toate că inima a început să-mi bată mai tare, refuz să mă las intimidată de niște puști în plină zi. Mașina mea e la câțiva metri depărtare și nu mă opresc din drum, dar ei mă încercuiesc.

– Ține-ți izmenele pe tine, ne distrăm și noi!

– Bau!

Nu mi-am dat seama că mai e un băiat în spatele meu. De data asta, tresar de-a binelea. Îi simt în ceafă respirația caldă, duhnind a tutun acru.

Mă răsucesc pe călcâie, răstindu-mă:

– Cară-te!

Băiatul e înalt, un pic mai mare de vârstă decât ceilalți. Se dă în spate câțiva pași, punându-și mâna între picioare și rânjind.

– Vită scofâlcită!

Sunt atât de obosită și de irascibilă, încât îmi încleștez pumnii și vreau să mă reped la el, dar i se alătură ceilalți. Apoi, răcnind, se îndepărtează alergând ușor, abandonând căruciorul, spre restaurantul McDonald's de lângă benzinăria de la capătul parcării. Inspir adânc de câteva ori și după aceea mă întorc la căruciorul meu. Niște cretini! Fiul meu n-o să ajungă unul dintre ei. Nici într-un milion de ani.

Arunc cumpărăturile pe bancheta din spate, iar apoi urc și închid portiera, epuizată din nou. Mă simt îngrozitor. Oare cum trăiesc oamenii care nu pot să doarmă? Cât mai e până la culcare? Prea mult.

E o zi caldă și, scăpată de adolescenții ăia care au plecat să-i hărțuiască pe amărâții ce servesc burgeri, simt cum mă relaxează căldura care intră prin parbriz. E ora 11.30. Am terminat repede cumpărăturile. N-am în sacoșe nimic care trebuie băgat în frigider. Poate că ar fi bine să stau aici vreo zece minute. Să închid ochii. Să stârpesc din față primul semn de durere de cap, înainte să se instaleze de-a binelea. Să-mi fac ceva timp numai pentru mine, înainte ca familia să mă acapareze din nou. Am nevoie de asta. Deschid un pic fereastra mașinii, ca să intre vânticelul cald, și-mi sprijin capul de tetieră. Ce bine! Zece minute. Doar atât.

Mă trezesc tresărind.

– Cine sunt?! Unde sunt?!

Pe lângă mașină trece un cărucior de cumpărături în care țipă un bebeluș. Mi-e sete. E foarte cald. Oare am adormit? Îmi șterg firicelul de salivă prelins pe bărbie și mă uit la ceas, așteptând să fi trecut doar câteva minute, dar e 12.45. Patruzeci și cinci de minute. Fir-ar să fie!

Mă îndrept în scaun și, încercând să mă scutur de somn, îmi netezesc părul la spate, cu firele din coadă încărcate electric. Găsesc în manșonul portierei o sticlă de apă pe jumătate băută. Cu tot gustul de plastic, apa aceea mă înviorează. Patruzeci și cinci de minute de odihnă par un dar de la Dumnezeu, iar somnul trebuie să fi fost adânc, căci n-am simțit că au trecut decât câteva clipe. Acum am o mică șansă de a ajunge la capătul zilei fără să intentez acțiune de divorț. Mă simt aproape om.

– Unde-i tortul?

– Care tort?

Eu și Robert punem cumpărăturile la locul lor și n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește el. Cred că s-a simțit vinovat pentru cearta de mai devreme, fiindcă, în timp ce eram plecată, a dus la gunoi cutiile de carton adunate în garaj.

– *Tortul*. Pentru Jade? Motivul pentru care ai ieșit din casă!

– O, Doamne!

Minciuna naște alte minciuni. Motivul pentru care am ieșit – cutia de somnifere marca NightNight – e ascuns în poșeta mea precum

scrisoarea unui amant. Prinsă cu minciuna, simt că am rămas cu gura căscată, fiindcă Robert zâmbește.

– Nu te îngrijora, o să mă duc să cumpăr un tort. Oricum, eu ar fi trebuit s-o fac de la bun început. Era datoria mea. Îl iau și pe Will la o plimbare. Putem să ne oprim și în parc, spune el, petrecându-și brațele pe după gâtul meu și sărutându-mă pe frunte. Totuși, trebuie să vorbim despre planul meu de a-mi găsi de lucru, Em! Înțelegi că mi-a venit și mie rândul, da?

Mi-a prins sub braț firele de păr ieșite din coadă și de aceea, în loc să pun capul pe pieptul lui de bunăvoie, mă simt captivă acolo. *E rândul lui*. Pare să-și dorească ceva mai serios decât vreo muncă oarecare cu jumătate de normă. Nu vreau să angajez o bonă și nici nu vreau ca Will să stea în fiecare zi pe la cluburi de tip afterschool după orele de clasă, dar nici nu pot să muncesc mai puține ore. Ce mă fac dacă Robert se așteaptă să renunț la serviciu? El n-ar putea să acopere nici într-o sută de ani cheltuielile noastre lunare, iar eu n-am de gând să renunț la cariera mea. Știu că fac din țânțar armăsar, dar după cum s-a purtat soțul meu în ultimul timp, nu pot să nu mă întreb dacă povestea n-are mai multe ramificații.

– Înțeleg că nu ești fericit, spun eu. Și iartă-mă că m-am răstit la tine.

Nu vreau decât să găsesc un serial de duzină la televizor și să mă cufund în canapea.

– Putem să discutăm mai târziu!

Inspir adânc și mă liniștesc. Poate că Robert vrea să muncească, dar n-o să poată găsi un post de manager. Neputând s-o ia de la zero la vârsta de patruzeci de ani, o să se descurajeze, așa că ce rost are să ne certăm pentru un lucru care, cel mai probabil, n-o să se întâmple?

10

Afundată în canapea și sorbind dintr-o cană de ceai, am văzut deja un episod dintr-un serial de suspans slab, dar amuzant. Dintr-odată, se aude soneria. Gata să strig la Chloe să deschidă ușa, îmi dau seama că fiica mea are, desigur, căștile pe urechi, subterfugiu la care știu prea bine că recurge ca să țină viața de familie la depărtare de viața ei de adolescentă. Iar dacă dincolo de ușă sunt din nou Martorii lui Iehova, limbajul pe care o să-l audă urechile lor n-o să fie deloc încărcat de sfințenie.

De fapt, e o femeie cam de vârsta mea, sau poate cu câțiva ani mai mare, cu părul lung, bine strâns într-o coadă de cal, îmbrăcată în uniformă de asistentă medicală și care pare la fel de tulburată și de obosită ca și mine.

– Ăăă... sunteți Emma Averell? întreabă ea.

Pe ecusonul ei scrie *Caroline*.

– Da.

Să fie vreo asistentă de la spital? Sau de la clinica securizată? Să fi venit în legătură cu *ea*? Și cum de mi-a aflat adresa?

– L-am găsit lângă supermarketul Asda, în parcare, spune femeia, întinzându-mi portofelul – portofelul *meu*. Știți, lângă McDonald's. Voiam să-l duc la poliție, dar pe carnetul de șofer e trecută adresa. Și cum tot aveam drum în direcția asta...

Ridică din umeri, aproape cerându-mi scuze, iar, în cele din urmă, creierul meu face legătura.

– O, Doamne, mulțumesc din suflet!

„Afurisiții ăia de copii!", mă gândesc, luând portofelul din mâna femeii și deschizându-l imediat, ca să-mi verific cardurile.

– Erau patruzeci de lire aici!

Iritarea mea dă în clocot.

„Afurisiți de-a dreptul!"

– Nu i-am luat eu! se apără femeia, pe un ton ceva mai aspru. Slujba de asistentă medicală nu se plătește bine, e adevărat, dar n-avem obiceiul să ne rotunjim veniturile furând!

Robert intră pe alee, la volanul mașinii, și o văd pe femeia asta – pe Caroline – cum privește la automobil, iar apoi la mine și la casa noastră. Îmi dau seama că, în ochii ei, devin o vacă îngâmfată.

– Vai, n-am vrut să insinuez...

Obrajii îmi ard de rușine. O străină îmi aduce înapoi portofelul, iar eu îi spun în față că mi-a furat ceva!

– Erau niște adolescenți acolo și... voiam să spun că, probabil, *ei* mi-au furat banii. Portofelul era în căruciorul de cumpărături și puștii ăia mi-au distras atenția. Credeți-mă, nu voiam să...

– Nu-i nimic! răspunde ea. Înțeleg. Oricum, trebuie să plec.

– Lăsați-mă să vă ofer ceva! În semn de mulțumire – am bani în casă. Pentru deranjul dumneavoastră.

Pentru deranjul dumneavoastră. Parcă aș fi o bunicuță. Dar nu vreau să plece închipuindu-și că sunt o persoană îngrozitoare.

– Nu-i nevoie! Oricum aveam drum încoace, spune ea.

Se răsucește pe călcâie, grăbită, aproape lovindu-se de Robert, ce duce în mâini, zâmbitor, un tort de care n-am nevoie. Ea îi cere scuze și se îndepărtează aproape fugind. Probabil că se întreabă de ce s-o fi deranjat.

– Vă mulțumesc foarte mult! strig eu în urma ei.

Femeia ridică o mână în clipa în care ajunge la colț, dar pun pariu că, în gând, mă face ca pe o albie de porci.

În timp ce intru în casă, urmându-i pe Robert și pe Will, îmi spun în sinea mea: „Cel puțin, mi-am recuperat portofelul!“

Ziua a trecut așa cum par să treacă toate duminicile, într-un vârtej de inactivitate activă. Robert s-a uitat la televizor, iar eu am luat

foarfecele de grădină și am tuns trandafirii din fața casei, crescuți prea mult. La începutul serii, somnul scurt din mașină nu m-a mai putut menține în picioare, așa că am acuzat o durere de cap – fapt doar pe jumătate neadevărat, fiindcă sunt sigură că se pregătește una – și am urcat la etaj ca să mă odihnesc, aducând cu mine un teanc de prosoape curate din camera care funcționează pe post de spălătorie – altă treabă pe care Robert n-a mai făcut-o de zile întregi.

Intru în camera de oaspeți, ca să pun prosoapele în șifonier, alături de celelalte. Chiar dacă se lasă seara, miroase a aer încins, așa că deschid o fereastră. Mi se taie răsufiarea.

Phoebe e pe alee, lângă mașina mea, uitându-se țintă la casă. Își ține pumnii încleștați pe lângă corp. Părul îi ascunde chipul, dar felul în care stă, nemișcată și încordată, mă tulbură. După o clipă prelungă, se întoarce și se îndepărtează cu pași mari. Aș putea s-o strig de la fereastră, dar n-o fac. S-ar întoarce, iar apoi, ce? Una din mâini mi se face pumn fără să vreau.

„Cum de am ajuns în punctul ăsta eu și sora mea?“

11

NightNight n-are nici un efect.

Încerc clanța ușii care dă în spate, ca să mă asigur că e încuiată. Am verificat copiii, dorm amândoi. Robert, *desigur*, doarme. Camerele de oaspeți sunt goale. Numai eu sunt trează.

Reflexia mea în fereastră îmi aruncă o privire glacială, cu fața pe jumătate acoperită de părul lung. Arăt obosită. Disperată. Eram hotărâtă să las luminile aprinse de data asta, ca să mă lupt cu sentimentul ridicol că sunt urmărită – *cine ar fi afară, în grădină, la ora unu noaptea?* – dar nu pot să mă abțin, așa că mă reped la întrerupător și le sting, mijind ochii ca să înfrunt întunericul sufocant.

Sufocant.

Mă întorc la fereastră, constatând că acum refiexia mea în geam nu mai e decât o stafie, și privesc afară. Nu văd nici o lumină, iar norii sunt denși și apropiați de pământ, făcând ca noaptea să pară un mister. Îmi spun că nu e nimeni acolo, dar, în același moment, creierul îmi șoptește că ar putea fi oricine. Deși probabil că nu Phoebe. Nici de ușa de la intrare nu s-a apropiat. Oare ce făcea ea acolo mai devreme? Voia să-mi ceară iertare, dar nu s-a putut hotărî s-o facă? Nu mi s-a părut ca asta să fi fost intenția surorii mele, dar varianta nu trebuie exclusă. Poate că de asta nu se lipește somnul de mine.

De ce n-a funcționat somniferul? De ce nu pot să dorm?

Sunt foarte aproape de a împlini patruzeci de ani. Cu cât timp *înainte* n-a mai putut dormi *ea*?

Pun ceainicul pe foc și-mi fac un ceai de mușețel. Oare să torn un strop de vodcă în cană, după cum mi-a sugerat Michelle?

Mă uit prea lung la dulapul cu băuturi, mai tentată decât ar trebui să fiu, iar după aceea mă întorc cu spatele.

Ea obișnuia să bea atunci când nu putea să doarmă.

Ceainicul ajunge la punctul de fierbere. Torn apa și după aceea mai arunc o privire la ușa din spate, câtă vreme se infuzează frunzele de ceai. Ușa e închisă, nu-i așa? Da. Da. Verific din nou. E ridicol. E... mă opresc înainte de cuvântul „nebunie". Nu e nebunie. E ceva temporar. Prea multă presiune. Poate că e o chestiune de ordin hormonal. Începutul tranziției spre *marea schimbare*. Îmi mișc capul dintr-o parte în alta și apoi iau o gură din băutura fierbinte. Mă uit la ceas. Două și cinci minute. Deja se apropie dimineața de luni.

În hol, mă opresc din nou lângă dulapul de sub scară și mă las pe vine, uitându-mă țintă la ușă.

„Aici sălășluiesc tigri!", îmi spun în gând, deși nu-mi dau seama prea bine ce înseamnă asta.

Las jos cana – încă fierbinte – descui ivărul și deschid ușa.

Nu văd nimic în afară de îngrămădeala obișnuită. Cizme de ploaie. Câteva crose de golf

pe care le-a împrumutat Robert și pe care nu le-a mai returnat. Aspiratorul Henry, îndesat într-un unghi ciudat. Întind mâna și-l îndrept, dar apoi spațiul pe care l-am creat mă neliniștește. Seamănă cu un neant care te-ar putea înghiți și nu te-ar mai elibera niciodată. Seamănă cu *acel* dulap. Dau să închid ușa, dar mă opresc și-mi trec ușor degetele peste lemnul dinăuntru. E aspru la pipăit, dar intact. Nimic scrijelit pe suprafața lui. O ușurare.

Acum nu e atunci. Eu nu sunt ea.

Simt din nou ușurare atunci când mă ridic, căci cana de ceai e încă fierbinte. De data asta n-am mai uitat de mine, ghemuită pe vine. Mă duc în biroul meu și închid jaluzelele – *nu-i nimic de văzut aici* – după care aprind lumina de deasupra biroului. Îi scriu în grabă un SMS lui Phoebe, spunându-i că-mi pare rău pentru cuvintele aspre pe care ni le-am spus, apăs pe emoticonul *ramură de măslin* înainte de a avea timp să mă răzgândesc, iar apoi deschid geanta și-mi scot agenda, laptopul și dictafonul. Am de trimis câteva scrisori, așa că mai bine le dictez acum, ca să-mi încep deja ziua de lucru.

Munca e ancora mea și într-o jumătate de oră sunt mult mai calmă, cu toate gândurile la *ea*, dacă nu înlăturate din mintea mea, măcar ascunse într-un cotlon îndepărtat. Mă pierd în detaliile notițelor despre cazurile la care lucrez și după aceea dictez scrisorile pe care trebuie să le trimită Rosemary. În momentul în care termin,

e aproape ora patru și mă ustură ochii. Eram sigură că abia se făcuse trei. Nici nu simți cum zboară timpul atunci când pui capăt unor căsnicii.

Îmi spăl cana și am grijă să las totul așa cum era la ora la care ne-am dus la culcare – *nu trebuie să știe nimeni* – iar apoi urc la etaj în vârful picioarelor, pe când păsările încep să cânte la venirea zorilor. Mă strecor ușurel lângă Robert și mă rog în gând să pot apuca măcar o oră de odihnă. Închid ochii și mă cufund în uitare.

12

Opt zile până la ziua de naştere

Deschid portiera de pe partea șoferului și privirea îmi cade pe cauciucul care acum nu mai e ascuns de tufele de trandafiri. Observ că e dezumfiat. Robert nu e foarte fericit să iasă din casă la ora șase dimineața ca să mă ajute să umfiu roata de rezervă, dar o face, iar eu îl urmăresc din priviri și mă prefac că învăț cum s-o fac singură data viitoare, deși știu că orice are legătură cu mecanica o să mă pună în încurcătură tot restul vieții, ceea ce e de-a dreptul o rușine pentru cauza feminismului.

– Cineva a făcut-o dinadins, spune Robert. Uite!

Văd spintecătura. Soțul meu are dreptate, e făcută cu prea mare precizie.

– Dar de ce? Cine ar face una ca asta?

– Pun pariu că vinovatul e unul dintre puștii ăia care se tot învârt pe lângă terenul de crichet. Michelle spune că sunt o gașcă de huligani în toată regula. Bine, cel puțin, că s-a dezumflat în timp ce mașina era aici. Nu s-a întâmplat nimic rău!

O, da, însă nu el urma să conducă mașina.

– Credeam că plănuiai să instalezi camerele de securitate din exteriorul casei.

– O s-o fac, mă asigură el, frecându-și palmele ca să și le curețe. Numai că n-am avut timp.

– Ca întotdeauna, mormăi eu înainte să mă pot opri.

Se pare că ziua asta de luni n-a început cu dreptul în lumea noastră domestică.

„Slavă Domnului că mă duc la serviciu!“, îmi spun eu în timp ce mă urc în mașină, fără ca nici unul dintre noi să rostească mai mult decât un salut aruncat în grabă. „Slavă Domnului pentru asta!“

În timp ce conduc, înaintând fără să mă grăbesc, mă întreb dacă nu cumva puștii de la supermarket sunt cei care mi-au dezumflat cauciucul. S-o fi făcut în timp ce dormeam în mașină? Sau în timpul nopții? Adresa mea e trecută pe documentele de identitate din portofel. Oare golanii aceia s-au întors ca să mă hărțuiască din nou? Asta îmi amintește de

asistenta medicală care mi-a returnat portofelul. Chipul ei nu-mi iese din minte. Părea la fel de obosită și de nemulțumită ca mine. Un spirit înrudit. O singuratică, poate. Mă rușinez amintindu-mi cât de nepoliticos m-am purtat cu ea. Probabil că a fost ultima dată când a mai făcut o faptă bună.

Simt șoseaua un pic accidentată sub cauciucul proaspăt umflat, ceea ce mă face să încetinesc și mai mult, cu gândurile revenite la pneul vandalizat. Mă lovește un alt gând. Să fi fost Miranda Stockwell? Sunt destul de sigură că ea mi-a zgâriat mașina și mi-a lăsat biletul sub ștergătorul de parbriz. Oare știe unde locuiesc? E instabilă psihic, asta reiese clar din toate incidentele reclamate de Parker și prezentate în instanță. Sute de apeluri telefonice, mesaje injurioase, reclamații la poliție cum că i-au fost răpiți copiii, intrarea prin efracție în casa soțului și vandalizarea acesteia. Oare acum și-a direcționat furia împotriva mea? Cât de departe e capabilă să meargă? Trebuie să aflu.

Alison a sosit deja, lăsând ușa deschisă ca să văd că deja lucrează, dar eu îi zâmbesc și-i spun „Bună dimineața!“ atunci când trec prin dreptul ei. După aceea, las pe biroul lui Rosemary dictafonul și un bilet în care o rog să sune pe cineva care să-mi schimbe cauciucul. Apoi îmi iau o cafea. Las tortul în bucătărie, însoțit, de asemenea, de un bilet prin care îi invit pe toți să se servească. În cele din urmă, intru în biroul

meu și mă prăbușesc pe scaun, dorindu-mi să nu mă mai doară atât de tare toate oasele.

Resemnată, îmi fac datoria și îl sun pe Parker Stockwell. E abia 7.30, dar îi cunosc obiceiurile. Se mândrește că se trezește cel târziu la 4.30 și intră direct în sala de sport, antrenându-se până la șapte. Așa că el s-a trezit, probabil, pe când eu mă târam înapoi în pat, epuizată, ca să apuc o amărâtă de oră de somn.

– Bună, Emma! Plăcut mod de a începe o zi de luni, susură Parker în urechea mea.

– Am vrut să-ți mulțumesc pentru flori. Nu trebuia, dar îți mulțumesc, sunt frumoase!

– Flori frumoase pentru femei frumoase!

Chiar a zis-o? Ce scârbos! Apoi îmi dau seama că lui trebuie să i se pară că am așteptat tot weekendul să-l sun, nevrând s-o fac de față cu soțul meu.

– Mă întrebam dacă ai mai avut probleme cu Miranda, spun eu. Vreun răspuns din partea ei de când s-a pronunțat decizia instanței?

– Miranda? Nu. A plecat la părinții ei, la Londra. Sunt sigur că au venit și că au luat-o sâmbătă. Așa mi-au povestit băieții că le-a spus ea. S-ar putea ca timpul petrecut alături de familia ei s-o determine să caute tratament pentru problemele psihice.

– Bine. Asta e bine.

Chiar e. Dacă a plecat din Leeds sâmbătă, n-avea cum să-mi taie cauciucul duminică

noaptea. Poate că vinovații sunt, într-adevăr, puștii de la supermarket.

– Dacă se întâmplă ceva, să raportezi la poliție, să nu răspunzi la provocări. O să încerce să te provoace!

– Ce drăguț din partea ta că încă ai grijă de mine, Emma! Ascultă, în legătură cu cina aceea...

– Îmi pare rău, Parker, dar o să închid! Am un alt apel la care trebuie să răspund.

Telefonul chiar scoate un bâzâit și, oricât de benefică se dovedește pentru mușchii pelvisului meu, nu vreau să prelungesc conversația asta acum, când am obținut informațiile de care aveam nevoie. Deja i-am dat o impresie greșită.

Pun capăt apelului, iar apoi îmi verific mobilul. Un mesaj de la Phoebe. Un întreg eseu:

Îmi pare rău că n-am răspuns, dormeam. Și eu regret că m-am supărat – suntem stresate amândouă. Te-ai trezit devreme sau te-ai culcat târziu??? Știu că ai spus că nu-ți pasă, dar se pare că mama se simte și mai rău în dimineața asta. Mă duc la spital pentru scurtă vreme. Îmi pare rău că nu ți-am spus că m-am întors.

„Te-ai trezit devreme sau te-ai culcat târziu???“ – mă uit lung la semnele de întrebare, al căror subtext îl înțeleg perfect. Phoebe nu pomenește nimic despre faptul că s-a aflat în fața casei mele azi-noapte, dar, judecând după conținutul mesajului ăstuia, poate că vrea să se scuze. Atunci când vine vorba de Phoebe, cine

poate să știe? Dar e bine să nu mai fim certate. Astăzi, cel puțin.

Până la ora prânzului, din pricina cafelei, a oboselii și a mirosului puternic de trandafiri, ușoara greață mi s-a transformat într-o durere de cap și am nevoie urgentă de aer curat. Deschid fereastra, inhalând primele guri de aer de oraș aproape curat, iar apoi mă aplec în afară atât cât îmi permite grosimea zidului. Aproape imediat, mă simt mai bine și mă sprijin de pervaz. Savurez momentul și privesc în jos, la trecători. Deodată, rămân nemișcată și mă încrunt.

Nu știu de ce îmi atrage privirea silueta care așteaptă pe aleea de pe partea cealaltă a străzii. Poate că de vină e nemișcarea acelei siluete, în mijlocul celor care trec pe lângă ea. Oare așteaptă pe cineva? Ciudat loc de întâlnire, când după colț sunt câteva cafenele și baruri! Aleea nu e un loc stilat. Femeia e în vârstă, cu părul de culoarea oțelului, îmbrăcată într-un palton în carouri, poate cam neobișnuit pentru cineva ajuns la etatea ei. Fața îi e acoperită pe jumătate de o pereche de ochelari enormi. Femeia se uită în sus, la clădire. În clipa în care ochii mei întâlnesc privirea de dincolo de ochelari, posesoarea lor face un pas grăbit în spate, adăpostindu-se în umbre. Ca și cum nu vrea să fie văzută.

Oare mă urmărea, sau s-a simțit jenată?

În mod ostentativ, mă uit în partea opusă, iar atunci ea se repede afară de pe alee și o pornește, grăbită, în lungul străzii. Nu privește înapoi. Eu o petrec cu privirea.

– Vrea să te vadă o prietenă, Michelle! Întreabă dacă ai zece minute pentru ea.

Mă răsucesc și o văd pe Rosemary în pragul ușii biroului.

– I-am spus că e vremea pauzei de masă. A, să nu uit, cei de la garaj îți aduc mașina înapoi cam pe la ora două!

Michelle e aici? Oare ce vrea? Sunt surprinsă că știe pentru ce firmă lucrez, ca să nu mai spun că a găsit adresa. Mă uit încă o dată pe fereastră, dar bătrâna nu se mai vede. Nu mă urmărea. Ce idee ridicolă! Dar asta duce la o nouă asociere de idei, legată de o altă persoană pe care am văzut-o de la fereastră. Phoebe, pe alee, aseară! Oare ea să-mi fi tăiat cauciucul? Pumnul strâns. Furia tăcută. Ar merge atât de departe? Nu, îmi zic eu. Au fost puștii aceia. Ei trebuie să fi fost. Închid fereastra, îmi alung din minte gândurile neplăcute și-i spun lui Rosemary s-o invite pe Michelle să intre.

– Ceea ce discutăm aici e confidențial, nu-i așa, Emma? Nu poți să povestești nimănui?

E straniu s-o văd aici, pe domeniul meu, dar, după câteva amabilități de circumstanță, ea ia loc, refuză o cafea și privește în jur. E machiată puternic, dar pielea îi arată uscată, iar ochii îi

sunt puțin injectați. Poate că și ea are probleme cu somnul.

– Da, ai dreptate. Să spunem că e o consultație gratuită. Tot ce-mi spui rămâne între noi.

Ea dă din cap în semn de încuviințare și mă săgetează cu o privire aspră înainte să înceapă.

– Vreau să știu care ar fi situația mea exactă dacă eu și Julian am divorța.

Sunt oarecum uluită. Am simțit ceva tensiune între ei în weekend, dar nimic nu mi-a dat de înțeles una ca asta.

– Știi, n-am discutat problema asta cu nici unul dintre prietenii noștri – nici cu Robert –, așa că te rog să nu spui nimănui nimic.

– Desigur, răspund, neștiind ce aș mai putea să adaug, fiindcă noi două nu suntem apropiate. Tu ești bine?

Se uită țintă la mine, iar expresia de pe chipul ei are o asprime tensionată.

– Julian are o aventură. Sunt destul de sigură de asta. Durează de o vreme, cred. El lucrează până târziu. E plecat de acasă mai mult timp decât de obicei.

– Probabil că e ocupat cu munca. Are multe pe cap, nu-i așa? Coordonează multe proiecte.

Încerc s-o liniștesc, dar experiența m-a învățat că, de cele mai multe ori, instinctul unei femei e corect în chestiuni de genul ăsta. Totuși, e adevărat că o aventură nu înseamnă neapărat sfârșitul unei căsnicii.

– Ai discutat cu el despre bănuiala ta?

– Mi-a spus că nici vorbă de așa ceva. Doar nu mă așteptam să recunoască și să-mi spună adevărul! exclamă ea, aruncându-mi o privire sfidătoare. Julian a călcat strâmb și pe vremea când eram mai tineri. Legături întâmplătoare, de o noapte, la tot felul de petreceri care aveau loc la serviciu, dar nu ceva care să conteze. Cel puțin, nu pentru el. Și chiar dacă pentru mine toate astea au contat, mi-am dat seama că el regreta de fiecare dată. Remușcarea lui era sinceră. Dar situația de acum e una diferită. Soțul meu a devenit distant. Îl enervez. Își ascunde telefonul. Suntem în plin stereotip, la naiba!

Las o pauză lungă.

– Știi cine e femeia?

Ea privește din nou de jur împrejurul camerei.

– Trandafiri! Nu mi se pare un cadou pe care să ți-l facă Robert.

E ciudat cât de bine îl cunoaște femeia asta pe soțul meu!

– Ai dreptate. Nu sunt de la Robert, ci de la un client.

O spun cu lehamite, jenată, deși n-am nici un motiv să mă simt astfel. Poate că am vorbit pe un astfel de ton pentru că Michelle e atât de tăioasă, în ciuda faptului că a venit aici ca să-mi ceară ajutorul.

– Un admirator! Bravo, Emma! exclamă ea cu subînțeles. Să ridicăm paharul în cinstea

Emmei!

Sunt atât de obosită, încât durează câteva clipe până să înțeleg ce insinuează, iar atunci când pricep, sunt prea uluită ca să pot vorbi.

– Eu?! Crezi că e vorba de mine?!

– Amândoi munciți până târziu. Nici unul dintre voi nu e interesat de sex.

„Aha! Bine, Robert, despre asta trebuie să discutăm noi doi!“, îmi spun eu, în timp ce ea continuă cu destăinuirile:

– Iar înainte ca Julian să-și dezinstaleze aplicația *Găsește-mi telefonul*, mașina îi era întotdeauna parcată în zona asta, deși el îmi spunea că încă era la serviciu.

– Suntem în centrul orașului, Michelle! Putea să se vadă cu oricine. Putea chiar să aibă întâlniri de afaceri. Dar orice a făcut, te asigur că n-avea legătură cu mine. Iar cum tu și Robert, în mod evident, ați discutat despre asta, ar trebui să știi că eu și soțul meu facem mai puțin sex fiindcă avem un copil mic. În plus, eu am un serviciu la care muncesc câte douăsprezece ore pe zi. Și după ce ajung acasă, tot mai trebuie să fac câte ceva, fiindcă bărbații în genere sunt incapabili să se ocupe de haine, de teme și de alte asemenea detalii, așa că sunt al naibii de obosită tot timpul. Iar ca să știi, află că nici el nu încearcă să sară pe mine în fiecare noapte!

Nu pare convinsă, dar cel puțin îi apare o umbră de dubiu pe chip.

– Atunci, de ce te ridică Julian în slăvi tot timpul?

– Nu știu. Dar îți jur, Michelle, că n-am energie să mă culc nici măcar cu soțul meu, așa că poți să fii sigură că nu-mi fac timp să mă culc cu al tău!

Ne pierdem simultan dorința de ceartă, iar Michelle e gata să izbucnească în plâns.

– Uite ce cred eu: poate că are probleme la muncă sau griji financiare despre care tu nu știi nimic. Sau poate că trece printr-o criză a vârstei mijlocii. Trebuie să-l faci să vorbească. Pot să vă recomand o mulțime de psihoterapeuți și de consilieri maritali foarte buni.

– N-ar fi de acord să meargă!

– Ai fi surprinsă dacă ți-aș spune de câte ori am auzit replica asta, iar apoi oamenii s-au răzgândit. Îmi pare rău, adaug, aruncând o privire spre ceas, dar am de dat un telefon unui client și apoi intru într-o ședință. Dar ceea ce mi-ai spus e confidențial, iar dacă vrei să revii ca să discutăm opțiunile pe care le ai, poți s-o faci. Bine?

– Mulțumesc!

Se ridică. Încă e arțăgoasă și nu sunt convinsă că a renunțat la suspiciuni. Cred că, mai degrabă, se jenează că și le-a exprimat față de mine.

Michelle ajunge la ușă, moment în care simt că e de datoria mea să spun:

– A, și-mi pare rău de incidentul din weekend, când m-am răstit la Ben! Petrec prea puțin timp alături de Will și asta mă face să fiu protectoare față de el.

Michelle iese fără să mai spună nimic și mă enervez că am încercat să îmblânzesc situația. Putea măcar să-mi ceară și ea scuze că s-a răstit la mine.

– Emma, spune Rosemary, intrând, ai câteva telefoane de la clienți!

Pune biletele cu notițe pe biroul meu, iar apoi rămâne locului, ezitând.

– Mai e ceva? întreb eu.

– Da, e... Am o problemă legată de scrisorile pe care voiai să le scriu. Nu sunt sigură... vezi, e ceva ciudat.

Îi arunc o privire încruntată.

– Cu care?

Ea închide ușa.

– Cu toate.

– Nu înțeleg.

Ce tot spune?

– Ar trebui să fie trei scrisori pe casetă, o lămuresc. Pentru cazurile Marshall, Smith și Michaels, da? Le-am dictat aseară!

Ea rămâne nemișcată preț de o clipă și-mi dau seama că n-am văzut-o niciodată atât de jenată. Într-un târziu, spune:

– Cred că s-a întâmplat ceva.

Îmi întinde dictafonul, mișcându-și mâna de parcă acesta ar fi făcut din cărbuni aprinși.

Contrariată, apăs pe butonul de redare. În prima clipă nu se nimic, dar apoi încăperea se umple de niște șoapte febrile, șuierate. Repezite și furioase.

„...două sute douăzeci și doi o sută treisprezece o sută cincizeci și cinci două sute optsprezece două sute douăzeci și doi o sută treisprezece două sute optsprezece două sute douăzeci și doi o sută treisprezece o sută cincizeci și cinci două sute...“

Rămasă fără suflare, scap din mână micul aparat. Șoaptele continuă și simt cum temperatura din cameră scade cu fiecare cuvânt.

„...optsprezece două sute douăzeci și doi o sută treisprezece o sută cincizeci și cinci două sute optsprezece două sute douăzeci și doi o sută treisprezece o...“

„E ea!“, realizez eu.

M-am întors în copilărie și o văd pe mama, care mergea de colo până colo și bâiguia secvența asta de numere, o mantra agitată, pe care o scuipa în șoapte aspre. Îmi ia jumătate de minut să-mi dau seama de înspăimântătorul adevăr.

Nu e ea. Sunt *eu*. Vocea e abia recognoscibilă, dar sunt eu.

Opresc dictafonul și strâng din degete ca să nu mi se vadă tremuratul mâinilor. Cum se poate să fiu eu? Nu-mi amintesc așa ceva. Erau *scrisori*. Am dictat scrisori. Nu asta. N-am dictat numerele *ei*.

– E la fel de la un capăt la altul, spune Rosemary, îngrijorată. O oră întreagă.

Eu mă silesc să râd. *Numerele ei, rostite de gura mea.*

– Of, cred că știu ce s-a întâmplat! exclam, simțindu-mi gâtul atât de uscat, încât mi se face rău. E o tehnică de meditație. O făceam aseară, ca să adorm, și probabil că am înregistrat din greșeală peste scrisori.

Oare n-am dictat scrisorile, ci doar mi-am închipuit că am făcut-o? Cum se poate să nu știu?

– Aha! Atunci, e în regulă.

În ciuda celor câteva goluri masive din povestea mea – de ce aș ține dictafonul lângă mine atunci când încerc să adorm, de exemplu – Rosemary zâmbește, ușurată.

– Dar ce păcat că s-au pierdut scrisorile!

– O să le refac după-amiaza asta, înainte de ședința cu domnul Wither, bine?

Îmi întipăresc pe față un zâmbet care aduce mai mult a rictus.

– Îți aduc niște biscuiți și o cafea. Ai ratat prânzul.

– Minunat!

Aștept până când Rosemary iese din încăpere, iar apoi mă las în voia unei senzații de vomă și de amețeală.

Acelea sunt numerele mamei mele.

Cu cât timp înainte de împlinirea vârstei de patruzeci de ani a încetat ea să mai doarmă?

Cu cât timp înainte de noaptea aceea a început să înnebunească?

13

„Nu înnebunesc!“, îmi spun pentru a mia oară în după-amiaza asta, pe când cobor din mașină – care are un cauciuc nou și scump – și mă sprijin de ea preț de o clipă, înainte să intru în casă.

Trebuie să judec logic. Probabil că, în timp ce dictam scrisorile, am ațipit pe jumătate și am început să mă gândesc la *ea*. Asta-i tot. Deși am lăudat binefacerile psihoterapiei față de Michelle, nu-mi pot aduna puterile ca să dau telefonul ăsta pentru mine însămi. N-am nevoie decât de somn. Îmi propun să dorm. În definitiv, noaptea care vine e una nouă și am de gând să mă duc devreme la culcare.

În timp ce mănânc *fajita* pe care au păstrat-o pentru mine, Chloe apare în pragul ușii și face o piruetă. Mă încrunt.

– Ce crezi despre chestia asta pe care o port? întreabă ea.

– Nu cumva e...

– Da, e rochia mătușii Phoebe. A trecut pe aici mai devreme. Rochia arată bine, așa-i?

Deși flica mea în vârstă de șaptesprezece ani n-ar purta nici moartă ceva din șifonierul *meu*, e

îmbrăcată cu rochița aceea vopsită manual, pe care o poartă, ca și Phoebe, peste o pereche de colanți negri. Aproape că am impresia că Phoebe a ales piesa asta de îmbrăcăminte știind că flica mea avea s-o dorească. Puncte câștigate de mătușa Phoebe. Ea a fost aici. Din nou. Și, din nou, nu m-a avertizat.

– Arăți minunat!

– Mă duc la Amy. Probabil că rămân la ea peste noapte.

– Bine. Dă-mi un mesaj după ce ajungi și confirmă-mi că rămâi acolo!

Oare când a trecut Chloe de la a ne întreba dacă poate ieși la a ne anunța, pur și simplu?

– S-a făcut!

Fiica mea deja aleargă spre ușă, spre libertate.

– A trecut Phoebe pe aici? îl întreb pe Robert, aruncându-i o privire iscoditoare.

Faptul în sine n-ar trebui să mă îngrijoreze, mai ales dacă mă gândesc la mesajele pe care le-am schimbat astăzi cu ea. Dar, după ce am stat astfel de vorbă, de ce nu mi-a spus că urma să vină?

– Mda...

Robert, care a adunat destule resturi ca să-și facă o altă *fajita*, se așază pe scaunul din fața mea.

– A adus rochia, s-a jucat cu Will vreme de cinci minute și asta a fost tot. Abia dacă a intrat, de fapt.

Pe suportul de vase sunt două căni întoarse cu gura în jos. Asta înseamnă că sora mea a stat destul de mult ca să bea un ceai, ceea ce pentru mine înseamnă un răstimp mai lung decât „abia dacă a intrat".

– Astăzi s-a întâmplat ceva la școală, spune Robert. Will și-a udat pantalonii.

– Poftim?! exclam eu, dând laoparte toate gândurile legate de Phoebe. De ce? N-a mai făcut asta de ani întregi!

Will a renunțat devreme la scutece – mai repede decât Chloe și, cu siguranță, foarte devreme pentru un băiat. N-a mai făcut pe el de la vârsta de trei ani și jumătate.

– Nu știu de ce. Se pare că i s-a întâmplat în pauza de prânz, răspunde Robert, care nu se arată deloc preocupat de chestiune și care tocmai își deschide o bere. Nu vrea să vorbească despre asta! Nici Phoebe n-a scos nimic de la el.

– Ar trebui să discut eu cu fiul nostru!

Mă năpădește puternicul sentiment de vinovăție al mamei care muncește. Chiar și sora mea cea mereu absentă se afla aici, încercând să-l ajute pe copilul meu, în timp ce eu munceam.

– Acum doarme, Emma! N-a pățit nimic grav.

– N-a spus absolut nimic?

– Nu prea. A zis doar că a ametit.

– La fel mi-a spus și mie acum câteva seri.

Îmi trec prin minte cele mai rele cauze posibile ale unui asemenea incident. Acele lucruri la care

nu te aștepți niciodată atunci când e vorba de copilul tău.

– Poate că e bolnav!

– A spus că acum i-a trecut, mă lămurește Robert, aruncându-mi privirea *aceea*, cea rezervată momentelor în care îmi fac prea multe gânduri și griji. N-are nimic. Iar lucrurile de genul ăsta li se întâmplă multor copii de îndată ce încep școala.

– Apropo de asta, ce a zis învățătoarea?

– Nu e îngrijorată. Mi-a spus că incidentul a survenit în timp ce Will și Ben se jucau împreună.

Acum lucrurile încep să se lege. Simt cum o mânie aprigă ia locul îngrijorării, epuizarea nelăsând loc unei căi de mijloc.

– Tocmai cu Ben, care l-a împins de pe trambulină în weekend?

– Haide, a fost un accident! Nu-i nimic în neregulă cu Ben.

– Nu ți se pare că e prea mare coincidența? Ar fi bine ca mâine să vorbești încă o dată cu învățătoarea. Cere-i să discute cu Ben!

– Știu cum să mă ocup de treburile legate de școală, Emma! Asta cade în sarcina mea, ai uitat?

Acum e iritat.

– De parcă m-aș aștepta să iei vreo măsură dacă e vorba de copilul celei mai bune prietene ale tale, Michelle!

Încă sunt supărată pe el fiindcă i s-a plâns lui Michelle în legătură cu viața noastră sexuală. Iar supărarea mi se întețește pentru că nu pot să deschid subiectul.

– Care-i problema ta? întreabă soțul meu, ridicându-se în picioare. O să vorbesc mâine cu învățătoarea. Nu-i nevoie să fii atât de agresivă. Și o să vorbesc și cu Michelle, dacă asta vrei!

– Vreau ca *tu* să vrei! Nu înțeleg de ce pe tine nu te supără accidentul lui Will.

– Iar eu nu înțeleg de ce pe tine te supără *atât* de tare!

Mă uit lung la mâncarea rămasă în farfurie și-mi înghit restul argumentelor. Nu-mi mai arde de altă ceartă.

– Am avut o zi grea, mă mulțumesc să spun, gândindu-mă la numerele mamei. Iar Will nu se simte bine de câteva zile și asta mă îngrijorează!

Bărbații pot fi nespus de orbi. Probabil că Robert o să stea de vorbă cu învățătoarea, dar îl cunosc, o să accepte orice aflrmație a ei, adică ceva de genul că așa sunt băieții. Ca urmare, incidentul o să fie dat uitării și n-o să se ia nici o măsură. Will are cinci ani. La o astfel de vârstă, ți se pot întâmpla lucruri rele.

– Nu-ți vărsa nervii pe mine, spune Robert cu glas scăzut. Încerc să fac totul cât mai bine.

Își ia berea și coboară în camera lui. Farfuria din care a mâncat a rămas în fața mea, iar tigaia e încă pe plită.

„Chiar încerci?“, îmi spun eu. „Încerci cu adevărat?“

Urăsc bucătăriile murdare. Le-am urât dintotdeauna. O altă consecință a vieții alături de *ea*. Scrâșnesc din dinți și încep să fac curat.

14

Din nou e noapte. Din nou sunt trează.

Stau cu ochii ațintiți la dulapul de sub scară. Nu e un gol. N-o să mă înghită. E cufundat în întuneric, ce-i drept, dar nu e decât un dulap. Simt înțepături în gambe din cauza poziției ghemuite în care stau, uitându-mă înăuntrul dulapului. Aspiratorul Henry e acolo, într-o parte, lângă crosele de golf. Nu e decât un dulap. Închid ușa și mă ridic, iar picioarele mă furnică din pricina năvalei sângelui. De data asta am luat două pastile de NightNight. Și totuși sunt cât se poate de trează.

Mă întorc la bucătărie și clătesc cana. Ușa din spate e încuiată. Știu asta fiindcă am verificat-o de îndată ce am coborât de la etaj, la puțină vreme după ora 1.10. Noi obiceiuri, noi atacuri de anxietate. Pun cana la loc și mă uit la panoul de protecție din spatele chiuvetei, stilat și scump, care poate fi folosit și ca tablă de scris și pe care Robert notează toate lucrurile de care nu trebuie să uităm. Dentist. Medici. Diverse. Citesc, la capătul listei: PREGĂTIRI PENTRU

ZIUA EMMEI. Bleah! Șterg notița. Văd că, odată cu ea, am șters și celelalte însemnări. Rămân cu privirea ațintită la porțiunea care a rămas goală. E liniștitor. Mă simt zdruncinată. Nimic nu merge bine. După o clipă, inspir adânc. Mai bine mă duc înapoi în pat, ca să încerc din nou să adorm. Trebuie. Să încerc. Mai mult.

În timp ce urc spre coridorul de la etaj, cufundat într-un întuneric granulat, simt că nu sunt decât un ecou. Oare trec printre stafii ale propriei ființe, care merg în sens opus? Eu cea de aseară și eu cea de mâine-seară, poate.

„Aseară, pe scară, am întâlnit un om care nu era acolo!“

Mă cutremur. Sunt atât de obosită!

Simt o nevoie stringentă să mă mai uit o dată la Will. Nu-i nevoie. Will e bine. Însă rămân în fața ușii de la camera lui și mă uit la ceasul de mână: 2.21 dimineața. Trebuie să intru în cameră. *Trebuie*. Mă îmboldește o dorință nestăpânită. E imposibil să se fi schimbat ceva de când am coborât, dar tot trebuie să intru în camera lui Will. Cedez și mă strecor dincolo de ușă. Nu știu ce caut. Fiul meu doarme, la fel ca mai devreme. Stau lângă patul lui și îl privesc. Crește atât de repede!

Mă duc în dormitor, mă întind în pat și pun capul pe perna rece. Îmi vine să plâng. Vreau să dorm.

– Te simți bine? întreabă Robert, mișcându-se ușor.

– Am fost la baie, răspund eu.

– Culcă-te la loc, mormăie el.

De-ar fi atât de ușor! Mă răsucesc și mă întind pe burtă, iar apoi apuc perna de margini și o strâng cu disperare, ca să nu încep să urlu de frustrare.

După o oră de stat lungită în pat, cu inima bătându-mi tare în piept, renunț și cobor din nou la parter. Poate că o să-mi fie mai ușor să ațipesc dacă mă întind pe canapea. Merg la bucătărie și, în timp ce fierbe apa pentru ceai, mă uit pe fereastră, la grădină, dar nu văd nici o amenințare.

„Nu ești un pic paranoică, Emma? De cine îți amintește purtarea ta?“

Îmi pregătesc ceaiul de mușețel și mă trezesc că întind mâna spre sticla de vodcă.

„La naiba!“, îmi zic, și-mi torn un fund de pahar.

Băutul de vodcă la trei și jumătate dimineața nu e o idee bună. Știu asta, dar am rămas în pană de idei bune – somniferele sunt inutile, așa că merită să încerc orice m-ar putea ajuta să mă relaxez. Vreau să apară primii zori. Mica mea fereastră de somn, care îmi salvează viața.

În clipa în care mă întorc ca să mă duc în camera de zi, încremenesc. Credeam că am șters tot ce era scris pe panoul de protecție. Așa am făcut. Am crezut că l-am lăsat curat. Am fost *sigură* de asta. Dar panoul nu e șters. Mai scrie

ceva acolo. Mă uit cu ochi mari la numerele scrijelite pe el.

„O, nu!“

1 5 5 2 1 8 2 2 2 1 1 3 1 5 5 2 1 8 2 2 2 1 1 3

„Nu, nu, nu!“

15

Șapte zile până la ziua de naștere

Am dormit în zori timp de o oră sau două, surprinsă că a fost posibil, cu toată frica mea – cred că înnebunesc! –, dar tot mă simt frântă. Mi-e greață și-mi curge nasul. Înaintea mea se conturează o zi lungă, nesfârșită. În drum spre serviciu, o să am nevoie de multă cafea și poate de o prăjitură ori de un sendviș cu bacon – sau de amândouă – care să-mi pompeze energie în corp.

Cu radioul pornit și cu Robert pregătind micul-dejun și pachețelele pentru prânz, totul mi se pare prea zgomotos. Totul în afară de Will, care e neobișnuit de tăcut. E clar că băiețelul meu nu se simte în apele lui. Ar trebui să mă bucur de această rară dimineață petrecută acasă – azi n-am nici o înfățișare în instanță și nici o întâlnire cu vreun client până la ora unsprezece – dar sunt încordată din cauza îngrijorării și a oboselii.

– Te simți bine, maimuțico? îl întreb pe Will, ciufulindu-l.

Fiul meu nu e blond, așa cum sunt Robert și Chloe.

Will dă din cap în semn că da, însă rămâne aplecat peste caietul lui. Desenează cu un pix roșu, iar degetele i se mișcă rapid. Nu încerc să trag cu ochiul, în ciuda curiozității. Robert a încercat în urmă cu câteva minute, iar Will a închis repede caietul, întorcând, supărat, un umăr spre tatăl lui. Acesta din urmă toarnă fulgi de porumb în castronul lui Will și încă pare ofensat, așa că nu-i mai amintesc să stea de vorbă despre Ben cu învățătoarea. Pun pâinea la prăjit, revendicând o mică însărcinare de părinte. Nu le prea cunosc obiceiurile în privința micului-dejun. Sunt prezentă la masa de dimineață doar o dată pe lună, dacă am noroc. Uneori mă simt vinovată că nu mă simt destul de vinovată.

– Poți să-mi dai laptele? mă roagă Robert.

Nu mai e decât puțin pe fundul sticlei pe care i-o întind în timp ce iau untul și gemul din frigider.

– Nu mai avem altă sticlă, spun eu. Nu e ziua de livrare a laptelui?

Desigur, Robert știe că sunt îngrijorată din pricina incidentului de la școală, mai ales că vede și el în ce stare e Will. De ce nu poate să spună că n-a uitat de rugămintea mea și că o să aibă o discuție cu învățătoarea? În clipa asta am

o revelație și mă străbate un fulger de energie – *aleluia!* – care mă trezește de-a binelea. Astăzi am timp să-l duc pe Will la școală! S-a rezolvat. Nu-mi plac confruntările, dar dacă cineva se ia de copilul meu, situație la care se adaugă lipsa mea de somn, fie că afiu ce se petrece, fie că mă asigur că Will e în afara oricărui pericol.

Ca să ia laptele, Robert deschide ușa care dă în spatele casei, iar eu simt un vânticel matinal înviorător. În timp ce mă întreb cum anume să-i spun soțului meu că vreau să am o discuție cu învățătoarea, de afară se aude strigătul lui de durere:

– Fir-ar să fie!

– Stai acolo! îi cer eu lui Will, care își înalță capul, distras de la desenul lui.

Până să ajung la ușă, Robert intră deja în casă, șchiopătând.

– Ce s-a întâmplat? întreb.

Din cauza durerii, Robert are falca încleștată. Îl ajut să se așeze pe un scăunel. Ca de obicei, a ieșit afară desculț, iar acum una dintre tălpile lui lasă în urmă o dâră de sânge. Mă aplec și-i scot un ciob mare de sticlă, iar el înjură cu glas tare.

– Tati!

– N-am nimic! spune Robert, răsuflând greu. Ce-ar fi să te uiți câteva minute la desene animate pe iPad?

Chiar dacă acum e într-o stare ciudată, Will n-are nevoie să i se spună de două ori că are voie să se uite la un ecran, așa că ne aruncă o ultimă

privire îngrijorată, după care își ia caietul și o tulește în camera de zi.

– Stai pe loc!

Scotocesc prin dulap, în căutarea trusei de prim ajutor. Tăietura pare mai urâtă decât e, dar e destul de gravă.

– Fir-ar al naibii de lapte..., mormăie Robert printre dinți. Una dintre sticle era spartă, iar cioburile stăteau împrăștiate de cealaltă parte a porții. Parcă au fost așezate acolo dinadins!

– Cum adică, *așezate?*

Îi prind talpa bine în mână, iar el tresare de durere în clipa în care îi tamponez rana cu dezinfectant. O să-l doară, dar n-o să aibă nevoie de cusături.

– Adică cineva le-a așezat acolo, naiba să-l ia!

– Crezi că au fost din nou puștii aceia?

Dacă soțul meu ar fi instalat camerele de luat vederi, am fi știut cu siguranță. Așa aș ști și cine mi-a tăiat cauciucul. Poate că acum, când lipsa camerelor de luat vederi îl afectează direct pe el, Robert o să se ocupe de chestiunea asta.

– Probabil că da. Nenorociții!

– Tu stai aici și odihnește-te!

Înfășor cu grijă un bandaj peste plasture, iar apoi mă aplec și-i sărut piciorul rănit, așa cum aș face cu un copil.

– Nu-i nevoie să ajung la serviciu până după ora zece. Îl duc eu la școală pe Will.

Însă Robert are dreptate, sticla de lapte spartă a fost așezată intenționat lângă poartă. Stafla

mamei mele îmi bântuie prin minte, ivindu-se pentru moment ca să privească scena mai de aproape. Vorbele ei îmi răsună în gând:

„Erau atât de multe sticle de lapte la noi acasă pe atunci, nu-i așa? Îngrămădite unele peste altele, rămase de pe vremea când încă mai venea lăptarul. Îți amintești ce spuneam? «Aveți grijă să nu le spargeți! Ați putea călca pe cioburi, iar după aceea n-o să mai fiți în stare să mergeți la școală!»“

O coincidență. Asta-i tot. Adolescenți beți și coincidențe.

16

– Să nu-ți faci griji pentru tati! îi spun eu lui Will, care stă pe bancheta din spate, tăcut. Nu e grav. Uneori, tăieturile arată mai rău decât sunt.

El dă din cap în semn că a înțeles, dar se uită pe fereastră. Asta nu e băiețelul meu vioi și guraliv. Cum de n-a remarcat nimic învățătoarea? E adevărat că Will are perioade de tăcere – „un suflet bătrân“, așa l-a numit Phoebe pe vremea când el avea doar doi ani – dar starea asta durează deja de câteva zile. *Cap amețit.*

– Nu te simți bine? Ești foarte tăcut!

– Mă simt bine.

Nici acum nu se uită la mine.

– Mai simți amețeala aceea, Will? insist eu, văzând că nu-mi răspunde.

– Nu.

– Dacă nu te simți rău, care e problema? Știi bine că poți să-mi spui. Pentru asta există mamele.

Aștept, dar nu primesc nici un răspuns.

– Deci, ce s-a întâmplat ieri, în pauza de prânz?

– Am avut un accident.

Refuză în continuare să se uite la mine, dar cel puțin vorbește.

– Ție nu ți se întâmplă niciodată așa ceva!

Suntem aproape de școală. Din fericire, am ajuns devreme, așa că o să flm scutiți de aglomerație.

– Ben era de față? E prietenul tău, nu-i așa?

Încerc, pe un ton degajat, să afiu informații de la fiul meu cel îndărătnic.

– Ben m-a scuturat.

Dintr-odată, mă cuprinde furia. Mi-am dat eu seama că n-a fost lucru curat! Eram sigură de asta. Parchez mașina.

– Te-a scuturat? De ce?

Will ridică iarăși din umeri, dar nu-i nevoie să-l mai trag de limbă. Am aflat destule. Îl țin strâns de mână în timp ce intrăm pe poarta terenului de joacă, trecând pe lângă femeia care îl întreabă în glumă pe Will dacă tati are zi liberă.

„Tati are toate zilele libere!“, îmi spun eu în gând, aruncându-i femeii un zâmbet rigid.

Will trebuie să-mi amintească unde anume e clasa lui – ceea ce mă face să simt încă o împunsătură de vinovăție, tipică pentru o mamă absentă, concentrată asupra carierei – și mi se strânge inima la vederea măsuțelor și a scăunelelor din sala de clasă. Uneori mi se pare că fiul meu a crescut prea repede, dar în locul ăsta îmi amintesc că e încă un omuleț fragil.

Învățătoarea lui, domnișoara Russel, arată de parcă nici ea n-a absolvit școala cu mult timp în urmă. Își ridică privirea de pe niște fișe de lucru și zâmbește.

– Bună dimineața, doamnă Averell!

– Soțul meu mi-a povestit ce s-a întâmplat ieri, spun eu. Sunt foarte îngrijorată!

– Nu vă faceți griji, a fost un simplu accident! Se întâmplă, spune ea, uitându-se la Will. Ce-ar fl să-ți agăți haina în cuierul tău? Apoi, dacă vrei, poți să mă ajuți să sortez creioanele colorate.

Mă las pe vine și-i dau fiului meu un sărut înainte să plece, iar el mă îmbrățișează fără tragere de inimă.

– Mi-a spus că Ben Simpson l-a scuturat. Am mai avut probleme cu Ben, mărturisesc, știind că exagerez, dar nu vreau cu nici un chip să dau înapoi. A mai fost un incident între ei sâmbăta trecută.

– A, da? se miră învățătoarea, părând încurcată. Ben e greu de controlat uneori, dar nu-i un bătăuș.

– Sau poate că n-ați observat flindcă sunteți aici, înăuntru, în timp ce ei sunt acolo, afară?

– Copiii sunt supravegheați întotdeauna și...

– Aș vrea ca astăzi Will să rămână în clasă în pauze, inclusiv în cea de prânz, până ce-i dați de capăt poveștii ăsteia. E clar că nu se simte în apele lui și, chiar dacă nu mă aștept să-i cunoașteți pe copii la fel de bine pe cât îi cunoaștem noi, părinții, nu pot să cred că n-ați observat.

– Da, a fost mai tăcut în ultima vreme, încuviințează învățătoarea.

E foarte înaltă. Chiar dacă port tocuri, trebuie să-mi ridic capul ca s-o privesc în față.

– Și o să fac cercetări, firește, mă asigură ea. Dar vă rog să nu vă faceți griji, doamnă Averell! Sunt sigură că n-a fost decât...

– Vă rog să descoperiți ce s-a întâmplat și să vă asigurați că nu se mai repetă. Nu vreau să fiu nevoită să depun o plângere.

Sunt eu mică, dar sunt formidabilă!

– Desigur.

Am intimidat-o, iar în momentul în care mă răsucesc pe călcâie ca să plec, mă simt prost. Parcă aș fl una dintre mamele acelea de la poarta școlii, răsfățate, răutăcioase și diflcile. Așa par acum – la fel m-am purtat și cu sărmana

Caroline, care mi-a adus portofelul înapoi – deși nu mi-am dorit niciodată să fiu astfel.

– Îmi pare rău că sunt atât de prostdispusă, adaug eu pe un ton mai prietenos. Am foarte mult de lucru la serviciu și n-aveam nevoie și de problema asta legată de Will. Am o zi proastă.

„Și multe nopți proaste!“

Ea zâmbește, mulțumită de armistițiu.

– Mi-am dat seama.

Probabil că par nedumerită, fiindcă face un semn din cap spre puloverul meu.

– Cred că l-ați îmbrăcat pe dos.

Văd eticheta de pe una dintre laturile puloverului și scot un mic hohot de râs forțat.

– O, mulțumesc!

O altă amintire șoptește înlăuntrul meu, iar răsufiarea ei aburindă și duhnitoare îmi umple capul.

Cobor scara împreună cu Phoebe în acea ultimă zi, ţinând strâns în mână felicitarea pentru ziua de naştere a mamei. Ea împlineşte patruzeci de ani. Privesc în jos şi văd că mi-am îmbrăcat pe dos puloverul de la uniforma şcolară.

Will se întoarce, iar eu îi mai dau un sărut grăbit, după care ies pe coridor, unde îmi scot puloverul trăgându-l peste cap și apoi îl îmbrac corect. Ceva se întâmplă cu mine astăzi. Nu e doar oboseala. *Numerele.* Nu e vorba doar de Will. *Sticlele de lapte sparte.* Altceva. *TICĂLOASĂ. Cauciucul tăiat.* Am obosit și nu mai am răbdare, dar mai e ceva. *Îmbrăcat pe dos.* Mă năpădește o

frică mortală. *Ea* e în spital. Ziua mea de naștere se apropie încetul cu încetul. Phoebe avea dreptate. Mi-e frică. Nu vreau să ajung ca ea. Nu vreau să fac ce a făcut ea. Nu vreau să înnebunesc ca ea. Nu vreau să am sânge rău.

Ies pe la locul de joacă și mă îndrept spre mașină. Dintr-odată, aud o voce cunoscută în spatele meu.

– Grăbește-te, Matthew, nu pierde vremea! O să mă faci să întârzii la ora de yoga. Ben, pentru numele lui Dumnezeu, bagă-ți cămașa în pantaloni!

Țâșnesc în spatele unui copac și mă uit cum Michelle îi vâră pe cei doi fii ai ei pe poarta școlii. Apoi se uită iute la ceas și se întoarce grăbită la mașina pe care a parcat-o pe bordură. Rămân locului preț de o clipă. Matthew a dat fuga înăuntru, dar Ben se mocăie, plimbându-se între cele două intrări ale clădirii. Acum un secol, acestea separau accesul fetelor de cel al băieților.

– Scuze! îi spun eu femeii voioase care păzește poarta. Mi-am uitat cheile înăuntru.

Ea nu se întoarce ca să verifice dacă intru în clădire. Ceea ce e bine, fiindcă nu mă duc într-acolo.

Mă trezesc din somn cu o tresărire puternică și habar n-am unde sunt sau cine sunt. Lumină puternică. Scaun tare. Ecranul calculatorului, închis.

„La naiba!“

Mă îndrept în scaun. Serviciu. Sunt la serviciu. Oare de când sunt la serviciu? Ce zi e? Ce oră? Visez? Înainte de a putea să-mi adun gândurile – ei, dar îmi amintesc totul: întâlnirea de la 12.30 a fost anulată și mă foloseam de timpul câștigat ca să ajung la zi cu facturarea – și de a-mi dezlipi limba uscată de cerul gurii, o voce îmi risipește năuceala:

– Emma!

Angus Buckley, partenerul principal în firmă, șeful meu, stă în pragul ușii, nedumerit.

– Te simți bine?

– Da. Da, scuze, da! Eram cu mintea departe.

– Vreme de o clipă, mi s-a părut că dormi.

Râsul lui scurt îmi spune că încă nu e sigur că greșea.

– Îmi relaxam ceafa. Încerc să evit o durere de cap. Ce pot face pentru tine?

Zâmbesc, veselă, deși încă mă aflu în spațiul acela groaznic, neclar, dintre somn și trezie.

– Parker Stockwell vrea să semneze cu noi alte contracte, unele de drept comercial. Mi-a propus să luăm cina împreună joi. Noi trei. A făcut rezervare la Elderflower Garden.

– Trebuie să discut cu Robert și...

Văd cum expresia de pe chipul lui se împietrește.

– ... dar sunt sigură că totul o să fie așa cum trebuie, închei eu.

– Bine!

Grozav, o seară cu Parker Stockwell! După ce Buckley închide ușa, mă prăbușesc în scaun și-mi dau seama că asta e cea mai mică dintre problemele mele. *Am adormit la serviciu.* Inima începe să-mi bată mai tare în momentul în care înțeleg. Situația de acum e mai rea decât cea de zilele trecute, din mașină – atunci, cel puțin, am luat decizia conștientă de a închide ochii. De data asta, lucram. La un moment dat, pur și simplu am fost ca anesteziată. Am căzut ca o piatră. Oare cât timp am dormit? E ora 1.20. Îmi dau seama că am fost inconștientă timp de vreo treizeci de minute și că am avut noroc că n-a intrat nimeni altcineva în birou. După incidentul cu dictafonul, nu știu ce ar fi crezut Rosemary.

Scurtul meu somn mi-a adus o oarecare limpezime în gândire. N-am la activ decât cinci nopți de insomnie, dar un astfel de răstimp pare o întreagă viață. Un coșmar lung și chinuitor, care ține de o viață. Îmi amintesc, deodată, cum m-am răstit la învățătoarea lui Will și apoi cum am... ei bine, destul! Nu pot continua așa. O să sfârșesc prin a fi concediată. Și divorțată.

Mă duc la toaletă, îmi dau cu apă pe față și-mi ud prea tare părul, iar apoi îmi împrospătez

machiajul. N-am găsit în geantă decât un rimel vechi, care îmi lipește genele unele de altele. În jurul ochilor am cercuri negre, iar petele uscate de piele de pe frunte îmi fac fondul de ten să se exfolieze. Arăt pe dinafară ca un morman în dezagregare, în timp ce mă descompun pe interior.

„Nu ești ca ea!", îi spun reflexiei mele din oglindă.

Femeia reflectată mă privește fix, neconvinsă, iar mie nu-mi place ceea ce văd în expresia de pe chipul ei.

„Nu există decât o singură modalitate de a depăși starea asta. Trebuie să te duci s-o vezi. Câtă vreme mai poți. Phoebe avea dreptate. Fă pace. Înainte să ajungi în pragul nebuniei."

În timp ce ies din birou, mă lovesc de Alison, care tocmai intra. Încerc să mă strecor pe lângă ea.

– Arăți foarte rău! îmi spune, fără menajamente.

– Am o migrenă.

– Nu te-am auzit niciodată să te plângi de migrene!

Fața îi e toată o mască plină de înțelegere, în vreme ce ochii ei îmi spun că socotește afirmația mea ca pe o minciună sfruntată.

– Poate că muncești prea mult.

– N-am nimic! i-o retez eu. Dar, oricum, îți mulțumesc! adaug, fără să mă opresc din mers.

Mă îndrept direct spre biroul domnului Buckley. Trebuie să-l văd pe dată, înainte să mă răzgândesc.

18

Mâna îmi tremură în timp ce semnez de intrare. Apoi traversez coridorul, grăbită, îndreptându-mă spre locul în care mă așteaptă Phoebe. E în fața camerei. Camera *ei*.

– Mesajul tău a fost o surpriză! spune sora mea, dar de data asta nu mai are tonul acela zeflemitor, ci pare cu adevărat încântată. Știi, până în clipa de față n-am crezut că o să vii. Ești aici cu adevărat!

– A doua oară nu mai vin!

Îmi e rău, dar sunt cât se poate de trează, datorită adrenalinei eliberate în corpul meu.

– E singura dată, subliniez eu.

Îi arunc lui Phoebe o privire furioasă, de parcă ea m-ar fi târât aici și n-ar fi fost ideea mea.

– Să te aștept? întreabă ea. Sau vrei să intrăm împreună?

– Poți să pleci? Nu era nevoie să vii. M-aș simți ciudat știindu-te aici. Simt nevoia să fiu singură cu ea.

Degetele mele trag fără milă de pielițele din jurul unghiilor și simt o pișcătură ascuțită în momentul în care le rup. N-am mai făcut asta de pe vremea când eram copil.

– Cum vrei tu, se învoiește ea, ridicând din umeri. M-am gândit că ai nevoie de sprijinul meu. Mă duc acasă pentru o oră sau două.

– Unde locuiești? întreb eu.

Poartă un tricou polo pe care e scris numele unui local: The Hand and Racquet. Nu pot să mi-o imaginez pe Phoebe lucrând într-un bar, suportând tot felul de hărțuieli din partea bețivanilor. E prea mândră. Dar dacă se află aici doar pentru câteva luni, poate că a acceptat o slujbă provizorie.

– Nu locuiesc foarte departe.

Se apleacă spre mine și-mi dă un sărut fugitiv.

– Intră și o să vezi și singură că nu mai ai de ce să te temi.

„Ei îi e ușor să vorbească!“, îmi spun eu în timp ce o privesc cum străbate coridorul, zâmbindu-i asistentei care se ridică din spatele biroului și o însoțește afară. Da, sora mea mai mare nu se simte în largul ei alături de mine, dar cu străinii poate să tăifăsuiască prietenește. Simt o împunsătură de invidie. Phoebe nu se mai teme de vârsta de patruzeci de ani. Nu s-a temut niciodată că are *asta* în sânge. Spre deosebire de mine, care m-am temut mereu. Ea n-a fost etichetată de mama ca fiind cea care urma să înnebunească. Mi-e frică și mă simt singură. E ca și cum aș avea din nou cinci ani, dar de data asta nu mă ține nimeni de mână în timp ce mă pregătesc s-o văd pe mama.

Inspir adânc. Nu mai am cinci ani. Sunt o femeie care are o carieră și o familie frumoasă. Sunt în stare s-o fac. Apuc mânerul ușii, îl învârt și intru în cameră.

Jaluzelele sunt trase, așa că lumina e blândă în încăperea încălzită, iar o mașinărie afiată lângă pat scoate un șuierat stins și apoi un pârâit, într-un tempo uniform.

Mă uit la silueta culcată în pat. Iat-*o*.

Are părul încă lung, răsflrat pe perne, dar acum e de un gri metalic, nu de un castaniu închis, și nu mai e încâlcit. Fața scobită sub ochii închiși – *în sfârșit, a reușit să adoarmă* – e concavă sub pomeți, iar brațele i se conturează peste pătură ca niște bețe, străbătute de vene albastre, proeminente, care se întrezăresc pe sub pielea palidă, pergamentoasă. Își ține pumnii încleștați și astfel îmi dau seama că mănunchiul de rămurele legate în pielea flască e mama mea. Undeva, înlăuntrul ființei sale, încă urlă.

Sunt surprinzător de calmă, de parcă mi-aș fi lăsat toate fricile *afară*, în lumea reală, din clipa în care am pășit peste prag, intrând prin această fereastră deschisă spre trecut. Poate că liniștea mea se datorează faptului că e de-a dreptul supranatural s-o văd în fața mea pe această străină infirmă, în care nu reușesc s-o recunosc pe *ea*.

Pe o măsuță e așezată o vază cu fiori proaspete, un amestec de corole în culori vii, ce se ridică, luminoase și nepotrivite, în fața

peretelui pe al cărui tapet sunt imprimate magnolii. Alte flori sunt desenate pe felicitarea de lângă vază, a cărei copertă poartă inscripția *Însănătoşire grabnică!*

Înăuntru e scris:

Dragă mamă, toată dragostea mea, Phoebe xx

Mă uit la sărutările acelea. Cum poate sora mea să spună una ca asta? Îmi amintesc cum, în ziua aceea fatidică, am desenat sărutări pe *acea* felicitare. Înainte de orele de școală. Înainte ca *ea* să...

... Apuc balustrada şi încep să urc scările, silindu-mă să pun un picior în faţa celuilalt şi simţindu-mi picioarele amorţite după ce am stat ghemuită atât de mult timp. Tresar, străbătută de o altă scânteiere de fulger rece – am doar cinci ani şi mi-e foarte teamă, dar holul de la etaj e pustiu. Venind de jos, unde se află dormitorul meu şi al lui Phoebe, răzbat până la mine nişte zgomote, nişte sunete ciudate, pe care nu le înţeleg.

– Mami? întreb eu cu glas şoptit.

Mâna îmi tremură în timp ce las jos felicitarea. Mă cutremur, iar asta – nu de teamă, ci de furie. *Mami*. A fost tot ceea ce n-ar trebui să fie o mamă şi chiar dacă acum n-a mai rămas din ea decât carcasa asta culcată într-un pat, încă simt arsura tăciunilor fricii trăite în noaptea aceea.

Fișa medicală e agățată de un clipboard de deasupra patului ei. Mă aplec să citesc. Sunt

mulți termeni medicali pe care nu-i cunosc, dar apoi văd ce scrie în partea de sus a colii:

Camerele de supraveghere instalate în saloanele de la clinica securizată Hartwell House au înregistrat incidentul inițial la ora 01.13, în data de 24 iunie. Pacienta a fost găsită la ora 02.00 dimineața, în timpul unei verificări de rutină, și a fost transferată imediat la Spitalul General din Leeds.

Arunc o privire lungă, încruntată, la acele cuvinte:

Ora 01.13, în data de 24 iunie.

24 iunie. Vinerea trecută. *Ea* a făcut asta joi noaptea. Aceea a fost ziua sentinței în cazul Stockwell vs. Stockwell. Prima mea repriză de insomnie. M-am trezit în timpul nopții și n-am mai putut adormi. Îmi amintesc totul cu claritate perfectă. Țin minte că m-a cuprins panica – „E cineva în casă!" – și că m-am uitat la ceas.

Era ora 1.13.

Inima mi se strânge în clipa în care mă uit din nou la clipboard și la notițe: *ora 01.13, în data de 24 iunie.* M-am trezit, îngrozită, în același moment în care mama mea se izbea cu capul de o oglindă.

„Cum e posibil așa ceva? Trebuie să fie o coincidență!", încerc eu să-mi spun.

Dar groaza pe care o simt din clipa în care m-am trezit în noaptea aceea mi se încolăcește în adâncul stomacului.

„Ce mi se întâmplă?“

Degete de gheață mă prind de încheietura inimii, degetele unei mâini care se repede la mine dinspre pat. Țip, scoțând un sunet mut, lipsit de aer, disperat, iar apoi fac un pas în spate, nevenindu-mi să cred, însă ea mă ține strâns și i se văd încheieturile albite, acoperite de pielea rece, chiar dacă restul corpului zace nemișcat, cadaveric și inert.

„Nu, mami, nu!“

Mă năpădesc amintirile. Simt că ea mă târăște din nou spre dulapul de sub scară, ținându-mă strâns, ca într-o menghină, în timp ce eu plâng și o implor, iar, în spaima mea, trecutul și prezentul devin o învălmășeală derutantă și sunt sigură că o să leșin.

„Nu, mami, te rog, nu!“

Ochii i se deschid brusc, injectați și de un galben bolnăvicios, iar privirea i se fixează într-a mea. Încerc să mă eliberez. Îmi aud respirația șuierătoare, simt cum îmi arde fața și sunt sigură – sunt convinsă – că de data asta ea o să mă tragă în întuneric, în golul în care e captivă, simt cum mi se adună un urlet în gâtlej și apoi...

Degetele i se descleștează la fel de repede cum m-au prins. Brațul îi cade într-o parte și rămâne nemișcat, de parcă nici nu s-ar fi clintit. Ochii i s-au închis din nou.

Mă prăbușesc, aproape fără suflare, pe scaunul pentru vizitatori. Aparatul continuă să șuiere și să pârâie, ținând-o în viață. Mă uit prin cameră

fără să-mi cred ochilor. Nu e nimeni aici. Îmi ridic privirea și constat că încăperea nu e supravegheată video. N-a văzut nimeni. Îmi frec încheietura mâinii, pe care încă simt degetele ei reci. O privesc lung. E atât de liniștită, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Poate că nici nu s-a întâmplat. Poate că tot episodul ăsta nu e decât începutul nebuniei mele. Al transformării mele în mama mea.

Ora 1.13. În momentul în care mi s-a declanșat insomnia, ea își spărgea capul.

M-am înșelat. Încă mă sperie. Iar degetele ei, chiar dacă au dat drumul mâinii mele, refuză să mă elibereze.

Nu e nimeni în secțiunea rezervată asistentelor. Mă împleticesc prin fața ei, la puțin timp după episodul cu mama, dorindu-mi cu disperare să respir aer curat și să fug de acolo, așa că nu mă mai opresc ca să semnez de ieșire. Ies în grabă din clădire, lovindu-mă de o femeie în vârstă, care vine din direcția opusă. Nu mă opresc ca să-i cer scuze, ci continui să merg până când ajung la mașină, cu câteva clipe înainte să mă prăbușesc. Un șuvoi de căldură îmi inundă trupul, mi se formează pete negre la marginea câmpului vizual și, preț de un minut, sunt sigură că o să-mi pierd cunoștința. Pornesc aerul condiționat la maximum și trag aer adânc în plămâni, până ce, încetul cu încetul, mi se evaporă sudoarea rece de pe piele.

N-ar fi trebuit să vin. Ar fi trebuit să rămân la birou. Nu-mi face bine s-o văd. Ar fi trebuit să știu asta. Bâzâitul din urechi mi se estompează și abia atunci îmi dau seama că îmi sună telefonul în geantă. Se oprește, iar apoi reîncepe.

Îl scot și mă uit la ecran. E cineva de la școala la care învață Will. Probabil că cei de acolo vor să discute cu mine. Normal. Închid și mă lupt cu hohotul de plâns gata să-mi izbucnească din piept în clipa în care epuizarea îmi pătrunde în oase.

19

Aștept de cincisprezece minute în fața biroului directoarei. Apare Robert, grăbit și agitat.

– Unde ai fost? întreb, enervată.

Secretara școlii mi-a spus că l-au sunat și că a intrat mesageria vocală, iar la telefonul fix n-a răspuns nimeni, dar că insistă să fim amândoi prezenți, dacă e posibil. L-am sunat și eu, însă a intrat din nou mesageria vocală și atunci îngrijorarea mea, legată inițial de ce anume aveam să aflăm despre incidentul cu Will, a sporit, fiindcă m-a năpădit temerea ca nu cumva Robert să fi intrat din nou cu mașina într-un copac.

– Scuze, cred că am fost într-o zonă fără semnal de telefonie mobilă. Despre ce e vorba?

N-am timp să răspund – *din fericire* – că se și deschide ușa. Suntem poftiți înăuntru și urmează o avalanșă de saluturi politicoase. O, Doamne, cât mi-aș dori ca Robert să nu fie aici! Ce o să creadă? O să se enerveze și nu pot să-l învinovățesc pentru asta.

– Doamnă Fincham..., spun eu în timp ce ne ocupăm locurile, hotărându-mă să înfrunt problema cu tot curajul de care sunt în stare, ... dacă e vorba despre ceea ce s-a întâmplat în dimineața asta...

– Ce s-a întâmplat în dimineața asta? întreabă Robert, surprins, privindu-mă pieziș.

– O, chestiunea aceea! Da, am primit un telefon de la o persoană din afara școlii, răspunde directoarea, aplecându-se peste biroul ei și privindu-mă pe deasupra ochelarilor, ca și cum aș fi o elevă neastâmpărată. O persoană foarte îngrijorată de ceea ce a văzut!

Obrajii îmi ard din nou.

– Vă rog să mă credeți că îmi pare foarte rău...

– A spus că v-a văzut cum îl zgâlțâiați pe unul dintre elevii noștri. Erați aplecată aproape de fața lui, părând extrem de supărată, și-i spuneați niște lucruri foarte neplăcute. Persoana aceea ne-a zis că băiatul încerca să scape din mâinile dumneavoastră.

Mă încrunt. Nu, relatarea e incorectă. L-am apucat de brațe, asta e adevărat. Poate că l-am și scuturat un pic. Dar nu m-am purtat urât cu el. Asta, nu.

– Lucrurile nu s-au petrecut așa! exclam, indignată.

Dar vocea din mintea mea, care îmi tot amintește de numere, de dictafon și de sticla spartă, îmi șoptește deja:

„Ești sigură?“

– Persoana respectivă știa că nu sunteți mama lui, fiindcă tocmai o văzuse pe aceasta lăsându-și copiii la școală. Ne-a relatat că l-ați zgâlțâit atât de tare pe băiat, încât el a început să plângă! spune ea, iar apoi face o pauză. Azi-dimineață, singurul copil care a fost văzut plângând la acea oră a fost Ben Simpson.

– O, Doamne, Emma!

Robert pare enervat și rușinat. Mă supără faptul că el s-a întors atât de repede împotriva mea. N-am nici o scuză, dar cel puțin ar putea să mă considere nevinovată până la proba contrarie.

– Îmi pare foarte rău! spun eu pe un ton sincer. Promit să-i cer iertare lui Ben. Dar nu m-am purtat oribil cu el și vă asigur că nu l-am speriat. Tot ce-am făcut a fost să-i spun să nu se mai ia de Will și că, dacă nu se joacă frumos de-acum înainte, o să fie repercusiuni.

– Ai amenințat un copil? întreabă Robert, făcând ochii mari. Ți-am spus că o să discut *eu* cu Michelle! Doar am căzut amândoi de acord!

– Nu l-am amenințat, iar...

– Doamnă Averell, deși vă înțeleg îngrijorarea în legătură cu propriul copil, acest tip de

comportament e absolut inacceptabil!

Doamna Fincham îmi aruncă o privire aspră, iar eu descopăr cu groază că mi se adună lacrimi înțepătoare în colțul ochilor. Rușine. Vinovăție. Știu că n-ar fi trebuit să intru din nou în curtea școlii ca să vorbesc cu Ben și e îngrozitor gândul că un trecător care își bagă nasul în treburile altora a crezut că-l amenințam.

– Știu. Îmi pare rău.

– Însă, continuă ea, am vorbit cu Ben. Mi-a spus că nu l-ați amenințat, ci doar l-ați certat. Dar o să trebuiască s-o informăm pe mama lui.

„Îți mulțumesc, Ben, îți mulțumesc!“

Nu mă îngrijorează reacția lui Michelle. Ea a intrat în biroul meu și m-a acuzat că mă culc cu soțul ei, iar, prin comparație, ceea ce am făcut eu e un fleac.

– Însă nu de asta v-am chemat aici.

Îmi ridic capul, surprinsă, după care mă uit la Robert, care pare la fel de uluit.

– E o chestiune mai delicată, legată de Will. Ar putea să explice de ce a fost abătut în ultima vreme.

Doamna Fincham împinge spre noi, pe tăblia biroului, caietul albastru al lui Will, cu marginile zdrențuite și încrețite de cât l-a purtat fiul nostru cu el, peste tot.

– Învățătoarea lui a văzut astăzi caietul ăsta.

– Caietul lui de desen? întreabă Robert în timp ce ne aplecăm amândoi în față. Ce-i cu el?

– Vă rog să vă uitați înăuntru.

Ne privim unul pe celălalt, iar eu deschid caietul, văzând ceea ce mă și așteptam să găsesc înăuntru: diferite încercări de a desena dinozauri sau câini striviți și alte animale. Ridic privirile.

– Dați mai departe, la desene mai recente!

Mai întorc câteva pagini. Și atunci îngheț.

„Nu poate să fie adevărat!“

Mă gândesc la băiețelul meu, afiat într-o dispoziție proastă și tăcut, aplecat peste caietul lui și nelăsându-ne să ne uităm, iar sângele îmi îngheață în vine.

„Asta desena?! Cum se poate?!“

Desenul e copilăros, dar făcut cu grijă și atenție. O femeie cu părul lung și despletit, cu o încruntătură furioasă pe chip, se apleacă deasupra unui pat acoperit cu o cuvertură imprimată cu dinozauri – exact la fel ca cea a lui Will – în care se află un băiețel. Acolo unde ar trebui să fie ochii băiatului sunt desenate două X-uri, trasate atât de apăsat pe pagină, încât au rămas urme adânci pe hârtie.

În timp ce trag de pielițele din jurul unghiilor cu degetul mijlociu, iar degetul mare îmi sângerează din nou, o privesc pe femeia nebună, gheboșată, desenată cu pixul roșu.

Ea ține în mâini o pernă. O strânge la piept.

„Parcă e gata să i-o pună pe față!“

– Will spune că a desenat-o pe femeia înfricoșătoare care intră în camera lui noaptea,

șoptește doamna Fincham. Nu vrea să dea nici un alt detaliu.

„Nu, nu, nu! Nu!“

Dau paginile înainte, simțind cum îmi bubuie inima în piept. Cinci, apoi zece, poate chiar mai multe. Pe fiecare pagină e același desen rudimentar. În unele dintre variante, chipul înspăimântător și încruntat e ca un balon imens, ce plutește amenințător deasupra patului, dar în toate e același scenariu. O nebună înspăimântătoare, pe cale să-l sufoce pe băiețel.

„De unde poate să știe Will? De unde să știe ce a făcut ea?“

– Ce-i asta? murmură Robert, vizibil tulburat.

Se uită la mine. Îmi dau seama că amândoi o fac, îngrijorați și circumspecți.

– Credeți că sunt *eu*?!

Scot o jumătate de hohot de râs, consternată și îngrozită.

– Nu sunt eu!

„E adevărat, seamănă cu mine!“

Însă nu sunt eu. Știu bine că nu sunt.

„Dar de unde poate să știe Will?“

– Tu n-ai prea dormit în ultimul timp, Emm. Ori de câte ori mă trezesc, nu te găsesc în pat. Oare e posibil ca, fără să vrei, să fi făcut ceva care l-a speriat? Un lucru pe care el să-l fi transformat într-un coșmar?

– Nu sunt eu! strig din nou, auzindu-mi urma de isterie din tonul ridicat.

– Învățătoarea lui a presupus că desenul reprezintă ceva ce a visat, spune doamna Fincham, iar apoi se oprește și se aplecă în față. Dar apoi a văzut asta.

Dă la pagina următoare. Pe ea nu e nici un desen, ci doar un cuvânt scris cu litere imense.

MAMI

20

– Phoebe! exclam, având senzația că o spun pentru a mia oară. Ea trebuie să fie!

Caietul e deschis pe masa dintre noi, acolo unde l-a aruncat Robert de îndată ce Will – care, surprinzător, aproape că a revenit la felul lui vioi de a fi –, a ieșit din bucătărie, ducând cu el un suc și un iPad.

– Dacă m-ai lăsa să stau de vorbă cu Will așa cum trebuie...

– Așa cum ai făcut cu Ben? Ce naiba e în capul tău?

– Nu l-am zgâlțâit pe Ben!

Iau caietul și i-l arăt, refuzând să mă las făcută de rușine sau înfricoșată de el.

– Nu sunt eu. Aici e mâna lui Phoebe. Ea i-a băgat imaginea asta în cap!

– Nu înțeleg ce tot zici acolo! răspunde el, uitându-se la mine cu ochi mari.

– Mama noastră, spun eu, nevrând cu nici un preț să-i dau mai multe detalii. Sunt sigură că Phoebe i-a povestit despre ea.

– Ce legătură are mama ta cu asta?

– Nici una.

Îmi frec încheietura mâinii. Încă simt degetele ei osoase ținându-mă strâns.

– Mă rog, nu chiar nici una. Ceva ce s-a întâmplat pe vremea când eu și Phoebe eram mici, înainte ca mama să moară, ceva ce numai eu și sora mea... Uite ce-i... asta e o chestiune intimă!

Știu că Robert nu înțelege ce spun, dar chiar e o chestiune intimă. Mi-am petrecut toată viața încercând să nu mă las definită de ea.

– Însă *Phoebe* are o legătură cu povestea asta. Altă explicație nu există. Ea s-a întors. A fost aici. L-a dus la culcare pe Will. Atunci trebuie să-i fi spus ceva.

– Nu mi se pare că-i stă în fire! e de părere Robert, iar mie îmi vine să râd.

– În schimb, ți se pare că mie îmi stă în fire? Chiar crezi că eu sunt femeia cea înfricoșătoare care intră noaptea în camera lui Will? Cea pe care au descoperit-o desenată cei de la școala fiului nostru?

Robert șovăie, nemaifiind sigur de propria explicație.

– Nu, sigur că nu! Dar nici nu mi se pare că asta e ceva ce ar face Phoebe.

– Mulțumesc pentru votul de încredere!

Mă roade că o apără pe Phoebe. De parcă uneori își spune că, în urmă cu toți acei ani, a ales-o pe sora care nu trebuia.

– Uite ce-i, Em..., începe el să spună, dar chiar în acel moment se aude soneria.

Trei țârâituri aprige, furioase, care ne arată amândurora cine se află de cealaltă parte a ușii: Michelle. Robert, care abia începuse să se mai domolească, e tensionat din nou. Dar încurcătura asta s-a produs din vina mea, nimeni altcineva nu poartă nici o răspundere.

– Îmi pare foarte rău, Michelle!

Ea se află încă în vestibul și e foc de furioasă, dar nu atât de mult pe cât se aștepta Robert. Teoria mea a fost corectă. Viața ei emoțională se confruntă cu probleme mai serioase decât cea legată de Ben, iar acesta din urmă nu e decât o altă complicație pe care ar fi preferat să n-o aibă. Dar, din fericire, nu e una gravă.

– Nu-mi pasă de ce anume a spus trecătorul ăla, eu nu l-am zgâlțâit pe Ben!

– Știu. Mi-a spus asta, recunoaște ea, aruncându-mi o căutătură glacială. Dar n-ar fi trebuit să-l cerți. Și, cu siguranță, nu în lipsa mea.

– Ai dreptate. Ar fi trebuit să vin la tine. Dar Will n-a mai făcut pe el de ani întregi, așa că am avut un șoc. Sunt sigură că a fost o glumă între copii, una care s-a sfârșit prost, dar...

– Ben nu l-a făcut pe Will să se scape pe el fiindcă l-a zgâlțâit! mă întrerupe ea. Ben l-a

scuturat pe Will *fiindcă* făcea pe el!

Mă uit lung la ea, fără să înțeleg.

– Poftim?! exclamă Robert.

El a stat până acum în spatele meu, departe focul de artilerie, dar acum face un pas în față.

– Ben spune că Will stătea în mijlocul terenului de joacă, uitându-se în gol, în timp ce colegii îl chemau să se joace cu ei. Era nemișcat și-și ținea capul plecat. Matthew și ceilalți copii din clasa lui Will s-au speriat și au fugit. Ben l-a strigat, dar Will n-a răspuns, iar apoi fiul meu a văzut... a văzut că Will făcea pe el. L-a scuturat ca să-l facă să-și revină. Și a reușit.

Michelle se uită la mine, apoi la Robert, iar apoi își ațintește din nou privirea la mine.

– Ceva l-a speriat, dar nu Ben!

Robert intervine și-i cere din nou iertare lui Michelle, conducând-o înapoi la ușă, iar eu îmi amintesc ce mi-a spus Will pe când ne aflam amândoi în mașină: că avusese un accident și că apoi Ben îl scuturase. Fiul meu mi-a spus adevărul, iar eu am trasat o linie între cele două afirmații și mi-am construit propriul adevăr. O, Doamne!

– Așadar, dacă n-a fost Ben, spune Robert după ce ne-am luat rămas-bun de la Michelle, care a plecat mai potolită, atunci ce l-a făcut să-și ude pantalonii?

Pe față i se citește din nou suspiciunea.

– N-am fost eu! răspund pe un ton rece, obosită să mă tot justific. Ar trebui să-l ducem la

un medic. A avut dureri de cap, iar acum se uită în gol. Nu așa a spus Michelle? Ar putea să aibă o infecție a urechii interne.

– Asta nu explică desenele.

– O să mă ocup chiar acum de problema asta!

Phoebe. La naiba, Phoebe! Îmi scot telefonul mobil din geantă, intru în biroul meu și închid ușa. Robert n-are loc într-o astfel de discuție.

– De-a ce-ți închipui că te joci? îi șuier eu în ureche, de cum răspunde. Ce i-ai spus lui Will? Ce i-ai spus despre *ea*? Acum fiul meu are coșmaruri – și a făcut pe el la școală. Nimic din ce s-a întâmplat atunci nu e vina mea, Phoebe, n-a fost niciodată vina mea și nu-ți permit să târăști toată povestea asta în viața Will! Îmi pare rău că încă trăiești cu resentimente, îmi pare rău că-ți închipui că eu am dus-o mai bine decât tine după aceea și-mi pare rău că ești încă singură, dar nu vreau să te mai apropii de noi o vreme! Pricepi?

Tremur toată în momentul în care ajung la finalul discursului meu, dar la capătul celălalt al liniei telefonice nu se aude decât o tăcere prelungă.

– Mai ești pe fir?

– A murit, spune Phoebe în cele din urmă.

– Poftim?!

– Mama. A murit.

Plămânii mi se golesc de aer cu un sunet sec și neașteptat, iar preț de o clipă uit să trag aer în piept.

– Atunci când m-am întors în camera ei, era moartă, spune sora mea pe un ton calm, controlat. Ar fi trebuit să rămân.

Expiră prelung, iar în sunetul acela aspru aud toate emoțiile ei reprimate.

– Ce s-a întâmplat, Emma? La momentul la care am lăsat-o cu tine, se simțea bine! *Ce-ai făcut?*

21

Zac trează toată noaptea, jinduind să mă ridic, să arunc o privire în camera copiilor, să cobor la parter, să-mi îndeplinesc toate noile obiceiuri nocturne care devin mai obsesiv-compulsive decât obișnuințele de o viață. Dar nu pot risca. Patul meu și al lui Robert e plin de tensiune. Soțul meu stă cu spatele la mine, dar știu că nu sunt singura care se chinuie să adoarmă.

Ding, dong, vrăjitoarea a murit[1].

Vestea morții ei ar trebui să-mi aducă o senzație de ușurare. În sfârșit, s-a închis ușa care duce spre copilăria mea. Libertate. Însă nu mă simt astfel. Nu încă. Cuvintele lui Phoebe îmi răsună în minte:

„Ce s-a întâmplat, Emma?“

După ce am auzit acele cuvinte, am încheiat apelul și am rămas în bucătărie, străbătând-o de la un capăt la celălalt, în vreme ce Robert i-a făcut baie lui Will și l-a dus la culcare. Apoi el a

revenit la mine și m-a întrebat ce mi-a spus Phoebe, iar eu i-am răspuns că n-am reușit să dau de ea. După aceea, epuizată emoțional, am făcut și eu o baie foarte lungă.

Tavanul de deasupra mea e un univers granular. Oare ce voia să spună Phoebe? Nu cumva suntem prinse într-un cerc vicios al învinuirilor? Eu o acuz că-i umple capul fiului meu cu imagini de coșmar din copilăria noastră, așa că ea ripostează, acuzându-mă de altceva? Orele trec lent. Mă gândesc la demență. La faptul că m-am trezit la ora 1.13, clipa în care mama mea nebună se izbea cu capul de oglinda din cameră. Îmi dau seama că, începând de atunci, n-am mai putut să dorm. Dar asta e o coincidență. Trebuie să fie o coincidență.

În timp ce Robert tot oscilează între somn și trezie, deschid gura de cel puțin zece ori ca să-i vorbesc, dar nu pot să scot nici un cuvânt.

Nu pot să-i spun nimic despre *ea*. Nu acum. Nu după ziua de azi. Așa că rămân întinsă alături de el, tăcută, tânjind să fug din pat și să rătăcesc prin casă până ce bezna lasă loc albastrului din miez de noapte și apoi luminii cenușii, iar eu reușesc în cele din urmă să prind o oră de somn.

22

Șase zile până la ziua de naștere

– Credeam că o să mă vadă unul dintre psihoterapeuții obișnuiți.

Palmele îmi sunt transpirate în timp ce mă așez pe scaunul pe care mi-l arată doctorița Andrea Morris. Ea îmi zâmbește, prietenoasă și deschisă. Are câțiva ani în plus față de mine, adică e trecută de patruzeci și cinci. Și e carismatică într-un mod complet neostentativ.

– Din ceea ce mi-ați spus la telefon, m-am gândit că aveți nevoie de cineva cu competențe mai largi.

– Așadar, credeți că sunt nebună?

Încerc să glumesc, dar e posibil să nu-mi fi ales cel mai potrivit moment. Însă ea râde.

– Nu. Dar s-ar putea să aveți nevoie de o rețetă pentru somnifere mai bune decât cele pe care le puteți cumpăra liber de la farmacie.

– O, Doamne, da, vă rog! De la NightNight nu mă simt nici măcar moleșită.

– Pot să vă dau ceva care să vă ajute să vă relaxați, dar trebuie să contracarăm cauza insomniei. La telefon nu m-ați lămurit prea bine.

Am sunat-o pe când eram în drum spre serviciu, nedându-mi timp să mă răzgândesc, iar ceea ce îmi spune ea acum, în mod politicos, e că am fost foarte derutată. Dar de unde să încep?

– Am aproape patruzeci de ani, declar, făcând-o să zâmbească.

– Eu am aproape cincizeci. Perspectiva pe care o am acum asupra vieții e un lucru minunat. Dar, serios vorbind, ce vă supără?

– N-are legătură cu faptul că îmbătrânesc, mărturisesc, luând o gură de apă. O să fiu foarte fericită după ce împlinesc patruzeci de ani. Toată viața mi-a fost frică de împlinirea vârstei de patruzeci de ani. Știți, problema cu care mă confrunt n-are legătură cu vârsta, ci cu mama mea.

Ea se lasă pe spate în scaun și așteaptă să intru în amănunte.

– N-am avut o copilărie minunată. Cel puțin nu în primii ani. Tatăl meu – ei bine, habar n-am cine a fost. Sora mea, Phoebe, susține că și-l amintește vag, dar eu, nu. El a plecat la scurtă vreme după ce m-am născut și, la scurt timp după aceea, a murit. Se pare că au apărut multe necazuri după nașterea mea. Mama? Ar fi putut să vă ocupe toate programările până la pensionare și nu cred că ați fi reușit mai mult decât să zgâriați suprafața problemelor ei. E – a fost – o femeie cu multe probleme. Sora mea susține că, înainte să vin eu pe lume, mama era aproape normală – dar, oricum, Phoebe n-ar putea să-și amintească. Cred că spune asta numai ca să aibă ceva care să fie doar al ei. Oricum, e limpede că dacă înainte de nașterea mea mama era oarecum tulburată, după aceea a luat-o razna de tot. Pe măsură ce mă apropiam de vârsta de cinci ani și în ultimele zile de

dinainte ca mama să împlinească patruzeci, ea era....

Ezit, iar apoi decid să spun adevărul gol-goluț.

– Era nebună de-a dreptul. Vorbea singură. Nu dormea. Phoebe mă ajuta să mă îmbrac pentru școală, se asigura că mâncam, încerca să mă ferească pe cât putea..., povestesc, consternată de înțepătura lacrimilor care mi se adună în ochi la gândul că, pe atunci, eu și Phoebe nu ne aveam decât una pe alta, ...dar nici una dintre noi n-avea unde să se ascundă.

Trag aer adânc în piept și apoi continui:

– Cred că verdictul judecătorului a fost că, în noaptea în care a împlinit patruzeci de ani, mama a suferit o criză psihotică.

Dacă doctorița Morris e surprinsă, n-o arată.

– Mama îmi spunea că o să ajung nebună, mărturisesc eu. Ca ea. Mi-o spunea tot timpul. Dar niciodată n-a afirmat asta despre Phoebe, ci doar despre mine. Susținea că așa s-a întâmplat cu străbunica mea, apoi cu ea, lucrul ăsta urmând să mi se întâmple și mie. Iar acum mă întreb dacă nu cumva avea dreptate. Am aproape patruzeci de ani și de o săptămână nici eu nu mai pot să dorm.

– Unde se află acum mama dumneavoastră? întreabă doctorița.

– E moartă. Și-a petrecut ultimii treizeci de ani într-o unitate spitalicească securizată. Dar a murit ieri. Imediat după ce am revăzut-o pentru

prima dată după noaptea în care a împlinit patruzeci de ani.

Izbucnesc într-un scurt hohot de râs, care sună ca un suspin.

– Cum a murit?

– Hemoragie cranianã autoindusă.

– Îmi pare rău, spune doctorița, după care face o pauză. Ce simțiți acum dumneavoastră și acea soră mai mare?

Răspunzând, mă asemăn unui robinet care a fost închis prea strâns vreme de mulți ani, iar acum, când a fost slăbit, lasă să curgă totul. Îi spun doctoriței că Phoebe a vizitat-o pe mama fără să-mi spună, mă poticnesc reluând întâmplările din ziua și din noaptea în care mama noastră a împlinit patruzeci de ani, îi spun despre convingerea mea că Phoebe m-a dușmănit tot timpul din cauza acelor întâmplări și afirm că apropierea pe care noi două o aveam pe atunci s-a pierdut cu ani în urmă, după ce am fost plasate în familii diferite.

Îi spun că amintirea în care mama îmi striga că urma să înnebunesc mă căptușește așa cum căptușește grăsimea interiorul unui cuptor pe care aceasta s-a depus, murdară și ascunsă. Îi povestesc despre faptul că, pentru scurt timp, eu și Phoebe am locuit în același apartament pe vremea studenției și că, într-o noapte, sora mea a venit beată acasă, însoțită de un băiat pe care-l cunoscuse într-un bar, iar după ce ea a adormit, eu și băiatul am stat de vorbă până dimineața,

ajungând să fim pe jumătate îndrăgostiți unul de celălalt, fiind căsătoriți în prezent, având doi copii și simțindu-ne fericiți în general, însă în ultima vreme am ajuns să cred că și el a început să mă urască și mă întreb dacă nu cumva și eu am același sentiment față de el.

Minutele trec în zbor, iar doctorița mă ascultă cu răbdare. Ea vede cum îmi smulg pielițele din jurul unghiilor în timp ce vorbesc despre insomnie și despre groaza pe care aceasta mi-o provoacă, precum și despre nevoia de a verifica mereu ce fac copiii mei. Ajung să-i spun chiar și despre numerele mamei și să-i povestesc despre dictafon și despre cum am scrijelit acele numere pe panoul de protecție din spatele chiuvetei. Dacă la început nu m-a crezut nebună, acum cu siguranță că și-a schimbat părerea.

– Nu-i de mirare că vă afectează stresul, spune ea în cele din urmă. Vă confruntați cu multe probleme. Eu cred că, având în vedere ceea ce se petrece, țineți întreaga situație sub control într-un mod admirabil.

– Chiar credeți asta?

Mă așteptam mai degrabă să telefoneze la Hartwell House și să le spună celor de acolo că are o altă Bournett care s-o înlocuiască pe cea care tocmai a murit.

– Da. Și mai cred că vă confruntați cu pierderea unei mame cu care ați avut o relație complicată...

– „Pierdere“ e un fel de a spune.

– Dar e tot o pierdere. Chiar dacă n-ați iubit-o – ceea ce e cât se poate de normal – nu există nici o obligație să iubești pe cineva, chiar dacă ți-e rudă – tot e posibil să simți durere. Mama dumneavoastră a reprezentat o povară pe care ați dus-o mult timp și nu știți cum să trăiți fără povara asta. Cred că trebuie să mai facem câteva ședințe. Nu există un remediu-fulger. Aveți de luptat cu o imensă traumă din copilărie.

– Desigur. Bineînțeles. O să sun la sfârșitul săptămânii, ca să stabilim următoarea întâlnire. Iar somniferele? întreb eu după o pauză.

Ea îmi scrie o rețetă.

– Asta e pentru două săptămâni, după care o s-o revizuim. Luați câte o tabletă cu o oră înainte de culcare. Nu le amestecați cu alcool. Dacă începeți să dormiți mai bine, reduceți la jumătate și vedeți cum merge. Ideal e ca medicamentul să fie luat cât mai puțin timp, da? E foarte ușor să devii dependent de el. Dați-mi un telefon mai târziu, după ce vă verificați programul de lucru, ca să stabilim întâlnirea de săptămâna viitoare. Să sperăm că, până atunci, câteva nopți de somn bun vă mai reduc din anxietatea pe care o simțiți în timpul nopții.

Îmi zâmbește de parcă n-aș avea nici un motiv de îngrijorare, iar eu sunt de-a dreptul amețită de ușurarea care mă năpădește.

– Mulțumesc foarte mult! De fapt, deja mă simt mai bine. Dacă nu iau în seamă oboseala zdrobitoare.

Doctorița mă conduce către ieșire și, în timp ce străbatem coridorul, îndreptându-ne către lift, face un semn din cap spre o altă ușă.

– De fapt, s-ar putea să am un client pentru dumneavoastră. Unul dintre colegii mei se îndreaptă cu pași mari spre divorț și m-a rugat să-i recomand un avocat bun. Vi-l trimit atunci când vine momentul.

Se aude bâzâitul liftului.

– Grozav! Și vă mulțumesc. Pentru tot. M-am simțit atât de bine să pot vorbi despre acele lucruri! Uneori simt, cum să spun, că eu sunt cea care trebuie să mențină totul în echilibru, iar asta mă epuizează. Și, în cazul în care i-aș face mărturisiri lui Robert, nici n-aș ști de unde să încep discuția despre mama. La drept vorbind, nu-mi amintesc când am vorbit ultima dată cu adevărat despre *ea*.

– Mă bucur că am putut să vă ajut!

23

Mă opresc direct la farmacie, ca să-mi cumpăr somniferele. Doctorița Morris are dreptate. După un somn bun, n-o să mi se mai pară totul atât de grav. Apoi o s-o abordez pe Phoebe, ca să aflu de ce l-a speriat pe Will cu povești despre femei nebune care bântuie prin dormitoare. Și poate că o s-o conving să meargă și ea la un psihiatru. Amândouă am rămas cu sechele și nu

e nevoie de un doctorat în psihiatrie ca să înțelegi asta, dacă ne cunoști trecutul.

În drum spre ieșirea din farmacie, văd o femeie pe care sunt sigură că o cunosc și care stă lângă raftul cu vitamine și cu somnifere pe bază de plante. Mă uit țintă la ea, întrebându-mă dacă e o clientă, după care își ridică ochii și vede c-o privesc, iar eu îmi amintesc exact. Ea e. Femeia care mi-a înapoiat portofelul.

– Caroline!

Astăzi nu mai poartă uniforma de asistentă medicală, ci o pereche de blugi stropiți cu vopsea și un tricou, părul îi e prins la spate într-o coadă neglijentă și pare să fie sătulă până peste cap de orice, așa cum mă simt și eu.

– Sunt Emma Averell! spun eu, îmbujorându-mă. Tu mi-ai adus portofelul, iar eu am fost înfiorător de nepoliticoasă. Îmi pare rău, aveam o zi de doi bani și tot ce spuneam îmi ieșea greșit pe gură.

– Da, îmi amintesc!

Se uită din nou la rafturi, moment în care probabil că ar trebui să mă îndepărtez, dar n-o fac.

– Nici tu nu dormi? întreb eu, făcând semn din cap spre standul lângă care se află ea și ridicându-mi punguța în care se afiă medicamentul pe care tocmai l-am cumpărat. Evită NightNight! E inutil. A trebuit să cumpăr ceva mai puternic.

– Eu am nevoie de vitamina D, spune ea, ridicând în mână o sticluță.

Pe marginea palmei are un plasture mare, roșiatic în mijloc.

– Ce ai pățit la mână?

– A, nimic! Renovez casa și s-a spart un geam.

Îmi cobor privirea și văd două bidoane de vopsea la picioarele ei. Dacă a cărat asemenea greutăți, nu-i de mirare că-i sângerează din nou tăietura.

– Uite, spun eu, aplecându-mă spre bidoane, plătește vitaminele, iar după aceea te ajut să cari astea la mașină!

– Am venit cu autobuzul, răspunde ea. Dar n-am nimic crede-mă!

– Nu accept un refuz.

Ridic cele două bidoane, mai grele decât mi-am închipuit, câte unul în fiecare mână, rugându-mă în gând ca stația de autobuz să nu fie prea departe.

– Îți sunt datoare. *Insist!* exclam, aruncându-i un zâmbet larg.

– În regulă! răspunde ea, iar eu simt că ar prefera să nu insist, dar că nu poate să mă refuze.

Nu vreau decât să mă revanșez după ce am fost atât de mojică, iar ea nu se poate descurca având tăietura aceea la mână.

După ce plătește, ieșim din farmacie. Nu suntem decât două străine stânjenite, iar eu remarc că, fără uniforma de asistentă, ea pare

mai tânără, mai puțin severă, dar că arată foarte obosită.

– Ai zi liberă? întreb, ca să fac conversație.

– Așa ar trebui. Dar casa are nevoie să fie zugrăvită, printre altele, înainte s-o pot vinde – a aparținut mamei mele – și nu-mi permit să plătesc pe cineva. E mai mult de muncă decât mi-am închipuit, însă trebuie s-o fac, așa că n-am cu adevărat o zi liberă, răspunde ea, aruncându-mi un zâmbet firav, unul sincer. Scuze, e una din zilele acelea!

– Înțeleg cum te simți.

Văzând că începe să se relaxeze, simt cum mă năpădește un val de căldură. Mă atrage ceva din felul ei de a fi, deși nu pot spune ce anume. Poate că e o persoană pe care o pot ajuta. Poate că o să-mi devină prietenă. Una care să nu aibă nici o legătură cu gașca de mame de la poarta școlii. Îmi chiorăie stomacul în momentul în care trecem prin fața unui restaurant Wetherspoons și mă aud întrebând:

– Ce zici de un burger Brexit? Cred că se vând doi la preț de unul.

– Chiar trebuie să plec.

– Nu mă face să insist din nou! o rog eu, încercând să adopt un ton jovial. Nu-mi place să mănânc singură. Ori de câte ori fac asta, trebuie să-mi petrec tot timpul uitându-mă la ecranul telefonului, ca să par ocupată.

Ea aruncă o privire spre stația de autobuz, dar încă nu mă refuză.

– Haide, o să dureze doar o jumătate de oră! Lasă-ți mâna să se odihnească! Te invit ca să-ți mulțumesc că mi-ai recuperat portofelul. Conștiința mea socială mă urăște, dar trebuie să recunosc că sunt sclava burgerilor cu brânză nobilă pe care-i au aici. Împarte rușinea asta cu mine și apoi te duc eu acasă! Am parcat mașina la numai câteva minute de mers pe jos de aici.

Parcă aș încerca s-o conving să iasă cu mine la o întâlnire.

– Bine, se învoiește ea, după ce mă cercetează cu privirea preț de o clipă. Mi-ar prinde bine o pauză!

După ce ne așezăm într-un separeu, comandăm burgerii și câte un pahar de vin, iar ea face semn din cap către punguța mea de la farmacie.

– Nu dormi bine?

– Nu prea, răspund eu, emițând, astfel, un ditamai eufemismul.

Ea mă privește în tăcere, iar eu fac ceea ce fac mereu în situații jenante: acopăr tăcerea.

– Fiul meu are probleme la școală, iar mama mea a murit ieri.

Văd că a rămas cu gura căscată și adaug în grabă:

– Era bătrână și n-am fost foarte apropiate – e o poveste lungă, complicată și plictisitoare – dar moartea ei provoacă fricțiuni între mine și sora mea. Probleme de familie, știi cum e.

– Sunt singură la părinți, așa că nu știu. Uneori îmi pare bine, dar dacă n-ai frați, totul cade pe umerii tăi.

– O, Doamne! exclam eu, chiar în timp ce burgerii sosesc, repede și eficient. Ai spus că renovezi casa mamei tale ca s-o poți vinde. E... și ea a murit?

– Nu, mai rău – e într-un azil de bătrâni, răspunde ea pe un ton mai relaxat acum, după câteva guri de vin, întinzându-se ca să ia un cartof pai. Sună foarte urât, îmi dau seama, dar trebuie să spun că locurile de genul ăsta sug bani cu nemiluita. Dacă vrei unul cât de cât decent. Dar după ce vând casa, o să fie mai bine. Ar trebui să-mi rămână ceva bani ca să-mi cumpăr o căsuță. Până acum, am locuit cu mama. Îngrijitoare cu jumătate de normă după orele de muncă.

– Îți doresc mult noroc! îi urez eu, întinzând mâna spre farfurie.

Mă întreb dacă e singură.

– Un soț și copii te pot drena și ei de bani.

– Îmi închipui, mai ales atunci când încerci să pui pe picioare o nouă afacere. Sau, mă rog, soțul încearcă.

Sunt atât de atentă la ceea ce mănânc, încât durează câteva clipe până să-mi dau seama că ea se referă la soțul *meu*.

– Ce nouă afacere?

Înainte să primesc un răspuns, trebuie să aștept să termine de mestecat o bucată mai

mare. Înghite în grabă.

– Barul. Nu vreți să... ei, poate că am interpretat eu greșit. Nu mă băga în seamă!

– Care bar?

– O, nimic! Însă ziua asta a fost una ciudată. Nu doar că m-am întâlnit cu *tine*, dar mi s-a părut că l-am văzut și pe soțul tău. Pe Albion Street există un bar de închiriat. Ceva mai devreme, în timp ce mă îndreptam spre magazinul cu articole de zugrăvit, ți-am văzut soțul ieșind de acolo. Nu-mi dădeam seama de ce mi se părea cunoscut, dar apoi i-am văzut mașina și mi-am amintit.

De ce s-ar uita Robert la un bar dezafectat?

– Poate că totuși nu era el. La urma urmei, l-am zărit doar câteva secunde, în fața casei voastre.

Văd că se îndoiește de ceea ce a văzut, la fel cum, în mintea mea, și eu mă îndoiesc de Robert. Prea e mare coincidența! El mi-a tot spus că vrea să înceapă să muncească din nou, că vrea ceva care să-i aparțină, iar apoi Caroline îl observă în fața unui local de închiriat?

– Ei, ar fi putut să fie el! spun eu, păstrând un ton amuzat. Are tot felul de visuri și mai face chestii de genul ăsta. Uneori e pur și simplu curios și vrea să vadă cum e înăuntru. Poate că, la un moment dat, a trecut cu mașina pe acolo și l-a încercat curiozitatea de a afla mai multe.

– Ce frumos e să ai visuri! șoptește Caroline.

Apoi lăsăm să se aștearnă tăcerea și reîncepem să mâncăm.

În minte, deja am început cearta cu Robert. Dar probabil că n-ar trebui să-i spun nimic. Chiar are momentele lui de visare, întotdeauna le-a avut, iar povestea asta s-ar putea sfârși la fel de repede cum a început. Dar cum naiba își închipuie că poate să conducă un bar? E o treabă care îți ocupă tot timpul, șapte zile pe săptămână.

„Dacă nu cumva se gândește la divorț...", îmi șoptește un glas apărut în mintea mea.

Atunci ar avea timpul liber necesar. Alung repede gândul. Mai întâi, fiindcă avem o problemă, ce-i drept, dar nici gând să se pună problema unui divorț, iar în al doilea rând, fiindcă, practic vorbind, dacă nu mai sunt eu ca să achit facturile, el n-are cum să-și asume un asemenea risc financiar.

După ce eu și Caroline terminăm de mâncat, iar discuția se învârte mai ales în jurul serviciului, îi duc bidoanele de vopsea la mașină și apoi o conduc până la casa maică-sii, care, din fericire, nu e departe. Probabil că Buckley se întreabă unde am dispărut. Iar după ce am dojenit-o pe Alison în legătură cu orele ei de muncă facturate, ar fi bine să nu comit aceeași greșeală.

Casa în care locuiește Caroline e o mică clădire victoriană, ca multe altele din oraș. Cu toate cele câteva coșuri cu flori frumoase care

atârnă la ferestre, vopseaua de pe pervazuri e scorojită. Poate că e o casă îndrăgită, dar Caroline are dreptate, are nevoie de renovare.

– Mult noroc! îi urez eu în timp ce coboară din mașină și-și ia vopseaua de pe bancheta din spate. Scuză-mă dacă invitația mea ți s-a părut puțin ciudată. Știi, cred că nu voiam să iau prânzul de una singură.

– Înțeleg, Emma, răspunde ea, privindu-mă de pe trotuar. Uneori viața e grea, nu-i așa?

Dau din cap, adeverind, și dintr-odată îmi vine să plâng. Zâmbesc, ca să alung tristețea. Caroline o pornește pe mica alee care duce la intrare, iar eu o strig din nou.

– Ar trebui să facem schimb de numere de telefon! Aș putea să vin în vizită după ce termini de zugrăvit. La un pahar de vin sau la masă, spun eu, luându-mi telefonul din suportul lui. Care e numărul tău? Ți-l dau pe al meu printr-un mesaj.

Îmi dictează cifrele, iar eu îi trimit mesajul promis. Acum mă simt mai bine. În ultima oră m-am simțit mai relaxată decât în tot răstimpul în care am suferit de insomnie. Cred că această Caroline are ceva cumsecade în felul ei de a fi. Nu e aprigă, ca Michelle, sau rece, ca Phoebe, și nici foarte ocupată cu propria viață, ca toate celelalte femei pe care le cunosc. Ca mine. Mă întreb dacă aș putea să fiu prietena de care are nevoie *ea*.

24

În drum spre casă, am pus muzică – Radio 6, ca să mai schimb – și am fredonat o melodie folk-rock pe care n-am mai auzit-o niciodată și pe care probabil că n-aș avea cum s-o aud la Radio 2, postul pe care-l ascult de obicei. Șofând cu ferestrele deschise ca să intre briza serii de vară, mi-am dat seama că sunt în toane bune pentru prima dată după multă vreme.

Odată ajunsă acasă, revin brusc cu picioarele pe pământ. Am decis să abordez subiectul direct, așa că-l întreb pe Robert ce căuta în barul acela. Încerc să par mai mult curioasă decât ostilă, dar acum se poartă de parcă l-aș fi prins cu pantalonii în vine.

– Mă spionezi?

– Nu fi ridicol! îl cert, încercând să râd. M-am întâlnit întâmplător cu femeia aceea care mi-a returnat portofelul și am stat de vorbă. Mi-a spus că tocmai ce te văzuse. Nu-i văd nici un rău în asta.

– L-am însoțit pe Alan, asta-i tot. E în căutare de noi investiții. Știe că vreau să fac ceva cu viitorul meu. De cinci ani sunt tată casnic pentru a doua oară și m-am săturat.

– Noi doi am făcut o înțelegere, spun eu.

– Da, acum aproape douăzeci de ani! Vreau mai mult. M-am săturat să mă simt jugănit de tine.

– Ce-i asta, ne-am întors în anii '80?

– Să știi că asta nu-i o glumă!

– Văd că nu e.

Răsuflu adânc. Discuția noastră nu duce nicăieri și, chiar dacă urăsc ideea că starea de lucruri de acum s-ar putea schimba, îmi dau seama că Robert n-are o toană pasageră. În plus, poate că schimbarea dorită de el n-o să dea totul peste cap, mai ales dacă îl face fericit. Iar eu vreau să fie fericit. Să *fim* fericiți.

– Mai exact, ce dorește Alan să faci? Să pui la punct un plan de marketing?

– Nu, nu chiar.

– Atunci, ce?

– Vrea să fim parteneri. O să fie barul nostru. Nu doar al lui, mă lămurește soțul meu, privindu-mă provocator. Eu, Julian și el. Partea mea e de cincisprezece mii și o să contribui cu mai multe ore de muncă, pentru compensarea diferenței.

– Cincisprezece mii de lire?! N-avem...

– Ba da. Avem economiile noastre. Iar Chloe spune că nu vrea să se ducă la universitate cel puțin un an după liceu. Așa că putem să luăm banii din contul acela. Iar dacă se duce, poate să facă împrumuturi pe care noi să le achităm mai târziu.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor.

– Un bar? Înțeleg că e o perioadă în care ar trebui să te confrunți cu criza vârstei mijlocii, dar ceea ce spui e ridicol! O să contribui cu mai

multe ore de muncă? Asta înseamnă că o să fii plecat în fiecare seară?

– Tu *ești* plecată în fiecare seară!

– Cât timp aveai de gând să ții totul secret?

Scot o sticlă de vin din frigider și-mi torn un pahar, iar el își ia o bere.

– Nu e un secret, abia azi am văzut locul. Nu ți-am spus până acum fiindcă nu mă hotărâsem, declară el, luând o gură de bere. Iar noi doi am avut alte probleme. Poate că ar trebui să discutăm despre chestiunea desenelor lui Will, care e mai presantă. Am încercat să vorbesc cu el, dar s-a închis ca o scoică. O astfel de purtare nu-i stă deloc în fire.

Afară, noaptea se lasă lin. Pe măsură ce scade lumina, în suflet mi se strecoară vechea încordare.

– Știu foarte bine ce s-a întâmplat. Phoebe l-a speriat cu vreo poveste. Mama obișnuia să..., încep eu să spun, căutând cuvinte care să nu fle nici minciuni, dar nici adevărul, ...să intre în camera noastră și să ne sperie în timp ce eram în pat. Mai ales pe Phoebe.

– De ce i-ar spune Phoebe una ca asta lui Will?

– Nu știu, Robert! exclam, simțindu-mă din ce în ce mai iritată. Și de ce îți e atât de ușor să crezi că eu sunt de vină, dar nu și că ar putea fi vina ei? Și întrucât eu – soția ta – îți spun că nu mi-am speriat copilul noaptea, putem să revenim la chestiunea barului?

– Dar nu dormi noaptea, nu-i așa?

– Dacă ții neapărat să știi, azi am fost la medic. Mi-a spus că n-am nimic și că nu există motive de îngrijorare. Așa că mă duc să văd ce face fiul meu.

– Emma...

– Ce se petrece? întreabă Chloe, închizând ușa de la intrare, întâmpinată de tonul enervat al tatălui ei și de zgomotul pașilor apăsați cu care urc scara, îndreptându-mă spre etaj.

– Tatăl tău vrea să-ți cheltuie banii pentru studiile la universitate, asta se petrece!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Emma!

Robert îmi aruncă priviri furioase din pragul bucătăriei. Chloe lasă să-i cadă rucsacul pe podea și ridică din umeri.

– Dacă are nevoie de ei, poate să-i ia. Eu încă mă gândesc la un an de pauză.

Îi privesc cu ochi mari. Cei doi seamănă ca două picături de apă, jumătatea blondă a familiei noastre. Îmi înghit cuvintele, flindcă știu că ele ar face să dea în clocot oala care fierbe deja: „La naiba, nu sunt banii lui!“

Speram să-l găsesc treaz pe Will și să ne ghemuim amândoi în pat, speram ca el să-mi destăinuie ce e cu acele desene, dar e deja culcat, întors pe o parte. Nici nu tresare în clipa în care lumina blândă de pe hol pătrunde ca un val de apă, acoperind covorul. Îngerul meu cu păr negru! Îmi iubesc ambii copii, însă în familia noastră există noțiunea de „băiatul mamei“ și

„fata tatei“. Îl las să doarmă liniștit, dar în momentul în care ușa aproape că s-a închis în urma mea, arunc o ultimă privire înapoi. Preț de o clipă, mi se pare că Will are ochii deschiși și că mă urmărește. Dacă așa stau lucrurile, îi închide iute la loc. Oare îi tremură genele? Îmi spun în gând:

„Nu! Nu se poate. De ce s-ar preface că doarme?“

Gândul ăsta mă deranjează, aducându-mi în urechi ecoul copilăriei mele.

E imposibil ca el să se teamă de mine. Nici vorbă de așa ceva.

Eu și Robert abia ne mai vorbim în momentul în care ne ducem la culcare, la ora zece – eu m-am ascuns în spatele muncii mele, iar el a văzut un fllm din seria *Fast and Furious* în camera lui. Am luat un somnifer la ora 9.30 și, după paharul de vin, cel puțin adorm de îndată ce pun capul pe pernă.

Dar nu pentru mult timp.

Mă trezesc cu răsufiarea tăiată, cu o melodie care îmi sună în cap și care piere în clipa în care deschid ochii, rămânând doar un acord vag, pe care nu reușesc să-l identiflc. Mă ridic în capul oaselor, cu inima bubuind, și mă uit la ceas. Se schimbă în 1.13.

„Din nou numărul ăsta! Sigur că da!“

Mă blestem că am închis atât de bine jaluzelele, flindcă încăperea e cufundată în

beznă, iar eu mă străduiesc degeaba să prind vreun semn că se întâmplă ceva rău în casă.

Oare am verificat ușa din spate înainte să merg la culcare? Ar fi trebuit să mă asigur că era închisă. Mă întind la loc în pat. Sub pătură, degetele mele arătătoare trag de pielițele din jurul unghiilor de la degetele mari. Trebuie să rămân culcată. Trebuie să adorm. E ridicol! Dacă-i dau o șansă, somniferul o să-și facă efectul din nou, cu condiția să încerc să mă relaxez. Reușesc să rămân în pat vreme de cincisprezece minute, dar, în ciuda faptului că încerc o respirație yoga, tensiunea continuă să crească până ce aproape că-mi comprimă pieptul. Dau cuvertura într-o parte. Trebuie măcar să văd dacă sunt bine copiii.

– Unde te duci?

Mă opresc, prinsă în flagrant delict. Robert e treaz.

– Am nevoie de un pahar de apă, răspund eu.

– Ai apă lângă pat.

Robert e doar o umbră în întuneric, o voce fără trup.

– E stătută! îl combat, ridicându-mă și luând paharul. Vreau apă proaspătă. Tu vrei ceva?

– Nu.

Din vocea lui răzbate răceală, posibil nemulțumire și, cu siguranță, dezamăgire. Ies din cameră. Pielea mă furnică, deși e o noapte caldă, iar undeva, în adâncul minții, încă îmi rulează melodia aceea, dar, în timp ce cobor pe

scară, mă agasează faptul că nu-mi amintesc cuvintele.

Aproape că o iau la fugă ca să încerc ușa care dă în spatele casei, căci noile mele ticuri s-au desincronizat – e ora greșită, ar trebui să fac asta la 1.13 –, dar, chiar și așa, mă simt mai bine după ce zgâlțâi clanța. Ușa e încuiată. Îmi torn un pahar de apă și beau în timp ce mă uit afară, la noaptea neagră, parcă așteptându-mă să văd pe cineva de cealaltă parte a ferestrei, uitându-se înăuntru.

Trecând pe lângă dulapul de sub scară, îl privesc cu atenție, dar rezist impulsului de a-l deschide. Nu pot risca să mă pierd din nou într-unul dintre acele momente stranii, situate în afara timpului. Nu atâta vreme cât Robert e treaz. Așa că trec pe lângă dulap fără să mă opresc, îndreptându-mă spre patul meu. Urc pe scară și, odată ajunsă pe palier, arunc o privire în stânga. Preț de o clipă, umbrele de lângă fereastră iau forma unei siluete care se ferește, retrăgându-se spre camera copiilor. Mă întorc. Trebuie să văd ce e, dar nu-i nimeni acolo. Pe coridor e liniște.

Mă duc în dreptul frumoasei noastre ferestre arcuite și cercetez cu atenție peisajul întunecat de dincolo de geam. Mâna mea liberă atinge sticla, palma se întinde pe suprafața rece și mă trece un fior, iar degetele de la picioare mi se îndoaie peste țesătura groasă a covorului.

Gura îmi formează un „O“ mare și scoate un țipăt mut, făcând să se aburească geamul. Dacă mă privește cineva, ce o să creadă despre mine? Oare o să-i par o femeie care are probleme? Sau o nebună ce bântuie prin casă în miez de noapte, ca o stafie?

Uite, o lumânare și-o carte și un clopot... le-oi lăsa în urmă...

Un vers îmi clocotește în minte, pe o melodie obsedantă. E cântecul pe care l-am auzit la radio. Ar trebui să mă întorc în pat, dar oricum sunt aproape de camerele copiilor, așa că pot să intru și să arunc o privire. Nu fac nici un rău.

Intru mai întâi la Chloe, care e vârâtă cu totul sub plapumă. Telefonul îi e pe jumătate ascuns sub pernă – probabil că le-a trimis mesaje prietenilor ei până în clipa în care a adormit –, iar eu îl scot cu grijă de acolo și îl pun deoparte. Ecranul se luminează – două mesaje venite în timpul nopții, pe care ea nu le-a deschis. Nu-mi dau seama de la cine sunt. În loc de nume sunt niște emoji. O inimă și un sărut. Să fie vreun băiat? Poate că da, dar poate că, totuși, nu. Ar putea fi Andrea. Eu nu mai înțeleg limbajul prieteniei adolescentine.

Nu vreau s-o deranjez pe fiica mea, așa că plec spre camera lui Will. O să arunc doar o privire rapidă, atât și nimic mai mult. N-o să pot adormi dacă n-o fac, indiferent dacă iau sau nu somniferul.

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot... le-oi lăsa în urmă...

Deschid uşa şi-mi văd băieţelul dormind. Mă inundă un val de căldură. Will n-a păţit nimic. Bineînţeles că nu.

– O, Doamne, Emma!

O umbră se desprinde dintr-un colţ întunecat, o bestie ameninţătoare, ascunsă în umbre, iar eu îmi duc mâna la gură ca să-mi înăbuş ţipătul.

– Ce naiba faci?! se răsteşte monstrul, ţintuindu-mă cu ochi furioşi.

Dau să ţip, dar îmi dau seama că nu e un monstru. E Robert.

– Ştiam c-o să vii aici. Eram sigur!

Felul teribil în care o spune implică ideea că am făcut ceva greşit.

– Nu-i de mirare că Will a avut coşmaruri, îmi reproşează el, luându-mă de mână şi trăgându-mă afară din cameră. Nu-i poţi tulbura somnul în fiecare noapte! Nu se poate!

– Mă doare! strig eu.

Robert mă ţine strâns, dar odată ajunşi înapoi pe coridor, îmi dă drumul.

– N-am făcut decât să arunc o privire în camera lui. Tu eşti cel care se ascundea aici!

– Ce naiba ai, Emma? îmi şopteşte el, furios. Care mama naibii e problema ta?

25

Cinci zile până la ziua de naştere

Am ajuns la serviciu înainte de ora 6.45. Capul îmi bufnea din cauza mahmurelii provocate de somnifer, fără beneficiul unei nopți bune de odihnă. Am rămas întinsă în pat jumătate de noapte, dar, cu toate că aș fi putut să mai zăbovesc fără să-mi creez neplăceri la serviciu, am vrut să ies din casă și să evit privirile glaciale ale lui Robert la micul-dejun.

Acum, după douăsprezece ore epuizante, îmi dau silința să par o ființă cât de cât umană în timp ce chelnerul ne umple paharele cu apă minerală și cu vin, între felurile de mâncare delicioase, dar deloc sățioase. Mulțumesc printr-o mișcare din cap, zâmbesc și mă prefac interesată de o întâmplare amuzantă, petrecută la o școală pentru copii de bani gata, pe care o deapănă Stockwell și Buckley.

– Bietul Johnson! spune Buckley, chicotind. Cred că și acum deține recordul pentru cele mai multe farse îndurate de-a lungul unui singur an școlar!

– Lasă, că nu i-au prins rău! Acum lucrează pentru Foreign Office. Dar, din câte știu, n-a făcut copii.

Amândoi izbucnesc iarăși în râs.

– Ce fac băieții tăi? întreb eu.

– Sunt bine, răspunde Stockwell. Se înțeleg bine cu noua bonă. Mirandei nu i-a plăcut niciodată ideea de a avea o bonă. Cu chiu, cu vai, am convins-o să angajăm una, dar era

severă și în vârstă. Măcar asta e tânără și frumușică.

– Calități esențiale pentru o bonă!

Cuvintele îmi scapă înainte să mă pot opri, iar Buckley îmi aruncă o privire aspră, așa că râd și încerc să pară o glumă.

– Miranda a sunat de câteva ori ca să stea de vorbă cu ei, continuă Stockwell. Întotdeauna plângând, de parcă nu și-ar fi făcut-o cu mâna ei.

– Femeile sunt creaturi foarte emoționale, spune Buckley, iar eu sorb prelung din paharul de vin, încercând să-mi ascund enervarea cauzată de misoginismul lor nonșalant.

– Totuși, sunt atât de predictibile! spune Parker, întorcând spre mine o față zâmbitoare. Asta, dacă nu cumva sunt deștepte, ca Emma. Frumusețea și deșteptăciunea sunt o combinație uluitoare!

Are dinții prea albi și se află la doar un pas de bronzul afectat al lui Simon Cowell[2], iar amândouă îi mutilează înfățișarea prezentabilă pe care ar putea s-o aibă. Îmi provoacă silă. Bărbații bogați, obișnuiți să li se facă pe plac, nu mă atrag.

– Așa crede și soțul meu. *Sau o credea cândva*. Ce pot face pentru tine, domnule Stockwell? Divorțul s-a încheiat.

– Mulțumită ție!

– Dacă te interesează un avocat corporatist, continui eu, atunci nu cred că pot să contribui

prea mult la discuția de acum. De multă vreme n-am mai practicat în afara dreptului familiei. Pentru ceea ce ar putea să-ți trebuiască, există avocați cu mai multă experiență decât mine.

– Am vrut să fii de față ca să-ți mulțumesc și să mă asigur că Buckley îți înțelege valoarea! spune el, întinzându-se pe masă și strângându-mi mâna. Mai ales că aud că se pregătește un parteneriat.

Palma lui uscată și prea fierbinte îmi atinge pielea. Oare încearcă să-și aroge întrucâtva meritul pentru potențialul meu statut de partener în firmă?

– Așa sper și eu! răspund, aruncându-i o privire lui Buckley, care îmi zâmbește pieziș.

Oare trebuie să citesc un avertisment în zâmbetul lui?

„Fii amabilă!"

– Așa că, spun eu, cu un zâmbet fermecător, poate că ar fi cazul să mă pun la punct cu dreptul corporatist! De fapt, știu deja pe cineva care cred că a lucrat pentru tine: Julian Simpson. Deține o firmă de construcții.

Telefonul meu așezat pe masă începe să bâzâie. E Robert. Resping apelul. Dacă a uitat că sunt la o cină în seara asta, nu-i vina mea. Sună din nou și resping din nou apelul, iar apoi bag telefonul în geantă.

– Julian, da. Un tip deștept! exclamă Parker. Dar mă mir că mai poate să construiască ceva în momentul de față, adaugă el, aruncându-i o

privire amuzată lui Buckley, care pare să spună că *băieții înțeleg*. Din câte știu, e topit după fetișcana cu care umblă! Se pare că nu-i mai stă gândul la altceva. Prea tânără pentru mine, spune el, făcându-mi cu ochiul.

„O, Doamne, Michelle are dreptate! Există o altă femeie!"

Probabil că mi se citește uluirea pe față, fiindcă Parker râde.

– O, văd că nu știai! Nu-ți face griji! Soția lui are reputația că nu vede ce nu-i face bine. Atâtea căsnicii ar fi salvate dacă toate doamnele s-ar pricepe să facă la fel! spune el, golindu-și paharul cu vin.

Buckley râde ca și cum ar fi de acord, de parcă și el a trebuit să jongleze cu amante și cu aventuri de o noapte, deși eu știu că-i e complet devotat Belindei, femeia cu care e căsătorit de treizeci de ani. Deodată îmi apar în fața ochilor așa cum erau la școală, Parker Stockwell, un fanfaron gălăgios, atrăgător și infatuat, și Buckley, care-i scria eseurile în schimbul prieteniei lui.

– Mă scuzați un moment, spun eu, ridicându-mă. Trebuie să-mi pudrez nasul.

M-am schimbat la birou, îmbrăcând o rochie neagră, iar acum simt cum Stockwell mă măsoară din priviri în timp ce mă strecor prin spațiul îngust dintre mese. Nu-și mută scaunul, silindu-mă să mă frec de brațul lui. Preț de o clipă, îmi imaginez cum înșfac sticla de apă, i-o

sparg în cap și nu mă opresc decât după ce îi văd creierii împrăștiați pe masă, iar apoi îi fac la fel lui Buckley, fiindcă e atât de slab. O, Doamne, bărbații!

Îmi croiesc drum spre toaleta femeilor, departe de zona oarecum liniștită a restaurantului, trecând pe lângă barul aglomerat. Mă enervează faptul că am lăsat doi bărbați să mă supere. Am avut de-a face cu Stockwell vreme de luni întregi, de-a lungul acelui divorț urât. Totuși, deși nu l-am plăcut în viața mea, lucrul ăsta nu m-a deranjat. Niciodată n-am avut nevoie să-i plac pe cei cu care am lucrat.

Toaleta elegantă e pustie. În timp ce o folosesc, încerc să-mi revizuiesc atitudinea. N-am făcut altceva decât să ies la o cină și, după ce Buckley semnează contractul cu Stockwell, eu pot să dispar din prim-plan. Sunt sigură că, în scurt timp, o să se găsească vreo fetișcană pe care s-o placă și care să-i sucească repede capul. Bona, probabil. Asta e ceea ce mă irită: Parker a făcut tot ce a putut ca să obțină custodia copiilor, iar acum îi crește altcineva. Dar, la urma urmei, nu-i treaba mea. Eu am propriile probleme.

– Mă întrebam eu cât o să dureze până să se dea la tine!

Miranda!

Tocmai mă spălam pe mâini, iar ea iese valvârtej din cabina de alături. Am recunoscut

imediat acea voce stridentă, un pic împleticită, de om care a băut ceva alcool. Dar văzând-o în carne și oase pe Miranda Stockwell, soția părăsită, observ că acum arată altfel. Părul ei lung e negru de data asta și-i cade pe umeri, despletit, iar machiajul e mai pronunțat, ca de vampă. N-aș fi recunoscut-o.

– Miranda, ce faci?! N-ar trebui să fii aici!

Sunt exasperată, dar și îngrijorată.

– Pot să mă afiu oriunde doresc.

– Ai venit aici după el? întreb, dar inima mi-o ia imediat la goană, fiindcă mă tem ca nu cumva ținta urmăririi ei să fiu chiar eu. Ai venit aici după mine?

Gura i se strâmbă într-un zâmbet amar, dar nu răspunde.

– Uite ce-i, spun eu, folosind tonul meu cel mai înțelegător și mai netulburat, de avocat, pot să înțeleg că mi-ai lăsat biletul ăla pe parbriz, dar faptul că mi-ai tăiat cauciucul a fost prea de tot!

– Am auzit că fiii mei au o bonă nouă, mormăie ea, clătinându-se ușor și uitându-se la refiexia din oglindă ca la o străină. M-am gândit să-l înfrunt și am venit aici pentru asta. Vreau să-l fac de rușine. Dar nu pot, nu-i așa? Orice spun sau fac – oricât ar fi de rezonabil, la naiba! – ar însemna să stau încă un an fără copiii mei!

– Ar trebui să te duci acasă! strig eu, alarmată de faptul că Miranda stă între mine și ușă, drept

pentru care mă rog în gând să intre cineva. Nu cred că-i bine să încerci să vorbești cu Parker!

– Nu contează. Sunt invizibilă, răspunde ea, aruncându-mi un zâmbet plin de furie și de amărăciune. Nu exist. Probabil că nici nu era nevoie să-mi schimb culoarea părului.

– Să știi, Miranda, că-mi fac griji pentru tine!

– Ba nu, mă contrazice, iar, preț de o clipă, am senzația că o să înceapă să plângă. Îți faci griji pentru ceea ce aș putea să fac. Și știi ce, doamnă Emma Averell cea Măreață? adaugă ea, aplecându-se înainte. Așa și trebuie. Poate că o să fac ceva nebunesc! Ceva care să te facă *pe tine* să te simți invizibilă.

– Ar fi cazul să nu mai bei! izbucnesc eu. Și să mă lași în pace! Și afiă că nu mă culc cu...

Iese înainte să termin fraza, trecând pe lângă trei femei care vin din direcție opusă și care intră, agitate, în spațiul îngust, împiedicându-mă să ies imediat după ea.

„La naiba! La naiba! La naiba!“

Reîntorcându-mă la masă, n-o văd nicăieri. Oare a plecat? Oare ar trebui să chem poliția? Ca să le spun ce? Că, fiind pe jumătate beată, Miranda m-a amenințat voalat, dar că, de fapt, nici nu m-a atins? Că bănuiesc că mi-a tăiat cauciucul weekendul trecut? Reclamația mea n-o să însemne nici pe departe o prioritate pentru polițiști. Dar ar trebui să-i povestesc despre asta lui Buckley. Poate chiar și lui Stockwell. Având

în vedere tot ce se petrece acasă, n-am nevoie și de porcăria asta.

Șeful de sală mă așteaptă lângă masă și toți trei își întorc privirile spre mine în momentul în care mă apropii. Buckley pare jenat.

– S-a întâmplat ceva?

– Soțul dumneavoastră a sunat la restaurant, spune șeful de sală. A zis că a încercat să vă contacteze pe mobil.

Eu credeam că uitase că am ieșit la cină, dar dacă s-a întâmplat vreun accident? Groaza cumplită care mă cuprinde noaptea face să mi se strângă stomacul și-mi dă o senzație de greață.

– Copiii...

– Soțul dumneavoastră a spus că nu li s-a întâmplat nimic, doamnă, mă lămurește șeful de sală, părând că-mi cere scuze. Dar trebuie să mergeți acasă.

Simt că toți cei din restaurant s-au întors spre mine, iar un chip se vede limpede, femeia singură care stă între zona barului și restaurant, cu ochii ațintiți asupra mea. *Miranda.*

Șeful de sală continuă să vorbească, mai tare decât e necesar, sunt sigură.

– A venit poliția, spune el, iar apoi se oprește, lăsându-ne, pe mine și pe toți ceilalți, să rămânem agățați de ultimele lui cuvinte. Vor să stea de vorbă cu dumneavoastră.

În fața casei e o mașină de poliție – ce-o să le mai placă asta vecinilor! Parchez repede și apoi mă grăbesc să intru, cuprinsă de o senzație de greață. Din camera de zi, Chloe se uită la mine cu ochi mari.

– Polițiștii sunt în bucătărie, îmi șoptește ea în clipa în care trec prin dreptul ușii. Ce naiba se întâmplă, mamă?

Aș vrea să-i răspund:

„Da, Chloe, ce naiba ce întâmplă?!“

Dar mă mulțumesc să bâigui că e o greșeală și că ar fi bine să rămână acolo sau să-l caute pe Will. Chiar atunci o văd pe Phoebe coborând scara. Are un aer de parcă ar fi stăpâna casei. Îmi aruncă o privire înveninată și sunt sigură că și căutătura mea spune același lucru. Mă crispez toată.

– Ce faci la etaj? întreb eu. De fapt, ce faci...

– Emma! strigă Robert, ieșind din bucătărie, foc de supărat. Polițiștii sunt aici!

– E vorba de mama, explică Phoebe.

E în spatele meu, iar între ea și Robert mă simt flancată de niște gardieni care mă duc spre locul execuției, nu însoțită de membrii familiei mele.

Mă întâmpină doi ofițeri de poliție, un bărbat și o femeie, amândoi în vârstă de treizeci și ceva de ani, care tocmai beau cafea din cețtile noastre cele bune. Se prezintă și-mi arată insignele, de parcă aș putea să am impresia că sunt impostori.

– Ce se întâmplă? întreb eu, simțindu-mă vinovată, deși n-am făcut nimic rău. Eram la o cină de afaceri importantă.

Prima mea minciună, dat fiind că am fost invitată la restaurant pe post de acadea plimbată prin fața lui Parker Stockwell.

– Așa ne-a spus și soțul dumneavoastră. Ne pare rău că v-am stricat seara!

Cea care vorbește e femeia, Hildreth cred că a zis că o cheamă. Da, cei doi se numesc Hildreth și, respectiv, Caine.

– Dar trebuie să vă punem câteva întrebări despre circumstanțele morții mamei dumneavoastră.

Mă uit țintă la ei, pe deplin conștientă de privirea sfredelitoare a lui Robert. Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos, fiindcă tocmai mi-am dat seama că, orice ar fi pe cale să-mi spună polițiștii, el deja a descoperit, probabil, că mama n-a murit cu mulți ani în urmă. Minciuna mea străveche a ieșit la iveală.

– Era internată în spital, spun eu. Presupun că medicii de acolo vă pot da mai multe detalii despre problemele ei de sănătate.

– Ați vizitat-o pe mama dumneavoastră marți?

– A fost o vizită scurtă. Iar mai târziu în aceeași seară, sora mea m-a anunțat că mama a murit. Care e problema, doamnă sergent?

– Ați fost ultima persoană care a văzut-o în viață.

– Nu știu dacă e așa, dar vă cred pe cuvânt.

Oare unde bat? Le studiez fețele în căutarea unui răspuns, dar sunt impasibile.

– Descrieți-ne vizita!

– Desigur. Dar mai întâi spuneți-mi de ce trebuie să știți. A murit o femeie bătrână, care avusese un traumatism cranian. Ce treabă are poliția cu asta?

Caine își ridică privirea din ceașca de cafea.

– Nu păreți foarte mâhnită.

– Nu sunt. Pentru mine, a fost moartă de pe vremea când aveam cinci ani.

Nici nu pot să-mi închipui care a fost reacția lui Robert în momentul în care le-a deschis ușa.

„Maică-sa?! Dar a murit pe când ea și sora ei erau mici! Așa mi-a spus soția mea!“

– Și, totuși, v-ați dus s-o vedeți?

– Iar acum regret! izbucnesc eu. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece?!

– S-a găsit o pernă pe podea.

Cuvintele vin de la Phoebe, care privește de pe margine.

– Lângă pat, adaugă ea. Se crede că cineva... ei bine... nu e nevoie să spun mai multe.

Vorbele i se sting pe buze, iar în tăcerea ce se lasă peste încăpere, o privesc țintă, după care mă uit la cei doi ofițeri de poliție. În acel moment, pricep pe deplin aluzia pe care tocmai a făcut-o sora mea.

– Credeți că am sufocat-o?! întreb, lăsându-mă să cad pe un scaun înalt de la masa din mijlocul bucătăriei. De ce aș face una ca asta?

Doar era pe moarte! Iar atunci când am plecat, era în viață!

– Am trimis la laborator mostre din nări, spune Hildreth pe un ton de o neutralitate înfiorătoare. Dacă a inhalat fibre de bumbac, o să ne facem o idee mai clară despre întreaga chestiune, mă lămurește ea, aruncându-mi o privire îngândurată. Dar ați fost văzută ieșind în fugă din clădirea spitalului, într-o stare de evidentă tulburare. Care pare în contradicție cu reacția dumneavoastră de acum.

– În timp ce mă aflam în rezerva ei, mama m-a apucat de încheietura mâinii preț de o clipă. Asta m-a îngrozit.

– Dar e imposibil! exclamă Phoebe, încruntându-se. Cu traumatismul cranian pe care-l suferise?!

De ce nu poate să fie niciodată de partea mea?

– *A fost* posibil! Fiindcă așa s-a întâmplat. Mă uitam la fișa medicală afișată deasupra patului, când i s-au deschis ochii și m-a apucat de încheietură. A durat doar un moment, după care mi-a dat drumul și asta a fost tot. Presupun că nu trebuie să explic pentru ce era închisă. Iată de ce am fost tulburată! Am ieșit în fugă din clădirea spitalului, m-am întors la mașină și atunci am primit un telefon de la școala la care învață fiul meu, drept pentru care am plecat într-acolo.

– La ce oră se întâmpla asta?

– Nu știu exact, răspund eu, căutând prin geantă. Dar apelul se poate vedea pe telefonul meu.

– Nu înțeleg ce sperați că o să demonstreze asta.

– O, e ridicol!

Caut prin istoricul apelurilor și apoi îndes telefonul în mâna lui Hildreth.

– Uitați-vă: am fost sunată la ora trei și cinci minute după-amiaza. La ce oră a murit mama?

– La trei și nouă minute. Dar n-avem de unde să știm că erați în mașină atunci când ați răspuns la apel.

– Adică susțineți că stăteam de vorbă cu cineva de la școală în timp ce țineam o pernă peste capul mamei mele! Asta credeți?

Cu o mișcare grijulie, Hildreth pune telefonul pe masă.

– Apelul a durat două minute. Așa că ați fi putut să vă folosiți de ambele mâini.

Mă uit țintă la ea. Nu poate să vorbească serios!

– Dar sunt convinsă că, după ce primim rezultatele de laborator, o să se lămurească totul, spune Hildreth, iar chipul ei e ca o carte închisă, însă mă îndoiesc că-și imaginează că rezultatele o să fie în favoarea mea. Acum înțelegeți de ce a trebuit să vorbim cu dumneavoastră. Sora dumneavoastră susține că n-ați vrut să aveți nimic de-a face cu mama. Ați fi dorit să fie moartă. Iar deodată vă duceți s-o vedeți, adaugă

ea, după care face o pauză. Și apoi e găsită moartă.

– M-am dus s-o văd tocmai *fiindcă* era pe moarte! Aș zice că este evident pentru oricine! mă apăr eu, copleșită de oboseală. Iar acum, dacă nu cumva mai aveți să-mi spuneți ceva, aș prefera să plecați.

– Nu mai avem nimic să vă spunem în seara asta.

– Vă conduc! se oferă Robert, care apoi îi și însoțește spre ieșire.

Aștept să plece toți trei, după care mă întorc spre sora mea.

– Emma, dacă ai făcut ceva..., începe ea, dar eu îi curm vorba.

– Phoebe, ce i-ai spus lui Will? întreb, făcând un pas spre ea. Ce motiv ai să-l sperii în halul ăsta? De ce să-i spui ce a făcut mama? Și de ce acum? De ce înainte de ziua mea de naștere? Ce se întâmplă cu tine?

– Nu știu despre ce vorbești, răspunde Phoebe pe un ton grav și rece. Și nu întoarce povestea asta împotriva mea! exclamă ea, uitându-se peste umăr ca să se asigure că suntem singure. Nu dormi, nu-i așa? Știu asta de la Robert. Ești paranoică! De ce i-aș spune lui Will ceva despre mama? Doar nu sunt nebună! adaugă, iar cuvântul rămâne suspendat între noi. Dar cu tine ce se întâmplă, Emma? Știi, cred că ai nevoie să te vadă un medic. Îmi fac griji pentru familia ta!

Fața îmi arde de furie. Phoebe e la un pas de a-mi spune că sunt nebună.

– Asta e familia *mea*, șuier eu cu glas șoptit. Nu a ta. N-o să fie niciodată a ta, oricât de mult ai crede tu că ar trebui să fie, adaug, făcând un pas în față. Crezi că pentru mine totul e ușor. Că nu e drept ca eu să am totul și tu să n-ai nimic, dar asta e doar scuza pe care ți-o spui tu. N-am primit nimic de-a gata, Phoebe! A fost nevoie de multă muncă. Relațiile între soți înseamnă multă muncă. Creșterea copiilor înseamnă multă muncă. O carieră înseamnă al naibii de multă muncă. Dar am pus osul la treabă, Phoebe, și asta-i diferența dintre noi două! Tu crezi că lumea îți e datoare din cauza a ceea ce ți-a făcut mama. Din cauza copilăriei noastre. Fiindcă erai sora mai mare. Lumea nu-i e datoare nimănui. Eu am muncit din greu pentru ceea ce am. Așa că mai du-te naibii, Phoebe. Du-te învârtindu-te! În clipa asta. Ieși din casa mea!

Ea își smulge jacheta de pe spătarul unui scaun.

– Tu ai fost ultima persoană care a văzut-o, Emma! spune ea. Poliția nu vine acasă la oameni fără motiv. Iar povestea asta de doi bani, că te-a apucat de încheietură... vorbești serios?! Nu. Era. Posibil. S-a întâmplat numai în capul tău! Nu știu ce se petrece cu tine, dar îți urez mult noroc, doamnă ia-tot-ce-vrei-cu-orice-preț, doamnă nu-i-vina-mea. Poate că mama avea

dreptate să fie îngrijorată. Poate că înnebunești și tu, ca ea!

O plesnesc pe față atât de tare, încât mă ustură palma. Pe obraz îi apare imediat o pată, în fracțiunea de secundă în care apuc s-o văd, înainte s-o acopere cu mâna.

Nici una dintre noi nu vorbește, iar ecoul loviturii ne stăruie în auz. Înainte să mă hotărăsc să spun ceva, sora mea a și plecat. O văd pe Chloe în pragul bucătăriei, uitându-se la mine ca la o străină, în timp ce Phoebe iese pe ușa casei.

– Ce nebunie! exclamă Chloe, după care o ia la fugă în sus pe scări, spre refugiul dormitorului ei.

N-o învinovățesc. N-o învinovățesc câtuși de puțin.

Robert se întoarce la bucătărie. Ne privim lung. Aștept să înceapă să țipe, dar el mă întreabă pe un ton calm, care mă sperie și mai mult:

– N-ai nimic de spus?

Pare epuizat – *de parcă ar ști ce înseamnă epuizarea* –, derutat și circumspect.

– N-am omorât-o!

Rostită cu voce tare, propoziția e absurdă.

„N-am ucis-o pe mama mea!“

– Nu despre asta vorbesc. Mi-ai spus că a murit. În urmă cu toți acei ani, mi-ai spus că murise pe vremea când erai mică.

– Ce contează, acum e moartă! răspund eu pe un ton în egală măsură irascibil și frivol.

– Nu e amuzant, ce naiba, Emma! De ce nu mi-ai spus că era în viață?

Se uită la mine ca și cum în toți anii căsniciei noastre am fost o străină. Umplu ceainicul cu apă. O cană bună de ceai, eternul binefăcător al națiunii engleze în caz de traumă emoțională. Nu prea cred că asta o să ne poată face bine azi, dar cel puțin pot să-i întorc spatele lui Robert în timp ce pregătesc ceaiul. Ridic din umeri. Cu ce să încep?

„Nu te privește pe tine?“

– Totul s-a petrecut cu mult timp în urmă. A fost mai simplu să-ți spun că a murit. Era ceva care mă privea personal.

– Aș fi înțeles că nu voiai să vorbești despre ea dacă mi-ai fi spus ce a făcut, spune el pe un ton care e departe de orice înțelegere.

– De unde știi tu ce a făcut?! mă mir, întorcându-mi capul spre el, și, deodată, răspunsul este evident. Aha, ți-a spus Phoebe!

– Nu foarte multe. Doar că mama voastră o sufoca în clipa în care le-ai găsit tu. Azi, polițiștii au vorbit mai întâi cu ea, iar ea s-a gândit că ar fi mai bine pentru tine dacă, înainte ca ei să ajungă aici, aș afia ce s-a întâmplat cu adevărat.

– Sunt convinsă.

Întotdeauna se gândește la mine, asta-i Phoebe! Evident, lui Robert nu-i trece prin minte că ea ar fi putut să mă sune mai întâi *pe*

mine, astfel încât să pot să-i povestesc *eu* totul soțului meu.

– Nu ți-am spus, fiindcă mama nu merita să facă parte din viața noastră. Nici din viața mea nu mai făcea parte. Eram atât de mică! exclam, uluită că încep să mi se adune lacrimi fierbinți în ochi și că un suspin îmi curmă respirația. Cinstit vorbind, nici nu știu de ce m-am dus s-o văd. Phoebe mi-a spus că asta o să mă ajute să mă simt mai bine și, în plus, nu puteam să mi-o scot pe mama din minte. Așa că m-am dus, iar acum am de suportat toate nenorocitele astea de consecințe!

În cele din urmă, Robert se ridică și mă îmbrățișează. Obrazul mi se lipește de pieptul lui, iar eu am nevoie de senzația asta de intimitate.

– E o greșeală, nimic mai mult. Rezultatele de laborator o s-o demonstreze, spune el, dar nu pare convins, în ciuda acestor vorbe liniștitoare. Mâine-dimineață anulez petrecerea de ziua ta. Mai întâi trebuie să trecem cu bine peste necazul ăsta. Haide, e ora de culcare! mă îndeamnă, fără să se poată uita, totuși, în ochii mei, după care mă îmbrățișează fără tragere de inimă și-mi dă drumul repede. Trebuie să dormi bine la noapte, ca să putem înfrunta ziua de mâine în forță!

– Înainte să ne culcăm, ai vrea să ne uităm la ceva amuzant pe tableta ta?

Nu mai am chef să vorbesc, dar vreau să mă lipesc de el, să simt că cineva e de partea mea.

– Bună idee! Mă duc să vorbesc cu Chloe, să-i spun că n-are de ce să se sperie.

– Aduc eu ceaiul sus!

– Mersi, spune el, aruncându-mi un zâmbet vag. Nu e decât o săptămână ciudată.

„Se poate spune și așa!“, comentez eu în gând, în timp ce el urcă scările.

Îmi cobor privirea și văd că-mi tremură mâinile. Oare polițiștii chiar cred că mi-am ucis mama? Dar Phoebe? Inspir adânc. Mâine, la serviciu, cum o să-i explic toată povestea asta lui Buckley?

În timp ce fierbe ceaiul, iau telefonul și văd apelurile pierdute de la Robert, precum și un mesaj de la Phoebe, în care ea îmi cere s-o sun. Într-adevăr, am primit mesajul înainte de cele două apeluri ale lui Robert, iar acum mă simt și mai vinovată că am pălmuit-o. Mă furnică palma în clipa în care îmi amintesc. Chiar am pălmuit-o. Probabil că acum e convinsă că am omorât-o pe mama.

Mai e și un mesaj de la Parker Stockwell, care speră că nu s-a întâmplat nimic grav. Asta e altă problemă de care trebuie să mă ocup. Apariția Mirandei, beată, în toaleta femeilor, pare să se fi petrecut în altă viață. Ce i-ar mai plăcea ei o asemenea înlănțuire de evenimente! Să vadă că și viața mea e cât se poate de departe de perfecțiune.

Privesc pe fereastra bucătăriei. Noaptea de vară se lasă în cele din urmă, iar nervii mei sunt

întinși prea tare, ca niște corzi de chitară gata să plesnească. Totul o să fie bine. Polițiștii nu-și fac decât meseria și presupun că o pernă găsită pe podea n-are cum să nu le trezească suspiciuni, dat fiind istoricul familiei noastre. Dar probabil că mama a avut o scurtă criză înainte de a muri, iar perna i-a căzut de sub cap. Nici nu-mi amintesc cum erau așezate pernele atunci când am plecat. Nu-mi amintesc prea mult din ce s-a întâmplat după momentul în care m-a apucat de mână. Nu vreau să mă gândesc la golul ăsta din mintea mea.

Mă duc la ușa din spate și verific dacă e închisă, spunându-mi că trebuie să țin minte că, da, e închisă, astfel încât, dacă mă trezesc peste noapte, să n-am dubii. Sper ca asta să-mi înăbușe pornirea de a coborî din dormitor, astfel încât să pot să adorm la loc. Dar oare Robert o să mai poată să doarmă? Polițiștii au venit la noi acasă și m-au acuzat că mi-am omorât mama, pe care soțul meu o credea moartă de mulți ani. Și mai sunt și desenele lui Will, precum și faptul că Robert m-a așteptat noaptea trecută în camera fiului nostru. Chiar dacă eu am afirmat cu tărie că Phoebe e cea care l-a speriat pe Will, Robert trebuie să aibă dubii. Azi-noapte, chipul lui a fost cât se poate de grăitor.

„Nu-i poți tulbura somnul în fiecare noapte!“

Mă gândesc la perna pe care femeia din desenele lui Will o ține în mâini, apoi la mama, la ce a făcut ea și la perna găsită recent lângă

patul ei. Polițiștii ar jubila dacă Robert le-ar destăinui toate astea, iar acum probabil că el își frământă mintea, analizând totul în detaliu.

Torn ceaiul, adăugând lapte și două cubulețe de zahăr în cana lui Robert. Telefonul începe să zbârnâie. Aș vrea să nu mă uit, îngrozită de ce ar mai putea fi, dar e Caroline, care mi-a scris următorul mesaj:

Sigur că da. Sună minunat.

Ce sună minunat? Derulez în sus pe ecran și văd un mesaj de la mine, în care îi propun să ne întâlnim din nou. Oare când i l-am trimis? Mă uit la oră. Azi-noapte, la ora 3.30? Îmi amintesc că mi-am verificat mesajele pe când stăteam în pat, captivă. Probabil că atunci l-am trimis. Capul îmi bubuie de durere. Nu contează, și, de fapt, nici nu sunt deloc surprinsă. Mai nou, noaptea am mintea încețoșată.

Închid telefonul. Mesajul lui Caroline îmi încălzește sufletul în mijlocul grozăviilor pe care le-am trăit astă-seară. Cel puțin există pe lume o persoană care vrea să-mi fie prietenă.

E timpul să urc în dormitor și să-i țin piept lui Robert, cu speranța că el n-o să explodeze. Sunt sigură că o să mai avem niște discuții aprinse după ce o să reușească „să proceseze totul", așa cum ar spune doctorița Morris. Îmi amintesc cum m-a apucat azi-noapte de braț și m-a tras afară din camera lui Will. Atâta furie, atâta neîncredere! Mă uit din nou la ușa din spate, simțind cum mi se intensifică senzația de

pericol. Ușa e încuiată. Știu că e încuiată. Dar, înainte să merg la culcare, mai încerc o dată mânerul.

O fac atunci când Robert se duce la baie ca să se spele pe dinți. Iau somniferul care mi-a fost prescris și apoi, înainte să mă pot răzgândi, strivesc o pastilă de NightNight, o pun în ceaiul lui și amestec iute cu capătul unui pix luat din sertarul noptierei mele. Mă las pe pat. Inima îmi bate cu putere și sper ca zahărul din cană să-l împiedice pe soțul meu să simtă un gust ciudat.

Știu că am făcut un lucru rău, bineînțeles că *e un lucru rău*, dar am citit prospectul și medicamentul ăsta n-are cum să-l vatăme pe Robert, iar eu nu pot să suport gândul că el o să stea treaz ca să mă urmărească. Să sperăm că amândoi o să dormim bine, că de dimineață o să fim sunați de la poliție și că toată povestea asta cu moartea mamei o să rămână doar o încurcătură stupidă. Atunci o să-l conving pe Will să recunoască, săracul, că a făcut desenele din vina lui Phoebe, și n-o să-mi mai rămână de rezolvat decât problema barului și cea a amenințătoarei zile de naștere de care trebuie să trec.

Dar mai întâi, te rog, Doamne, dă să pot dormi!

Nu dorm.

Sunt în dulapul de sub scară, lipită de perete, cu genunchii adunați sub bărbie. E întuneric și miroase a lucruri vechi, iar praful îmi gâdilă nările în timp ce amintirile îmi vuiesc prin cap.

„Nu, mămico, nu!“

Timpul se înfășoară în jurul lui însuși și mă întorc în noaptea aceea, într-un alt dulap de sub scară, în care m-a închis mama, iar întunericul e un gol înspăimântător, care mă înghite, aproape la fel de înspăimântător ca sunetele care vin de pe lumea cealaltă. Se aud pașii ei. Deschide ușa din spate, o închide, urcă scările, coboară înapoi. Pași, pași, pași.

Era furtună, asta îmi amintesc. Iar acum furtuna e înlăuntrul meu.

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot... le-oi lăsa în urmă...

Te uită, o lumânare, o carte şi un clopot, aminte să-mi aducă.

Cântecul îmi răsună prea tare în minte și nu mai pot să gândesc. Sunt atât de obosită! De ce m-am târât aici? Cu ce m-ar ajuta asta? Degetul meu, un contur granulat și fantomatic, se întinde într-o parte și atinge ușa. În acea ultimă zi, eu și Phoebe ne-am întors de la școală și am găsit-o ghemuită pe hol, zgâriind cu un compas partea interioară a ușii dulapului de sub scară și bâiguind:

– O sută treisprezece o sută cincizeci și cinci două sute optsprezece două sute douăzeci și doi

Desenez numerele cu degetul pe lemnul fin:

1 1 3 1 5 5 2 1 8 2 2 2

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot... le-oi lăsa în urmă...

De ce mi se întâmplă lucrul ăsta în fiecare noapte? Am gura uscată de la somniferul care n-a avut efect. Altul nu mai iau. N-are rost. Îmi dă o stare de rău, dar de odihnit, tot nu mă odihnesc. Spre deosebire de Robert, care doarme buştean după un singur NightNight.

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot... le-oi lăsa în urmă...

Trasez din nou numerele pe suprafaţa de lemn şi ele mă liniştesc. Simt că sunt aici de-o veşnicie, nu de doar câteva minute. Şi poate că aşa e. Poate că am avut din nou unul dintre acele mici colapsuri pe durata cărora pierd noţiunea timpului.

La ora 1.13 noaptea am verificat uşa din spate. *Zdrang, zdrang!* Era încuiată, desigur. Înainte să verific, am ştiut că era încuiată. Mi-am amintit c-o încuiasem. Dar pe măsură ce minutele se târau în jurul câmpului de bătălie care e patul nostru, nu m-am mai putut opune îndemnului de a merge jos ca să verific din nou. Mai mult decât un îndemn. O nevoie primară. O nevoie pe care n-am putut să mi-o reprim.

La 1.55 am urcat la etaj şi am început să mă uit pe fereastra din hol, cu palmele apăsate pe geam, cu inima bătându-mi puternic. Iar acum? Ei bine, mă aflu aici. Înapoi în dulapul de sub

scară, așa cum am fost cu mulți ani în urmă, într-o altă casă, dar, de data asta, eu singură m-am vârât aici.

Ajung la patruzeci de ani. Ajung ca mama.

Totul pare greșit noaptea. Piese de puzzle care nu se potrivesc în mintea mea. Lipsesc laturile drepte din puzzle, care să mă stabilizeze. Am crezut că o să mă simt mai bine după moartea mamei, dar mă simt mai rău. Noaptea asta pare distorsionată. Gândurile îmi sunt fragmentate și totuși atât de stridente, de pline de groază, de griji și de neliniște! Oare cum a murit mama? Oare *eu* am omorât-o? Oare pot să am încredere în mine însămi? La lumina zilei aș spune că da, fără nici o îndoială, dar acum, în toiul nopții, nu sunt la fel de sigură. Oare îmi sunt propriul narator pe care nu pot să mă bazez?

Nu, îmi răspund tot eu, schițând repede cu degetul numerele pe suprafața de lemn. Sunt epuizată. Poate că am o cădere nervoasă. Dar n-am omorât-o eu. N-aș fi putut s-o fac. Aș ști dacă aș fi făcut-o.

„Ești sigură?", mă întreb, dar vocea mamei e cea care îmi șuieră în ureche. „Te ascunzi în dulapul de sub scară fără nici un motiv! Trecutul se repetă. Nebună, ca mine. Cum e mama, e și fiica. Sânge rău!"

Ușa se deschide, degetul cu care scriu pe lemn îmi rămâne în aer, iar după aceea icnesc, cu palmele peste gură, îndesându-mă în colț, încercând să mă fac mai mică. Sunt atât de

înspăimântată, încât preț de o clipă sunt convinsă că silueta care se apleacă, voind să mă vadă mai bine, e chiar *ea*.

Dar nu ne aflăm *în trecut*, iar umbra aceea nu e mama, așa cum arăta în noaptea în care a împlinit patruzeci de ani, cu părul lung atârnându-i încâlcit și vâlvoi peste față, cu capul lăsat într-o parte.

– O, iată-te!

Surprinsă să mă vadă, deși ea era cea care mă încuiase acolo.

Umbra care se afiă acum dinaintea mea e mai mică, la fel de mică precum eram eu pe atunci.

– Mămico...

Șoapta lui e potolită, dar sunetul vocii îmi spulberă deruta din minte, ca un duș cu apă rece. Simt din nou că sunt eu însămi. *Will*. E Will. Mă privește în felul acela ciudat în care a făcut-o atunci când l-am strâns prea tare în timp ce îi citeam din cartea cu Paddington, de parcă nu mai poate găsi protecție în ființa mea. Mi se rupe inima.

Mă târăsc afară din dulap și văd ce l-a condus la mine. O cană cu ceai de mușețel rece, așezată pe podea, lângă ușă.

– Nu-i nici o problemă! spun, sărutându-l pe față și simțindu-mi mâinile înghețate pe pielea lui fierbinte. Nu te speria!

Se uită dincolo de mine, către dulap. Mă silesc să-i zâmbesc.

– Să nu spui nimănui, dar asta e ascunzătoarea secretă a lui mami, îl lămuresc eu, iar privirea i se întoarce la mine. Poate fi și ascunzătoarea ta, dacă vrei.

Mă așez turcește pe podea și îl trag în poala mea. Îi cuprind în brațe trupușorul cald, așa cum făceam pe vremea când era mic, pe când era un băiețel fericit și vioi. Îl legăn înainte și înapoi.

– Dar atunci când ai un secret, e de la sine înțeles că nu poți să-l spui nimănui. Nici măcar lui tati. Bine? Trebuie să rămână numai al nostru. Știi, ăsta-i locul nostru special, șoptesc eu.

El dă din cap, serios ca un bătrân, iar mie îmi vine să-l scutur de tăcerea asta, să-l recapăt pe băiețelul meu cel vesel.

– Te simți bine, maimuțico? întreb, dându-i părul laoparte de pe ochi. Mă îngrijorezi. Nici tu nu poți să dormi? Te-a speriat mătușa Phoebe?

El nu spune nimic, dar își linge buzele. Așa face întotdeauna când se gândește bine la ceva.

– De asta ai făcut desenele acelea în caietul tău? Ți-a spus ea ceva?

El își mușcă buza de jos. Cunosc și semnul ăsta – se simte stingherit. Nu știe ce să spună. Întreg corpul îi e rigid și-și smulge pielițele din jurul inserției unghiilor, la fel cum fac și eu.

– Nu-i nimic, iubitule! Vreau doar să știu. Ce ai desenat?

Se zvârcolește ca să scape din brațele mele, iar apoi se ridică în picioare, răsturnându-mi cana cu ceai de mușețel amestecat cu vodcă.

– Will, stai!

Ajuns la prima treaptă, se oprește brusc, cu o mână pe balustradă, și mă privește.

– Pe tine, mami! spune el în cele din urmă. Tu ești în desen.

Apoi dispare, alergând pe scări ca fugărit de un monstru.

Pe mine.

Eram pe jumătate ridicată în picioare, dar acum mă prăbușesc din nou la pământ. Cum e posibil să fiu eu cea din desen? Da, noaptea intru la el ca să văd dacă totul e în regulă. Dar doar atât. Vreau să-l apăr. „Să-l apăr de ce?“

Mama îmi șoptește din nou în minte:

„Ei cred că m-ai omorât. Nici tu nu ești perfect sigură că n-ai făcut-o, așa-i? Nu-ți amintești că ai șoptit numerele mele în dictafon. Nu-ți amintești ce s-a întâmplat la spital după ce te-am prins de încheietură, singura ta amintire fiind aceea că apoi te-ai trezit alergând. Poate că nu-ți amintești nici că l-ai speriat pe Will?“

Rămân pe podea mult timp după aceea.

28

Patru zile până la ziua de naștere

Mi-am petrecut noaptea făcându-mi griji pentru Will și dându-mă de ceasul morții la gândul că ar putea să-i spună lui Robert că m-a găsit în dulap – *de ce naiba eram în dulap?* – dar Chloe e cea care cedează la micul-dejun. Eu îmi pregătesc un al doilea espresso dublu la aparatul pe care rareori îl folosim, iar Robert își face de lucru cu tableta lui – în principiu, mă evită. Atmosfera e insuportabil de tensionată și probabil că n-a ajutat deloc încercarea noastră, a tuturor, de a ne comporta ca și cum totul ar fi normal.

– Eu sunt adolescenta! spune ea în timp ce-și adună lucrurile, pregătită să plece la timp spre școală, ceea ce nu se întâmplă de obicei. Eu ar trebui să fiu cea disfuncțională!

Nu m-am mai dus devreme la serviciu. Am adormit într-un târziu în jur de ora cinci și nu m-am trezit decât atunci când s-a ridicat Robert din pat, pe la 6.45. Oricum, voiam să-l văd pe Will, să mă asigur că se simte bine, dar acum el se poartă ca și cum ar fi uitat ce s-a petrecut azi-noapte. Plimbă un camion de jucărie pe masa la care luăm micul-dejun, scoțând sunete de *brrmmm-brrmmm* în timp ce-și mănâncă cerealele și se împroașcă din belșug cu lapte pe bărbie. Are un comportament mult mai aproape de normal decât cel din ultimele zile, motiv pentru care nu l-am oprit de la joacă nici eu, nici Robert.

– Ce se petrece cu familia asta? continuă Chloe. Parcă e nebună toată lumea!

„Nebună" – iar cuvântul ăsta! Mama mea se afiă printre noi.

– Nu se petrece nimic, răspund eu.

– Nimic?! întreabă ea, scoțând un hohot scurt de râs. Ai secrete pe care le-ai ținut față de noi – de pildă, că am avut o bunică în viață în toți acești ani –, apoi te comporți ciudat și arăți ca naiba de vreo săptămână, iar acum vin polițiștii și e clar că au impresia că ai făcut ceva rău. Și noi ne purtăm cu toții ca și cum toate astea ar fi ceva perfect normal!

– Chloe, ascultă...

– Pe lângă asta, Will s-a închis de tot îl el și nimeni nu pare să facă ceva în legătură cu asta, iar tu, tată... nici tu nu te porți normal! se revoltă ea, aruncându-i o privire furioasă lui Robert. Cum ajung acasă și pot să stau cu Will, tu pleci. Nici tu și nici mama nu sunteți pe acasă în ultima vreme. Will e fratele meu, nu copilul meu. Nu e datoria mea să am grijă de el. Iar dacă ați fi prezenți amândoi, ați înțelege că-l supără ceva.

– Nu sunt plecat tot timpul. Nu exagera!

Robert pare iritat. Vinovat. Prins cu mâța în sac. Oare ăsta să fie motivul pentru care nu s-a mai ocupat de treburile gospodărești în ultima vreme? Oare a fost mereu plecat, întorcându-se acasă doar atunci când trebuia să-l hrănească pe Will și încercând să dea impresia că a fost aici

toată ziua? Nu-mi pasă că iese și că face ce-o face, dar mă deranjează că nu-mi spune. Să aibă toate astea legătură cu planul lui de cumpăra un bar și cu criza vârstei de mijloc? Sau o fi altceva?

Chloe ne privește când pe unul, când pe celălalt.

– Aveți de gând să divorțați? Fiindcă dacă asta e, atunci spuneți-o!

– O, Doamne, nu! răspund eu în momentul în care ea se oprește ca să respire.

– Sigur că nu! adaugă Robert la câteva secunde după mine, parcă ezitând. Ne confruntăm cu câteva probleme, asta-i tot!

– Da? întreb, uitându-mă la el, surprinsă. Nu știam că ne confruntăm cu probleme!

– Mămica și tăticul lui Freddie au divorțat, spune Will, ridicându-și privirea de la camionul lui. Acum, tăticul lui Freddie locuiește împreună cu o doamnă pe nume Jane. Mămica lui Freddie spune că Jane e o ticăloasă parșivă.

Chloe râde scurt, iar eu fac ochii mari, uluită.

„Ticăloasă!“

Îl sărut pe cap.

– Nu trebuie să folosești cuvântul ăsta, nu-i frumos!

– Mămica lui Freddie îl folosește.

– Noi nu divorțăm, îl asigur eu. Cât despre poliție, adaug, privind-o iarăși pe Chloe, aceea a fost o greșeală. Îmi pare rău că am ținut..., încep eu să mă scuz, dar apoi mă opresc, simțind cum stomacul mi-e năpădit de un val de căldură,

fiindcă, la naiba, n-am de ce să-mi cer scuze. Nu, de fapt *nu-mi* pare rău că am ținut secretă existența mamei mele! exclam, agasată. Era treaba *mea*. Trecutul *meu*. Lucruri petrecute cu mult înainte să te naști tu. Și chiar dacă ești fiica mea, asta nu înseamnă că trebuie să-ți spun tot ce a fost înainte – și nici tatălui tău nu trebuie să-i spun. Sunt sigură că nici eu nu cunosc toate secretele tale!

O văd ezitând preț de o clipă. E adolescentă – viața ei trebuie să fie un mare hățiș de secrete.

– Și crede-mă, Chloe, viața e complicată. N-avem cu toții avantajul de a fi niște adolescenți încrezuți, care le știu pe toate!

Ea îmi aruncă o privire lungă, glacială. În cele din urmă, mormăie:

– O, Doamne, abia aștept să scap de aici...

Apoi se năpustește pe ușa bucătăriei și într-o clipită a și ieșit din casă, trântind ușa.

– Ce e aia o ticăloasă parșivă? întreabă Will.

Toate întrebările pe care le am de pus soțului meu, despre ce face și unde se duce, mai au de așteptat.

– Îmi pare foarte rău, Angus!

Mă afiu în biroul lui, zâmbindu-i în cel mai dezarmant mod cu putință, arătând îngrijită și profesionistă, căci mi-am acoperit umbrele întunecate de sub ochi cu un fond de ten cu efect luminos, care a costat o groază de bani.

– Cineva a încercat să ne spargă casa. A lăsat mare mizerie în urmă.

Încă mă simt încrezătoare după ciorovăiala cu Chloe și nu văd de ce ar trebui să-i spun lui Buckley adevărul despre ce s-a întâmplat, dat fiind că eu n-am greșit cu nimic.

– Oricine ar fi hoții – poliția bănuiește că sunt niște adolescenți care se tot învârt noaptea pe lângă terenul de crichet – au încercat să deschidă forțat și mașina lui Robert. Polițiștii m-au chemat acasă fiindcă au ținut să mă asigur că nu s-a furat nici un obiect al meu. Și trebuia să-l liniștesc pe Will, desigur. Cred că l-a speriat geamul spart. Era de așteptat, nu crezi?

Sunt agitată de la atâta cafea, dar, din fericire, mintea mi-e ascuțită ca un brici. După mlaștinile mentale înnoroiate ale nopții, diminețile au devenit limpezi ca apa de izvor. Oare se poate să fii nebun doar noaptea? E posibil așa ceva? Lucrurile sunt mereu mai grave noaptea, după cum spunea Rachel, femeia care m-a luat în plasament, ori de câte ori încerca să mă aline după ce îi trezisem copiii cu țipetele mele. Poate că avea dreptate.

– Sinceră să fiu, m-am speriat și eu! Trebuie să instalăm niște camere de supraveghere.

Expresia de pe chipul lui Angus Buckley nu se schimbă. El nu scoate nici măcar un murmur de simpatie, ceea ce nu-i stă deloc în fire, iar eu simt că mă năpădește sudoarea în momentul în care, în cele din urmă, se uită în ochii mei. Pare stânjenit și nu-i e ușor să vorbească.

– Polițiștii au fost aici mai devreme, spune el. Abia au plecat. Mi-au pus întrebări despre tine: când ai fost la birou, la ce oră ai plecat, lucruri de genul ăsta, mă lămurește, iar apoi face o pauză. Astfel de întrebări nu sunt de felul celor pe care le-ar pune în cazul unei spargeri!

„Of, nenorociții!“

Mă înroșesc.

– Înțeleg. Ei bine, n-am făcut nimic rău.

– Sunt sigur că nu.

Acum, că sunt în dezavantaj, el își recapătă obișnuita-i încredere în sine.

– Dar până când se clarifică chestiunea, oricare ar fi ea, poate că n-ar strica să-ți iei câteva zile libere.

– Nu mă deranjează să vin la serviciu.

– N-a fost o rugăminte, Emma! exclamă el, după care face din nou o pauză, iar eu mă întreb dacă nu cumva se întrevede circumspecție în expresia de pe fața lui. Ce puțin socotește zilele astea libere ca pe un concediu de doliu. Pentru pierderea mamei tale.

Cuvintele lui cad grele ca ciocanul pe nicovală.

– Polițiștii ți-au spus despre ea?

– M-au pus în temă cu natura cercetării lor, desigur. Uite ce-i, Emma, viața ta de familie nu mă interesează...

– Mie mi se pare că a început să te intereseze...

– *Decât* dacă începe să aibă efecte negative asupra firmei. Iar aseară am fost pus în situația

jenantă să rămân fără compania ta tocmai la cina luată împreună cu un client care ne-ar putea aduce mulți bani!

Mă uit lung la Buckley. După toate nenorocirile care se petrec acum în viața mea, el e deranjat că l-am lăsat aseară cu buza umfiată?!

– Ei, lasă-mă! spun eu cu un glas care și-a pierdut tonul justificativ. Nu m-ai invitat la cină decât pentru că Stockwell vrea să mi-o tragă. *Tu* te-ai simțit jenat?! Eu m-am simțit ca o halcă de carne oferită în dar! Ceea ce mă face să mă gândesc că probabil ar trebui să depun o plângere.

Privirea îi încremenește. Firma se mândrește cu politicile sale egalitare, chiar dacă noi știm cu toții că serile de vineri pot deveni... în cel mai rău caz, misogine, iar în cel mai bun, jenante, după un pahar sau două date pe gât la bar.

– Du-te acasă, Emma, spune el pe un ton grav și rece. Te sun peste câteva zile. Să nu înrăutățim și mai mult situația!

– Vai, Angus, nici nu m-ai întrebat cum mă simt sau ce mi s-a întâmplat! Dar, bine, cum zici! Mă duc acasă.

Mă răsucesc pe călcâie și încerc să rămân dreaptă, deși picioarele îmi tremură.

– Mulțumesc pentru susținere!

Acasă? Ultimul loc în care aș vrea să mă aflu acum e casa mea. Robert e acolo, scriind, probabil, o listă de întrebări despre trecutul meu și alegându-mi din șifonier hainele cele mai

potrivite pentru închisoare. Și dacă i-a spus ceva Will despre cum m-a găsit în dulap azi-noapte?

Mă duc în biroul meu și adun lucrurile de care am nevoie – câteva dosare cu notițe despre cazuri, pe care trebuie să le citesc, un carnet, hârtie și încărcătorul de rezervă al laptopului. Pe când mi le îndes pe toate în geantă, intră Rosemary.

– Te simți bine? întreabă ea. De obicei n-avem parte de asemenea agitație atât de devreme! Presupun că, orice ar fi, e o simplă neînțelegere.

Îmi zâmbește, dar zâmbetul nu-i ajunge la ochi. Deloc surprinzător, având în vedere că în urmă cu numai câteva zile i-am cerut să transcrie o casetă întreagă plină cu numere șoptite.

– Probleme de familie, explic eu, luându-mi și agenda de pe birou.

– Da, așa au spus și ei. Are legătură cu mama ta?

– Îmi amintesc clar că ne-ai spus că mama ta e moartă! exclamă Alison, aruncând o umbră întunecată din prag și aproape îmbrâncind-o pe Rosemary, ca să poată intra. N-a murit pe vremea când erai mică?

– Da, așa v-am spus, răspund eu aruncându-i o privire glacială. În ceea ce mă privește, atunci a murit. Îmi pare rău că a venit poliția să vă pună întrebări, dar copilăria mea a fost complicată, ca să nu spun mai mult, iar acum

polițiștii nu-și fac decât meseria – chiar dacă au pornit pe o pistă greșită.

Rosemary își coboară privirea la pantofi, dar Alison continuă să mă privească țintă preț de câteva secunde. Sunt gata să-i spun clar și răspicat să-și vadă de treaba ei, când o văd că ridică din umeri.

– Ce se întâmplă cu familia ta nu e treaba noastră. Eu, una, n-aș accepta să împărtășesc acele detalii despre viața mea personală pe care nu vreau să le fac cunoscute. A fost destul de rău în momentul în care m-a părăsit Jim și toată lumea vorbea despre asta. În ceea ce te privește, sper să se rezolve totul cât mai repede!

Dispare pe coridor, iar eu mă bucur, căci mă podidesc dintr-odată lacrimile. Alison îmi arată o oarecare susținere. Cine ar fi crezut?

– Oricum, e timpul să plec, murmur eu, lăsând părul să-mi cadă peste față, ca să nu vadă Rosemary cât de afectată sunt de cuvintele lui Alison. Sună-mă dacă apare ceva și ai nevoie de mine!

– Da, desigur! spune ea, ieșind din încăpere de-a-ndăratelea. Sunt sigură că totul o să revină la normal până săptămâna viitoare.

Își ține spatele și mai rigid în timp ce se îndepărtează și-mi dau seama că naturaleța relației noastre a dispărut. Poate să spună că nu e treaba ei, dar a luat drept înșelăciune faptul că am omis să vorbesc despre trecutul meu.

Îmi închid geanta și mi-o arunc pe umăr.

„La naiba cu ea!“, îmi spun eu, ieșind din birou și privind înainte, cu bărbia ridicată.

Chiar *nu e* treaba ei.

29

Plecând de la birou, mă simt atât de furioasă și de umilită, încât mă urc în mașină și conduc cu mintea golită de orice gând, pierdută într-o pâclă de dispute pe care le port în minte, făcându-mi griji în legătură cu poliția și gânduri negre în privința acelui desen al lui Will. Abia după ce cotesc pe stradă și recunosc adresa, îmi dau seama ce am făcut. Am mers spre casa lui Caroline.

Mă uit lung la intrarea casei, voind să mă îndrept spre ușă și să bat, să văd ce face, să fiu în compania ei. Acum, că mă aflu aici, impulsul ăsta capătă o intensitate teribilă. Îmi amintește de obiceiurile mele nocturne. E ceva *compulsiv*. I-am trimis lui Caroline un mesaj de care nici nu-mi amintesc. Oare de ce sunt atât de dornică să-i fiu prietenă? N-am fost niciodată genul de om care să aibă nevoie de mulți amici, dar *am simțit ceva* atunci când am luat masa împreună cu Caroline. Am simțit că e un spirit înrudit. Că avem o legătură. A fost o scânteie, iar acum, aflându-mă aici, îmi dau seama că acea scânteie mi-a clocotit în tăcere pe sub piele, a mocnit pe sub toată nebunia de azi-noapte,

transformându-se într-o dorință puternică de a o revedea. Întind mâna spre mânerul portierei și-mi simt palma transpirată. Nu pot să bat la ușa ei fără să-i fi răspuns la mesaj. Ar fi prea ciudat. O să creadă c-o urmăresc. Sau, probabil, gândindu-se la felul în care am târât-o după mine ca să luăm prânzul împreună, o să creadă că sunt atrasă sexual de ea. Ba chiar s-ar putea să mă creadă nebună.

Ăsta e gândul care mă oprește.

„Nu sunt nebună!“

După câteva momente, ușa se deschide. Intrată în panică, mă las în jos pe scaun și inima mi-o ia la goană în piept. Îmi ridic puțin capul, doar cât să pot vedea. O zăresc. E îmbrăcată pentru serviciu, cu părul strâns într-un coc sever. Urcă în mașina ei.

Din fericire, nu se uită în direcția mea. Aștept să plece, iar apoi mă îndrept de spate. Ce fac? De vină sunt oboseala și trauma, asta-i tot. Voiam să văd un chip prietenos. Îmi verific e-mailurile pe telefon, fără să mă grăbesc, și-mi spun că nu fac decât să-mi continui munca de birou, dar, în realitate, îi dau lui Caroline timp să se îndepărteze. Mă tem că aș putea s-o urmăresc, iar atunci chiar că aș avea un comportament de nebună.

După câteva momente, râd de faptul că m-am ascuns în mașină în loc s-o salut. Mi-a dispărut sentimentul că am făcut ceva greșit, dar încă nu vreau să mă duc acasă, așa că hotărăsc să găsesc

un loc în care să mă ascund și să iau prânzul. Îmi trece prin minte s-o sun pe doctorița Morris și să-i spun că tot nu pot dormi, dar mă răzgândesc.

„O, deci poliția crede că ți-ai ucis mama? Nu-i de mirare că n-au efect pastilele!"

Mă întorc în oraș și parchez lângă o cafenea cu aer nonconformist, care acum e la modă și în care știu că n-ar intra nici unul dintre colegii mei. E situată lângă un colegiu, iar eu am cu cincisprezece ani mai mult decât angajații, ca să nu mai vorbim de clientelă, dar femeia din spatele tejghelei e prietenoasă. În plus, ăsta e genul de loc unde poți să stai o oră întreagă cu o cafea în față, fără să-ți arunce cineva priviri cu subînțeles sau să ți se ceară să pleci.

Mă așez la o masă din colț, lângă fereastră, și-mi aștept ceașca de cappuccino cu lapte de soia și prăjitura cu morcovi. Nu mi-e foame, dar am nevoie de energie dacă vreau să mă mențin pe linia de plutire. Simt o durere sâcâitoare în stomac și nu pot să scap de ea. Îmi tot verific telefonul la intervale de câteva secunde, ca nu cumva să ratez un apel de la poliție, unul care să mă anunțe că probele de laborator îmi demonstrează nevinovăția și că moartea mamei se datorează doar traumatismului cranian. Dar, spre dezamăgirea mea, telefonul nu sună.

Trece o oră, în decursul căreia doar am ciugulit din prăjitură, iar cafeaua mi s-a răcit. Nu pot să mă relaxez. Insomnia mă face să mă

îndoiesc de orice, chiar și de propria vină sau inocență. Creierul îmi e cufundat într-o ceață permanentă, iar timpul îmi scapă printre degete, știu asta. Am adormit la serviciu. Ori de câte ori mă uit prea mult timp la ceva, simt că alunec într-o stare între somn și trezie, pierzându-mi concentrarea. Oare chiar am făcut-o și am uitat? Dar cu siguranță că mi-aș aminti dacă aș fi făcut *așa ceva*! Și de ce s-o omor? Nici n-o cunoșteam.

„Fiindcă o urai. Fiindcă ți-e teamă că-ți pierzi mințile, la fel ca ea? Fiindcă nu vrei să ai mintea plină de numerele ei."

Telefonul meu rămâne tăcut. Robert nu sună, poliția nu sună, Phoebe nu sună și nici de la serviciu nu sună nimeni. În timp ce mă uit pe notițele pentru divorțul Marshall – trebuie să finalizez medierea – privirile îmi sunt atrase de fulgerarea unei jachete roșii de dincolo de fereastră, pe care o recunosc. Mă încrunt, neînțelegând. Fata cu jacheta roșie se așază la o masă din fața barului cu aspect urban-șic de peste drum și-și aprinde o țigară.

E Chloe.

Mă uit lung la fiica mea, care trage lung din țigară și apoi expiră. De când naiba a început să fumeze? Credeam că motivul pentru care poartă la ea țigara aceea electronică, pe post accesoriu la modă, e tocmai să nu se apuce de fumat. Fiindcă țigările sunt *din secolul trecut*.

De asemenea, sunt sigură că n-a plecat de acasă îmbrăcată în hainele acelea. Are o

înfățișare sofisticată. Pare mai mare de vârstă. Oare ce face? Știu că orarul de la colegiu e mai relaxat în perioada asta și că în loc de cursuri se fac seminarii de recapitulare, dar sunt sigură că, în momentul de față, Chloe ar trebui să se afle în clasă. Oare a fugit de la școală ca să se întâlnească cu un băiat?

Mă trag mai departe de fereastră, ca să nu mă vadă. Nu-i fac semn, n-o strig și nu mă duc la ea, fiindcă toate instinctele materne din trupul meu îmi strigă că sunt martoră la un secret. Ceva despre care fiica mea nu mi-ar vorbi nici moartă. Se uită la ceas cu un gest nerăbdător. Neliniștit sau emoționat? Poate că amândouă.

Și deodată e în picioare, fiindcă se apropie persoana pe care o așteaptă cu atâta înfrigurare. Își stinge țigara și intră în bar împreună cu *el*, ținându-se de braț. Înțelegând adevărul, simt în stomac o greutate ca de plumb.

„La naiba, Chloe! La naiba, de o mie de ori la naiba!“

Îmi comand încă o cafea și o beau încet, regretând că n-am o prietenă cum e Caroline, pe care s-o pot suna. Perfect conștientă acum, în ciuda ochilor care mă ustură și a inimii care îmi bate cu putere, semne că sub șuvoiul ăsta de adrenalină sunt frântă de epuizare, mă silesc să aștept până ce fiica mea iese din bar și se îndreaptă înapoi spre colegiu. Abia atunci îi trimit un mesaj.

Bună, Chlo, astăzi termin munca devreme. Nu te duce la autobuz, te iau eu cu mașina. Avem timp să vorbim înainte să ajungem acasă. Ne vedem la ora 2.30. Cu dragoste, mama.

Iar apoi aștept.

– Ți-am spus că nu era cazul să te deranjezi!

Chloe își aruncă geanta pe bancheta din spate, trage pentru o ultimă dată din țigara electronică – că doar nu fumează în fața mamei – și se urcă, ținând strâns telefonul cu o mână și lăsând țigara să cadă în fanta portierei laterale.

– Știu că nu trebuia neapărat, spun eu în timp ce pornesc mașina. Dar am vrut să vin. În ultima vreme, n-am avut prea mult timp să discutăm.

Ea ridică din umeri.

– Fiindcă ești mereu la serviciu!

– Iar tu ești mereu plecată! Dar nu-i nici o problemă. Așa e viața.

Nu vreau să ne situăm pe poziții mai ostile decât e necesar. E fiica mea și o iubesc, iar furia nu-mi e îndreptată împotriva ei. Și-a îmbrăcat iarăși blugii și are părul strâns la spate; e machiată, dar discret. A depus mult efort să se transforme la loc într-o adolescentă din tânăra femeie splendidă de mai devreme.

– Dar uneori vreau să știu despre tine mai multe decât ce afiu într-o discuție de cinci minute în trecere, pe scară.

Îmi aruncă o privire piezișă, zeflemitoare.

– În schimb sunt sigură că putem pătrunde până în miezul profund al lucrurilor într-un drum de cincisprezece minute, cu mașina!

E pe poziții defensive, dar eu îi zâmbesc larg.

– O s-o iau pe drumul cel mai lung. Traversăm câteva sate. Doar știm cum să ne distrăm împreună!

Nu râde la gluma mea jalnică și rămânem amândouă tăcute, în timp ce înaintez prin trafic și încerc să găsesc cel mai bun mod de a aborda subiectul. Mi-au dispărut din minte toate ideile care mi-au venit în timp ce am stat în cafenea, iar acum îmi dau seama că mi-am pierdut exercițiul discuțiilor dificile cu fiica mea. În general, Chloe a fost un copil minunat. Dar acum a apărut chestiunea asta. De parcă fiica mea s-ar fi păstrat în toți acești ani pentru lovitura de grație pe care urma să mi-o dea.

– Ce se petrece cu tine, mamă? rupe ea tăcerea prima. De ce anume te bănuiește poliția?

– N-am făcut nimic rău. E o neînțelegere.

– Nu la asta m-am referit. Am întrebat de ce anume te bănuiesc ei. Mătușa Phoebe era foarte supărată. Iar tata se purta ciudat.

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Ți-am spus că n-are rost să-ți faci griji!

Trebuie să îndrept interogatoriul în altă direcție.

– Te aud mișcându-te prin casă noaptea, continuă ea. Te duci la parter. Uneori, eu nu dorm. Am auzit-o pe Phoebe vorbind cu tata.

Ceva despre împlinirea vârstei de patruzeci de ani. O, Doamne, mamă, spune ea, privind pe fereastră, dacă din pricina asta te porți atât de ciudat, gândește-te: e doar un număr! N-ai de ce să te stresezi în halul ăsta! Împlinirea unei astfel de vârste ar trebui să te facă să te simți o femeie puternică. Eu, una, abia aștept să ajung la maturitate.

Îmi dau seama că ea crede că purtarea mea stranie se datorează orgoliului, ceea ce mă face să scot un hohot de râs.

– Mersi, Chloe, o să țin minte! Apropo de ziua mea de naștere, cum merge pregătirea pentru petrecere?

– Petrecerea s-a anulat. Așa a zis tata. După povestea aia cu Ben, el a contramandat totul. Și a mai avut un motiv s-o facă: ciudățeniile tale din ultima vreme.

– O să petrecem foarte bine dacă suntem numai între noi. Nu sunt deloc de lepădat prietenii pe care și i-a făcut tatăl tău printre părinții colegilor voștri, ai tăi și ai lui Will. Îți place de ei, nu-i așa?

– Da, sunt oameni buni, recunoaște Chloe, ridicând din umeri și jucându-se cu telefonul. Dar petrecerea s-a anulat. Phoebe și tata cred că...

Se oprește, doar pe jumătate hotărâtă să-și ducă ideea până la capăt.

– Ce cred Phoebe și tatăl tău?

Mă îndrept în scaunul șoferului. Robert și Phoebe. Oare de când au redevenit atât de apropiați?

Ea ridică din umeri.

– Că suferi de o formă de paranoia. Din cauza mamei tale. Cel puțin asta a spus tata.

Mă înfurii și apăs ușor pe pedala de accelerație. Robert mi-a spus că urma s-o liniștească pe fiica noastră, spunându-i că nu s-a întâmplat nimic grav, iar în realitate a făcut exact pe dos.

– Se pare că și tatăl tău are secretele lui, spun eu. Barul acela, de pildă. Cred că omul nostru trece prin criza vârstei mijlocii. Sau poate că sunt eu paranoică.

Tonul mi s-a asprit. Lumina soarelui se reflectă în parbriz și mai accelerez un pic. Paranoia! Cum îndrăznește Robert să spună așa ceva? Și cum îndrăznește să-i vorbească lui Phoebe despre mine în felul ăsta? De ce nu vorbesc cu *mine* despre asta?

– Dar spune-mi, Chloe, încep eu pe un ton de conversație ușoară, să fie oare paranoia cea care mă face să cred că te culci cu soțul lui Michelle, sau să fie faptul că am văzut că te-ai întâlnit cu el astăzi?

Ea face ochii mari, rămânând cu gura deschisă, iar eu apuc mai bine volanul.

– Nici să nu te gândești să negi! Nu sunt proastă. Dar cum de ai putut *tu* să fii atât de

proastă? Ce s-a ales de toată vorbăria ta despre feminism? Despre solidaritatea feminină?

Nu spune nimic, dar e neagră la față de supărare.

– Julian e cu aproape douăzeci de ani mai mare decât tine, continui eu. Le-ai fost babysitter! O, Doamne, Chloe, ești un nenorocit de clișeu sexual pe două picioare! Ce dezgustător!

– Nu e dezgustător! Numai tu poți să-l faci să pară dezgustător!

Pe gât i s-au ivit pete trandafirii. Îmi aruncă o privire sfidătoare.

– N-am de gând să neg. În câteva luni împlinesc optsprezece ani. Nu mai sunt copil. Sunt aproape femeie în toată firea și îl iubesc, declară ea, iar apoi se uită pe fereastră, la drumul cu serpentine. Și încetinește sau oprește! Mergi cu viteză prea mare!

– Îl iubești? O, dragostea asta e doar în mintea ta!

Din spate vine altă mașină, așa că nu pot să opresc. Și, oricum, abia aud zgomotul de motor dindărătul meu. O furie oarbă mi-a cuprins mintea.

„Paranoică! Soțul meu, care ar trebui să mă iubească și să mă susțină, crede că sunt paranoică!“

Și cum a putut Chloe, dat fiind tot ce se petrece în ultima vreme, să rostească un asemenea cuvânt?

– Nu știi ce e dragostea! Asta nu e dragoste, ci e o greșeală prostească. El te folosește. Rolul tău e acela de a flata vanitatea unui bărbat bătrân.

– Are treizeci și șase de ani, nu e atât de bătrân!

„*Atât* de bătrân" – iată niște cuvinte care arată cât de tânără e, de fapt, Chloe. Mă uit la ea.

– Michelle știe. Habar n-are *cine* e femeia, dar știe că Julian o înșală. A venit la mine ca să afle în ce situație s-ar afla în caz de divorț. Știe că povestea clandestină de dragoste a soțului ei e în plină desfășurare. Pentru numele lui Dumnezeu, a crezut că e vorba de mine!

– De tine?!

Chloe scoate un hohot de râs neplăcut, de parcă ar fi auzit cea mai ridicolă afirmație din lume, ca și cum gândul că un bărbat ar vrea să-mi fie amant e de-a dreptul comic.

– Julian nici nu s-ar apropia de tine!

Îmi dau seama că simte o înțepătură de gelozie și-mi amintesc de toată vigoarea iubirii tinerești, care te consumă cu totul. La fel simțeam și eu cândva față de Robert. Mă apuca gelozia dacă râdea prea mult cu Phoebe sau dacă făcea ceva care să-mi amintească că în acea primă seară venise acasă împreună cu ea. Eu și Phoebe suntem un talmeș-balmeș de vechi resentimente, de gelozii și de dragoste. *Paranoia*.

– Și bine că nu se apropie, că altfel l-aș trimite acasă cu coada între picioare! Deodată, îmi vine un alt gând. Julian vrea să intre în afaceri cu

tatăl tău, să conducă barul împreună. A fost ideea ta?

Ea îmi răspunde cu mișcarea aceea indiferentă din umeri.

– Știam că tata era sătul de stat acasă. M-am gândit că i-ar prinde bine. Iar Jules îl place și...

– Și ce te-ai gândit că o să spună tatăl tău după ce află despre voi doi?

Jules? Pe Michelle n-am auzit-o niciodată să folosească asemenea diminutive.

– Tatăl tău vrea să investească toți banii tăi de studii superioare în planul ăsta prostesc cu barul. Bani pe care i-am pus deoparte pentru tine prin muncă grea. Ce s-ar fi întâmplat cu ei în momentul în care s-ar fi dat totul în vileag? O, Doamne, cât de rău îmi pare că v-am văzut împreună! Acum trebuie să rezolv și problema asta!

– Eu mă bucur că ai aflat, spune ea, aruncându-mi o căutătură dușmănoasă. El mă iubește. Are de gând să-și părăsească soția, iar după aceea o să trăim împreună. Nu așteaptă decât să termin cu examenele.

E rândul meu să râd.

– Da, sigur că da! Sunt convinsă că Julian îți vrea numai binele și că o să întoarcă spatele casei lui celei mari și minunatei lui familii, ca să se încurce cu o adolescentă egoistă, în vârstă de șaptesprezece ani, prea proastă ca să vadă cine este el cu adevărat! exclam eu în timp ce virez, simțind că fuge mașina de sub mine. O să te

tăvălească până se plictisește, iar apoi o să te uite cu totul!

– Te urăsc, spune Chloe pe un ton rece și calm, cu privirile ațintite la mâinile ei.

Inima îmi bate tot mai tare. Iar sunt personajul negativ! Robert, niciodată. Întotdeauna eu.

– Te iubesc, Chloe! Dar pune capăt acum relației ăsteia și n-o să-i spun nimic tatălui tău. Nu trebuie să afle nimeni.

– Te urăsc.

De data asta a vorbit pe un ton mai ridicat. O privesc cu atenție și o văd așa cum era pe vremea când avea doi ani, mocnind, toată un ghem clocotitor de obidă, în așteptarea crizei de furie, cu fruntea atât de încruntată, încât ochii îi erau mijiți, falca, încleștată, iar buzele, strânse.

– Nu, nu mă urăști. Așa ți se pare acum.

Folosesc același ton pe care-i vorbeam pe atunci, dar ea nu mai e un copilaș, ci aproape un adult. Deodată, izbucnește:

– Ba nu, nu mi se pare! Te urăsc cu adevărat!

După ce a strigat astfel la mine, se răsucește în direcția opusă și apucă mânerul portierei. Oare ce încearcă să facă? Vrea să sară din mașină doar ca să fugă de mine?!

– Chloe, pentru numele lui Dumnezeu!

Mă întind spre ea și o apuc, trăgând-o înapoi cu o mișcare plină de panică.

– Dă-mi drumul!

Se smucește din mâna mea, îmbrâncindu-mă, iar în secunda următoare ne împingem una pe alta, în timp ce eu încerc să-mi țin privirea ațintită la drum.

– Ce naiba ai?! izbucnește ea din nou, lovindu-mă cu palmele în momentul în care mașina virează brusc.

O împing cu putere, ca să mă apăr, iar ea se lovește cu capul de geam.

– Chloe, calmează-te!

În față nu se văd decât cotiturile drumului de țară. Mă uit la mașina din spate și văd că șoferul a încetinit, îngrijorat, fără îndoială, din cauza felului haotic în care conduc.

– Mamă, atenție!

Sunetul puternic al claxonului umple mașina. Îmi dau seama că am virat pe banda la fel de îngustă de pe contrasens și mi se oprește inima în loc. Văzând camionul care vine cu viteză spre noi, trag tare de volan în stânga, îngrozită. Chloe se ghemuiește în scaunul ei, ferindu-și capul, cu ochii închiși și cu brațele ridicate ca să se apere. Abia atunci văd țigara electronică pe care probabil că o căuta mâna ei, și nu portiera. Picioarele par să mi se izbească de pedale, iar mașina se rotește. Singurul lucru pe care-l văd e copacul ce se apropie cu viteză de noi. În clipa aceea, închid și eu ochii.

Totuși, am avut noroc. Dar s-a ales praful de mașina mea cea nouă. Partea din față, în dreptul șoferului, s-a îndoit la impact. Probabil că, pe dedesubt, șasiul e contorsionat precum tabla ondulată. Cel puțin am reușit să trag de volan în ultima secundă, astfel încât impactul să fie mai puternic pe partea mea decât pe cea a lui Chloe. Ea are buza spartă și nasul îi sângerează de la contactul cu airbagul, dar în rest, din fericire, nu e decât speriată. Airbagul meu nu s-a declanșat. Brațul drept și umărul mă dor, genunchiul îmi e învinețit și, până la venirea poliției și a ambulanței, deja începe să zvâcnească. Dar sunt copleșită de ușurare flindcă Chloe n-a pățit nimic.

În liniștea de după accident, tremurând din tot trupul, m-am temut să mă uit la ea. În cele din urmă, atunci când am făcut-o, m-am șocat la vederea sângelui de pe fața și de pe tricoul ei. Am urlat și m-am repezit la ea ca să caut rana, iar Chloe a fost nevoită să-mi strige să mă opresc și și-a ridicat tricoul ca să-mi arate că nu era rănită nicăieri pe corp, tot sângele acela venind de la buză și de la nas. Chiar și atunci, am mai avut nevoie de câteva secunde ca să mă pot calma. Am îndurat atâtea spaime nocturne, obsedată de gândul că cineva ar fi putut să le facă rău copiilor mei, iar în flnal eu sunt cea care aproape că a ucis-o pe iubita ei flică!

– Ce-ai făcut, mamă? întreabă ea, privindu-mă țintă, cu lacrimile mocnindu-i în ochi, gata

să curgă. De ce m-ai atacat?

– Nu te-am atacat, nici vorbă de așa ceva! răspund eu. Am crezut că ai vrut să cobori din mașină și că de aceea ai întins mâna spre portieră. Asta-i tot.

Sperietura provocată de accident nu domolește tensiunea dintre noi, ci, dimpotrivă, o sporește. Chloe e distantă, precaută ca un animal rănit. Câteva minute mai târziu, apar poliția și ambulanța. Nu le spunem polițiștilor că ne-am certat, ci că mi-a distras atenția un animal care a traversat drumul în fugă și că am pierdut controlul volanului. Ei se uită la mine ca la o idioată, dar se vede limpede că au auzit povești și mai rele. Trece mai mult de o oră înainte ca mașina de poliție să ne ducă acasă. Până atunci, efectul adrenalinei a trecut. Mă simt atât de obosită, încât îmi vine să vomit. Pe deasupra, îmi simt trupul frânt din cap până-n picioare.

– Relația ta cu Julian nu poate să continue, Chloe, șoptesc eu. Știi bine că nu se poate.

Ea nu-mi răspunde, ci privește pe fereastră, mușcându-și degetul mare. Mă uit și eu pe fereastra din dreptul meu și-mi văd reflexia care mă privește fix, îmi văd ochii injectați și părul ciufulit. Am slăbit, iar pielea mi-e uscată și aspră. Nu-i de mirare că ai mei cred că sunt pe cale să-mi pierd mințile.

– Ce naiba s-a întâmplat?!

După ce pleacă polițistul care ne-a condus acasă, eu și Chloe rămânem în vestibul, arătând

ca ultimii supraviețuitori dintr-un fllm de groază. Pe chipul lui Robert se citește spaima.

– Ești rănită?

Se apropie s-o îmbrățișeze pe Chloe, dar ea ridică o mână ca să-l oprească.

– Mă simt bine!

– O să-ți pun tricoul la înmuiat! spun eu în timp ce ea urcă scările.

Fiica mea nu se uită înapoi.

– Mama și-a pierdut mințile, asta s-a întâmplat! ne aruncă ea peste umăr.

– Nu e drept să spui una ca asta și o știi și tu prea bine! mă răstesc eu, gândindu-mă că, pe deasupra, afirmația ei e falsă.

Robert se uită la mine.

– Despre ce vorbește?

– Mai știi cum ai intrat cândva cu mașina într-un copac?

El îmi aruncă o privire nedumerită, așa că spun răspicat:

– Ei, uite că acum mi s-a întâmplat și mie!

– Ce naiba, Emma?! Cum?

– La fel cum ai făcut și tu. Se întâmplă și accidente. Iar acum trebuie să fac un duș, ca să nu-mi înțepenească gâtul de tot, răspund eu, dându-mi seama că el nici măcar nu m-a întrebat cum mă simt. Sun la agenția de asigurări după aceea!

– Ce voia să zică Chloe, că ți-ai pierdut mințile?

Intenția mea a fost să-i spun imediat lui Robert despre Julian și Chloe, dar acum toată încurcătura legată de povestea lor mi se amestecă în minte, iar vorbele mi se opresc în gât. Trebuie să-i spun lui Robert, sigur că da, dar Dumnezeu știe cum o să reacționeze! Oare o să se ducă peste Julian și o să se ia la bătaie cu el? O să încerce să-l omoare? Chloe e fetița lui și așa o să rămână întotdeauna. Poate că după ce o să afle că eu știu totul despre legătura lui cu Chloe, Julian o să vrea oricum să pună capăt aventurii. Teama de a fi prins o să cântărească în ochii lui mai mult decât orice.

– Mă simt bine, mulțumesc că m-ai întrebat!

Îi arunc o privire supărată. El pare să fie pe punctul de a-mi cere iertare și tocmai dă să spună ceva, când se aude din nou soneria.

– Las-o! îl îndemn eu. Lumea poate să aștepte, noi trebuie să...

– Ar putea să fie tot polițiștii, spune el. Ai uitat ceva în mașina lor?

Deschide ușa și înțepenim amândoi.

Sunt polițiștii, într-adevăr, dar nu cei de la locul accidentului. Sunt Hildreth și Caine. În spatele lor e o mașină pe capota căreia se învârte, mut, un girofar, iar lângă mașină stă un ofițer în uniformă. Inima începe să-mi bubuie din nou în piept, dar Robert își recapătă stăpânirea de sine și-i poftește pe polițiști înăuntru. Ușa se închide și rămânem tăcuți preț de o clipă, în timp ce se uită cu toții la mine.

– Ce e? întreb eu, semănând cu un iepure agitat și înspăimântat.

– Am primit probele de laborator prelevate din cavitatea bucală și din cea nazală a mamei dumneavoastră, răspunde Hildreth pe un ton nepăsător, cu o expresie liniștită, rece. S-au găsit în amândouă fibre care se potrivesc cu fața de pernă de la spital.

În urechi îmi năvălește un vuiet asemănător apelor unui ocean.

– Dar nu poate fl adevărat! asta înseamnă că cineva... spun eu, ridicându-mi privirea la Robert. N-am făcut-o... N-am fost eu...

– Tocmai a avut un accident de mașină, îi informează Robert, făcând un pas în față și blocând spațiul dintre ei și mine. Nu puteți să așteptați până mâine-dimineață?

De data asta, el e destinatarul privirii paralizante a lui Hildreth.

– Nu, nu putem aștepta până mâine-dimineață, răspunde ea, întorcându-și din nou privirea spre mine. Trebuie să veniți la secție, doamnă Averell! Aș prefera să nu vă arestez, dar o s-o fac, dacă sunt nevoită.

Sunt conștientă de prezența lui Chloe, care e la etaj și care se uită de peste balustradă cu ochi mari, de faptul că gura lui Robert se mișcă, dar tot ce aud e bubuitul inimii mele. Simt că o să leșin. Caine se apropie și mă atinge pe braț, iar lumea se prăbușește în jurul meu. Chiar se întâmplă.

– Îl sun pe Buckley! spune Robert, părând îngrozit, ca și cum el ar fl cel care urmează să fle târât într-o celulă. Trebuie să cunoască el pe cineva!

– Nu. Nu-l suna pe el!

Gândurile îmi vâjâie în cap. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca Angus Buckley să fie târât în povestea asta. Dar cine poate să mă ajute? Îmi vine în minte un nume.

– Darcy Jones! Numărul lui de telefon e în agenda mea din birou. Sună-l pe el!

Iar apoi, cu rapiditate și eficiență, polițiștii mă scot din casa mea și din sânul familiei mele. O, Doamne, te rog, fă ca Darcy să nu-și fl schimbat numărul de telefon!

31

– Și asta e tot?

Darcy se apleacă în față, iar eu stau pe scaunul de lângă el, cu palmele transpirate și cu dureri în tot corpul, și aș putea să jur că omul ăsta pare aproape amuzat.

– Asta e tot ce aveți? continuă el. Câteva fibre de la o față de pernă care, să fim serioși, ar fi putut să apară din cauză că o infirmieră obosită sau prea ocupată a acționat mai brutal atunci când a manevrat pacienta, sau poate chiar din cauza pacientei, în momentele de dinaintea

morții. N-a fost prezent nici un martor care să vadă ce s-a întâmplat!

Cu siguranță că detectiva Hildreth se aștepta să-mi aduc un avocat faimos, dar mă îndoiesc că se gândea că aș putea să merg până la a-l solicita pe Darcy Jones, avocatul pledant prin excelență. Încă de pe băncile facultății, știam cu toții că Darcy avea să fie genul de avocat care bagă frica în oase – șarmant, spiritual, ager la minte și cu hotărârea unui uliu la vânătoare ori de câte ori se lansa asupra argumentelor părții adverse. Lucrul pe care l-am învățat urmărindu-i cariera de la depărtare – zicându-mi: „Dacă aș fi trăit o altă viață, acum aș fi putut să fiu doamna Jones, mă întreb cum ar fi?“ – e că nimeni nu se pune cu avocatul Darcy Jones.

El nu pierde nici un proces, iar dacă există și cea mai mică fisură în apărarea ta, o să pătrundă prin ea ca o furtună, la fel cum face acum cu Hildreth și cu Caine. Hildreth se apleacă în față.

– Potrivit spuselor rudelor și prietenilor, de-a lungul întregii sale vieți adulte, doamna Averell a susținut că mama i-a murit pe vremea când ea era doar un copil.

– N-a comis o ilegalitate! parează Darcy. Clienta mea n-a avut nici un fel de relație cu mama ei și nici n-a dorit să aibă o relație, așa că, în mod firesc, a ales să le spună celorlalți că mama ei era moartă. Trecutul clientei mele e o chestiune strict personală.

– Emma, spune ea, privindu-mă în ochi, sora ta, Phoebe, spune că nu poți să dormi!

– Toată lumea trece prin perioade cu probleme de somn, răspund eu, după ce Darcy îmi face semn din cap.

Până acum, am vorbit foarte puțin în decursul interviului, fiindcă Darcy stă de pază precum un tigru amenințător și nu-mi permite decât un răspuns ici-colo, doar atât cât să nu par necooperantă.

– Sănătatea mentală a mamei tale s-a depreciat considerabil după ce a început să sufere de insomnie, nu-i așa? În săptămânile de dinaintea împlinirii vârstei de patruzeci de ani.

– Aveam cinci ani pe vremea aceea, așa că-mi e greu să spun, ripostez eu. Dar având în vedere felul în care au evoluat lucrurile, cred că se poate spune așa.

Mâna lui Darcy o atinge pe a mea, potolindu-mă, și mă surprinde cât de mult îmi place atingerea lui. Sigură. Protectoare. În întregime de partea mea.

– Încercați să vorbiți clar, doamnă detectiv! exclamă el. Cu toții cunoaștem întreaga poveste.

– Phoebe ne-a mai spus că te-ai temut întotdeauna ca, la vârsta de patruzeci de ani, să nu cumva să ajungi victima unei crize psihotice, la fel ca mama ta. Peste câteva zile urmează să împlinești patruzeci de ani, nu-i așa?

– Nu poți aresta pe cineva fiindcă își face griji, doamnă detectiv!

– Iar acum nu mai dormi.

Hildreth se uită la mine de parcă Darcy nici n-ar fi deschis gura. Dacă el e un tigru, ea e un câine de vânătoare.

– La fel cum nu mai dormea nici mama ta. Îmi închipui că e greu să nu te sperie gândul că ai putea face lucrurile pe care le-a făcut ea. A zis mereu că-i semeni, nu-i așa? Ai muncit din greu ca să dovedești că a greșit. O carieră strălucitoare. Copii. O familie pe care o întreții – cred că soțul tău nu muncește. E o presiune enormă, nu-i așa? Iar apoi, în momentul în care e transferată la spital, mama reintră în viața ta.

În clipa asta, aș putea s-o strâng de gât pe Phoebe. O și văd, plină de prefăcută îngrijorare, divulgând tot trecutul nostru cu cea mai mare eficiență, chiar și detaliile care nu se află în cazierele acelea medicale din trecut și făcându-mă să par un monstru în ochii tuturor.

– O vizitezi în acel spital o singură dată, plecând de acolo vizibil tulburată și supărată. Imediat după aceea, doamna Bournett e găsită moartă, iar pe podea, lângă pat, e o pernă. Ulterior, apar dovezi care sugerează că a fost sufocată. Spune-mi, ce ai crede dacă ai fi în locul meu?

– De ce aș lăsa perna pe jos? răspund, atât de furioasă și de frustrată, încât ignor semnalele lui Darcy, care încearcă să mă facă să mă opresc din vorbit. Nu sunt proastă, de ce n-aș pune-o la

loc? De ce s-o las ca pe un semnal mare și luminos că mi-am omorât mama?

– Poate că ai intrat în panică, spune Caine. Li se întâmplă unora.

– Nu suntem aici ca să discutăm despre ce ar face alții, intervine Darcy, foșnind hârtiile din fața lui. Din ceea ce văd în raportul ăsta inițial, nu există echimoze pe fața și pe gâtul presupusei victime și nici dovezi că s-ar fi folosit forța sau că s-ar fi dus o luptă. Nu există răni defensive pe mâinile ei, nici urme de piele sub unghii, rămase dacă l-ar fi zgâriat pe atacator.

– La momentul morții, Patricia Bournett era sedată și incapabilă să se miște...

Darcy nu-l lasă pe Caine să termine.

– Asta contrazice declarația clientei mele, care spune că mama ei a întins mâna spre ea, a apucat-o strâns de încheietură și a deschis ochii.

– N-avem decât declarația clientei dumneavoastră că s-ar fi petrecut acel incident.

Hildreth s-a lăsat pe spate în scaun, cu brațele încrucișate. Pare de-a dreptul furioasă. Dacă și-a închipuit că-mi poate smulge o mărturisire prin intimidare, Darcy nu i-a lăsat nici o șansă. Oi fi fost eu îngrozită atunci când m-au adus aici, dar cunosc legea și am știut că cel mai bine e să nu spun *nimic* în cele câteva ore în care a trebuit să aștept să sosească Darcy.

– De fapt, nu e adevărat, spune el. În drum spre secția de poliție, am vorbit cu angajații spitalului și am aflat că existat o creștere bruscă,

de treizeci de secunde, a ritmului cardiac și a tensiunii arteriale ale Patriciei Bournett la ora 2.48 după-amiaza. Nu e genul de creștere posibilă la o persoană complet sedată, ceea ce susține afirmația clientei mele cum că mama ei era într-o stare activă la momentul acela. Următorul moment în care a crescut ritmul cardiac al doamnei Bournett – foarte rapid – e în clipa morții sale! exclamă, după care face o pauză. Moment la care clienta mea se afla în mașină, răspunzând la un apel telefonic din partea școlii la care învață fiul ei.

– Locul în care se afla atunci când a răspuns la acel apel rămâne de stabilit!

– Deocamdată, da, spune Darcy, zâmbind din nou. Dar o să cer permisiunea să vizionez înregistrările de pe camerele de securitate din parcarea spitalului, unde se afla mașina doamnei Averell. Mă surprinde că n-ați făcut o astfel de solicitare înainte s-o amenințați pe clienta mea cu arestarea!

Hildreth îi aruncă o privire piezișă lui Caine, care și-o coboară pe a lui la cana de cafea, jenat, și e limpede că el ar fi trebuit să se ocupe de asta.

– Cât despre restul dovezilor circumstanțiale, aș vrea să vă reamintesc că, dintre cele două fiice ale Patriciei Bournett, clienta mea e cea care a absolvit o instituție de învățământ superior, are o excelentă carieră în avocatură și o familie alături de care se afiă de aproape douăzeci de ani. Cealaltă fiică – cea pe care Patricia, în

noaptea în care a împlinit patruzeci de ani, a încercat s-o omoare sufocând-o cu o pernă – e o persoană solitară, care nu și-a atins niciodată potențialul, care cu siguranță că nu e lipsită de resentimente de ordin familial și care, în plus, se afla la spital în acea zi.

Mă uit la el, consternată. Doar nu-și închipuie că...

– Desigur, nu vreau să sugerez că Phoebe Bournett și-ar fi ucis mama. Asta e o idee ridicolă! Aproape la fel de ridicolă ca ideea că doamna Averell ar arunca la gunoi o viață și o carieră impresionante ca să omoare o femeie care îi era aproape străină și care, după toate probabilitățile, era oricum pe moarte. Iar în legătură cu grijile ei că istoria s-ar putea repeta, întrebați orice om căruia i-a murit un părinte de tânăr sau în urma unui atac de cord și vă asigur că respectivul își face griji că, odată ajuns la aceeași vârstă, i s-ar putea întâmpla la fel. O astfel de reacție e specifică naturii umane. Doamnă detectiv Hildreth, spune el lăsându-se pe spate în scaun, m-ați urmărit distrugându-vă cazul fără ca măcar să mă obosesc prea tare. Să presupun că acum clienta mea e liberă să plece?

32

E trecut deja de ora opt seara în momentul în care ieșim din secția de poliție, iar căldura zilei

s-a domolit, lăsând în urmă o înserare plăcută. În timp ce Darcy șofează prin centrul orașului, terasele sunt pline de oameni care se relaxează și se distrează. Simt un dram de invidie. Cât de minunat e să fii atât de lipsit de griji!

– Aș prefera să-mi iei bani, repet eu pentru a treia oară.

Se poartă ca și cum nu l-a deranjat deloc să dea o fugă până la secția de poliție, fiindcă oricum nu era ocupat, dar eu știu că nu e adevărat.

– Nu-ți face griji! Vorbesc serios! Pentru ce sunt prietenii? Dacă mă însor vreodată și apoi divorțez, vin la tine și-ți cer să te achiți de datorie.

– De acord! îmi accept eu înfrângerea.

El mă privește cu atenție.

– Cum îți e? Vreau să spun că de arătat, arăți grozav. Desigur, pentru o femeie care n-a dormit, a avut un accident cu mașina și a fost reținută de poliție ca să fie interogată.

– Oboseala îmi prinde bine, glumesc eu, zâmbind.

El, pe de altă parte, chiar arată grozav. Nu s-a schimbat mult față de vremurile când aveam amândoi abia douăzeci de ani. Probabil că, dintre toți bărbații pe care-i cunosc, e singurul despre care pot să spun așa ceva. N-a făcut burtă și are părul la fel de des ca în tinerețe, cu un strop de cenușiu care, în mod ciudat, nu face

decât să-i sporească farmecul. În fine, e la fel de atrăgător.

Mă uit pe fereastra mașinii. Ce ciudat se așază lucrurile în viață! Dacă n-aș fi rămas însărcinată cu Chloe atât de devreme, cine știe ce s-ar fi întâmplat. Eu și Robert începuserăm să fim destul de tăioși unul cu altul. În ceea ce mă privește, învățam mult, îmi petreceam o grămadă timp împreună cu Darcy și amândoi simțeam atracția dintre noi. Ne încercau gânduri de genul „N-ar fi frumos dacă...?“

Între noi n-a fost decât un sărut la beție, iar apoi am aflat că eram însărcinată și cu asta, basta. Nu i-am spus lui Robert. N-avea rost. El și Phoebe se apropiaseră unul de altul, rămânând mult timp singuri în apartament în timp ce eu învățam. Îmi amintesc că mă gândeam că, poate, se petrecuse ceva între ei, dar n-am pus niciodată întrebarea. Mă simțeam destul de vinovată pentru atracția pe care o simțeam față de Darcy. Iar atunci când eu și Robert am decis să păstrăm copilul, s-a decis viitorul meu și al lui. În general, n-am regretat. Îl iubeam pe Robert. Încă îl iubesc.

– Ei, haide! exclamă Darcy. Cum îți e? Lăsând laoparte porcăria asta care ți s-a întâmplat. Cum e viața de femeie măritată? Ești la fel de dezgustător de fericită?

Cum se poate răspunde la o asemenea întrebare?

– Cam la fel, murmur eu, osândindu-mi căsătoria la a fi lăudată de circumstanță. Douăzeci de ani e o perioadă lungă și, la ora actuală, suntem oameni foarte diferiți. Dar nu mă înțelege greșit, Robert e minunat. N-aș fi putut să mă concentrez asupra carierei dacă el n-ar fl fost de acord să stea acasă cu Chloe, iar apoi cu Will. Îi datorez mult pentru asta.

– Cred că i-a convenit și lui. Abia dacă ajungea la cursuri, așa îmi amintesc că mi-ai spus. Cu ce medie a absolvit? Cu șapte? Pe atunci trebuia să lenevești în stil mare ca să obții doar un șapte. Era nevoie de un mare efort de trândăvie!

– Ești aspru! strig eu, neputând să-mi înăbuș râsul. Dar poate că afirmația ta e corectă.

– Desigur că e corectă! El lucra la barul ăla doar pentru berea și țigările gratuite. Nimeni n-a înțeles ce căutați împreună.

– Vorbești serios?

– Erai atât de motivată! Atât de hotărâtă să reușești! Iar el tăia frunză la câini.

– Asta îmi plăcea la Robert. Era mulțumit să fie el însuși.

Partea asta e adevărată. Robert era atât de *normal*, iar eu tânjeam după normalitate mai mult decât după orice altceva.

– Acum vrea să-și deschidă un bar. Cred că suferă de criza vârstei mijlocii.

Pufnim amândoi în râs și mă simt ca o trădătoare, dar e atât de plăcut să fiu cu cineva

care mă ajută, în loc să mă privească ca pe o nebună de legat!

– Și tu? Cum de nu te-ai căsătorit? Mă așteptam să stea femeile la coadă ca să te tragă spre altar!

– Ei, am scăpat de câteva ori ca prin urechile acului, dar știi cum e avocatura. Multe ore de muncă. Iar ori de câte ori am un caz, mă dedic trup și suflet. Iubesc senzația pe care mi-o dă jocul. Oricărei femei îi e greu să concureze cu asta.

– Așa mi te amintesc. De pe atunci știam cu toții că aveai să fii cineva. Avocatul pledant-vedetă!

– Cum naiba am ajuns la patruzeci de ani, Baby Spice? întreabă el, făcându-mă să râd în hohote la auzul vechii mele porecle. Emma Bournett. Emma B. Baby Spice.

– Știu ce zici. Acum, mai degrabă Bunica Spice!

– Încă arăți foarte bine, constată el, făcându-mi cu ochiul. Pentru o babă. Și mă bucur că ai apelat la mine, flindcă m-ar fi enervat foarte tare să aflu că ai fost acuzată de crimă și că a primit altcineva însărcinarea să te apere.

Îmi place că i se pare atât de ridicolă ideea că aș fl o criminală, încât poate să facă glume pe tema asta, dar zâmbetul îmi tremură pe buze, iar el îl bagă de seamă.

– Ei, îmi pare rău! Știu că nu e amuzant. Uneori, sunt un tâmpit!

– Ba nu, e plăcut să am pe cineva de partea mea.

Acum mașina trece printr-un sat, iar eu mă uit pe fereastră, fermecată de atmosfera lui liniștită. Apoi mă confesez:

– N-am iubit-o pe mama, asta e limpede. Pe vremea când eram copil, mă speria, iar amintirea ei mă sperie acum, ca adult. Dar n-am omorât-o! afirm eu cu tărie, iar în minte îmi revine un gând care m-a tot frământat. De ce ai spus toate chestiile alea despre Phoebe?

– Am vrut să le arăt polițiștilor că au fost leneși, răspunde el, privind în lungul drumului. De aici încolo, trebuie să mă ghidezi.

Arăt către intersecție.

– Dacă mă lași aici, e perfect! Aerul proaspăt o să-mi prindă bine și trebuie să fac un pic de mișcare, altfel îmi înțepenește tot corpul.

– Ești sigură?

Încuviințez din cap, iar el oprește mașina la marginea trotuarului.

– Luăm din nou legătura după ce vizionez înregistrările din parcare. Și poți să mă suni oricând, spune, după care rămâne tăcut preț de câteva clipe. Mă bucur să te văd din nou. Foarte mult!

– Dar data viitoare haide să ne vedem într-un bar, nu într-o secție de poliție! Bine?

– Bine! se învoiește el.

Chiar în acea clipă, îi sună telefonul conectat la mașină și pe ecranul încastrat în bord apare

numele *Veronique*.

După expresia jenată de pe chipul lui, îmi dau seama că nu e sunat pentru o discuție legată de serviciu și mă surprinde junghiul pe care-l simt în stomac. Bineînțeles că are pe cineva. Fără îndoială că e vorba de o femeie superbă, stilată și inteligentă, în vârstă de doar treizeci de ani.

Cobor din mașină simțindu-mă o proastă pentru nostalgia de o nanosecundă după viața care ar fi putut să fie a mea. Închid portiera, îi fac cu mâna lui Darcy și-mi mențin zâmbetul lipit de buze până când dispare mașina, iar apoi umerii mi se prăbușesc din cauza oboselii și a durerii și o pornesc spre casă.

33

Intru în casă fără zgomot și mă descalț de pantofi de îndată ce sunt înăuntru. Văd câteva scrisori pe masa din vestibul. Cred că cele mai multe dintre ele sunt facturi. Pot să aștepte. De sub toate acele plicuri se ițește o foaie A4, xeroxată. Informații despre barul în care vrea să investească Robert. Și asta poate să mai aștepte. Soțul meu n-are cum să folosească banii din contul nostru de economii fără să aibă ambele semnături, a mea și a lui, așa că e imposibil să se atingă de bani fără acordul meu. Iar după cum stau lucrurile, nu văd cum s-ar putea concretiza ideea lui.

Mă îndrept spre bucătărie, fără ca tălpile mele desculțe să facă nici un zgomot pe podeaua de lemn. Deodată, mă opresc locului. Soțul meu și sora mea se îmbrățișează strâns lângă masa de bucătărie. E limpede că nu m-au auzit intrând.

– Ce frumos! exclam eu.

Phoebe se desprinde din îmbrățișare și se îndreaptă imediat spre mine. Contrar firii ei, mă ia în brațe, iar eu scot un strigăt de durere, fiindcă mă dor vânătăile.

– Îmi pare rău pentru tot ce am spus! Eram... nu știu. Îngrijorată.

– Îmi pare rău că te-am plesnit, răspund eu, încurcată. A fost foarte urât din partea mea.

Și chiar îmi pare rău. Sunt prea obosită ca să simt altceva în afară de păreri de rău, iar gestul meu a fost unul urât, într-adevăr.

– M-a sunat Robert, spune ea. Era îngrijorat. Amândoi suntem îngrijorați.

Amândoi. Mă crispez și mă trag în spate. Nu cumva îmbrățișarea neobișnuită pe care mi-a dat-o e o încercare de a-mi distrage atenția de la ceea ce se petrece între ei?

– Unde e Chloe? întreb eu, iar atmosfera se schimbă din nou între noi trei.

Cei doi adulți care se presupune că mă iubesc cel mai mult sunt extrem de stânjeniți acum, iar iritarea pe care o simt văzându-i atât de apropiați devine foarte vizibilă.

– E sus, doarme, răspunde Robert, făcând un pas în față. Șocul accidentului.

Scot din frigider una dintre berile lui, o deschid și iau o înghițitură zdravănă.

– Nu-ți face griji! Darcy se ocupă de poliție. Poate să demonstreze că nu eu am făcut-o.

Oare asta o să-l facă pe Robert să simtă împunsătura geloziei? Sau a uitat de perioada aceea în care relația noastră era atât de fracturată, încât am fost pe punctul s-o pornim în direcții diferite?

În clipa în care mă întorc, îl surprind schimbând o privire cu Phoebe. Acel contact vizual fugitiv îmi face piele de găină. Se pare că au discutat potențiala mea vinovăție și că nu sunt la fel de convinși ca Darcy că nu eu am făcut-o.

– Trebuie să plec, spune Phoebe, luându-și geanta. Vă las să vă odihniți.

Eu nu scot nici o vorbă, iar Robert o conduce până la ușă. Pe masa din bucătărie sunt coli de desen și vopsea tempera, picturile lui Will întinse la uscat. Artă. Aici e mâna lui Phoebe. Poate că dacă ar învăța să fie mai puțin crispată, propriile ei desene ar avea mai mult suflet. Mă uit la picturi. O barcă pe mare. Mai mult decât aș fi obținut eu de la Will. Pentru cineva care a petrecut atât de mult timp departe, Phoebe reușește, fără îndoială, să-și croiască drum înapoi în sânul acestei familii.

– Tu și Phoebe vă înțelegeți bine!

Bem bere așezați la insula din mijlocul bucătăriei, în timp ce aștept să-și facă efectul

Nurofenul pe care l-am luat contra durerilor.

– Așa cred, răspunde Robert, decojind eticheta de pe sticla lui. Prezența ei îi face bine lui Will. E îngrijorată în privința ta, adaugă el, ridicându-și privirea la mine. Și eu sunt îngrijorat.

– Îmi tot spuneți asta!

– Trebuie să vorbești cu mine, Emma! Povestește-mi despre mama ta, spune-mi de ce te sperie atât de tare. Ce ți s-a întâmplat?

Mă uit în jos, la sticla mea. Voiam să-i povestesc despre Chloe, dar asta poate să aștepte până mâine. Soțul meu vrea răspunsuri, chiar dacă sunt epuizată și rănită în urma accidentului și nu mai am chef să vorbesc.

– Credeam că Phoebe ți-a povestit deja.

– A spus că nu poate să vorbească în locul tău.

– Ce suflet mare!

Aș vrea să adaug: „Atunci când a dat declarații la poliție, n-a manifestat aceeași rezervă!"

– Încerc să mă apropii de tine, spune el pe un ton obosit. Și s-ar putea să-ți facă bine să vorbești cu mine. Să scapi de ce te apasă.

Deja i-am spus doctoriței Morris toată povestea, iar ușurarea pe care am simțit-o a fost de scurtă durată, așa că nu văd cum ar putea să-mi facă bine confesiunile. Dar dacă o să continui să-l țin pe Robert la distanță, atunci orice disfuncție care survine în căsnicia noastră o să fie și din vina mea.

Oboseala mea cruntă și evenimentele acestei zile m-au lăsat aproape paralizată emoțional, iar

palmele nu-mi mai transpiră, ca în biroul doctoriței Morris. Mă simt dusă de un val care-mi murmură în gând:

„Fie ce-o fi..."

Inspir adânc.

– Știu că nu sunt ca ea, încep eu. Știu că a fost o femeie bolnavă. Știu că totul aparține trecutului și că reprezintă un procent mic din viața mea, unul care se micșorează pe zi ce trece. *Știu* toate lucrurile astea, dar ceea ce *simt* e complet diferit.

Mă opresc. Cum să explic copilăria pe care am trăit-o?

– Pe atunci, ciudățenia era pentru noi normalitate, chiar dacă înțelegeam că, pentru ceilalți, viața noastră nu era normală. Fără colegi invitați acasă după orele de curs, fiindcă la ei acasă draperiile erau mereu trase într-o parte, pe când la noi erau mereu trase bine peste ferestre, povestesc eu, smulgând bucăți din eticheta sticlei de bere fiindcă pielea din jurul unghiilor mă doare prea tare. Phoebe spune că uneori, înainte de *acel* moment, erau zile, ba chiar săptămâni întregi, în care mama își revenea, iar casa era curată, ea era iubitoare și prezentă în viața noastră. Îmbrățișări și promisiuni că lucrurile aveau să se îndrepte. Eu nu-mi amintesc acele timpuri. Uneori mă gândesc că le-a inventat Phoebe, că n-au existat niciodată clipe frumoase, dar asistenții sociali de la serviciul de protecție a copilului ar fi băgat de

seamă, în cele din urmă, dacă mama ar fi scăpat frâiele de tot. Însă în zilele de dinainte ca ea să împlinească patruzeci de ani, n-am mai avut nici o clipă de răgaz, spun eu, simțind că mi se usucă gâtlejul. Mama nu mai dormea. Mormăia tot timpul. Spunea lucruri pe care nu le înțelegeam.

Mai iau o gură din berea care aproape că s-a terminat. Îmi amintesc de numerele acelea șoptite din nou și din nou. Aceleași numere care acum îmi umplu mintea.

– Situația s-a înrăutățit. Starea ei s-a înrăutățit. De ziua ei, ne-am trezit devreme și i-am făcut o felicitare din niște hârtie colorată pe care o adusese Phoebe de la școală. De fapt, Phoebe a făcut-o, eu doar mi-am scris numele înăuntru.

Așezată în bucătăria mea cea frumoasă, mă întorc mental în ziua despre care povestesc. Simt, încă, aerul închis și covorul ieftin sub genunchi.

– Am coborât la parter – ținându-ne de mână, cu Phoebe în față, pline de teamă și cu stomacul strâns de emoție, dorind s-o vedem fericită, „Vezi, mami, vezi, noi te iubim! Te rugăm, iubește-ne și tu!“ – și am găsit-o în bucătărie. Ținea în mână un carton cu ouă. Dumnezeu știe cât de vechi erau. Le spărgea, unul câte unul.

O văd și acum de parcă ar fi fost ieri. Era cu spatele la noi. Părul neîngrijit și murdar îi atârna pe spate. Brațul îi era întins pe lângă corp.

Trosc! Trosc! Trosc!

– Am știut atunci – chiar și eu – că era grav. Phoebe a vrut să urcăm înapoi la etaj, dar eu, nu. Eram atât de mândră de felicitarea noastră și voiam să i-o dăm! Așa că am încercat.

Da, îmi amintesc că am făcut un pas în față, în timp ce Phoebe încerca să mă tragă înapoi. Inima îmi bătea foarte tare. Am strigat: „Mami!“

– M-a apucat iute, m-a tras lângă ea și m-a zgâlțâit cu putere. M-a speriat. A spus că din cauza mea nu putea să doarmă noaptea.

Îmi ridic privirea la Robert. Ochii lui s-au îngustat puțin în momentul în care am povestit cum m-a zgâlțâit mama. Oare se gândește la ce i-am făcut lui Ben?

– După orele de curs, știi, atunci s-a întâmplat...

Îmi curm povestirea preț de câteva clipe. Cât de mult să spun cu ocazia acestei violări a intimității mele?

– Îmi amintesc de norii grei de furtună, de minusculele roiuri de insecte de pe pielea noastră, în timp ce mergeam spre casă de-a lungul râului. Phoebe voia să ne ducem la prietena mamei, dar eu, nu. Mă gândeam că era posibil ca mama să ne aștepte cu un tort. Să ne ofere un ceai festiv. Mă gândeam că era posibil să se simtă bine, spun eu, inspirând adânc. Dar apoi am descoperit că ea nu se simțea bine deloc. Era mai rău. Bea vin. Scrijelea niște

numere pe interiorul ușii dulapului de sub scară. De cum ne-a zărit, m-a înșfăcat și m-a încuiat înăuntru. Am rămas acolo ore întregi. De după-amiază până seara târziu. Ore fără sfârșit. Apoi s-a pornit furtuna. Phoebe a suferit o traumă, da, fără îndoială. Dar și eu am suferit o traumă.

Îmi simt gura amară, regret berea băută și mi-e ciudă pe Robert.

– Atunci când mama a descuiat ușa dulapului, furtuna vuia afară. Nu știu dacă intenția mamei era să mă lase să ies. A deschis ușa, mi-a spus câteva cuvinte, apoi a închis-o la loc și s-a depărtat. Dar de data asta n-a mai încuiat ușa, așa că am deschis-o.

Inima îmi bate de zor. Oricât aș povesti, n-o să mă eliberez niciodată de amintirea acelei nopți.

– Sticla de vin, goală acum, zăcea abandonată pe podea. Am auzit scârțâitul treptelor în timp ce mama le urca. Trecuse de miezul nopții și toate luminile erau stinse. Ușa care dădea în spate era deschisă, îmi amintesc asta fiindcă, deși era vară, bătea un vânt rece, care aducea ploaia în bucătărie. O auzeam răpăind pe linoleum. Voiam să ies în goană pe ușa aceea și să nu mă mai întorc niciodată. Să fug și să tot fug. Dar știam că Phoebe era sus, la fel și mama, și eram mai speriată decât fusesem în toată viața mea.

Mă opresc, neștiind cum să povestesc partea care urmează. Nu vorbesc despre urcatul scării, despre sunetele ciudate pe care le auzeam și care

îmi făceau inima să bubuie tare în pieptul meu mic, în timp ce mă sileam să înaintez de-a lungul coridorului.

– Încă o văd, spun eu în cele din urmă. Stătea deasupra patului lui Phoebe și apăsa, cu putere, o pernă pe fața ei. În mintea mea era atâta derută! Nu înțelegeam ce făcea și de ce. Picioarele lui Phoebe mi le amintesc cel mai clar. Am avut coșmaruri în care apăreau picioarele acelea. Loveau în saltea, jucau în aer și izbeau în gol. În fine..., povestesc mai departe, luând o gură de aer și continuând pe un ton mai controlat acum, când am ajuns la final și detaliile principale sunt dezvăluite, nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă mama nu și-ar fi ridicat privirea, nu m-ar fi văzut acolo și nu s-ar fi prăbușit. La început s-a crezut că a făcut un mic atac cerebral, dar medicii nu l-au putut confirma. Orice i-a explodat în creier, n-au fost vene sau capilare. A fost *esența* ei. Sau poate că restul de sănătate mintală. Eu și Phoebe am lăsat-o acolo, pe podea, și am ieșit în fugă din casă. O vecină a sunat la poliție și asta a fost tot. Phoebe n-a mai fost niciodată la fel. Și nici eu.

Îmi ridic capul spre Robert și văd că el mai așteaptă ceva.

– N-a ajutat nici faptul că am fost plasate în familii diferite, continui eu. Pe Phoebe încă o deranjează că toate familiile mă voiau pe mine și nu pe ea, dar nu e adevărat. Eram mai mică, asta-i tot. Mai maleabilă, cred. Niște oameni

cumsecade au venit să mă ia și eram atât de fericită că urma să locuiesc la ei, atât de convinsă că aveau să mă adopte, încât cred că am întors-o pe Phoebe împotriva mea. Pe ea n-o voia nimeni la momentul acela. Dar aceea primă familie s-a răzgândit și am ajuns amândouă în aceeași barcă. După câteva plasamente pentru fiecare dintre noi, am crescut destul de mari încât să ne purtăm singure de grijă. Familiile la care am fost plasată eu s-au purtat mai frumos decât cele la care a fost plasată Phoebe. Cred că are dreptate în privința asta, dar eu nu sufeream de furie, ca ea. *Voiam* să fiu iubită. Oricum, știi partea asta. Despre asta n-am mințit.

Robert privește în jos, la sticlă.

– Prin urmare, ceea ce i-a făcut mama ta lui Phoebe seamănă cu desenele lui Will, spune el în cele din urmă.

– Da, răspund eu, ridicându-mă în picioare. De asta știu că Phoebe trebuie să-i fi spus ceva. E pe punctul de a protesta, dar îl opresc. Cu sau fără intenție. Fiindcă eu, cu siguranță, nu i-am povestit nimic lui Will!

Trec pe lângă el târâindu-mi picioarele ca o femeie bătrână – *gârbovită ca mama* – și toate încheieturile îmi urlă de durere și de oboseală.

– Mă duc să fac o baie. Mâine-dimineață trebuie să contactez pe cineva de la tractări auto și să aranjez transportul mașinii. Atunci când urci la etaj, poți să-mi aduci un ceai de mușețel?

El dă din cap în semn că da și aștept să-mi spună o vorbă de alinare, dar n-o face. În schimb, îmi zâmbește șters, de parcă el e cel care a avut o zi de pomină.

În timp ce cada se umple cu apă, bat la ușa lui Chloe. Nu răspunde. După ce mai bat o dată, tot fără răspuns, intru în cameră. Fiica mea e pe pat, întinsă pe o parte, cu spatele la mine.

– Pleacă, mamă!

E ursuză, într-o atitudine de adolescentă, nu de femeie adultă. Mă așez pe marginea patului. Nu intenționez să ne certăm. Vreau să-i port de grijă. Aștept o clipă înainte de a vorbi, sperând ca ea să se întoarcă în cele din urmă cu fața la mine, dar n-o face.

– Știi, pe vremea când l-am cunoscut pe tatăl tău, nu eram cu mult mai mare de vârstă decât tine.

Îi pun o mână pe umăr, iar ea se crispează sub atingerea mea, dar nu-mi retrag mâna și continui să-i vorbesc pe un ton domol.

– Iar apoi, desigur, ai apărut tu și am devenit o familie. Așa că înțeleg dragostea, Chloe. Și nu sunt atât de bătrână încât să nu-mi amintesc cât de puternic e sentimentul ăsta atunci când ești atât de tânăr. Când totul e nou. Ea încă n-are nici o reacție. Îmi pare rău pentru multe dintre lucrurile pe care le-am spus în mașină. N-am vrut să te rănesc, eram șocată, eram furioasă și eram îngrijorată pentru tine. Sunt sigură că-l iubești. Și, da, poate că și el te iubește. De ce nu

te-ar iubi? Ești frumoasă, deșteaptă, bună și plină de o energie minunată. E foarte ușor să fii iubită.

Parker Stockwell a râs de cât de distrat e Julian în ultima vreme – „E topit după fetișcana cu care umblă! Se pare că nu-i mai stă gândul la altceva!“ –, așa că, probabil, și Julian e îndrăgostit. Poate chiar crede c-o iubește, deși gândul ăsta îmi face sângele să fiarbă din nou, într-un moment în care vreau să fiu calmă, de dragul copilului meu. Încerc s-o înlocuiesc cu o tânără femeie pe copila Chloe din mintea mea, dar mi-e foarte greu. Oare de ce zboară timpul atât de iute?

– Dar lucrul pe care, probabil, încă nu l-ai aflat e faptul că lumea e plină de bărbați pe care poți să-i iubești. Să zicem că pe unii poți să-i iubești *mai mult*. Serios vorbind, cum crezi că o să meargă lucrurile între tine și Julian, Chlo? Chiar dacă o lasă pe Michelle de dragul tău. Între voi e o diferență de douăzeci de ani. Știu că o să spui că vârsta nu contează, dar te înșeli. În viitorul apropiat, o să vrei să faci tot felul de lucruri. Să încerci multe. Să mergi la facultate, să te duci la petreceri și să faci toate acele chestii care sunt parte din aventura tinereții și a libertății de dinaintea vieții adulte. El are deja doi copii și de aceea o să fie legat de Michelle tot restul vieții – la fel și tu. Mamă vitregă la optsprezece ani! Și toate consecințele negative – o, Doamne, Chloe, Michelle e prietenă cu tatăl

tău! Întreaga situație o să fie o adevărată nebunie!

– Am zis să pleci.

Îmi spune asta pe un ton rece, dar sper că, cel puțin, a ascultat ce-am spus. E o fată deșteaptă și o să se gândească, fie și involuntar, la vorbele mele.

– Te iubesc, Chloe! O să fiu mereu alături de tine, orice s-ar întâmpla, îi promit eu, ridicându-mă. Încă nu i-am destăinuit nimic tatălui tău, dar o s-o fac. Și ar fi mai bine dacă povestea asta s-ar încheia înainte să afie el. Bine?

Nu-mi răspunde în nici un fel, parcă ar dormi buștean. Ajunsă la ușă, privesc înapoi.

– Și să știi că nu mi-am pierdut mințile, Chloe! Credeam că încerci să deschizi portiera în mers. Încercam să te apăr. Asta e datoria mea. Sunt mama ta. O să te apăr întotdeauna.

34

E trecut de ora două noaptea. Simt sticla ferestrei rece sub palmele mele. Cu gura deschisă, formez pe ea un „O“ mare de aburi. Oare cum i-aș părea cuiva care mă privește de jos, din grădină? Îmi lipesc tot corpul de geam, până când simt cum mă pătrunde frigul prin pantalonii scurți și prin tricou, iar apoi întorc capul și pun un obraz pe geam, chiar dacă mă

doare ceafa ori de câte ori fac mișcări bruște. Vreau ca răcoarea nopții să împrăștie pâcla spaimei ce îmi alimentează ticurile care îmi populează nopțile.

Nebunie.

În timpul nopților, mă încearcă aceleași îngrijorări față de comportamentul meu pe care le au Robert și Phoebe. Din fericire, nu trebuie să-mi fac griji că s-ar putea trezi Robert. Doarme dus, mulțumită unei alte pastile de NightNight. M-a întrebat dacă singurul motiv pentru care țin neapărat să meargă Chloe la universitate e ca banii să fie cheltuiți, iar el să nu-și poată deschidă barul. Ce fel de femeie crede că sunt? Ce fel de soț e el?

„Și ce fel de soție își droghează soțul?"

Cine sunt eu? Emma cea epuizată din timpul zilei, care face accidente de mașină, se ia de copii, e paranoică și ajunge să fie suspectată de crimă? Emma din timpul nopții, plutind într-o pâclă de comportamente stranii, care, într-un fel sau altul, o liniștesc? Oare eu, cea adevărată, sunt rătăcită undeva între ele?

Îmi imaginez că sunt în grădină și privesc în sus – eu, femeia mereu pregătită să se ia la trântă cu lumea, cea care știe întotdeauna ce vrea și cum să obțină ce vrea. Cea la care apelează alții.

„Vino-ți în fire!", asta ar spune acolo, în grădină, cea care eram cândva. „Trebuie să

redevii stăpână pe situație! Descoperă ce se petrece și apoi depășește momentul!“

Mă lupt cu dorința copleșitoare de a coborî la parter, unde mă cheamă la el dulapul de sub scară. Trebuie să întrerup ciclul ăsta. Trebuie.

– Două sute douăzeci și doi o sută treisprezece o sută cincizeci și cinci două sute optsprezece...

Nu-mi dau seama că șoptesc numerele decât în clipa în care mă opresc dintr-odată. O umbră se mișcă la capătul coridorului, în dreapta, făcându-mă să încremenesc locului.

„A intrat cineva în casă. Vai de mine, copiii!“

Ba nu. Silueta aceea e prea mică. Iar posesorul ei mă ține sub observație.

– Will?

Sunetul propriei voci mă readuce în prezent. Umbra se retrage înapoi în cameră, iar, preț de o clipă, pâcla nocturnă îmi cade de pe ochi. Will trebuie să fie! O, Doamne, cum voi fi arătat în timp ce mă frecam de fereastră?! Mă duc după el.

Lumina de veghe din camera lui nu e aprinsă. Încăperea, atât de primitoare ziua, e scăldată într-un semiîntuneric cenușiu, iar de afară nu se strecoară decât o fărâmă de lumină. Totul e neobișnuit de ordonat, cariocile cu vârf gros ale lui Will și cărțile lui de colorat sunt așezate cu toatele în cutii, iar jucăriile, în lada lor. Să fi făcut Phoebe curat? Sau Robert? Cu siguranță că nu Will, mica mea tornadă, care lasă mereu dezastru în urma sa. Dar nu la fel de mult în

ultima săptămână, mă gândesc eu cu tristețe. Nu sunt singura care nu s-a simțit în apele sale în ultimul timp.

Will e în patul lui, părând să doarmă bușteан, dar văd că respirația îi e grăbită, iar ochii i se mișcă în spatele pleoapelor.

– Nu poți dormi, maimuțico? întreb eu în șoaptă.

Nu răspunde, dar mâinile i se încleștează pe pătură.

– Ai nevoie de un pahar de apă? Ai avut un vis urât?

Nimic. Mă aplec și-i ating ușor umărul. El se mișcă puțin, întorcându-se pe spate. Acum nu mai știu ce să cred. Poate că chiar doarme. Poate că e somnambul. Poate că doar mi l-am imaginat plimbându-se pe coridor. Poate că eu dorm în momentul ăsta și totul nu e decât un vis. Poate, poate, poate. Cine naiba mai știe?

Rămân așezată pe pat, privindu-l pe Will. Trec câteva minute, sau poate că rămân lângă el un timp mai îndelungat, dar fiul meu nu se trezește.

35

Trei zile până la ziua de naștere

Dorm de pe la ora patru și jumătate până la șapte. Somnul mi-e adânc și întunecat ca mormântul, fără vise și fără coșmaruri, un

neant gol, întrerupt doar de trezirea lui Robert. Trăgând de mine, ajung în baia dormitorului și intru direct sub duș, simțindu-mi tot corpul săgetat de junghiuri, iar vânătaia de pe genunchi e ca o infiorescență întinsă și arzătoare. O privire în oglindă îmi confirmă că arăt la fel de rău precum mă simt. Mă nărui de-a dreptul.

Dau drumul la apă fierbinte și o las să curgă până ce aproape că-mi arde pielea. Jetul puternic mă lovește peste umeri precum un masaj brutal. În clipa în care nu mai suport, ies de sub duș. E weekend, ceea ce înseamnă că am opțiunea ca, după micul-dejun, să-mi petrec întreaga zi în pat. S-ar putea ca dormitul în timpul zilei să-mi pună mai puține probleme decât cel din timpul nopții. În ciuda faptului că e sâmbătă, sper ca, după ce mă trezesc, să aflu că Darcy a rezolvat toată încurcătura legată de moartea mamei. Astfel, o să am capul limpede în momentul în care o să abordez problema legată de Chloe. Poate că ar fi bine să-l sun pe Julian. Dar nu, Chloe trebuie să-i fi spus deja că am aflat despre relația lor. Îmi imaginez că lui i-a intrat deja în oase frica de divorț și că, în consecință, o să pună el singur capăt legăturii. Iată sfârșitul unei aventuri de duzină. Sper ca asta să însemne o lecție importantă pentru frumoasa mea fiică, o învățătură de minte în privința bărbaților mai în vârstă, care par atât de fermecători atunci când sunt priviți cu ochii tinereții.

După ce m-am uscat și mi-am tras pe mine o pereche de pantaloni vechi de casă, îl aud pe Robert strigând:

– Emma!

Preț de o clipă, am impresia că mă cheamă la micul-dejun, dar se pare că soțul meu e, totuși, la etaj.

– Stai o clipă!

Trag de pantaloni și constat că acum îmi sunt mai largi. Se pare că insomnia arde calorii, la fel ca accidentele de mașină și acuzațiile de omor.

– Vino aici!

Vocea lui e rece.

„O, Doamne, ce s-a mai întâmplat?“

– Vai de mine!

Chloe e în pragul ușii lui Will, cu gura căscată. Fața ei umflată de plâns și ochii înroșiți de lacrimi au o expresie uluită. Oare Julian i-a dat papucii? Oare am scăpat atât de repede de problema asta? Chloe se întoarce spre mine, moment în care îi văd consternarea, iar orice gând legat de Julian se împrăștie ca cenușa în vânt.

– Ce nebunie..., murmură flica mea, răsucindu-se pe călcâie și pornind-o spre camera ei. Au luat-o razna cu toții!

Fac câțiva pași în față și acum e rândul meu să rămân cu gura căscată. Mă uit cu ochi mari la camera lui Will, fără să înțeleg.

– Ce-i asta?! întreb, deși văd prea bine ce s-a întâmplat.

Desenul din caietul lui Will, cel pe care-l repetase de atâtea ori, se află acum pe toți pereții camerei și acoperă orice spațiu liber, reprodus mai mare și mai mic, cu carioci cu vârf gros. Probabil că Will s-a urcat pe scrin ca să ajungă în anumite locuri. Stau încremenită locului și nu pot să-mi iau ochii de la desene. Băiețelul din pat. Femeia nebună, cu față zăludă și cu păr lung, care-i atârnă precum cel al strigoilor din filmele de groază japoneze. Peste tot în jurul desenelor e scrijelit, cu litere inegale, cuvântul *MAMI*, iar apoi, mai incriminatoare, sunt două locuri în care scrie *EMMA*.

– Ce-i asta?! întreabă Robert care stă în mijlocul camerei, privindu-mă cu ochi mari.

– Nu știu!

Mă uit la Will, așezat pe pat, cu genunchii trași sub bărbie și cu ochii ațintiți în gol. Cariocile zac împrăștiate pe toată podeaua, fără capace.

„Oare azi-noapte nu erau așezate îngrijit în cutii? Oare am inventat eu amintirea asta? De ce îmi sunt atât de neclare lucrurile care se petrec în fiecare noapte?“

Pasta cariocilor a curs și culorile s-au îmbibat în covorașele bej, groase și plușate, formând niște bălțoace multicolore, asemănătoare cu sângele de la locul unei crime.

– Ce s-a întâmplat, maimuțico?

Mă îndrept spre Will, dar Robert mi se pune în față.

– Nu-l atinge!

– Ce mama naibii, Robert?!

Încerc să-l împing într-o parte, dar el mă apucă de brațe, oprindu-mă.

– Ai fost aici noaptea trecută?

Vocea îi e mârâită. Nu răspund, ci mă mulțumesc să-mi deschid și apoi să-mi închid gura – de parcă aș fi un pește de acvariu –, încercând să găsesc un adevăr convingător sau o minciună care să mă scape.

– Ai fost?! strigă el, zgâlțâindu-mă.

– Doar un minut! Am crezut că era treaz. Am crezut...

– Ce mama naibii, Emma?! Ai nevoie de un consult medical!

– Îți jur că am...

– Ce?! răcnește el, zgâlțâindu-mă din nou. Ce?! Care e scuza ta de data asta?! Uită-te la fiul nostru, Emma! Privește-l!

Mă întoarce cu spatele la el, dar încă mă ține strâns, forțându-mă să privesc. Will și-a vârât capul între genunchi și se leagănă înainte și înapoi.

– Uite ce-ai făcut!

Mă eliberez.

– Nu i-am agresat niciodată pe copii! Nu le-aș face niciodată rău copiilor noștri!

Ne uităm țintă unul la altul, cu respirația tăiată. Apoi Robert își trece degetele peste față și prin păr, de parcă el e cel obosit. Atunci când se

uită din nou la mine, furia i-a pierit, dar a fost înlocuită de ceva mai rău. O neîncredere totală.

– Trebuie să pleci de aici. Să rămâi departe de noi câteva zile.

– Poftim?!

Mă trag înapoi de parcă m-ar fi plesnit peste față.

– Mută-te undeva, spune Robert, ocolindu-mi privirea. Până ce pricepem ce se întâmplă. Ce se întâmplă cu tine. Cu Will. Îl duc să-l vadă un medic. Vreau să aflu ce-i cu el. Și cred că cel mai bine e să nu fii aici până ce se lămuresc și celelalte lucruri.

„Celelalte lucruri?!"

Nu-i mai simt vorbele ca pe o palmă peste față, ci ca pe un pumn în plex.

– Te referi la mama mea?

Ne uităm lung unul la altul.

– O, Doamne, Robert!

Mă răsucesc pe călcâie și ies în goană, înainte ca el să-mi vadă lacrimile.

36

Se face aproape ora unsprezece până când reușesc să-mi ridic mașina de schimb de la asigurări și să mă cazez la Jury's Inn. Îmi tremură mâinile și simt o greutate în stomac. Beau o cafea luată de la un automat, una tare, dar cu gust oribil, în timp ce atârn în dulap cele

câteva haine pe care, în furia mea, am reușit să le înșfac, iar apoi mă prăbușesc pe pat. Sunt foc de supărată pe Robert, dar și pe mine – fiindcă n-am rezolvat problema insomniei – și, în plus, sunt îngrijorată atât pentru Will, cât și pentru Chloe. Mă văd silită să privesc, neputincioasă, cum mi se destramă familia. Îmi verific telefonul, dar încă n-am primit nimic de la Darcy. Sinceră să fiu, nu mă aștept să am vreo veste de la el până spre sfârșitul zilei, în cel mai bun caz. Singura rază de lumină îmi vine din convingerea că Robert o să se simtă de doi bani atunci când o să-și dea seama că n-aș fi putut să-mi omor mama.

„Dar poate că cineva a făcut-o!"

E vocea mamei mele, un vierme parazit care îmi șoptește în cap. Încerc să-l strivesc. După cum a spus Darcy, probabil că fibrele acelea au provenit de la manevrele brutale ale unei infirmiere, sau de la vreo mișcare făcută chiar de mama. Probabil.

„Dar ce a mai afirmat Darcy?", întreabă vocea. „Să nu-mi spui că ție nu ți-a trecut prin cap!"

Phoebe. Sora mea cea mare. Nu pot să uit ce a spus Darcy despre ea. Mama a avut două fiice și pe amândouă le-a nenorocit pentru tot restul vieții. Pe Phoebe a încercat s-o omoare în noaptea aceea, așa că de ce n-ar fi Phoebe autoarea crimei? I-a destăinuit lui Robert amănunte din trecutul nostru și l-a îngrozit pe

sărmanul Will. Nu pare deloc o persoană echilibrată.

Deodată îmi vine un gând, unul atât de evident, încât nu pot să cred că nu mi-a trecut prin cap până acum. Simt cum mă năpădește un val arzător de rușine. Poate că Phoebe nu i-a spus nimic lui Will, dar dacă el a auzit-o povestindu-i lui Robert despre acea tragedie din trecut? Robert mi-a spus de două ori că sora mea i-a destăinuit câte ceva despre copilăria noastră. Dacă Will a auzit-o pe Phoebe povestind ce i-a făcut „mami"? Asta l-ar fi speriat și, desigur, auzind „mami" sau „mama", el s-ar fi gândit la propria mamă. Mai ales dacă, în cursul discuției, Robert și Phoebe au adus vorba și despre mine. Se poate ca toate astea să se fi amestecat în mintea lui de copil. O poveste despre o mamă, un copil speriat, culcat în pat, și o pernă.

O astfel de posibilitate m-ar mulțumi mai mult dacă n-aș fi atât de îngrijorată din pricina celorlalte lucruri. Cele *secrete*. Cele care sunt, în mod categoric, legate de *mine*. Numerele. Clipele de pierdere a lucidității. Dacă Phoebe n-a făcut nimic rău, atunci e posibil ca *eu* s-o fi sufocat pe mama și să nu-mi amintesc? Mă gândesc la ceaiul rece de pe podeaua din hol. La numerele înregistrate pe dictafon, la timpul care îmi scapă printre degete. Cum să le cer alor mei să aibă încredere în mine, dacă nici eu n-am?

Îi trimit un mesaj lui Darcy:

Vreo veste despre camerele de supraveghere?

Apoi rămân cu ochii ațintiți la telefon, dar nu primesc nici un răspuns. La ce mă aștept? Ca el să-și lase baltă toate planurile de sfârșit de săptămână și să muncească la spălarea reputației mele? Încă mă umple de rușine gândul că ar fi rămas vreo scânteie de atracție între noi. Prieteni vechi, asta suntem acum. Iar eu sunt măritată. Privesc în jur și mă pufnește râsul. Măritată. Da, corect, se vede de la o poștă! Închid ochii și, pe măsură ce capul începe să-mi bubuie, chinuit de un început de migrenă, versurile cântecului îmi năvălesc în minte, armonizându-și cadența cu ritmul pulsației din creierul meu.

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot... le-oi lăsa în urmă...

Tresar în clipa în care îmi sună telefonul. Muzica încetează să-mi mai răsune în minte și răspund repede, sperând că e Darcy. Dar e doar doctorița Morris, care vrea să știe cum mă simt.

– Scuzați-mă că vă sun sâmbăta, dar n-ați programat altă ședință, spune ea. Dormiți mai bine? Totul e în regulă?

– Nu, nu prea, răspund eu pe jumătate râzând, de parcă ar fi o glumă, cu toate că lacrimile amenință să mi se reverse din ochi, venite de nicăieri. Pastilele mă ajută, dar nu prea mult. Mă confrunt cu niște probleme de familie.

– Asta vă împiedică să dormiți?

– Nu.

Ce rost are să mint? Răsuflu prelung, fără vlagă.

– Nu știu ce se petrece cu mine. Nu pot să-mi alung gândurile despre mama mea și despre acea tragedie din trecut. Am și niște ticuri noi. Lucruri pe care simt că trebuie să le fac în timpul nopții. Verific dacă e încuiată ușa care dă în spatele casei. Mă tot uit pe fereastra de la etaj. Verific dulapul de sub scară. Intru în camera lui Will, mă confesez eu, scoțând un suspin. E de-a dreptul compulsiv! Nu pot să mă opresc. Mi-e foarte frică, adaug, iar vocea îmi tremură în timp ce mărturisesc asta. Mă tem că o să înnebunesc, ca mama. Dacă o să le fac rău copiilor? Ieri, având-o și pe Chloe în mașină, am avut un accident, iar acum Robert crede că am făcut-o dinadins. Sunt foarte obosită și nu mai știu ce să cred.

– Mai încet, mă roagă ea. Vorbiți prea repede și nu pot să vă urmăresc. Respirați adânc de câteva ori!

Încerc fără tragere de inimă, dar ea mă oprește.

– Mai adânc și mai încet! Vreau să vă aud cum respirați. Inspirați pe nas... iar acum expirați pe gură.

Fac după cum mi s-a spus și, deodată, bătăile inimii se domolesc, iar mâinile încetează să-mi mai tremure.

– Îmi pare rău, murmur eu în cele din urmă. Nu-mi place deloc să fiu vulnerabilă. Eu sunt

cea care rezolvă toate problemele, niciodată cea care se pierde cu firea.

„Așa zic toți cei care se pierd cu firea...", îmi șoptește în minte vocea mamei, amuzată. „Chiar înainte de a-și ucide copiii și soțul cu o pușcă de vânătoare, pe care apoi o îndreptă spre ei înșiși."

– Niciodată să nu vă cereți iertare pentru ceea ce simțiți! Ideea e să înțelegeți ce animă astfel de sentimente. Mie mi se pare că, din motive lesne de înțeles, v-ați fixat pe o perioadă foarte scurtă din viața mamei dumneavoastră. Una traumatizantă, care a avut un impact masiv asupra dumneavoastră, la o vârstă foarte fragedă. Tot ce credeți sau știți despre mama provine dintr-un singur interval de timp: cele câteva zile de dinainte ca ea să împlinească patruzeci de ani. Dar, gândiți-vă: a trăit mult – înainte și după aceea. Dacă tot aveți ceva timp la dispoziție în momentul de față, ați putea încerca să aflați mai multe despre acei ani? Ați putea încerca să-i cunoașteți mai bine restul vieții?

– Încerc s-o uit, răspund eu pe un ton defensiv. Mama e moartă acum.

– Din cât îmi dau seama, încercarea de-a o uita nu funcționează prea bine în cazul dumneavoastră. Poate că aveți nevoie să încercați s-o înțelegeți.

– Nu vreau s-o înțeleg.

Sunt ca un copil mic, care bate din picior.

– Asta nu-i adevărat. Nu vreți s-o *iertați*. Dar cred că vă doriți foarte mult s-o înțelegeți.

Urmează o pauză lungă. Eu nu mai scot o vorbă, iar ea, în cele din urmă, spune că trebuie să închidă și că mă mai sună peste câteva zile.

– Gândiți-vă la ce v-am spus. Credeți că aveți ceva de pierdut? concluzionează, după care pune capăt apelului.

Chiar așa, ce am de pierdut? Ultimele cuvinte ale doctoriței Morris îmi tot răsună în minte. O, dar am multe de pierdut! Familia. Slujba. Mințile. Însă de la o vreme încoace, toate astea par să-mi scape oricum printre degete. Doctorița are dreptate. Ori de câte ori încerc să mă gândesc la viața mamei mele dincolo de acea noapte, nu văd nimic. Un vid înainte, un vid după aceea. Dar de unde să încep s-o cunosc?

Îmi dau seama că există un singur loc de unde pot să aflu ceva despre ea: Hartwell House. Patricia Bournett a trăit acolo vreme de mai bine de treizeci de ani. Probabil că a fost pacienta cu cea mai lungă ședere, așa că cei de acolo pot să-mi spună mai multe despre ea. Phoebe a vizitat-o și sunt sigură că membrii personalului o să înțeleagă nevoia mea de a îngropa stafiile.

Caut în telefon datele de contact ale clinicii Hartwell House, dar nu mă pot decide să sun. În schimb, trimit un e-mail de pe contul de serviciu – ca să par cât se poate de profesionistă –, întrebând dacă pot discuta cu cineva care a cunoscut-o pe mama mea, Patricia Bournett. Apăs pe butonul de trimitere înainte să mă pot răzgândi, iar apoi îmi iau telefonul și

mă arunc pe pat. Capul îmi pulsează și versurile acelui nenorocit de cântec îmi umplu iarăși mintea.

Într-un târziu, mă dau bătută și îl caut în magazinul iTunes. Sweet Billy Pilgrim, „Candle Book and Bell“[3]. Descarc versiunea acustică și apoi apăs pe butonul *repetă*, cu volumul dat aproape de minimum. Sper ca asta să mă ajute să adorm. Închid ochii și, chiar de la primele acorduri, alunec în negură.

37

Mă trezește sunetul de apel al telefonului. Constat cu uluire că e trecut de ora două. Am dormit peste trei ore, în ciuda melodiei care s-a repetat într-o buclă fără sfârșit. În gura uscată simt gust de somn de peste zi și de cafea amară și rece, dar sfârșesc prin a-mi da seama că cel care mă sună e Darcy, așa că mă ridic brusc, iar inima mi-o ia la goană; durerea de cap a dispărut.

– Bună, Emma! Eu sunt.

– Bună..., rostesc cu greu. Ai obținut ceva de pe camerele de supraveghere?

– Încă nu. N-o să-ți vină să crezi, dar ai parcat într-un punct mort. Se vede partea cu portiera pasagerului, însă nu e afișată ora la care ai ajuns, iar fllmarea te arată plecând la câteva minute *după* ce a murit mama ta. Prin urmare,

chiar dacă ar fi la limită, poliția ar avea argumente să susțină că ai fost tu.

„Nu, nu, nu!“

Am fost atât de sigură că ăsta urma să fie sfârșitul poveștii, încât acum mă simt din nou în derivă.

– Dar nu intra în panică! adaugă Darcy. Am vorbit cu administratorul spitalului și m-a asigurat că fiecare intrare este echipată cu camere care acoperă toate unghiurile. Îți amintești ce ieșire ai folosit? A fost cumva cea mai apropiată de parcare?

– Da! răspund, simțind că-mi sare inima din piept. Cea de lângă cafeneaua Starbucks. De data aceea n-am ieșit pe ușa principală. Intrarea la care mă refer era mai aproape de aripa aceea a spitalului.

– Grozav! se bucură el. O să obțin fllmarea în scurt timp. Capul sus, Baby Spice, îi dăm noi de capăt!

Apoi Darcy închide înainte să-i pot mulțumi. O, Doamne, cât de mult sper să aibă dreptate și să-i dăm de capăt!

Am nervii întinși la maximum și simt că, pentru o vreme, trebuie să ies din camera asta de hotel. Ar fl cazul să mănânc ceva, chiar dacă nu mi-e foame. Fiind ocupată tot timpul ba cu munca, ba cu familia, nu sunt obișnuită să am atât de mult timp la dispoziție. Mă spăl pe dinți și mă împrospătez, iar apoi ies. E după-amiaza în care Will are antrenament la fotbal și, dacă

ajung la ora la care părinții vin să-și ia copiii, o să pot să stau de vorbă cu Robert. Am de gând să-l invit la o cafea, situație în care aș avea șansa să-i expun teoria mea despre faptul că Will a auzit o conversație între el și Phoebe. Sunt sigură că o astfel de explicație i s-ar părea rezonabilă.

Ajung la terenul de fotbal pentru copii, unde o văd așteptând pe Michelle. N-o mai pot evita, fiindcă m-a văzut și deja s-a pus în mișcare. Pare la fel de obosită ca mine.

– Simt că înnebunesc! spune ea.

„Bun-venit în club!"

– Julian nici nu-mi mai vorbește acum. Iar în dimineața asta a plecat devreme, chiar în timp ce încercam să discut cu el.

Are buza de jos acoperită de cruste de la cât și-a mușcat-o.

– Nu mai pot! Știu că plănuiește să mă părăsească, fiindcă s-a retras și din afacerea aceea stupidă cu barul. A sunat aseară Alan ca să spună că...

– Eu nici n-am *știut* despre *afacerea aceea stupidă cu barul*, o întrerup, iar ea pare de-a dreptul șocată.

– Chiar așa?! Măi, să fie! Oare ce-or avea în cap bărbații? Îmi pare rău, am crezut că știai! Of, Doamne, asta înseamnă că nu știi nici...

Glasul i se stinge.

– Că nu știu, ce?

„Oare ce s-a mai întâmplat acum?"

– Alan a sunat să spună că Robert vrea să cumpere partea lui Julian. O să fie proprietarul majoritar.

– Robert?!

Ziua e din ce în ce mai bună.

– Îmi pare rău, zice ea. Normal că ți-aș fi spus. Presupun că nu ești mulțumită de aranjament?

– Presupui corect.

Pare să mă compătimească sincer, iar pe mine mă încearcă un sentiment de vinovăție. Știu de ce soțul ei se poartă ca un nemernic. Probabil că ar trebui să divulg secretul. Michelle merită să știe. Dar acum am destule probleme. Îmi ridic capul și văd că una dintre ele se îndreaptă spre mine chiar acum.

– Emma! exclamă sora mea, care nu pare deloc fericită să mă vadă. Ce faci aici?

– Will e fiul meu. Cred că întrebarea e mai degrabă ce faci *tu* aici.

– Robert m-a rugat să-l iau.

Michelle are de vorbit cu alte mame care-și așteaptă copiii, așa că pleacă, lăsându-ne singure pe mine și pe Phoebe.

– N-ar trebui să te afii aici. Lui Robert n-o să-i placă, spune ea.

– *Eu* n-ar trebui să mă aflu aici?! Cine naiba ești tu, ca să-mi spui una ca asta? mă răstesc eu pe un ton plin de pasiune, în contrast cu al ei, care a fost rece ca gheața. Și nu știam că e atât de important pentru tine ce-i place sau nu lui Robert!

Îmi amintesc de îmbrățișarea aceea pe care am surprins-o. Cât de nevinovată era, în realitate?

– La ce te aștepți, Emma, după ce ai văzut pereții din camera lui Will și după ce polițiștii au formulat acele acuzații? întreabă ea, aruncând o privire în jur ca să se asigure că n-o mai aude și altcineva. Azi-dimineață, Robert l-a dus pe Will la un psiholog de copii, care a spus că fiul vostru a trecut printr-o traumă, că purtarea și tăcerea lui sunt conforme cu sindromul de stres posttraumatic. Tu ești vinovată pentru toate astea, Emma! Te comporți la fel ca *ea* și o știi prea bine. Așa că scuză-mă dacă încerc să-i protejez pe ai tăi!

– Nu i-am făcut nimic rău lui Will. Cât despre chestia asta cu desenele, poate că Will te-a auzit pe tine povestindu-i lui Robert despre trecutul nostru. Se pare că ai vorbit cu multă lume.

– Nu ne-a auzit, mă asigură ea.

– Atunci, înseamnă că tu i-ai spus! i-o întorc eu, pe un ton ridicat.

Oamenii întorc capul spre noi, dar nu-mi pasă.

– Așa cum, probabil, mi-ai tăiat cauciucul. Așa cum, probabil, încerci să te culci cu soțul meu. După atâția ani, tot ești geloasă! Poate că tu ești cea care a sufocat-o pe mama. Ești jalnică! Nu există altă explicație pentru toate întâmplările astea stranii din ultimul timp. Tu! Tu îmi faci asta.

Phoebe mă privește țintă, cu o expresie rece, impenetrabilă, iar apoi se apleacă spre mine.

– Dar nu e singura explicație, nu-i așa?

Vocea ei e blândă. Controlată. Înfricoșătoare.

– Și, cu siguranță, nu e cea mai evidentă. Când împlinești patruzeci de ani, Emma? Luni? Nu dormi. Te comporți haotic. Să continui? Care e explicația care sare în ochi? Tu ce ai crede?

Se îndreaptă de spate, întorcându-se și zâmbind, fiindcă tocmai l-a văzut pe Will, care se apropie în fugă de poartă, așteptând apoi s-o deschidă antrenorul. Ai spune că sora mea nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase în momentul în care îmi șoptește cu o voce ca de gheață, fără să se mai uite la mine:

– Pleacă înainte să iasă Will și n-o să-i spun lui Robert că te-am văzut. Nu înrăutăți situația.

Mă împleticesc până la mașină, simțind că nu mai am aer în plămâni, iar fața îmi arde în timp ce închid portiera. Vreau să-l sun pe Robert și să țip la el, să-l acuz de toate cele, să-l fac să sufere, dar o să aștept. După ce Darcy primește înregistrarea de pe camera instalată la ieșirea aceea a spitalului, soțul meu și nemernica de soră-mea o să fie forțați să-și pună cenușă-n cap. Iar Robert poate să se ducă la naiba dacă își imaginează că o să pună mâna pe barul acela.

Îmi sună telefonul. Văd un număr ascuns și abia prididesc să răspund, gândindu-mă că e Darcy. Dar nu e.

– Bună, Emma, sunt Parker! Te-am sunat ieri la birou și mi s-a spus că ai niște probleme acasă.

Of, Doamne, nu Parker Stockwell!

– Totul e în regulă.

Mă uit la Will, care se apropie de mașina lui Robert, de mână cu Phoebe – *oare Robert a adăugat deja numele ei pe polița de asigurare auto?* –, neștiind că mă afiu în apropiere. În momentul în care ea zâmbește, privind în jos, la fiul meu, mă copleșește dorința să alerg spre ea și s-o strâng de gât. Sunt ca o tigroaică ai cărei pui sunt în pericol.

„Familia mea, Phoebe! A mea!"

– Îmi placi foarte mult ori de câte ori faci pe dura, continuă Stockwell, insinuant, căutând să mi se vâre pe sub piele. Dar, câteodată, oricine are nevoie de un umăr pe care să plângă. Uite, băieții mei au rămas la școală weekendul ăsta. Ce-ar fi să vii pe la mine? Ți-aș putea pregăti cina. Sau l-aș pune pe bucătar să ți-o pregătească.

Mă uit la mașina lui Robert și o văd pe Phoebe râzând, în timp ce se asigură că centura lui Will e bine pusă. Cât de ușor îmi ia locul alături de fiul meu!

– Mai ești acolo, Emma?

Furia mă copleșește, așa că mi-o revărs în convorbirea cu Parker:

– De ce ai luat copiii de la Miranda, dacă nu-i aduci niciodată acasă? mă stropșesc eu. Și nu,

nu vreau să vin la tine! Nici o clipă nu te-am încurajat să crezi că aș dori să mă împrietenesc cu tine acum, după finalizarea divorțului...

– Ai venit la cină! mă întrerupe el pe un ton de școlar ursuz.

– Fiindcă m-a obligat Buckley, alt lucru care mă supără, fiindcă are iz de sexism și de comportament nedemn, de anii '70. Ce naiba aveți voi, bărbații? Maturizați-vă odată și nu vă mai credeți buricul pământului!

Închid și apoi îi blochez numărul. Tremur din tot corpul. A spus că-i place să mă vadă făcând pe dura! Ce naiba?! Simt o furie turbată în momentul în care demarez, cu scrâșnet de roți. Apoi o pornesc la drum.

38

Mă aflu iar în fața casei lui Caroline și din nou nu-mi dau seama cum am ajuns aici. E trecut de ora cinci; am condus prin oraș vreme de vreo două ore, plină de furie. Două ore? Parcă n-au trecut decât treizeci de minute. Oare am avut una dintre experiențele acelea în timpul cărora pierd noțiunea timpului? Mă izbesc cu capul de tetieră, supărată și nervoasă, iar apoi închid ochii preț de câteva clipe. Sunt atât de al naibii de obosită! Cum să mai gândesc limpede?

Privesc din nou șirul de case de pe cealaltă parte a drumului. De ce am venit aici? Abia dacă

o cunosc pe femeia asta. Am întâlnit-o de două ori – prima dată am fost nepoliticoasă, iar a doua oară am obligat-o, practic, să ia masa cu mine. Așadar, de ce am venit aici? Să fie Caroline cea mai bună prietenă pe care o am acum? E groaznic să recunosc, dar în afară de colegele de serviciu și de mamele copiilor de la școală, n-am multe alte prietene – n-am alte prietene. M-am încurcat cu Robert prea de timpuriu și, după experiența plasamentului, am suferit prea mult din pricina efemerității prezenței celorlalți în viața mea. Dar Caroline mi-a răspuns la mesajul trimis, ceea ce mă face să cred că, probabil, i-a plăcut un pic masa luată împreună. Poate că și ea se simte singură. Mă apuc din nou să contemplu ușa.

Ce prostie! Nu pot să stau toată noaptea în fața casei și nici nu mă pot convinge să ies din mașină și să bat la ușă. Ar trebui să-mi cumpăr ceva de mâncare și să mă întorc la hotel. Să mă uit la televizor. Să încerc să dorm. Tocmai în clipa în care sunt pe cale să pornesc motorul, ușa casei se deschide, iar Caroline face câțiva pași pe alee, uitându-se țintă la mașina mea. O, la naiba!

Ea mai face câțiva pași și apoi se oprește, încruntată. Fir-ar să fie, știe că sunt eu! Cobor – singurul lucru pe care pot să-l fac în loc să plec imediat și, astfel, să par nebună de legat – și traversez strada, ezitând.

– Caroline! exclam eu.

– Te-am mai văzut o dată. Ți-ai parcat mașina aici. Nu știu ce crezi...

„O, Doamne, m-a văzut!“

– Îmi pare foarte rău, cred că-ți imaginezi că... adică, nu știu ce-ți imaginezi, dar eu...

Mă opresc. Are ochii roșii și umfiați. Oare a plâns?

– Te simți bine? S-a întâmplat ceva cu mama ta?

– Nu, nimic de genul ăsta. Am probleme la serviciu.

Își trage nasul și am impresia că e pe punctul de a izbucni în hohote de plâns.

– Îmi pare rău dacă te-am făcut să te îngrijorezi, spun eu. Eram în trecere și mă întrebam dacă ți-ar plăcea să comandăm ceva de mâncare și să stăm de vorbă. Tu să-mi vorbești despre problemele tale, iar eu, despre ale mele? Sunt avocată. O persoană cât se poate de normală. Jur.

După un lung, aproape straniu moment de tăcere, Caroline zâmbește ușor.

– Bine. Îmi pare rău că am reacționat exagerat. Cândva, am avut o problemă cu un bărbat. Venea și stătea în fața casei, chiar acolo. Mă speria de moarte!

– E vina mea. Ar fl trebuit să-ți trimit un mesaj.

Odată încheiate scuzele reciproce, mă conduce în casă. Miroase a vopsea nouă, iar podeaua din hol pare proaspăt lustruită și lăcuită. Dacă, pe

lângă slujba ei de asistentă medicală, Caroline s-a înhămat la o astfel de muncă, nu-i de mirare că se simte obosită.

– Ce casă încântătoare! Și ai făcut treabă bună cu renovarea.

Ea mă conduce la bucătărie, iar apoi scoate din frigider o sticlă de vin alb pe jumătate goală, din care toarnă în două pahare.

– Să sperăm că am făcut casa atractivă pentru cumpărători. Am pus ochii pe un apartament de lângă râu. În coproprietate. Astfel, o să-mi fie mai ușor cu facturile, spune ea.

Deși zâmbește, perspectiva nu pare s-o încânte. De ce ar încânta-o? Trebuie să fie tulburător să vinzi casa în care ai copilărit, ca să poți plăti niște facturi de la azil.

– Ce se întâmplă la serviciu? Dacă e o chestiune de ordin juridic, aș putea să-ți fiu de folos.

– Of, știi cum e, am o șefă care nu mă place! Nimic din ce fac nu-i bine, mărturisește ea, luând o gură de vin și întinzându-mi celălalt pahar. N-ar trebui s-o las să mă supere, dar e neobosită. Simt că e bătăușa clasei, ceea ce e stupid, fiindcă sunt femeie în toată firea. Am aproape patruzeci și trei de ani, dar mă face să mă simt că sunt din nou la școală. Nici să vorbesc cu ea nu pot. Nu ține cont de nimic din ce-i spun.

– Ai făcut vreo înregistrare scrisă a unor astfel de incidente? Dacă nu, așa ar trebui. Și încearcă

să-i trimiți un mesaj prin e-mail, în care să-i soliciți o discuție – în felul ăsta, dacă o să fie nevoie să faci o plângere, ai dovada că te ignoră.

– N-am făcut, dar o să încerc, spune ea. Mulțumesc!

Se oprește din vorbit și apoi zâmbește, parcă ajungând la concluzia că nu sunt o nebună care-i urmărește pe ceilalți.

– Am făcut curry mai devreme. Putem mânca asta în loc să comandăm. Probabil că mâncarea e caldă încă și pot băga niște orez la cuptorul cu microunde. Livrările sunt foarte lente sâmbătă seara.

– Ar fi minunat. Mulțumesc!

Suntem atât de politicoase! Purtarea noastră e aceea a unor străini care încearcă să se împrietenească. După câteva clipe de tăcere totală, văd pe masă o mică boxă cu sistem bluetooth.

– Pot să pun niște muzică?

– Da, desigur!

Îmi conectez telefonul și apăs pe butonul de pornire. În timp ce Caroline e ocupată să pregătească mâncarea, muzica liniștită umple golurile din conversație.

– Dar tu? întreabă ea. Dormi mai bine?

– Aș vrea eu! răspund, luând o gură de vin. O, Doamne, nici nu știu de unde să încep! Se întâmplă atâtea!

– Spune-mi.

– O să crezi că sunt nebună!

– Cinstit vorbind, cred că majoritatea oamenilor sunt nebuni. Inclusiv eu. Lumea e nebună.

Și uite așa, în timp ce mâncăm, îi povestesc. Nu intru în detalii, dar îi mărturisesc teama mea de a împlini patruzeci de ani – fiindcă mama a înnebunit și, în noaptea în care împlinea acea vârstă, aproape că a sufocat-o pe Phoebe – și-i mai spun că acum, ziua mea de naștere fiind la o distanță de doar câteva zile, nu mai pot să dorm. Povestesc despre biletul lăsat sub ștergătorul de parbriz și despre cauciucul tăiat, despre moartea mamei, despre faptul că aștept înregistrarea video care să-mi dovedească nevinovăția, despre întoarcerea lui Phoebe și despre felul în care sora mea încearcă să se infiltreze din nou în familie.

– După tragedia survenită pe vremea când eram copii, Phoebe s-a schimbat, adaug eu. Mă invidiază. Nu știu ce e în mintea ei. Sunt atât de obosită tot timpul! Am fost nevoită să-i pun soțului meu o pastilă de NightNight în ceai, ca să nu mai simt că mă *pândea* toată noaptea. Desigur, pe el l-a adormit imediat pastila, în timp ce pe mine nu m-a ajutat deloc nici măcar somniferul puternic pe care mi l-a prescris medicul.

– Crezi că ea ți-a tăiat cauciucul?

– Phoebe? întreb eu, jucându-mă cu ultima îmbucătură de mâncare din farfurie. Nu știu. În seara aceea, a fost în fața casei mele. Am văzut-o preț de câteva secunde. Dar o mai am și pe fosta

soție a unui client, care mă urăște. Putea să fie ea. Sunt foarte sigură că mi-a zgâriat mașina cu o cheie, așa că n-ar fi de mirare.

Caroline nu spune nimic, ci se mulțumește să se uite la mine cu o mină îngrijorată, iar eu sorb din vin, stânjenită.

– Îmi pare rău! Nu știu de ce-ți spun toate astea. Simt nevoia să vorbesc cu cineva și știu că, probabil, asta rezumă, mai mult decât orice, jalnica mea singurătate. Dar am simțit că avem o conexiune. Suntem două ființe fragile, iar conexiunea asta ar putea să fie baza unei prietenii. Mă rog, cred că am spus o prostie...

– Nu mi-am mai făcut prieteni noi de multă vreme, mărturisește Caroline, ridicând paharul. Pentru prieteni noi! Și în speranța că toate problemele tale o să se rezolve curând.

Ciocnim paharele și regret că n-am adus o altă sticlă. Prezența lui Caroline mă calmează.

– O, Doamne, n-am amintit de cireașa de pe tort! exclam eu în timp ce ea strânge farfuriile. Am afiat că fiica mea, care n-are decât șaptesprezece ani, se culcă cu tatăl unui copil al cărui babysitter e ea. Părinții copilului fac parte din cercul nostru de prieteni. Încă nu i-am spus lui Robert. Am vrut, dar n-am găsit momentul. Sper că faptul că am afiat o să-l sperie de moarte pe tip, drept pentru care o să pună el singur capăt aventurii.

– E îngrozitor! exclamă Caroline, făcând ochii mari. Și nu i-ai cerut explicații acelui bărbat?

Nici măcar n-ai vorbit cu soția lui?

– Nu, încă nu. Se petrec atât de multe, încât nu vreau să arunc bomba asta în mijlocul nebuniei.

– Mda, înțeleg ce spui, murmură ea, umplând ceainicul și scoțând căni din dulap.

Chiar dacă aș prefera să mai bem o sticlă de vin, probabil că o cană de ceai e o idee mai bună. Trebuie să mă întorc la hotel cu mașina. Gândindu-mă la drumul de întoarcere, simt că-mi explodează vezica.

– Aș putea să folosesc baia?

– E pe coridor, înainte de scară. Ceai? Lapte și zahăr?

– Numai lapte, te rog!

Toaleta de la parter e de fapt o cameră mare, cu duș și cu mânere de sprijin pentru persoane cu dizabilități. Poate că, înainte să plece la azil, mama lui Caroline a fost nevoită să se mute la parter. Din punctul ăsta de vedere, eu și noua mea prietenă suntem foarte diferite. N-o cunosc aproape deloc pe mama, în vreme ce Caroline și-a petrecut viața îngrijindu-și-o pe a ei. E ciudat cum, aparent, noi două n-avem nimic în comun și cum, totuși, mă simt atât de atrasă de ea.

Mă întorc în bucătărie. În boxa de pe masă răsună cântecul acela obsedant.

– Ce melodie frumoasă! exclamă Caroline. Îmi place muzica folk! Poți s-o mai pui o dată? întreabă ea, lăsând ceștile pe masă.

– Desigur! răspund eu, strângând din dinți în clipa în care începe melodia ce mi-a devenit mult prea familiară.

Cântecul ăsta mi-a tăiat cheful într-o clipită. O să beau ceaiul și apoi plec.

39

Două zile până la ziua de naştere

În drum spre hotel, am cumpărat două pahare mari de vin pe care să le duc în camera mea. După ce mă trezesc dintr-o scurtă repriză de somn, mă simt derutată și am gura uscată. Sunt sleită de oboseală, așa că durează o clipă până să-mi dau seama unde sunt. Da, nu mă afiu în casa mea, pentru care am muncit atât de mult. Am fost alungată de acolo. Mă ridic în capul oaselor și mă uit la telefon. Nici un mesaj de la Robert sau de la Chloe și nimic de la Darcy. Îi trimit un mesaj lui Chloe:

Sper că totul e în regulă. Vă iubesc pe toţi. Mama.

Mahmureala mă îndeamnă să adaug:

I-ai dat papucii nemernicului?

Dar n-o fac.

Înainte să plec la hotel, am ascultat cântecul cel obsedant de câteva ori – nu m-a lăsat inima să-i spun lui Caroline să-l oprească și nu voiam nici să-i explic de ce aș fi vrut s-o facă. Ea a spus

că e un cântec despre pierdere și suferință, care te bântuie, și că-i plăcea foarte mult, iar la a cincea repetare până și eu am putut să mă prefac că era doar genul de melodie care nu-ți mai iese din cap. Poate că, într-adevăr, doar asta e. Poate că nu e îngemănat cu nopțile mele stranii. Naiba mai știe!

Somniferele sunt în dulapul de acasă – mi s-a părut că n-avea rost să le aduc, fiindcă nu intenționam să le iau – iar acum zac întinsă pe patul ăsta străin, trează până la ora patru, bâiguind numerele mamei și încercând să nu mă gândesc la ce s-ar putea petrece acasă, unde eu nu mai verific ușile, ferestrele și dulapurile. Oare copiii sunt bine? Oare în preajma lor există cineva pus pe rele?

Azi-noapte m-am ridicat la un moment dat și am străbătut camera încolo și încoace, luptându-mă cu dorința de a mă urca în mașină și de a conduce până acasă, chiar dacă sosirea mea la primele ore ale dimineții l-ar fi făcut iarăși pe Robert să creadă că nu sunt întreagă la minte. În cele din urmă, m-am mulțumit să desenez numerele pe perete cu degetele și am încercat tehnici de respirație profundă, până când am reușit să mă calmez.

Stând în pat, îmi verific e-mailurile. Mai toate sunt reclame la una sau la alta, dar deodată văd un mesaj de la Hartwell House. A venit ieri-seară și probabil că l-am ratat. E de la asistenta Debbie Webster, șefa departamentului de psihiatrie

medico-legală. Ea își exprimă regretul pentru pierderea pe care am suferit-o și mă invită s-o vizitez, promițându-mi să mă ajute cu ce poate. Îi răspund cât pot de repede că o să vin astăzi – înainte să mă considere o posibilă criminală, dacă poliția decide să mă includă pe lista suspecților – iar apoi mă ridic din pat ca să pornesc cafetiera.

Până în clipa în care sunt pregătită să plec, n-am primit nici un răspuns de la Chloe și încerc să nu las asta să mă supere. E adolescentă. E plină de toane și probabil că îi e mai ușor să mă ignore decât să poarte o conversație. Lipsa mea de acasă a scutit-o deocamdată de confruntarea cu problema numită Julian și poate că se simte ușurată. Nu sunt acasă și nu pot să-i dezvălui totul tatălui ei, iar în clipa asta avem probleme mai grave de rezolvat.

E o zi frumoasă și deschid fereastra mașinii ca să mă învioreze briza proaspătă, împreună cu băutura energizantă pe care am cumpărat-o de la benzinărie. Față de Leeds, Hartwell e la distanță de o oră de mers cu mașina. Eu sunt în cealaltă parte a orașului, dar e o dimineață liniștită de duminică și drumul se dovedește a fi unul odihnitor, fiindcă aduce o orientare clară și un scop în viața mea cea tulbure. Oare Parker Stockwell i-a povestit lui Buckley despre izbucnirea mea? Probabil că da, dar naiba să-i ia pe amândoi! Am tot dreptul să-i spun să mă lase

în pace și deja am tras un foc de avertizare în legătură cu politica misoginăă a firmei.

Asta nu mă oprește să meditez la faptul că șansele mele de a deveni partener se cam duc pe apa sâmbetei. Dar bine, cel puțin, că Buckley nu poate să mă concedieze. Poate că ar trebui să intru în joc și să-i spun despre posibilele acțiuni ale Mirandei împotriva mea. Mașina zgâriată. Biletul pe care a scris *TICĂLOASĂ*! Faptul că m-a așteptat la restaurant. Poate că atunci Buckley și Stockwell o să fie mai iertători. Urăsc ideea de a da înapoi sau de a mă preface slabă, dar în același timp îmi doresc parteneriatul ăsta. Chiar că-l doresc! Dacă Robert are impresia că o să renunț la cariera mea ca să se joace el de-a bunul hangiu, e la fel de nebun pe cât își închipuie că sunt eu.

Nu sunt nebună. Îngrijorată, da. Nedormită, da. Bântuită de trecut până când uit de mine, da. Dar nebună? Asta, nu. Cu cât mă apropii mai mult de Hartwell, cu atât sunt mai încrezătoare. Doctorița Morris are dreptate: a venit timpul să mă confrunt cu trecutul. Să preiau frâiele. Să mă comport ca un adult. Au mai rămas două zile până la ziua mea de naștere. Peste o săptămână totul se va fi sfârșit, dar dacă pot să ajung la ziua mea fără teama că o să mi se întâmple același lucru care i s-a întâmplat și mamei, cu atât mai bine.

40

Nu-mi dau seama ce așteptări aveam de la Hartwell – să fie, poate, un balamuc de secol nouăsprezece – dar cu siguranță că nu mi-am imaginat clădirea luminoasă și modernă care se află în fața mea. Dacă n-ar fi gardul înalt, de sârmă, locul ăsta ar putea trece cu ușurință drept o școală. Cu ferestre albastre de tip hublou încastrate în zidurile bej și cu secțiuni de armătură de lemn cu aspect scandinav, întreaga estetică a fațadei e menită să te facă să te simți în largul tău, iar după ce sunt primită în holul principal, sentimentul persistă în încăperea recepției decorate cu picturi și piese de lut care, presupun, au fost făcute de rezidenți și printre care sunt expuse afișe cu mesaje motivaționale.

– Bună ziua! mă salută, din spatele ghișeului de lemn de pin, o femeie îmbrăcată într-un tricou polo albastru. Îmi pare foarte rău, dar întregul nostru sistem electronic a căzut azi-dimineață. Ceva în legătură cu serverul. Cineva a promis să-l repare, dar încă n-a sosit. Așa că o să trebuiască să fiți îngăduitoare cu mine – ne-am întors la hârtie și pix. Cu ce pot să vă ajut?

– Am venit pentru o întâlnire cu doamna asistentă Debbie Webster.

– Of, altă problemă! se vaită ea, ridicând din umeri în semn de scuze. Are o migrenă și și-a luat concediu medical. Ceea ce s-ar putea să fac

și eu de mâine, dacă puștii de la firma de internet nu sosesc cât mai repede.

O, Doamne, sper că n-am venit degeaba până aici!

– Mi-a trimis un e-mail aseară, spunând că pot veni ca să vorbim despre... despre mama mea. A fost pacientă aici. A murit acum câteva zile. Se numea Patricia Bournett. Ați cunoscut-o?

Fața i se înmoaie într-un zâmbet cald, înțelegător.

– O, Patricia! Condoleanțe! Nici nu-mi vine să cred că nu mai e... Întotdeauna a făcut parte din Hartwell. O să ne fie dor de ea.

Tonul ei blând mă ia prin surprindere. Nu mă așteptam să vorbească cineva așa despre mama.

– Eu n-am cunoscut-o cu adevărat. Eram foarte mică pe vremea când... Oare e cineva aici care să-mi povestească despre ea? Să-mi arate camera ei sau ceva de genul ăsta. Mi s-a spus că am nevoie de un fel de împăcare și..., murmur, simțind cum, de stinghereală, îmi apar pete roșii pe gât. Ei bine, m-am gândit că dacă vin aici, asta m-ar putea ajuta.

– Bineînțeles. Sunt sigură să putem găsi pe cineva care să vă conducă. Mai ales că era un rezident cu grad de securitate redus și...

– Redus? Nu mediu?

Femeia îmi zâmbește blând.

– La început, da. Dar vreme îndelungată Patricia a reprezentat un pericol numai pentru

ea, nu și pentru ceilalți. În urmă cu aproape un deceniu, a fost mutată în Apple Tree, aripa cu grad de securitate redus.

Mă opresc înainte de a răspunde că, din punctul meu de vedere, mama era un pericol enorm pentru ceilalți. În schimb, mă silesc să zâmbesc în semn de aprobare.

– Știu că sora mea a venit s-o vadă de câteva ori anul ăsta, spun eu, după ce ea cheamă o asistentă care să mă preia. Au mai fost și alți vizitatori? În caz că da, aș vrea să le mulțumesc, dacă se poate.

Joc cât pot mai bine rolul fiicei îndurerate, dar în cea mai mare parte sunt curioasă.

Acum, că mă aflu aici, realitatea că asta a fost viața mamei mele – casa ei – în ultimii treizeci și cinci de ani e prea greu de suportat. A locuit la clinică de mai mult timp decât a lucrat cel mai longeviv angajat, care și-a desfășurat aici întreaga carieră. Ce gând straniu! Asta a fost toată lumea ei. Ce orizonturi limitate! Dacă se gândea vreodată la noi, care erau, oare, acele gânduri? Chiar așa, se gândea vreodată la noi? Și-i păsa cuiva din afară ce se petrecea cu ea? Să fi avut alți prieteni? Ce ciudat ca în tot acest răstimp să n-aibă nici un vizitator, până de curând, când a apărut Phoebe! Patruzeci de ani de viață goală.

– Nu pot să vă spun decât după ce ni se repun în funcțiune calculatoarele! răspunde recepționera, întrerupându-mi gândurile. Dar

îmi notez, ca să vă sun de îndată ce o să pot. Sunt sigură că doamna asistentă Webster o să ia legătura cu dumneavoastră oricum. Iar dacă ați putea să completați formularele astea, adaugă ea, întinzându-mi un clipboard și un pix, pot să vă înregistrez.

După ce termin de completat, o zăresc pe Julie, o femeie solidă, care se îndreaptă cu pași mari spre mine. Ea mă salută și apoi mă conduce spre aripa Apple Tree. Trecem pe lângă o latură a clădirii, iar traseul ales de Julie îmi permite să văd, rând pe rând, toate amenajările. Călăuza mea îmi arată terenul de sport și-mi spune că există și o sală complet echipată, dar că aerul proaspăt le face bine rezidenților. Există, de asemenea, bănci pentru picnic și grădini minunate, precum și alte terenuri de sport. Am senzația că mi se face turul unei școli particulare și că, din moment în moment, urmează o lecție demonstrativă de chimie. Abia atunci când intrăm în clădirea numită Apple Tree încep să simt cum mi se răcesc buricele degetelor și cum inima îmi pornește în galop.

– Ați cunoscut-o pe mama mea? o întreb pe Julie, care mă conduce mai departe prin clădire.

– Desigur. Toată lumea o cunoaște – o cunoștea – pe Patricia. M-am angajat în urmă cu..., o, Doamne, s-au împlinit deja opt ani, iar *testul Patricia* era un fel de test care-ți vădea caracterul. Dacă ea te plăcea, atunci erai un om

bun, așa mi-a spus Debbie la momentul acela. Și s-a dovedit a fi adevărat.

Încrunt ușor din sprâncene.

– Dar mama mea se afia într-o stare catatonică, nu-i așa? Cum să-ți fi dat seama dacă plăcea pe cineva?

– Credeți-mă, chiar și pacienții foarte necomunicativi, așa cum era câteodată mama dumneavoastră, au moduri de a arăta dacă le place sau nu o infirmieră. Asta poate să facă îmbrăcatul și dezbrăcatul foarte dificile.

– Ați spus *cum era câteodată?* întreb eu, neștiind ce ar putea să însemne asta. Avea perioade de luciditate?

Mama s-a prăbușit în fața mea pe când aveam cinci ani și, din câte știu, de atunci a rămas complet închisă în sine. S-a crezut la început că suferise un atac cerebral, atât de gravă a fost starea ei. Iar Phoebe mi-a spus că, ori de câte ori o vizita, mama nu vorbea deloc.

– Oarecum. Starea mamei dumneavoastră era complicată. Nu se încadra într-o definiție strictă, dar, cel mai adesea, așa se întâmplă cu oamenii. Au existat lungi perioade în care aveam certitudinea că era prezentă. Doar că alegea să nu vorbească. Dar era slăbită fizic din cauza inactivității și, în caz că mergea, în loc să folosească un scaun cu rotile – mult mai rar în ultima vreme –, avea nevoie de un cadru.

Mama era activă? Nu aproape în moarte clinică, așa cum am crezut întotdeauna?

Trecutul se rescrie și mă cuprinde o vagă amețeală chiar înainte să ne oprim în fața unei camere. O, asta a fost camera mamei mele! La început, ezit să-i trec pragul, dar pe pat nu sunt așternuturi, iar biroul și sertarele au fost golite de obiecte.

– N-avea multe lucruri, spune Julie cu glas șoptit. Doar hainele și niște obiecte de toaletă. Aici era și un radio, dar o supăra. Cel mai adesea, prefera liniștea.

Arunc o privire în baia camerei și văd locul de deasupra chiuvetei, de unde a fost scoasă oglinda.

– Aici a...

Îmi simt gâtlejul uscat și încordat. Cu ochii minții, o văd stând aici, dar imaginea ei e cea de când eram mică: ochi injectați și cu păr soios. O văd izbindu-se, furioasă, cu fruntea de oglindă.

– Da..., oftează Julie, părând îndurerată și jenată, ...ne simțim îngrozitor. N-a existat nici un avertisment. În ultima vreme fusese mai agitată, dar n-a dat semne care să indice că urma să-și facă rău. Era o ființă mai degrabă placidă. Poate că nu v-o amintiți așa – și e de înțeles, având în vedere ce copilărie ați avut – dar, deși avea leziuni cerebrale, era blândă. Nu mai făcuse una ca asta de douăzeci de ani.

– A mai făcut-o dată?

Totul îmi pare fantastic. Golul pe care-l am în minte cu privire la viața mamei mele se umple

cu aceste fragmente de timp.

– Nu atât de grav, nu. De data aceea, a încercat să se înjunghie. Cu mult timp înainte să mă angajez eu aici, desigur. De fapt, pe atunci regimul instituției era cu totul diferit, iar clădirile astea nici nu erau construite, dar ceea ce s-a întâmplat cu mama dumneavoastră a fost de-a dreptul înfiorător. Nici până astăzi nu știe nimeni cum a făcut rost de acea bucată de sticlă. Din fericire, asistentele au oprit-o la timp și rana n-a fost adâncă.

Mă uit încă o dată la peretele fără oglindă și, cu toate că sunt departe de a simți milă pentru ea, mă întreb cât de disperată trebuie să fi fost mama ca să-și repeadă capul cu atâta forță în acea oglindă. Și de ce a existat o pauză atât de lungă între cele două incidente? De ce să survină cel de al doilea tocmai acum? Mă înfior. De ce la ora 1.13 noaptea? Și de ce m-am trezit eu chiar la acea oră și la acel minut, plină de o groază atât de mare?

– Să vă arăt sala de psihoterapie prin artă! Mama dumneavoastră petrecea mult timp aici. Cred că o calma.

Sunt fericită să părăsesc camera asta goală. Nu vreau să mi-o închipui pe mama întinsă pe salteaua aceea noapte de noapte, an după an. Până acum mi-am imaginat-o complet pierdută în lumea ei, trebuind să fie întoarsă de pe o parte pe alta și spălată, dar în momentul de față înțeleg că nu așa stăteau lucrurile. Phoebe nu

mi-a povestit nimic legat de asta. A venit aici de câteva ori. Oare mama noastră a fost conștientă în timpul vreuneia dintre acele vizite? De ce a ales sora mea să nu-mi spună nimic? Iar eu aș fi vrut să știu? Cinstit vorbind, probabil că nu. Dar tot ce am considerat că știam despre viața de aici a mamei e reordonat în clipa asta, iar lumea mi se pare un loc nesigur, instabil.

Ajungem într-o sală mare, în care se ține ora de desen. De la sosirea mea aici, e prima dată când văd pacienți. Sunt opt sau zece femei de vârste diferite, preocupate de munca lor, iar din difuzoare se aude o muzică plăcută, pop. O femeie cu părul lung și cărunt, ridicat într-un conci, având atârnate la gât un colier de mărgele masiv și un ecuson, se uită la noi și zâmbește. Chiar și dacă n-ar avea ecuson, mi-aș da seama că femeia asta se ocupă cu psihoterapia prin artă.

– Patriciei îi plăcea aici, spune Julie. Cinstit vorbind, tuturor ne place aici. E cea mai liniștită încăpere din toată clădirea.

O altă infirmieră își vâră capul pe ușă.

– Julie, pot să te rog ceva? Am o problemă la salonul șase. Îți răpesc doar câteva clipe!

Julie se uită la mine, cerându-mi voie din priviri.

– Dacă doriți, uitați-vă la picturi. Unele sunt de-a dreptul impresionante!

Apoi dispare.

Fac câțiva pași prin sală, stingheră, întrebându-mă unde stătea *ea*, dacă a pictat vreodată ceva și dacă a încercat să-și deseneze fiicele. Asta îmi amintește de desenele cu care Will a umplut pereții camerei lui. Oare e și el condamnat să fie bântuit de noaptea aceea de demult? Oare Phoebe chiar i-a spus ceva? Sau să fi tras el cu urechea la vreo discuție? Mă uit la femeile concentrate la ceea ce creează. Cu toatele au probleme. Cu toatele au traume. Oare eu sunt la fel ca ele?

„O, pierderile mele de memorie! Ce fac în timp ce le am? Stau lângă patul copilului meu? Oare sunt sortită să repet greșelile trecutului?"

Ziua mea de naștere e foarte aproape. Sunt epuizată.

„Oare o să ajung la un punct critic? La fel ca ea?"

– Nu ești cea care a venit înainte!

Vocea mă face să tresar și descopăr că lângă mine a apărut o femeie cu fața fiască, ofilită, cu pungi mari sub ochi și al cărei păr negru e înspicat cu fire cenușii ca oțelul. Emană un curent de energie și se tot lasă de pe un picior pe altul. Suferă de anxietate, probabil. Are vopsea uscată pe degete și o pată de alb pe bluza albastră. N-are ecuson. E una dintre paciente. Una dintre colegele mamei mele.

– Poftim?

– Fiicele lui Pat, spune ea, cercetându-mă cu privirea. Semeni mai mult cu Pat decât cealaltă.

Ai aceiași ochi. Eu sunt Sandra!

Zâmbește. Are dinți surprinzător de buni. Poate că nu e atât de bătrână pe cât pare.

– Cealaltă era altfel.

Julie încă nu s-a întors, dar asistenta din sală și profesoara de desen nu par defel îngrijorate de interacțiunea mea cu Sandra și nici eu nu văd de ce aș fi. Mi-am petrecut atâția ani crezând că mama era închisă într-o instituție pentru nebuni periculoși, încât acum mi-e greu să mă obișnuiesc cu ideea că pacienții de aici sunt, în cea mai mare parte, doar niște oameni cu mintea tulburată.

– Sora mea, Phoebe? Da, nu prea semănăm.

Chipul Sandrei se întunecă. Apoi ea se uită din nou la mine.

– Vrei să-mi vezi picturile?

– Desigur.

Are un colț întreg care i-a fost alocat numai ei, departe de restul grupului.

– Întotdeauna îi păstram un loc lui Pat lângă mine. Patsy, așa îi spuneam câteodată. Ca în serialul acela, *Absolut fabulos*, care îmi place foarte mult. Ea se uita la mine cum pictam. Chiar și atunci când nu era tocmai prezentă, ci se retrăgea în lumea ei, povestește Sandra, bătându-se cu un deget peste tâmplă. Da, din când în când se retrăgea în lumea aceea, care se afia undeva – sunt al naibii de sigură de asta –, dar nu aici. Știi, nu cred că lui Pat îi plăcea acolo, mi-am dat seama după fața ciudată pe

care o făcea. Încordată, pe cuvântul meu! Întotdeauna mă bucuram s-o văd întoarsă de acolo.

Înțeleg perfect ce spune. Îmi amintesc de fața aceea „încordată" a mamei și de privirea ei ațintită în gol. I-o văzusem și în acea noapte fatidică, atunci când a deschis ușa dulapului de sub scară și mi-a spus: „O, iată-te!"

– Uite!

Sandra scoate câteva picturi dintr-un sertar. Sunt făcute pe lemn, spre deosebire de cele pe care mi le aduce acasă Will, pictate cu vopsea tempera pe hârtie încrețită și deformată. Mă uit, surprinsă, la lucrările Sandrei. Sunt destul de bune. Flori în culori vesele și fiuturi abstracți.

– Iubesc vara! spune ea. Cred că aș putea să fiu sănătoasă la cap dacă aș trăi într-un loc în care e veșnic vară. Înțelegi ce vreau să zic?

– Da, cred că înțeleg. Presupun că mama nu picta niciodată, nu?

– Nu prea, răspunde Sandra, aruncându-mi o privire piezișă, furișă. Nu i-am arătat celeilalte, cum spuneai c-o cheamă, Phoebe? Nu mi-a plăcut de ea. Dar ție o să-ți arăt, Emma!

– Mulțumesc!

Mă opresc, încruntată.

– Cum de îmi știi numele?

Sunt destul de sigură că Julie nu l-a rostit. Și, oricum, nu aici.

– Cealaltă, Phoebe, murmură Sandra, în timp ce scotocește prin sertar, era vicleană. Nu știa că

pot să citesc pe buze.

– Scuze, nu înțeleg!

Ce legătură poate să fie între cititul pe buze și Phoebe?

– Pe vremea când eram mică, s-au întâmplat anumite lucruri. Nu vorbesc despre ele, mormăie Sandra, care, deodată, se trage de păr, smulgându-și câteva șuvițe, iar apoi se uită peste umăr, vinovată, așteptându-se să fie prinsă, însă, din fericire, nu se uită nimeni la ea. Dar am învățat să citesc pe buze. Am fost nevoită.

– Nu trebuie să-mi povestești despre asta. Dar cum adică Phoebe era vicleană?

– Ori de câte ori venea, Phoebe zâmbea mult. N-am încredere în oamenii care zâmbesc mult atunci când vin în vizită aici. La naiba, doar ăsta nu e un sat de vacanță!

Eu râd, iar ea îmi zâmbește, după care fața i se întunecă din nou.

– Phoebe stătea acolo, ținând-o de mână pe Pat, dând impresia că era liniștită și grijulie, dar eu o urmăream. Părea să pălăvrăgească despre nimicuri, despre viața de afară, despre lucruri pe care Pat nu putea să le înțeleagă și de care nu-i păsa. Probabil că nici măcar nu știa cine era sora ta. Că doar voi două nu prea v-ați omorât să ne treceți pragul...

Se uită la mine de parcă ar aștepta să mă apăr, dar nu pot s-o contrazic.

– Și nici Pat nu era prezentă mental tot timpul, continuă Sandra. Dar, oricum, Phoebe

asta tot zâmbea și o ținea de mână, iar asistentele credeau cu toatele că soarele răsărea din fundul surorii tale, fiindcă ea venise aici și o iertase pe sărmana bătrână. Dar în tot acest timp, Phoebe vorbea în șoaptă, iar eu vedeam bine ce spunea: „Ticăloaso. Cât aș vrea să mori. N-o să te pot ierta niciodată. Te urăsc". Și știi, astea sunt cele mai frumoase dintre vorbele pe care le rostea! Erau și altele, mai rele. Vulgare. Grosolane.

Uluită, mă uit cu ochi mari la Sandra.

– Phoebe?! Spunea ea toate lucrurile astea?!

Sandra dă din cap în semn că da.

– Mă bucur că n-a mai venit! Are noroc că aici n-avem decât tacâmuri de plastic, că altfel, dacă aș mai vedea-o, aș înfige o furculiță în ea de nu s-ar vedea!

– Ai spus cuiva despre asta?

Sandra mă privește de parcă eu sunt cea care ar trebui să fie închisă pentru o astfel de idee, iar apoi scoate o foaie de hârtie din sertar. E vârâtă într-un desen îndoit la mijloc. Ascunsă.

– Pat n-a făcut nici un desen pe foaia asta. Drept urmare, nu l-am arătat nimănui. Și nici nu cred că ea voia să fie văzut de cineva. Nici n-am băgat de seamă când anume l-a făcut. L-a lăsat acolo într-o zi, de curând, după ce și-a mutat scaunul cu rotile la fereastră, ca să se poată uita afară.

Îmi întinde hârtia și, cu inima bubuindu-mi în piept, o desfac. Mi se taie răsuflarea. Scrisul e

o mâzgălitură care seamănă cu niște păianjeni, dar se vede numele meu, scris de zeci de ori, cu litere mari, nesigure și ascuțite, până când a fost acoperită toată pagina. Cuvintele se suprapun, iar câteva dintre ele au fost răzuite.

Emma. Emma. Emma.

– Așa am știut cum te cheamă, spune Sandra, ridicând din umeri. Mi-am dat seama că tu trebuie să fii Emma.

– Când a scris asta? întreb, cu privirea lipită de pagină.

Numele meu. Emma. Ultimul cuvânt pe care mi l-a spus mama.

Sandra rămâne tăcută preț de câteva clipe, mușcându-și buza de jos.

– În ziua în care și-a spart capul, lovindu-se de oglindă. Cred că se gândea la tine.

Lumea prinde din nou să mi se învârtă pe dinaintea ochilor.

– Vă rog să mă scuzați că v-am lăsat să așteptați! exclamă Julie intrând în grabă, cu un zâmbet pe față. Ei, v-a ținut companie Sandra? Se pricepe să-i facă pe toți să se simtă bine! Unde rămăseserăm? Pot să vă arăt...

– De fapt, cred că ar fi mai bine să plec, spun eu, împăturind hârtia strâns între palmele umede.

Sandra nu mi-o cere înapoi și nu știu dacă vreau s-o păstrez sau s-o azvârl cât colo, dar nu pot să-mi dezlipesc degetele de pe ea.

– Mă simt copleșită!

Nu e o minciună. Chiar sunt copleșită.

– Desigur. Îmi imaginez. Dați-mi voie să vă conduc!

Arunc o privire înapoi, la Sandra. Mâinile îmi tremură din nou.

– Îți mulțumesc! Iar picturile tale sunt minunate. Vesele. Le-aș cumpăra!

Fața i se destinde într-un zâmbet deschis, iar apoi se întoarce la șevalet. Eu ies pe coridor și merg în spatele siluetei agitate a lui Julie, simțind că-mi vâjâie capul și că mi se aprinde fața. După ce ieșim din clădire, simt adierea vântului ca pe o ușurare și inhalez aerul curat, fericită să fiu departe de aerul *ei*. Julie e tăcută acum. Poate că personalul o prefera pe Phoebe, cu stilul ei rece, controlat, care contrastează puternic cu evidenta mea nervozitate.

„Cel puțin, ea a venit aici înainte de moartea mamei noastre. Și avea cele mai multe de iertat."

41

Simt transpirația rece pe sub tricou, dar mă țin tare până când mă îndepărtez de clădire. După ce merg cu mașina cale de un kilometru și ceva, găsesc un refugiu și parchez. Apoi dau aerul condiționat la maximum și respir adânc de câteva ori, așteptând ca aerul rece să mă calmeze încetul cu încetul. E de necrezut că tocmai am

fost în locul în care a trăit mama – că am văzut unde anume a dormit, a mâncat și chiar a întreținut relații cu semenii ei, atât cât putea – dar nimic din toate astea nu m-a răscolit până la a mă scoate din minți.

Phoebe! Da, ea, cea care vrea să pară mai catolică decât papa! Ea, care m-a sfătuit s-o revăd pe mama, pretinzând că asta avea să-mi facă bine. Ce glumă de doi bani! Pun mâna pe telefon și o sun. La auzul tonului de apel, furia îmi înăbușă greața. Intră robotul telefonic.

– Naiba să te ia, Phoebe! strig eu, iar glasul îmi tremură de nervi. Vin de la Hartwell! Știu de ce te duceai acolo! Știu ce spuneai în timp ce te dădeai drept Albă ca Zăpada! Crezi că *eu* sunt nebună? Dar *tu* ce mama naibii ai, Phoebe?! Cu ce planuri te-ai întors în Anglia?!

După șirul ăsta de acuzații și întrebări, dau să închid, dar furia mea tocmai a atins punctul culminant, așa că urlu în telefon:

– Și stai naibii departe de familia mea, că dacă nu, jur pe ce am mai sfânt că te omor!

Gâfâi zgomotos, gândindu-mă obsesiv la Phoebe. Oare unde e acum? La serviciu? Acasă la mine? Îmi amintesc cum se îmbrățișau ea și Robert în bucătăria mea. Ia te uită cine s-a găsit să-mi consoleze soțul! În timp ce părăsesc refugiul, îl sun pe Robert. Nu mai am de gând să aștept să facă el prima mișcare. Poate că nu mă vrea acasă, dar nici eu n-o vreau pe *ea* în casa mea. Îmi dau seama că am în minte o nouă *ea*.

Acum nu mai e mama mea moartă, ci sora mea mai mare.

– Bună! spune Robert. Uite, nu pot vorbi acum, dar...

– Ești acasă? Phoebe e acolo?

Am vocea prea ascuțită – *isterică* – dar nu pot să mă calmez.

– La ambele întrebări răspunsul e „nu". Sunt în parc, cu Will. Te sun eu mai târziu. Sau mâine. Nu e...

– Nu vreau ca Phoebe să intre în casa mea, Robert! Spune-mi că n-o primești în casă! E o mincinoasă. Știu sigur că așa e. N-o vreau în preajma lui Will!

Mă aud ce spun și nimic nu-mi iese din gură așa cum trebuie. Nu sunt în stare să rostesc decât niște acuzații paranoice. Știu că ar trebui să fiu calmă, rațională, dar nu pot.

– Îl sperie! Îi spune tot felul de lucruri!

– Oprește-te, Emma! se răstește Robert, iritat, dar apoi se calmează și coboară tonul: Oprește-te...

Oare s-a îndepărtat de Will, ca să nu-l lase să audă ce vorbim noi doi? Mi-l imaginez pe băiețelul meu, care nu înțelege ce naiba se întâmplă și de ce se ceartă părinții lui. Mi se rupe inima.

– Lui Will nu-i e frică de Phoebe, Emma!

– N-ai de unde să știi. E mic, poate că nu vrea să spună...

– Nu-i e frică de ea. De tine îi e frică! mă pune el la punct, după care între noi se lasă câteva secunde de tăcere. Iar în clipa de față, nu pot să-l învinuiesc.

Spune asta pe un ton atât de dezgustat și de hotărât, încât mi se taie răsuflarea.

Închid telefonul. Ce pot să fac acum? Să mă duc acasă și să-i aștept acolo? Vreau să-l văd pe Will. Ca s-o spun sincer, aș vrea să-l iau pe sus și să fugim. Să-l iau și să fugim de Phoebe, de insomnia mea, de Robert și de tot ce mă înspăimântă. Îl simt pe Will foarte departe de mine, iar asta mă face să mă tem și mai mult pentru el. Nu sunt un pericol pentru fiul meu, orice ar spune ceilalți. Dar nu pot să scap de certitudinea că ceva sau cineva e hotărât să-i facă rău. Fricile mele de peste noapte se preling înăuntrul zilelor pe măsură ce se apropie temuta mea zi de naștere. Dar nu e vorba de mine. Nu de mine se teme copilul meu. Arunc telefonul pe podeaua mașinii, plină de năduf și de frustrare, iar apoi conduc înapoi spre oraș.

42

– Vrea să mă distrugă! Sunt sigură de asta! Phoebe a fost întotdeauna geloasă pe mine, de pe vremea când eram mici!

– Ce-ar fi iei loc? Te rog! mă îndeamnă Caroline. Trebuie să termin mesajul pe care

tocmai i-l scriu cuiva de la serviciu.

Mi-am dat seama că a fost surprinsă – sau poate că de-a dreptul șocată – să mă vadă din nou la ușa ei, ținând în mână o plasă în care sunt pește și cartofi prăjiți, precum și două sticle de vin. Dar m-a lăsat să intru, în timp ce eu mă bâlbâiam, scuzându-mă că am revenit atât de curând.

– Nu pot să stau jos, sunt prea agitată! exclam, luând încă o gură zdravănă de vin.

Aproape că am terminat de băut un pahar și nu sunt aici decât de cinci minute, tunând și fulgerând în tot acest timp despre ce-a făcut Phoebe la Hartwell. Caroline își termină de scris mesajul, iar apoi se așază și desface cu grijă unul dintre pachetele cu mâncare aduse de mine.

– Nu-mi vine să cred că n-am înțeles până acum, continui eu, vorbind mai mult pentru mine, în timp ce îmi umplu din nou paharul. N-o vizita pe mama fiindcă o iertase. Cum de am fost atât de credulă? Fiindcă mereu a reușit să mă facă să mă simt vinovată, de asta! Din noaptea aceea. Dumnezeu știe ce plănuia mama să-mi facă după ce o sufoca pe Phoebe, dar sora mea nu m-a iertat niciodată că n-am fost eu prima pe care să încerce mama s-o omoare, chiar dacă eu am fost cea care a salvat-o. Dacă nu apăream eu, mama nu s-ar fi oprit. Aveam cinci ani. Aș fi putut să dau bir cu fugiții, dar n-am făcut-o. Am urcat la etaj, după Phoebe. Iar ea n-a recunoscut asta niciodată.

Mă uit la Caroline, așteptând o reacție.

– Uneori e dificil să rostești lucruri de genul ăsta cu voce tare, spune ea în cele din urmă. Și poate că Phoebe s-a rușinat de resentimentele ei.

– Vorbești ca un psihiatru!

– Continuă! Eliberează-te de ceea ce simți!

De parcă aș avea nevoie de încurajări.

– Așa, asta a fost la început. Apoi a devenit geloasă atunci când s-a găsit o familie cumsecade, care a vrut să mă ia în grijă pe vremea când eram în plasament. Urma să fiu adoptată. Oamenii aceia s-au răzgândit, dar răul fusese făcut. Nu era vina mea că nimeni n-o voia pe Phoebe. Avea probleme. Era furioasă, avea toane și era mai mare de vârstă decât mine. Dar eu n-aveam nici o vină pentru toate astea. *Amândouă* am fost mutate dintr-o casă într-alta, nu doar ea. Diferența dintre noi e că eu am muncit din greu pentru tot ce am câștigat. Sora mea nu s-a străduit niciodată. Apoi a mai fost și chestia cu Robert. Mă rog, la momentul respectiv Phoebe a spus că nu-i păsa, ba chiar a râs de situație.

Caroline îmi aruncă o privire întrebătoare.

– Ce chestie cu Robert?

– Sună mai rău decât a fost, însă Phoebe l-a cunoscut pe Robert înaintea mea. Pentru scurt timp, ce-i drept, dar e adevărat că ea a ieșit prima cu el. Doar de câteva ori, nimic serios.

Mă opresc din măsuratul camerei cu pasul, mai iau o înghițitură de vin și mă aplec peste

masă.

– Dar m-am tot întrebat *de ce acum*. De ce să apară deodată Phoebe și să vrea să-mi facă rău? Iar apoi mi-am dat seama. Eu și Phoebe ne-am temut întotdeauna că ceea ce s-a întâmplat cu mama noastră s-ar putea repeta cu una dintre noi. E în sângele nostru, așa susținea mama. Străbunica ei a sfârșit într-un azil de nebuni. Iar mama spunea mereu că aveam să înnebunesc și eu, la fel ca ea. Dar dacă *Phoebe* a înnebunit atunci când a împlinit patruzeci de ani? S-a retras la un refugiu și, din acel moment și până acum, n-am mai văzut-o. Dacă între timp a clocit tot planul ăsta? De unde știu că n-a sufocat-o *ea* pe mama? În ziua aceea am văzut-o pentru ultima oară în momentul în care se îndrepta spre ieșire împreună cu o asistentă. Mi-a spus că se ducea acasă pentru o vreme, dar dacă n-a făcut-o? Dacă a așteptat, m-a văzut plecând și apoi a profitat de ocazie ca s-o omoare pe mama?

– Dar, Emma...

Caroline face ochii mari, însă eu nu mă opresc.

– Nu înțelegi? În felul ăsta, ar fi părut că eu am făcut-o. Mai mult de-atât, ori de câte ori o vizita pe mama la Hartwell, sora mea îi spunea toate lucrurile acelea abjecte! Ar trebui să sun la poliție și să anunț că există un alt suspect.

– Fac din nou pe avocatul diavolului, mă întrerupe Caroline. Tu n-ai decât mărturia unei

paciente. Ai cumva cea mai mică idee despre problemele mentale ale acelei femei, Sandra? Știi, de pildă, dacă are halucinații?

– Nu știu. Dar era atât de... cum să spun... normală! Și de ce m-ar minți?

– Dacă halucinează, asta nu înseamnă că minte. S-ar putea să creadă că tot ce-a văzut a fost adevărat. Iar dacă era atașată de mama ta, poate că a fost un pic geloasă atunci când a apărut fiica ei. Nu vreau să te conving că nu s-a întâmplat așa cum spune ea, ci doar să-ți demonstrez că Sandra nu e cel mai credibil martor. Mai bine aștepți până când prietenul tău, Darcy, găsește dovada legată de ieșirea ta din spital pe ușa aceea. Atunci o să scapi de cercetările poliției.

Îmi dau seama că are dreptate, așa că îmi scade avântul.

– Știu că eu te-am întrebat dacă nu cumva Phoebe e cea care ți-a tăiat cauciucul, continuă Caroline, dar e distanță mare de la reacția furioasă a unei surori geloase până la ceea ce spui tu.

– Dar dacă ea încearcă să-i întoarcă pe copii și pe soțul meu împotriva mea? Dacă le face rău?

– Dar dacă n-o face? Doar știi că ăsta e răspunsul logic la întrebarea ta, spune Caroline, mâncând un alt cartof prăjit. Ai nevoie de un somn bun! Oricum, astăzi nu poți să întreprinzi nimic. Phoebe n-o să-i vatăme pe copii. De ce ar face-o? Doar familia asta e și a ei! Iar tu îți bagi

în cap toate ideile astea sumbre, imaginându-ți că e capabilă de asemenea lucruri. Nu trebuie să conduci? întreabă ea, privind paharul pe care-l golesc din nou.

– O să iau un taxi, mormăi eu. Sau o să merg pe jos. Sau mă duc să dorm în fața casei mele.

– Nu spune prostii! În starea în care ești acum, nu trebuie să fii singură, spune ea, după care rămâne tăcută pentru ceva vreme. Știi, poți să rămâi aici în noaptea asta.

Simt că oferta e una ezitantă, dar mă liniștește pe loc. Da, o să-mi petrec noaptea în preajma lui Caroline. În casa ei. Poate că o să reușesc să și dorm.

– Îți mulțumesc! răspund eu, jenată de lacrimile care sunt gata să mă podidească. Mâine-dimineață o să mă simt mai bine. Am trecut printr-un șoc.

– Haide să bem o cană de ceai, iar apoi eu o să mă duc la culcare devreme, spune ea. Mâine îi țin locul unei colege. Iar tu ar trebui să încerci să dormi, de asemenea.

După ce ne bem ceaiul – și între timp primesc un mesaj dezamăgitor de la Darcy, care spune că încă n-a descoperit nimic – o urmez pe scări. Apoi aștept în camera de oaspeți cât timp ea face un duș rapid, după care folosesc și eu baia placată cu faianță, amenajată pentru o persoană cu dizabilități. Mă spăl pe dinți cu degetul, ca să pot simți măcar un pic de prospețime în gură.

Ieșind din baie, descopăr că gazda mea mă așteaptă pe coridor.

– Dacă vrei să citești ceva, ai câteva cărți în camera din spate. Ignoră deranjul de acolo! Plănuiesc de ceva vreme să dau totul de pomană, dar știi cum e. N-ai timp niciodată! Cele mai multe dintre cărțile de acolo sunt romane polițiste sau povești de familie de prin anii '80, de Barbara Taylor Bradford, dar, la câte grămezi s-au strâns, ai de unde să alegi. Toate cărțile astea au fost ale mamei.

– Mulțumesc! Ne vedem mâine-dimineață, spun eu în timp ce Caroline dispare în camera ei.

Chiar dacă nu sunt sigură că o să mă ajute cititul, mă gândesc să iau una, din pură politețe. Și așa m-am purtat ca o ciudată!

Al treilea dormitor se află la celălalt capăt al coridorului și înăuntru e rece, caloriferul fiind complet închis. Simt o undă de vinovăție. De multă vreme n-am mai fost nevoită să-mi fac griji cu privire la factura de căldură. În camera asta sunt cutii peste tot. Dintr-una se revarsă niște fotografii înrămate, precum și o seamă de mici tablouri și bibelouri – păpuși chinezești de porțelan și animale miniaturale de sticlă suflată, care, în mod evident, nu sunt pe gustul lui Caroline. Nici pe al meu, trebuie să recunosc, însă găsesc că toate obiectele astea vechi au ceva liniștitor, care-ți încălzește inima.

Trebuie să fie minunat să fi avut o mamă pe care s-o iubești, care să te iubească și de care să-ți amintească toate cutiile astea cu nimicuri! Preț de o clipă, simt cum, de pe patul de spital, degetele reci și uscate ale mamei m-au apucat de încheietura mâinii și-mi amintesc cum s-au deschis ochii ei și cum m-au îngrozit. Oare ea m-a văzut? Oare era capabilă să vadă?

Tremurând, mă întorc spre teancul de cărți de lângă un perete. Volume groase, în ediții ieftine, cumpărate de la magazine la mâna a doua, unde fără îndoială că o să ajungă din nou. Sunt câteva de Wilbur Smith, altele de Shirley Conran și multe romane polițiste. Aleg unul de Ian Rankin, flindcă cel puțin am auzit de el.

Sting lumina și mă întorc în camera mea. Formele și umbrele mă fac să mă simt ca la cinci ani, căci casa are aceeași configurație pe care o avea casa mamei mele. Mă grăbesc să străbat coridorul, fericită să ajung din nou la lumină. Sper că cititul o să-mi ajute creierul să se deconecteze și că o să pot să adorm înainte de venirea zorilor, deși, de îndată ce mă vâr sub pătură, simt că inima îmi bate din nou mai tare. Sunt în stare de alertă. Trează. Îngrijorată. Dar e încă devreme și, în consecință, deschid cartea, hotărâtă să mă concentrez. Încep să citesc.

Deja am parcurs cinci capitole și e trecut de ora unsprezece în momentul în care se luminează ecranul telefonului așezat pe noptieră. Vibrația aparatului mă face să tresar.

Citesc numele apelantului și simt un gol în stomac.

„ Acu' să te ții!“

– Phoebe..., spun eu pe un ton rece.

Refuz să mă mai las pradă isteriei. Încă nu înțeleg ce joc face sora mea, dar Caroline are dreptate: trebuie să mă abțin până când scap de acuzații.

– Nu înțeleg despre ce e vorba în mesajul acela, spune Phoebe pe un ton ca de gheață. Dar un astfel de mesaj nu mă convinge de sănătatea ta mentală. Nimic nu justiflcă o asemenea reacție.

– N-o întoarce acum...

– Ceva e în neregulă cu tine, Emma! Secretara ta le-a spus polițiștilor povestea cu dictafonul. Numerele mamei?! Pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu e ceea ce...

– Ceea ce pare? Atunci, despre ce e vorba? Din câte am aflat, ți-ai pierdut controlul de când a intrat mama în spital. Nu controlul, mințile, rectifică ea, oftând prelung. Ar fi mai bine să duci undeva. Să te recalibrezi.

– Vezi tu, am fost nevoită să mă duc undeva atunci când soțul meu m-a invitat să plec.

N-a amintit nimic din câte i-am spus despre Hartwell. Despre lucrurile oribile pe care Sandra mi-a povestit că ea, Phoebe, i le spunea mamei. Sora mea a trecut peste chestiunea asta ca și când n-ar conta. Acum, când încă n-am scăpat

de acuzații, o las și eu baltă, dar tăcerea lui Phoebe în legătură cu un astfel de subiect echivalează cu o recunoaștere a vinovăției.

– Ceea ce sunt convinsă că știi deja, continui eu. Fiindcă ești foarte apropiată de Robert.

Mă întreb dacă sarcasmul din vocea mea o ustură vreun pic. Dacă da, trece și peste asta.

– Mă refeream la o clinică, spune ea. Ar fi bine să mergi într-un loc în care să fii supravegheată până când trece ziua ta de naștere. Gândește-te la toate acuzațiile pe care le faci. Ești paranoică de-a dreptul!

Se referă la un spital de nebuni. Un loc precum cel în care a fost internată mama, dar destinat celor care încă n-au comis nici o infracțiune. Obrajii îmi ard. Mă face nebună.

– Ar fi cel mai bine. Pentru toată lumea, adaugă ea pe un ton blând. Pentru familia ta. În momentul de față, nici tu nu mai știi ce să crezi despre vorbele și faptele tale. Știu că așa e. Fiindcă te cunosc, Emma. Sunt sora ta.

– Ia mai du-te naibii, Phoebe! strig, în ciuda dorinței mele de a rămâne calmă. Înțeleg foarte bine ce joc faci, așa că repet: mai du-te naibii!

Pun capăt apelului și închid telefonul de tot. Apoi mă sprijin de pernele reci, arzând de furie.

Nu sunt nebună. N-am suferit un episod psihotic. N-am pierdut legătura cu realitatea. Îmi tot repet asta în timp ce bat cu degetele în geam. Nu. Nu sunt nebună. *Nu. Sunt.* În schimb, sunt cât se poate de trează, la naiba!

Mă aflu în cel de al treilea dormitor și simt curentul care se strecoară pe lângă tocuri în timp ce privesc, pe fereastra veche, o grădină întunecată, aflată dedesubt. Totul a început în momentul în care m-a sunat Phoebe de la spital.

„Chiar așa? N-a început în noaptea de dinainte? La ora 1.13, ora și minutul la care mama și-a spart capul, iar tu te-ai trezit și de atunci n-ai mai dormit cum trebuie? Nu cumva atunci a început?"

Da, n-a început cu mesajul de la Phoebe.

Numerele încep să mi se perinde prin minte și le repet, murmurându-le:

– *O sută treisprezece, o sută cincizeci și cinci, două sute optsprezece, două sute douăzeci și doi.*

Le repet ca pe o mantră.

„Phoebe mi-e soră și ne iubim!", spune partea rațională a creierului meu. „Chiar așa să fie?!", replică imediat vocea care îmi șoptește în minte. „Te iubește? De ce ar face-o? Te-ai măritat cu un băiat pe care ea l-a adus acasă – primul băiat pe care l-a adus acasă, iar de atunci n-a mai avut nici un iubit. Nu e ciudat? Nu vezi ce ciudată e ea? Apare deodată, iar viața ta se duce naibii. Ori de câte ori dai de necaz, ea e prezentă. Iar cineva i-a spus lui Will ce s-a întâmplat în trecut.

Cineva a vrut să-l sperie. Da, poate că ai dreptate. Poate că Phoebe a înnebunit din momentul în care a împlinit patruzeci de ani. Poate că ea seamănă cu mama ta, nu tu!“

Ies pe coridor, încă șoptind numerele, iar în gând îmi năvălește cântecul cel obsedant. Toată gălăgia din capul meu mă împiedică să gândesc. Numerele. Versurile. Mama. Phoebe. Eu. Casa asta veche, care împletește trecutul cu prezentul. Mă opresc în capul scării. Am fost deja acolo, jos. Umblând de colo până colo și bâiguind.

„Nu semăn cu *ea*, n-am nimic din *ea*!“

Stâlpul de la capătul balustradei are capul curbat, după moda de altădată, așa cum aveam și noi acasă.

– Uite, uite, șoptesc eu, o lumânare, o carte și un clopot.

Oare în noaptea aceea fatidică mama s-a oprit și ea în capul scării din casa ei, așa cum am făcut-o eu acum? Îi simt palma și degetele uscate, încleștate pe încheietura mea. Simt sub buricele degetelor lemnul lustruit, iar mâinile noastre devin una. Mă întreb dacă o să mă văd pe mine însămi pe scară în clipa în care o să privesc în jos. Închid ochii și inspir adânc. Trecutul amenință să mă înece cu amintiri, în beznă.

Intrăm pe ușa din spate, Phoebe zgâlțâind zdravăn clanța stricată, care se blochează, iar lumina zilei, ce pătrunde, iscoditoare, în casă, e la fel de scurtă ca gura de aer curat pe care apuc s-o

trag în piept înainte ca Phoebe să închidă uşa în urma noastră. După aceea, plonjăm în întunericul duhnitor al locuinţei pe care o numim casa noastră.

Mă uit la podea. Mama a făcut o încercare neconvingătoare de a strânge ouăle sparte, dar cârpa pe care a folosit-o ca să adune cojile şi conţinutul lor clocit a rămas aruncată în mijlocul mizeriei adunate pe bufetele din bucătărie. Phoebe încearcă să spele vasele ori de câte ori poate, dar sunt mereu tot mai multe, iar o mare parte a spaţiului e ocupată de sticle pe jumătate pline cu vin sau cu alte băuturi, de cafea vărsată şi de alte obiecte pe care mama le-a scos din dulapuri şi nu le-a mai pus la loc.

Un capăt întreg al blatului de bucătărie e rezervat unei aglomerări de sticle de lapte de pe vremea când vedea lăptarul. Eu şi Phoebe n-avem voie să le atingem. Mama spune că dacă o mişcăm pe vreuna, cad toate şi se sparg, iar apoi ne intră cioburi în tălpi şi nu mai putem să mergem la şcoală. Nu înţeleg de ce nu i le înapoiază lăptarului, pentru ca el să ne poată aduce lapte din nou.

Phoebe mă trage de mânecă şi arată spre masă. Felicitarea pe care i-am făcut-o mamei de ziua ei – LA MULŢI ANI, MAMI! – tronează în mijloc, deformată de pete uscate de ou, dar pusă la vedere. Ne uităm la ea, pline de speranţă. Iată ceea ce Phoebe numeşte „un semn bun".

– Mami! strigă ea. Am venit, mami!

Se aud zgomote în hol şi eu pornesc prima. Pentru mine, evenimentele care au avut loc de

dimineaţă sunt mai îndepărtate în timp decât pentru Phoebe. Ea are opt ani. Cred că timpul curge diferit pe măsură ce înaintezi în vârstă. Oricum ar fi, mami a luat felicitarea, ceea ce înseamnă că ne iubeşte. Astăzi o să fie o zi bună. Sau măcar o zi mai bună.

Podeaua îmi scârţâie sub paşi şi încrunt din sprâncene, căci încrederea mea pâlpâie, speriată. Mami stă pe vine în hol, lângă dulapul de sub scară, cu spatele la noi. Uşa e deschisă, iar ea scrijeleşte ceva cu sălbăticie pe partea interioară. Capul îi zvâcneşte cu mişcări mici şi neregulate, în timp ce bâiguie în şoaptă:

– O sută treisprezece, o sută cincizeci şi cinci, două sute optsprezece...

Conştientă dintr-odată de prezenţa noastră, se ridică, învârtindu-se pe loc ca să ascundă partea interioară a uşii deschise şi lasă să-i cadă raportorul şcolar pe care-l strângea în mână. Se uită la mine cu ochi mari şi istoviţi de nesomn, iar în clipa aceea, chiar dacă ştiu că Phoebe se află la numai câţiva paşi în urma mea, simt că între noi se întinde un ocean.

Mami se repede la mine şi, pentru a doua oară în ziua aceea, degetele ei mi se înfig în braţe. Dar de data asta, în loc să mă zgâlţâie, mă trage spre ea. Nu, nu spre ea. Mă trage spre dulap.

– Nu, mami, te rog, nu!

Întunericul se cască în faţa mea. Înfometat. Iar apoi mă înghite cu totul.

Rămân acolo multă vreme.

E întuneric beznă şi eu sunt lipită de perete, cu genunchii vârâţi sub bărbie. De undeva de departe – de undeva de afară – *se aude bubuitul îndepărtat al unui tunet. Pielea feţei mă mănâncă din pricina lacrimilor şi a transpiraţiei, iar respiraţia mi s-a transformat în gâfâieli scurte şi iuţi. Orele lungi de când m-am întors de la şcoală au devenit o eternitate. Şi chiar dacă ştiu că dulapul e mic, tot ceea ce văd e un ocean infinit de beznă, care umple totul de umbre ori de câte ori închid ochii. Nu ştiu de ce mă tem mai tare: de monştrii care ar putea să trăiască aici sau de mama mea aflată acolo, afară. O aud pe hol, trecând dintr-o parte în alta, iar şi iar. Urcă la etaj. Se întoarce. Uneori se opreşte chiar lângă uşa dulapului, iar eu mă retrag şi mai tare în mine însămi. O aud îngăimând ceva.*

– O sută treisprezece, o sută cincizeci şi cinci, două sute optsprezece...

Se aude bufnind ceva greu, de parcă o sticlă ar fi căzut pe covor, iar mormăielile se opresc. Urmează un lung moment de tăcere. Îmi ţin răsuflarea. Deodată, liniştea e străpunsă de zgomotul groaznic al zăvorului care se mişcă. Uşa dulapului se deschide.

Mami e ghemuită în faţa uşii, cu un zâmbet prea larg pe faţă, ivit de după perdeaua încâlcită a părului. În spatele ei, casa e cufundată într-o beznă granulată. E noapte. Nici una dintre noi nu se mişcă, iar zgomotul furtunii de afară se aude puternic, de parcă una dintre uşile de la intrare s-ar

fi deschis. Simt un vânticel care confirmă asta. Poate că a rămas deschisă uşa din spate.

Un fulger o luminează pe mami. E udă până la piele. Ochii îi sunt ciudaţi. Goi. Se uită la mine, dar nu mă vede. Se uită la ceva aflat dincolo de mine, ceea ce o face să pară şi mai înfricoşătoare, şi mai ciudată decât de obicei. Vreau să mă zgâlţâie din nou, ca să fiu sigură că asta e mămica mea.

Îşi lasă capul într-o parte şi tace vreme îndelungată. Apoi spune:

– O, iată-te!

Vocea îi e blândă. Calmă.

Se ridică şi închide uşa dulapului, înecându-mă din nou în beznă, iar eu îmi muşc mâna ca să nu plâng sau să strig şi s-o chem înapoi, implorând-o să nu mă lase acolo pentru totdeauna. Podeaua scârţâie în timp ce ea se îndepărtează.

– Înapoi în pat! o aud spunând, iar apoi treptele sub care sunt îngropată încep să geamă sub paşii ei.

În timp ce ea trece pe deasupra mea, mă trag mai aproape de uşă, fiindcă întunericul devine prea greu de îndurat, şi izbesc cu piciorul în ea. Se deschide cu uşurinţă. Mama n-a mai încuiat-o. Mă târăsc afară, simţind că, de frică, inima e pe cale să-mi iasă din piept. Mă tem ca nu cumva mami să se repeadă ca prin farmec din dulap şi să mă tragă înapoi acolo, unde să ne pierdem amândouă pe vecie. În clipa aceea, văd zgârieturile de pe uşă. Numerele mamei.

1 1 3 1 5 5 2 1 8 2 2 2 1 1 3 1 5

Nu mă trage înapoi nici un monstru. Acum pot să inspir aerul curat şi umed de ploaie, în vreme ce tunetele rag, mânioase, deasupra casei. Mă îndrept de spate. Uniforma îmi e şifonată şi mă dor picioarele. Pe covorul murdar zace o sticlă goală de vin. Ceva mai departe, un pahar abandonat. Arunc o privire înapoi, spre bucătărie, şi văd că felicitarea făcută de mine şi de Phoebe e aruncată din nou pe jos.

Phoebe. Oare mami a urcat la Phoebe? Gândul ăsta mă umple de o groază pe care sunt prea mică s-o înţeleg, ceva întrupat în adâncul genelor mele, un semnal de avertizare menit să-mi asigure supravieţuirea. În ciuda fricii, în ciuda dorinţei de a alerga prin furtună ca s-o găsesc pe doamna cea cumsecade *şi să-i spun că mami se poartă ciudat din nou, aşa cum a făcut cu altă ocazie Phoebe, mă forţez să mă duc spre scară. Phoebe e acolo, sus. Trebuie să ajung la Phoebe.*

Apuc balustrada şi încep să urc, silindu-mi picioarele să înainteze. Un fulger mă face să tresar, dar palierul de la etaj e pustiu. Totuşi, se aud zgomote, sunete ciudate pe care nu le înţeleg şi care vin dinspre dormitorul meu şi al lui Phoebe. Rămân cu ochii larg deschişi în beznă, cu mâna încleştată pe capătul balustradei, ţintuită locului, neştiind ce să fac.

– Mami? rostesc atât de încet, că abia mi se mişcă buzele.

Nu răspunde nimeni. Înghit în sec, cu gura uscată, şi încep să înaintez. Aud un gâfâit, ca şi

cum cineva se opinteşte. Sunete înăbuşite. Inima îmi bate tot mai tare, până când, în clipa în care împing uşa, simt că e gata să-mi explodeze. Nu numai inima. Să explodez toată. Iar apoi mi se taie răsuflarea. Însă e implozia internă, nu externă, în timp ce ochii mi se cască tot mai mult, aerul îmi scapă, cu un pocnet, prin gura deschisă şi urechile îmi vuiesc de parcă m-aş afla sub apă.

Lângă pat, mami, cu părul atârnându-i peste faţă, e aplecată deasupra lui Phoebe şi apasă cu putere o pernă peste capul surorii mele, sufocând-o. Geme de efort, fiindcă Phoebe se zbate foarte tare şi-i aud icnetele îngrozite, care ies înăbuşit de sub pernă. Încremenită de frică, nu mai văd decât picioarele lui Phoebe, care izbesc în saltea în timp ce ea se arcuieşte şi se zbate. Apoi picioarele se ridică în aer şi se rotesc, de parcă ar încerca să şuteze. Phoebe.

Fac un pas în faţă, iar vechea podea de lemn scoate un scârţâit. Mama întoarce capul spre mine, cu ochii mari, speriaţi.

– Emma..., rosteşte ea, surprinsă.

Se îndreaptă de spate. Iar apoi, deodată, fără nici un avertisment, se roteşte iute într-o parte şi se prăbuşeşte, ca moartă, pe covorul subţire. N-o aud decât pe Phoebe, care gâfâie şi hohoteşte. Într-un târziu, ea mă apucă de braţ şi mă trage, împleticindu-se, de lângă trupul năruit al mamei noastre, spre ieşire, în ploaie.

Degetele mele strâng cu putere balustrada, dar alung amintirea înapoi în cotlonul din care a

ieșit, silindu-mă să mă întorc în camera mea. E aproape ora trei. Sunt stoarsă de puteri, dar, dacă mă străduiesc, o să reușesc să dorm câteva ore. Trecând prin fața ușii lui Caroline, văd că e întredeschisă. Simt nevoia presantă să arunc o privire. Vreau să mă asigur că ea e în pat, că doarme, că e ordine în lume, așa că împing ușa încetișor. Caroline e întinsă pe burtă, cu un braț sub cap, complet relaxată și dormind buștean. Mâna îmi rămâne încleștată pe lemnul ușii. Toți mușchii corpului îmi sunt tensionați. Dar vederea ei mă face să mă simt mai bine. Inspir și expir. Chiar mă simt mai bine. Poate că o să rămân aici ceva vreme.

Următorul lucru de care sunt conștientă e că mă aflu în camera de oaspeți – camera mea – și că am picioarele reci. Mă doare spatele, dar pieptul îmi e cald. Stau în picioare, aplecată peste patul gol, strângând în brațe o pernă. Părul îmi atârnă peste față și mă uit lung la salteaua scăldată în lumina cenușie a zorilor.

„O, Doamne!“

Strâng în brațe o pernă.

Scot un țipăt înăbușit și, înspăimântată, las să-mi cadă perna din mâini. Pe măsură ce realitatea din jurul meu se limpezește, mă îngrozesc din ce în ce mai tare. Ce fac? Cum am ajuns aici? Mă uit în spate, spre ușă. E închisă. Am tras-o după mine, cu siguranță. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că stăteam în pragul camerei lui Caroline, privind-o. Mă

năpădește o frică teribilă. O, nu, nu se poate! N-aș fi făcut una ca asta! În fața ochilor minții n-am decât picioarele lui Phoebe, care se zbat de zor. Tocmai mă pregătesc să alerg spre camera lui Caroline, când aud, de dincolo de perete, un sforăit huruitor, adânc. Mă prăbușesc pe marginea patului, fără sufiare, inundată de un val de ușurare.

După o clipă, mă ghemuiesc în pat și apuc marginea pernei care acum se află sub capul meu. De ce îmi era atât de teamă? Mă ia amețeala. Știu răspunsul. M-am temut ca nu cumva să-i fi făcut ceva rău lui Caroline.

„Nu, nu să-i fac ceva rău, ci s-o sufoc!"

Da, m-am temut ca nu cumva să-i fi făcut ceea ce mama i-a făcut lui Phoebe. Simt cum începe să mi se învârtă capul. Chiar am crezut că am sufocat-o?

Oare aș fi fost în stare s-o sufoc?

44

O zi rămasă până la ziua de naștere

Nu dorm deloc, doar zac în pat, îngrozită pentru mine și *de* mine, în timp ce zorile fac loc dimineții. Apoi mă trezesc și pregătesc un mic-dejun în toată regula pentru Caroline, cu ouă, șuncă și roșii pe pâine prăjită. La un moment dat, ea coboară. Îmi dau seama că, simțind

miros de mâncare și văzându-mă că spăl vase, e luată prin surprindere. Dar eu o îndemn să se așeze la masă, unde o așteaptă farfuria.

– Nu trebuia să te deranjezi! exclamă ea.

Îi întind un cuțit și o furculiță.

– Măcar atât pot să fac și eu. Iar tu trebuie să pleci la serviciu.

E o jumătate de adevăr. Nu știu cum ar primi o explicație de genul: „Azi-noapte mi-a fost teamă că te-am sufocat accidental în timp ce nu eram eu însămi, iar micul-dejun a fost un mod de a-mi potoli sentimentul de vinovăție!"

– Ce-ar fi ca, în dimineața asta, să te duci la sora ta și să stai de vorbă cu ea? întreabă Caroline. Lucrează într-un pub, așa-i?

– Da, într-unul care se numește Hand and Racquet.

Îmi imaginez ce față ar face Phoebe dacă m-ar vedea apărând acolo. În câteva secunde, am arunca una în alta cu halbele, iar apoi ar veni poliția și aș da din nou de bucluc.

– Păi, du-te și vorbește cu ea! Sunt sigură că la mijloc e doar o neînțelegere.

– Ai dreptate.

Mi-e rușine că am făcut spume la gură aseară. Caroline s-o fi gândit că eram drogată. Mă mir că nu mi-a cerut să plec.

– Poate că o să mă duc.

Telefonul meu scoate un țiuit – tocmai am primit un e-mail de la Debbie Webster, asistenta de la Hartwell. E clar că le funcționează din nou

sistemul informatic. Debbie mă anunță că mama a mai avut un vizitator și mă întreabă dacă sunt de acord să-i dea numărul meu, în caz că acea persoană ar dori să ia legătura cu mine. Devin curioasă, drept pentru care îi răspund repede:

Da, vă rog!

Totuși, sunt foarte dezamăgită că mesajul nu era de la Darcy. O, Doamne, de ce nu...

Abia a plecat e-mailul, că îmi și sună telefonul. Pe ecran apare numele lui Darcy. Îmi simt inima în gât.

– Vești bune! spune el, chiar înainte să apuc să-l salut. Ai scăpat de acuzații! Am primit un telefon de la poliție: apari pe camerele de luat vederi în momentul în care ieși din spital. Și nu te întorci pe nici una dintre celelalte intrări. Dacă a omorât-o cineva, aceea n-ai fost tu!

Năpădită de un sentiment de ușurare, sar de pe scaun și încep să mă plimb de colo până colo, pe jumătate râzând și pe jumătate plângând. N-am făcut-o! Și orice s-a întâmplat aseară, nici atunci n-am făcut nimic. Că am ținut o pernă în brațe nu înseamnă decât că... am ținut o pernă în brațe. Nu înseamnă nimic, nu-i așa?

– Îți mulțumesc, Darcy! Îți mulțumesc din suflet!

– Trebuie să închid. Dar dacă mai ai nevoie de mine, trimite-mi un mesaj. Și haide să ieșim la o bere într-o zi, da?

– Da. Da, categoric!

– Bine, murmură el, iar după o pauză de câteva clipe, adaugă: Mi-a făcut mare plăcere să te revăd, Baby Spice!

Apoi închide, iar eu o învălui pe Caroline într-un zâmbet plin de fericire.

– Am scăpat!

– Vezi?

Pare foarte ușurată și nu cred c-o pot învinovăți.

– Ar fi trebuit să-l rog pe Darcy să verifice dacă Phoebe apare în înregistrare, spun eu.

– Înainte să arunci cu acuzații, du-te și vorbește cu ea! E sora ta.

– Bine, bine..., mormăi, iar Caroline nu pare convinsă că o s-o fac. Ei, uite, promit! Iar apoi vin și-ți povestesc cum a decurs întâlnirea.

Apoi îmi iau privirea de la ea, fiindcă trebuie să termin de spălat o tigaie. Deși Caroline nu spune „Da, te rog să vii!“, nu-mi spune nici să nu vin. Că-i place sau nu, e singura mea prietenă în momentul de față. Și aș face orice ca să scap de singurătatea camerei mele de hotel.

– Dar înainte de asta, mai trebuie să fac un drum, adaug eu.

– Ce cauți aici?

Nu e ceea ce s-ar chema o primire voioasă din partea soțului meu.

– Nu fi atât de surprins, doar e casa mea!

– Casa noastră, rectifică Robert, ținând ușa deschisă, dar nedându-se într-o parte ca să mă lase să intru. Arăți îngrozitor! Ai dormit?

– A apărut dovada concludentă că n-am omorât-o pe mama. Pe camera video din dreptul uneia dintre ieșiri, se vede clar cum părăsesc clădirea spitalului și la ce oră anume! îl anunț eu, încercând să nu par prea victorioasă, dar neputând să mă abțin. Măcar criminală poți să nu mă mai consideri!

– În privința asta, am două lucruri de zis, răspunde el, fără ca expresia feței să i se schimbe câtuși de puțin. Niciodată nu te-am crezut o criminală, iar în al doilea rând, știam deja. Azi-dimineață m-au sunat polițiștii. M-au anunțat că pe tine urma să te sune Darcy.

– Dar ești fericit, nu-i așa? Desigur că asta înseamnă că...?

– Faptul că te-ai mutat de acasă n-are nici o legătură cu presupusa crimă și nu rezolvă nici una dintre celelalte probleme ale noastre, nu? comentează Robert cu glas scăzut.

Apoi iese din casă, iar în timp ce închide ușa, încerc să arunc o privire pe lângă el, sperând să-l zăresc pe Will la masa din bucătărie.

– Crezi că exonerarea ta de suspiciunile poliției șterge totul cu buretele? reia soțul meu. Will refuză și în ziua de azi să vorbească despre desenele lui. Atunci când l-am întrebat – când l-a întrebat psihoterapeutul ce desenează, tot ce a răspuns a fost: „Mami“. De ce ar minți, Emma?

– Nu cred că minte. Sigur că nu. Dar nici eu nu mint!

Mă opresc o clipă din vorbit, iar apoi cuvintele îmi ies pe gură ca un torent:

– E Phoebe, Robert! Ea trebuie să fie! Spune că a vizitat-o pe mama ca să facă pace cu ea? Ei bine, nu-i adevărat! O blestema, îi spunea lucruri oribile! Mi-a spus cineva de la Hartwell!

– Un medic? întreabă el, încruntându-se. De ce au mai lăsat-o s-o viziteze, dacă...

– Nu mi-a spus un medic, ci o pacientă, dar...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Emma, mă oprește el, exasperat. Ascultă ce spui! Ai ajuns să fii atât de paranoică, încât ești gata să crezi tot ce-ți spune o nebună!

– Nebună?! mă răstesc, furioasă, simțind nevoia s-o apăr pe Sandra. Te exprimi foarte diplomatic! Poți fi mândru de tine! Și știi la fel de bine cum știu și eu că Phoebe a fost mereu geloasă pe mine, pe *noi*, pe tot ce avem. E o nebunie să crezi că vrea să-mi răpească totul? Știe că-mi fac griji din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu mama. Că mă tem că o să mi se întâmple și mie. Phoebe îmi speculează temerea asta! Pe tine te-a atras de partea ei, iar pe Will l-a speriat! Dar dacă ea e cea cu mintea zdruncinată? Pariez că nici nu se aștepta să-i cazi în capcană atât de ușor, spun eu cu un glas care aproape că a ajuns un mârâit, învârtindu-mă de colo până colo pe alee. Eu sunt avocată, Robert! Sunt cea mai rațională persoană pe care o cunoaștem noi doi.

– *Erai*. Dar în ultimele câteva zile? Acum ești o altă persoană. Parcă te-ai stricat la cap! Cât despre încredere? Am încredere în *fiul* nostru, Emma, spune el pe un ton grav. O, Doamne, nu vreau decât să-l apăr! Te iubesc. Vreau să se rezolve toată povestea asta. Pentru binele meu și al tău. Dar e mai înțelept să stai departe de noi până când trece ziua ta de naștere.

Vorbele lui îmi zdrobesc orice speranță, iar pumnii mei strânși păstrează amintirea pernei pe care am strâns-o în brațe atunci când m-am trezit noaptea, lângă patul meu, fără să știu cum am ajuns acolo. Robert are dreptate. Poate că ar trebui să stau departe de ei până după ziua mea. Nu cumva *de mine* mă tem atât de tare?

– N-o vreau pe Phoebe aici! declar eu pe un ton răspicat.

E adevărat. Poate că n-am încredere în mine, dar nici în ea n-am. Amândouă avem același sânge de nebună. Conchid:

– O să mă duc să i-o spun și ei!

– Ce se petrece aici? A, tu erai! spune Chloe ieșind din casă, iar pe față îi apare o expresie ursuză și defensivă. Iau autobuzul. Ne vedem mai târziu, tată!

Nici nu încetinește pasul, iar eu schimb macazul, întorcându-i spatele lui Robert și luându-mă după ea.

– Chloe, așteaptă! Te duc eu cu mașina!

– Nu după ce s-a întâmplat ultima oară!

– Haide, amândouă știm că n-a fost vina mea! Măcar încetinește pasul și lasă-mă să te însoțesc! strig eu, nevoită să alerg ca s-o prind din urmă. Ai rupt-o cu Julian? întreb, dar ea nu răspunde, mulțumindu-se să se uite în pământ, cu o expresie împietrită, plină de încăpățânare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Chloe, o să trebuiască să-i spun tatălui tău! Nu pot să-i ascund la infinit un lucru atât de grav.

Auzindu-mi vorbele, Chloe se oprește, uitându-se, în sfârșit, la mine.

– Dacă-i spui, o să neg. Și pe cine zici tu că o să creadă în momentul de față?

– Uau! Frumos din partea ta!

O înfrunt. Nu sunt dispusă să accept un astfel de comportament din partea copilului meu.

– Ce ar fi să încercăm, Chloe? Poate că așa o să se petreacă lucrurile la început, dar crede-mă că, în timp, tatăl tău o să înceapă să aibă îndoieli.

Ea o pornește din nou cu pași mari, plină de o furie înnăbușită, dar o prind de braț.

– Nu vreau să mă cert cu tine, Chloe! Nu eu sunt inamicul. Am mari motive de îngrijorare, asta-i tot. În legătură cu tot ce se întâmplă, adaug, aruncând o privire înapoi, spre casă. În legătură cu tine și cu situația asta. În legătură cu Will. Și cu Phoebe. Ea a fost cumva aici? Petrece timp singură cu Will? Tatăl tău nu vrea să mă asculte, dar nu se poate avea încredere în ea. Eu o cunosc.

– Oprește-te, mamă! Oprește-te!

Dintr-odată, Chloe se întoarce cu fața la mine și mă aștept la o izbucnire de furie, dar fiica mea are lacrimi în ochi.

– Te rog, oprește-te! Nu vezi ce faci? Ne sperii! Pe toți! Pe tata. Pe Will. Pe mine. Vrei să pun capăt relației cu Jules? De ce aș face-o? Alături de el, mă simt în siguranță!

– Cu mine nu te simți în siguranță?

Fac un pas înapoi, involuntar. Ea ridică încet din umeri și scoate un suspin.

– Cum să am încredere? Parcă te-ai stricat la cap deodată! Spui toate prostiile astea despre mătușa Phoebe. Te porți atât de ciudat! Nu dormi, adaugă ea, trăgând aer adânc în piept. Mătușa Phoebe ne-a spus că la fel s-a întâmplat și cu mama voastră – da, mama despre care nu ne-ai suflat niciodată vreo vorbă – și cu alte persoane din familia voastră. Cu o străbunică, se pare, care a fost închisă la casa de nebuni.

– Am impresia că Phoebe a vorbit, nu glumă!

– Poate că da, însă nu ea te face să te porți ciudat, nu-i așa? Tu singură faci asta. Și mă sperii de moarte!

Se îndepărtează în grabă, iar eu n-o mai urmez, ci rămân încremenită locului. Trăiesc un șoc, văzându-mă deodată așa cum mă văd ei. Instabilă. Răvășită. O ființă pe care nu poți să te bazezi.

Ar trebui să urmez sfatul lui Caroline. Să mă duc la Phoebe și să stau de vorbă cu ea. Să aflu

ce pune la cale. În deflnitiv, ce mai am de pierdut?

45

Tremur din tot corpul, așa că aștept o vreme în mașină. Într-un târziu, reușesc să ies. Noaptea trecută a fost prima în care n-am dormit deloc. Pe lângă epuizarea acumulată înainte, simt că-mi pierd luciditatea. Știu că n-ar trebui să conduc în starea asta; nu-mi pot permite să lovesc și mașina care o înlocuiește temporar pe a mea. Parchez în centrul orașului și cobor, iar lumea îmi joacă pe dinaintea ochilor. Caut pe telefon barul Hand and Racquet. Sunt două în Leeds, dar recunosc logoul unuia dintre ele, pe care l-am văzut imprimat pe tricoul pe lui Phoebe. Ghidată de Google Maps, o pornesc într-acolo.

Ajunsă la câteva străzi distanță de bar, îmi cumpăr o cafea tare și o gogoașă cu glazură de zahăr de la o cafenea, după care mă așez pe terasă. Am nevoie de energie ca să gândesc limpede. Mă aflu într-o parte aglomerată a orașului, așa că, pe măsură ce se încălzește vremea, trotuarul se umple de oameni care se grăbesc de colo până colo, iar autobuzele și mașinile trec scoțând fum. Cumva, tot zgomotul ăsta e liniștitor, așa cum sunt și toți acești oameni care își văd de treburile lor zilnice, habar

neavând de haosul din viața mea. Probabil că par o persoană perfect normală, un pic cam obosită, poate, din pricina serviciului și a copiilor, dar nimic mai grav de-atât. Mă simt invizibilă. O stafie.

Mestec gogoașa lipicioasă și-mi las capul pe spate ca să mă scald în lumina soarelui. Am timp. Barul Hand and Racquet abia se deschide și nu știu la ce oră își începe Phoebe tura. Iau o gură de cafea și o îmbucătură de gogoașă. Phoebe îi șoptește vorbe urâte mamei. Phoebe îi șoptește lucruri urâte lui Will. Phoebe îi șoptește nimicuri dulci lui Robert. De ce, Phoebe? Ce rău ți-am făcut eu? Ți-am salvat viața. Phoebe, Phoebe, Phoebe! Închid ochii preț de o clipă și mă relaxez.

– *Phoebe!*

Tresar. La început, am impresia că eu sunt cea care strigă, dar apoi mă cuprinde amețeala, flindcă ceața se risipește și văd lumea din jur, un loc plin de mișcare și de zgomote care aproape că mă fac să-mi pierd echilibrul. Stau pe un trotuar, cu degetele lipicioase din pricina glazurii care s-a topit pe gogoașă, și-mi simt gura uscată. Un om aflat în fața mea mă privește țintă și țâțâie din buze de parcă aș fi încercat să trec înaintea lui la o coadă. Oare ce fac eu în locul ăsta? Eram la cafenea. Cum de am ajuns aici?

– *Phoebe!*

Auzind cel de al doilea strigăt, mă uit înapoi, flindcă spaima din acel glas străpunge ca un

cuțit zgomotele orașului. Mașinile s-au oprit. Oamenii s-au oprit. Puțin mai sus, pe cealaltă parte a drumului, e barul Hand and Racquet, la colțul unei intersecții aglomerate. Oare de ce mă îndepărtez de el? Cum am ajuns aici?

– Chemați ambulanța!

– Cred că a fost împinsă! spune cineva în clipa în care fac un pas în față. Părea să fi fost împinsă!

„Phoebe, Phoebe, Phoebe! Nu. Nu!"

Îmi simt inima în gât.

– Încă respiră! se aude strigătul cuiva ghemuit pe stradă, lângă Phoebe.

Îmi fac loc printre curioși și apoi o văd. E întinsă pe jos, îndoită într-un unghi înspăimântător, iar deasupra ei stau aplecați trei oameni. O, Doamne, Phoebe!

Vrând să facă loc în jurul accidentatei, o femeie mă apucă și încearcă să mă tragă îndărăt.

– Lasă-mă! strig eu. E sora mea!

Îmi face loc o femeie care poartă un tricou imprimat cu logoul barului. Palidă și speriată, ea se dă laoparte, iar o altă colegă, mai în vârstă, o ia în brațe. Cad în genunchi. Îmi smulg jacheta de pe mine și o pun pe pieptul lui Phoebe, care respiră greu.

– Phoebe! Sunt eu! Emma! Mă auzi?

Buzele i se contractă, dar nu scoate nici o vorbă.

Un bărbat gras e ghemuit de cealaltă parte a ei. E chel și are fața împestrițată de pete roșii.

– A venit de nicăieri! Jur pe ce am mai sfânt că n-am avut ce să fac! Nu mergeam decât cu treizeci de kilometri la oră. Semaforul era verde. Parcă s-ar fi aruncat pe carosabil. Sau a împins-o cineva.

Mâna lui Phoebe – singura ei parte pe care pot s-o ating fără să risc să-i fac și mai mult rău – e ca de gheață în clipa în care o frec între palmele mele. Fața mi-e udă de lacrimi și-mi curge nasul.

– Vine ambulanța, Phebes! Ajunge imediat!

Tremur toată, scuturată de frisoane.

– Respiră, Phoebe, șoptesc, disperată. Te rog!

Sub capul ei se vede sânge, gros și roșu. Aș vrea s-o strâng în brațe, dar mă mulțumesc s-o mângâi pe mână. Clipește, derutată, iar o pupilă îi e dilatată în mod oribil.

– Sunt aici, Phoebe, sunt aici, spun eu, întorcând capul spre mulțimea care cască gura. Unde e nenorocita aia de ambulanță?! strig, simțind cum Phoebe mă strânge de mână. Să vină naibii mai repede!

46

Sângele ei se usucă, devenind lipicios. Ar trebui să mă spăl, dar n-o fac. Culoarea aceea aprinsă, care e o părticică din sora mea, se agață de mine în timp ce șed pe scaunul rece și tare, privindu-i pe medicii și pe asistentele ce se grăbesc spre încăperea în care au mutat-o pe

Phoebe după haosul sosirii la secția de urgențe a spitalului. Sunt complet nemișcată, un trup încremenit, ai cărui ochi privesc în gol, impasibili. Cei de aici nu știu ce să creadă. N-am lacrimi. N-am emoții. Toate reacțiile mele au încetat în momentul în care paramedicii și zgomotul au preluat controlul, iar eu am fost înghesuită într-un colț al ambulanței, în timp ce personalul medical lucra deasupra trupului inert al lui Phoebe.

Dar încă nu e moartă. Încă nu e moartă.

Ei mă cred rece, dar nu sunt. Pur și simplu m-am închis în mine însămi. Am făcut-o încă de atunci, din noaptea aceea. Acum îmi amintesc. După ce am ieșit în goană din casă, prin ploaie și tunete, iar Phoebe striga după ajutor, lovind cu pumnii în ușa casei unei femei, au venit ambulanțele și poliția. Erau atâtea lumini și zgomote, încât nu mai puteam să respir și am încremenit. Mama a fost luată pe o targă, iar după aceea n-am mai văzut-o.

Înlăuntrul meu se răsucește un vârtej fierbinte, așa cum s-a întâmplat atunci când am intrat în dormitorul nostru și am găsit-o pe mama sufocând-o pe sora mea. De ce a ales-o pe ea să moară prima? Fiindcă era mai mare? Nu despre Phoebe spunea mama că avea să înnebunească. Phoebe era mâna ei dreaptă. Fără sora mea, asistenții sociali de la serviciul de protecție a copilului și-ar fi dat seama în ce hal trăiam. Chiar cu ceva vreme înainte de perioada

în care mama n-a mai putut să doarmă, în casă era plin de uniforme de școală murdare, uitate prin cine știe ce colț, precum și de vase nespălate, iar ea își petrecea timpul uitându-se în gol.

La fel ca mine în prezent.

„Cum am ajuns la bar? Și de cine sau de ce mă îndepărtam în grabă? Cum a ajuns Phoebe în mijlocul drumului?“

Mi-e frică de mine însămi.

Oare așa se simțea și mama? Oare și ea avea aceleași gânduri?

„Oare știu cu adevărat de ce sunt capabilă? Nu cumva eu sunt cea de care mă tem?“

Mâine împlinesc patruzeci de ani.

Mâine.

Phoebe are oase rupte, un plămân perforat, un hematom subdural. Creierul ei sângerează așa cum a sângerat creierul mamei după ce aceasta din urmă s-a izbit cu capul de oglinda din baie. Iar mâine împlinesc patruzeci de ani, la fel ca mama. Buzele mi se mișcă ușurel, murmurând numerele.

Părea să fi fost împinsă.

Nu de către mine. N-am fost eu.

Emma. Emma. Emma.

Privirile îmi rămân ațintite la numele meu mâzgălit violent, cu linii negre, pe hârtia pe care o țin în mână. Poate că nici n-a fost scris de mama. Poate că l-a scris Sandra. Nu știu nimic despre ea, în afară de faptul că pictează locuri

vesele. De ce mi-ar scrie numele? De unde să mi-l știe? Mă uit cu atenție la scrisul neciteț. E scrisul mamei mele. Știu că e. Litere cu o grămadă de margini ascuțite, zimțate.

O umbră apare deasupra mea. Mototolesc hârtia.

– De ce nu m-ai sunat?

E Robert. Mă ridic pe picioarele obosite, ca să n-am senzația că sunt atât de mică în timp ce el stă aplecat deasupra mea.

– Se simte bine? întreabă soțul meu, iar apoi îmi vede sângele și praful de pe haine, drept care adaugă: Tu te simți bine?

– Nu, Phoebe nu se simte bine. Medicii au sedat-o, iar în timp ce ea e în stare vegetativă, ei caută o cale de-a o salva.

Am ochii uscați. Toată emoția dinlăuntrul meu e ca un sâmbure de energie nucleară plantat în adâncuri.

– Cum ai aflat?

Eu nu l-am sunat. N-am sunat pe nimeni. E o problemă de familie, iar în clipa asta nu simt că Robert face parte din familie.

– Cine te-a sunat?

– Poliția.

Nu se apropie ca să mă ia în brațe, ci rămânem față în față, ca niște străini stingheri, care au avut o aventură de o noapte și care acum nu știu cum să se poarte unul cu celălalt. Nu mă deranjează. Nu vreau ca el să mă atingă și nici să-mi plângă de milă. Mi-a cerut să plec de

acasă. Și astfel s-a dus pe apa sâmbetei promisiunea de a sta alături la bine și la rău.

Poliția. Desigur. Presupun că numele noastre sunt introduse într-un sistem, fiindcă iată, ca prin minune, ca doi spiriduși invocați, Hildreth și Caine apar acum în pragul sălii de așteptare.

– Ce făceai acolo, Em? întreabă Robert.

– M-am dus să vorbesc cu ea. Aveam de discutat câteva lucruri.

– Și ai ajuns chiar în clipa în care a fost împinsă în mijlocul străzii?

Îi arunc o privire.

„O, nu, Robert Averell! Poate că eu am dreptul să-mi pun sub semnul întrebării propria sănătate mintală, dar tu, nu!“

– O acuzație pasiv-agresivă tipică. Dacă ai ceva de spus, spune-o pe față!

– Încerc să înțeleg, explică Robert, neputând totuși să mă privească în ochi. Mâine e ziua ta. Știu că te simți...

– Habar n-ai ce simt eu! mă răstesc, nervoasă. Cât despre ziua mea, să nu crezi că am uitat vreo clipă. Însă chiar azi s-a întâmplat să mă găsesc la locul unui accident și mi-am ținut sora de mână în timp ce trupul ei sângera pe mine, iar acum ea e în pericol de moarte. Dar, bineînțeles, țin să-ți mulțumesc pentru grija ta! adaug, sarcastică. Totuși, dacă nu te superi, te rog să mă lași să trec, ca să pot vorbi cu niște oameni care sunt ceva mai puțin ostili față de mine. Cu polițiștii. Și-ți mulțumesc că ești din nou decis

să mă crezi în stare de tot ce-i mai rău. Asta e genul de susținere pe care-l așteaptă o femeie de la soțul ei!

– Emma, mormăie el, pe un ton pe care-l folosești de obicei față de un copil neastâmpărat, n-am vrut să...

– Ia mai du-te naibii!

Rostesc cuvintele îndeajuns de răspicat încât să le audă și polițiștii, dar deja nu-mi mai pasă. Mă opresc în dreptul biroului infirmierelor și spun cu voce tare:

– Sunt singura rudă a lui Phoebe Burnett. Eu și soțul meu suntem despărțiți în momentul de față, așa că, dacă aveți noutăți despre starea ei, vă rog să mă contactați numai pe mine, da? Aveți numărul meu de telefon.

– Desigur! Nici n-am contacta pe altcineva în afară de cea mai apropiată rudă și de polițiști.

Femeia care mi-a răspuns îmi zâmbește cu căldură, plină de înțelegere. Abia atunci simt pentru prima oară că mi se contractă gâtlejul și că lacrimile amenință să mă podidească. Bunătatea străinilor ne înduioșează orice am face. Mă îndepărtez înainte să încep să plâng de-a binelea și ajung lângă Hildreth și Caine, o pereche de șacali, veniți iarăși să mă facă să vorbesc despre un membru al familiei mele care a dat de necaz. Inima îmi bate cu putere, în ciuda minei calme pe care o afișez.

Părea să fi fost împinsă.

Dacă am fost văzută de un martor? Dacă eu am făcut-o?

N-am încredere în mine însămi.

Hildreth își ridică privirea la mine și sunt surprinsă să văd o umbră de înțelegere în ochii ei.

– Probleme acasă?

– S-ar putea spune și așa. Bărbații sunt niște copii!

Îi arunc o privire ucigătoare lui Caine, în calitate de reprezentant al sexului său. Îmi e teamă, dar mă simt încrezătoare. Am de gând să-i înfrunt ca un adult.

– Să presupun că Robert v-a spun că eram furioasă pe Phoebe?

Preiau controlul asupra discuției și asta mă face să mă simt mai puternică. Sunt o avocată foarte respectată. Sunt o poveste de succes. Nu sunt nebună. Așa că nu aștept răspunsul la întrebarea pe care tocmai am pus-o, ci continui:

– E adevărat. Eram. Fusesem la Hartwell, ca să aflu mai multe despre mama mea. Să pun capăt poveștii, așa cum spun americanii. În timp ce mă aflam acolo, povestesc eu, gândindu-mă că n-o să divulg identitatea Sandrei nici în ruptul capului, cineva mi-a spus că Phoebe nu se purtase frumos cu mama în timpul vizitelor. De fapt, îi vorbise într-un mod extrem de injurios. O astfel de dezvăluire m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva Phoebe e cea care duce povara

problemelor nerezolvate. Și, oricât de mult aș dori să nu gândesc una ca asta, poate că *ea*...

– Crezi că e posibil ca ea s-o fi sufocat pe mama voastră și apoi, într-un acces de vinovăție, să se arunce în fața unei dube?

Oare le-a trecut și lor prin minte același lucru?

– Tot ce spun e că există o astfel de posibilitate.

– Nu, nu există, mă asigură Caine, tăios.

– Prin urmare, pe mine mă puteți suspecta, dar..., protestez eu, însă Hildreth ridică o mână, gestul ei defensiv cerându-mi să tac.

– Respiră! mă roagă ea, părând, în lumina crudă a sălii de așteptare, la fel de obosită ca și mine. Atunci când am verificat înregistrările de pe camerele de supraveghere, nu ne-am uitat numai după tine.

– Ce vrei să spui? întreb, încruntându-mă.

– Am vrut să verificăm dacă sora ta era acolo unde a declarat ulterior că se afla – la cafeneaua Starbucks. Și era. Nici ea nu poate să fie cea care a sufocat-o pe mama voastră.

Nu-mi dau seama prea bine ce simt. Ușurare, sigur că da. Un val de ușurare. Nici una dintre noi n-a ucis-o pe mama! Prin fața ochilor minții îmi trec chipurile lui Robert, Chloe și Caroline. Toată neîncrederea lor politicoasă. Acuzațiile lor de paranoia, ca niște umbre care se agață de mine. Oare chiar sufăr de paranoia, sau reacțiile mele din ultima vreme țin doar de un instinct

primar? Ceva nu e în regulă și o simt foarte limpede, sentimentul ăsta fiind ca un vierme ce mă roade pe dinlăuntru.

– Deci n-a omorât-o nimeni? întreb eu în cele din urmă. Cum a rămas cu fibrele din gură și din nas?

– Neconcludente, răspunde Hildreth. Mai facem câteva teste, dar probabil că n-o să putem demonstra că a fost o crimă. Știu că treci printr-un moment dificil, spune ea după o scurtă pauză, dar vreau să-ți pun câteva întrebări despre cele petrecute azi-dimineață. E important să vorbim câtă vreme evenimentele îți rămân proaspete în minte. Ai văzut-o pe sora ta înainte să fie lovită de mașină?

– Aha, înțeleg! exclam, aruncându-i un zâmbet care pare tăiat cu lama pe fața mea, o grimasă în care nu se regăsește nici urmă de veselie. Mai întâi crezi că am omorât-o pe mama, iar acum mă bănuiești că i-am făcut rău surorii mele!

– Nu bănuiesc nimic. Încerc să-mi formez o idee mai clară despre ce s-a petrecut.

– Eram în drum spre ea în momentul în care am auzit zarvă și am văzut-o întinsă pe carosabil.

Hildreth mă privește lung, căzută pe gânduri, iar apoi spune:

– Trecătorii au susținut că e posibil să fi fost împinsă.

– Nu eram destul de aproape ca să văd.

Mă înfurii din nou. Sunt prea obosită pentru tâmpenia asta!

– Dar în cazul în care voi, polițiștii, sugerați că aș fi putut s-o fac eu, atunci, dacă n-aveți un martor, spun, păstrându-mi privirea nemișcată, deși inima îmi bubuie în piept, în locul vostru aș fi foarte atentă să nu fac acuzații lipsite de fundament. L-ați cunoscut pe avocatul meu. Dacă aveți de gând să mă acuzați din nou, ar fi bine să aduceți niște dovezi!

– Doamnă Averell!

Întoarcem capetele cu toții. Un medic de vârstă mijlocie, cu o mină serioasă, așteaptă la câțiva pași de noi.

– Dacă ați putea...

– Da. Am terminat aici!

Le întorc spatele celor doi polițiști ca și cum ar fi încetat să mai existe, iar, în ceea ce mă privește, chiar așa și consider. Pulsul îmi bate în urechi puternic, grav și viu. Hildreth și Caine n-au nici un martor. Nimeni nu m-a văzut împingând-o pe Phoebe. Mă năpădește un val de ușurare. Acum simt că aș putea să plâng. Ce bine!

„Te simți atât de ușurată fiindcă îți făceai griji. Și ți le făceai pentru că, de fapt, nu știi dacă ai împins-o sau nu. N-ai încredere în tine. Mâine împlinești patruzeci de ani și poate că ești pe cale să înnebunești. Nu știi nici măcar dacă nu cumva ești vinovată că sora ta se află...“

– Phoebe... a...?

Abia reușesc să rostesc cuvintele.

– E în viață, dar se află într-o stare critică. O ducem în sala de operații de îndată ce e pregătită și noi suntem gata. Îl așteptăm pe doctorul Harris, neurochirurgul, iar apoi sora dumneavoastră o să fie operată de o echipă de medici.

– De o echipă?!

– O să aibă nevoie de mai multe intervenții și vrem ca, la fiecare dintre ele, să fie pe cele mai bune mâini. O așteaptă câteva ore de operație și, chiar dacă totul decurge fără probleme, ceea ce sperăm cu toții, desigur, ea n-o să poată să primească vizitatori cel puțin până mâine. Dacă doriți, puteți să stați aici, iar noi o să facem tot posibilul să vă simțiți confortabil. Dar eu v-aș sfătui să vă duceți acasă. O să vă sunăm de îndată ce pacienta iese din sala de operații și e dusă înapoi la secția de terapie intensivă. Faceți un duș, mă sfătuiește el, uitându-se la hainele mele terfelite și la chipul meu obosit. Odihniți-vă! Deocamdată, n-aveți ce să faceți aici. O să avem grijă de ea.

– Și mă sunați dacă apare vreo schimbare? Imediat? Pe mine mai întâi, doar pe mine?

– Desigur.

Nici nu știu dacă Robert mai e aici, dar, oricum, nu poate să stea toată ziua. Trebuie să aibă grijă de Will și de Chloe, în condițiile în care a respins orice ajutor venit din partea mea. Din nu știu ce motiv, îmi displace ideea ca el să

rămână la spital și să aștepte. N-are dreptul. Phoebe e sora mea, nu a lui.

– Bine. Vă mulțumesc! conchid eu, întinzându-i mâna medicului. Vă rog să n-o lăsați să moară!

– O să fac tot ce-mi stă în puteri.

Strânsoarea mâinii lui e fermă și-mi inspiră încredere.

Nici nu pot să pretind mai mult.

47

Tocmai mă afiu într-un taxi care mă duce înapoi în oraș, ca să-mi iau mașina, când mă sună secretara lui Buckley ca să mă întrebe dacă pot să „dau o fugă până la birou". O aud spunând-o pe un ton pe care am mai auzit-o folosindu-l în discuțiile cu alți oameni și care înseamnă: „Sunt sigură că domnul Buckley poate să acționeze altfel, dar ar fi mai bine să veniți în persoană și să vă apărați".

Aproape că-i spun despre accidentul lui Phoebe – și despre ipoteza că a fost împinsă în fața unei mașini – ca scuză pentru faptul că nu pot să vin la birou, dar n-o fac. Mă aud promițând să ajung acolo într-un sfert de oră.

Ce altceva am de făcut? Să stau în camera de hotel și să aștept un telefon de la spital? Nici somniferele nu le am la mine, ca să pot lua o doză dublă, în speranța de a dormi patruzeci și

opt de ore până ce trece ziua mea de naștere. Mai bine să aud orice va fi având de spus Buckley.

Îi cer taximetristului să mă lase la birou. Încă tremur, dar mă țin dreaptă în momentul în care ies din lift, iar apoi mă îndrept direct spre biroul lui Buckley.

– Nu știu ce să spun despre cât de legal e să chemi la serviciu pe cineva care e în concediu după un deces în familie! spun eu, rămânând în fața biroului la care stă Buckley. S-a întâmplat ceva? Ai nevoie de ajutorul meu?

El îmi aruncă o privire îngrozită. Îmbrăcămintea îmi e groaznic de murdară, iar sângele s-a închis la culoare, dar nimeni nu se poate înșela în privința naturii petelor lipicioase de pe mâinile și de pe hainele mele. Cred că părul îmi e vraiște, iar ochii, injectați și adânciți în orbite. Dacă lui Phoebe i se părea că semăn cu mama înainte, ce ar spune acum?

Phoebe. Acum trebuie să fie în operație. Mă uit la ceasul de pe perete. Minutarul face, lent, tranziția între 1.10 și 1.15. Preț de o clipă, totul mi se întunecă pe dinaintea ochilor și sunt sigură că zgâlțâi din nou clanța ușii de la bucătărie. Inima îmi bate tare și lumea se învârte cu mine. Apoi îl văd pe Buckley, dar văd și clanța ușii, cele două imagini suprapunându-se printr-un efect de coală de calc.

Te uită, o lumânare, o carte și un clopot...

Tresar la auzul cântecului care îmi izbucnește în minte.

– Emma!

Buckley e în picioare. Buzele i se mișcă, și-i citesc pe ele, dar nu aud cuvintele.

– Emma, te simți bine?

Închid ochii vreme de o clipă, iar atunci când îi redeschid, imaginea casei mele a dispărut, din fericire, și nu mai rămâne decât cea a biroului confortabil în care mă aflu. Dar mâna dreaptă mi-a rămas întinsă și bâjbâie, nehotărâtă. Am zgâlțâit, în fața șefului meu, clanța unei uși invizibile!

– Scuze, mormăi eu, lăsându-mă să cad pe scaunul afiat de cealaltă parte a biroului. Am avut o dimineață grea. Sora mea a fost lovită de o mașină. Vin de la spital.

Îmi acopăr o mână cu cealaltă. Ce-a fost asta? O halucinație? Mâine împlinesc patruzeci de ani. Înnebunesc, fără ca procesul ăsta să fie unul discret.

„Fii atent ce spui, Angus Buckley, cine știe de ce sunt în stare!“

– Dacă m-ai chemat în legătură cu Parker Stockwell și cu felul în care i-am vorbit atunci când m-a sunat, să știi că-mi pare rău, dar că n-ar trebui să fiu hărțuită sexual în timpul weekendului, pentru binele firmei. Iar...

– N-are legătură cu Parker Stockwell, răspunde el, dregându-și glasul. Și, ca să fie limpede, afiă că sunt de acord cu tine. Sunt sigur că Parker n-

a intenționat să te hărțuiască, dar nici o persoană din echipă nu trebuie să se simtă stânjenită din cauza purtării unui client. Îți cer iertare dacă invitația la cină te-a făcut să te simți astfel.

Mă așez mai bine pe scaun. Dacă Buckley s-a pus la punct cu problema atitudinilor sexiste la locul de muncă, trebuie să mă fi chemat aici pentru o problemă cât se poate de serioasă. Îmi dau seama că-și ia măsuri de apărare înainte să tragă în mine.

– Atunci, despre ce-i vorba?

– Despre evaluările astea, răspunde el, împingând spre mine niște coli printate.

Mă uit la hârtie. Trustpilot[4] și Google. Patru evaluări. Cu toatele au ca titlu numele meu.

Nu mi s-a vorbit niciodată atât de nepoliticos. Mă aşteptam la o reacţie de compasiune atunci când am spus că soţul meu a cerut divorţul. Nu să se râdă de mine şi să mi se spună că, probabil, eu eram de vină.

Sunt de-a dreptul şocată! Cum de a fost primită în barou o astfel de femeie? Eu i-am vorbit deschis despre situaţia mea, dar ea m-a numit „fluşturatică" şi mi-a închis telefonul în nas. Cu siguranţă că nu e întreagă la minte. Ar trebui s-o reclam la Asociaţia Avocaţilor, dar am destule probleme pe moment. O să mă duc în altă parte. Nu apelaţi la această firmă!

Uluită, îmi ridic privirea la Buckley.

– Doar nu crezi o iotă din toate astea?! Adică, murmur, uitându-mă din nou la hârtie, n-am spus niciodată așa ceva. Nu știu cine sunt femeile astea...

Mă opresc. Numele îmi par cunoscute. Parcă îmi amintesc ceva în legătură cu ele.

– Tu singură le-ai sunat. Erau potențiali clienți. Rosemary are numele lor înregistrate în evidența scrisă pe care o ține.

– Oricine ar fi reclamantele la care te referi, eu n-am spus niciodată astfel de lucruri!

Buckley oftează prelung.

– De ce ar minți? Rosemary mi-a spus, îmi destăinuie el pe un ton blând, aplecându-se în față, că în ziua în care ți-a dat documentul ăsta, a existat un incident cu niște scrisori care trebuiau culese de pe dictafonul tău. O înregistrare stranie.

– Asta a fost altceva, spun eu. E...

Cum să explic? Mă uit din nou la hârtie.

– Astfel de reclamații nu sunt decât... calomnii. Ce-i cu femeile astea? De unde știm noi că sunt persoane adevărate? Ar putea fi cineva care vrea să arunce cu noroi în mine. Ar putea să fie sora mea. Sau Miranda Stockwell. Sau oricine.

– De ce ar vrea cineva să-ți facă rău? N-are sens! Am sunat-o pe una dintre femeile astea și mi-a confirmat întreaga discuție avută cu tine. A apelat la firma Milborough & Brown. Am verificat. Au avut deja o întâlnire preliminară și

e adevărat, femeia își caută avocat pentru divorț, spune el, țintuindu-mă cu privirea. E limpede că traversezi o perioadă dificilă. Poate că suferi de o tulburare nervoasă. Și, cu toate că beneficiezi de toată compătimirea noastră, nu putem să acceptăm așa ceva. Îți imaginezi și tu cât de mult rău pot să facă firmei evaluările astea! Trebuie să se vadă că am luat măsuri.

Tăcerea stăruie, plină de subînțeles.

– Mă concediezi?

Chiar și așa, stropită de sângele surorii mele, mi-e greu să primesc o astfel de veste. Mă așteptam la prelungirea concediului, dar să fiu dată afară? Eram pe cale să devin partener! Acela era viitorul meu.

– Uau!

– N-avem de ales. Regret foarte mult.

Câtăva vreme nu spun nimic, după care mă ridic. Buckley nu pare să regrete deloc, ci emană un sentiment de ușurare. Mă năpădește o senzație de liniște.

– Înțeleg.

N-am de gând să urlu și să țip la el. Descopăr că nici nu sunt foarte surprinsă. Viața mea personală se năruie și e de așteptat să urmeze viața profesională. Ies din biroul lui Buckley fără să mai sufiu un cuvânt. Îmi amintesc că le-am sunat pe femeile acelea. Sunt sigură că-mi amintesc. În ziua în care a venit Michelle. Ziua cu dictafonul. Am avut discuții perfect normale cu acele potențiale cliente. Le-am ascultat și le-

am spus că puteau să beneficieze de o consultație gratuită de jumătate de oră și că apoi aveam să decidem ce era de făcut. Totul a decurs conform regulilor. Sunt convinsă. Dar cu cât mă gândesc mai bine, cu atât încep să mă îndoiesc mai tare.

Mă duc direct în biroul meu și adun obiectele care îmi aparțin. N-am nici o fotografie de familie, fiindcă nu e o idee bună ca, atunci când te ocupi de divorțuri, să le amintești oamenilor ce au pierdut. Dar îmi iau agenda de birou, pe cea cu numere de telefon și alte câteva nimicuri, după care le pun pe toate într-o cutie. Sunt sigură că în încăperea asta mai sunt și alte obiecte care îmi aparțin, dar n-am chef să le caut acum. Nu vreau decât să ies de aici. Obrajii îmi ard și remarc că Rosemary s-a făcut nevăzută. Și câtă căldură sufletească părea să emane! Prietenul la nevoie se cunoaște.

48

În timp ce cobor cu liftul, atât de curând după ce am urcat, nu știu dacă să plâng sau să râd. Poate că Robert chiar o să fie nevoit să achite facturile o vreme, dacă numele meu a fost terfelit în cercurile avocățești. Iar el n-o să ne mai irosească economiile de o viață pe un bar cumpărat ca să contracareze criza vârstei de mijloc. Poate că o să trebuiască să reducem din

cheltuieli. Mâine împlinesc patruzeci de ani. E posibil ca, dacă o iau pe urmele maică-mii, toate astea să înceteze să mă mai privească.

„Ce s-a întâmplat în ziua incidentului legat de dictafon, dacă a fost de ajuns să arunc doar o privire la numerele care o obsedau pe mama, ca mintea să înceapă să-mi joace feste? S-ar putea ca una dintre fiice să fie moartă până mâine-dimineață, iar cealaltă, nebună până la căderea nopții. Mama ar fi foarte mândră!“

– Emma!

Abia atunci când Miranda Stockwell apare în fața mea, îmi dau seama că mă striga.

– Miranda!

Întâlnirea asta e ultimul lucru de care aveam nevoie.

– Am o zi de doi bani – de fapt, ziua cea mai oribilă din câte există – și chiar n-am timp pentru...

Dau să trec repede pe lângă ea, dar mă oprește.

– Te rog! Nu vreau să-ți fac probleme, ci doar să-ți cer scuze. Îmi pare rău pentru felul în care ți-am vorbit și pentru purtarea mea. Mă refer la faptul că te-am urmărit în seara aceea până la restaurant și că te-am amenințat. Eram... ca să fiu cinstită, trebuie să recunosc că scăpasem frâiele și că eram beată. Și rănită. Acum înțeleg că tu ți-ai făcut doar meseria și că n-ar fi trebuit să mă port așa. Dar azi sunt trează și...

Se oprește și încruntă din sprâncene, iar ochii ei luminoși mă cercetează cu atenție, contemplând sângele uscat de pe mine, precum și fața mea devastată. Probabil că aceasta din urmă poartă, de asemenea, urme de sânge.

– Te simți bine?

Mai că mă pufnește râsul.

– Sunt cât se poate de bine, Miranda! Așa că, dacă te dai laoparte, o să pot să continui examinarea ruinei care a devenit viața mea.

Ea nu se clintește din loc.

– Vrei să bei o cafea? Pari să ai nevoie de una!

– De fapt, am nevoie de niște răspunsuri. Și am nevoie ca tu să-mi răspunzi cinstit, fiindcă oricum n-am de gând să întreprind nimic împotriva ta, dar trebuie să știu. Tu mi-ai zgâriat mașina și mi-ai lăsat un bilet pe care scria *TICĂLOASĂ*? Tu mi-ai tăiat cauciucul și ai scris pe Google cronici false despre mine?

Ea face ochii mari.

– Nu. Parker pretinde cumva că am făcut toate astea? E genul de joc pe care...

– Nu, nu, n-a spus nimic de genul ăsta! Am presupus doar...

– N-am fost eu. Înțeleg de ce ți-ai închipui că eu sunt vinovata, dar te asigur că n-am făcut nimic, zice ea, luându-mi din mână cutia cu obiectele mele de la birou. Poate că m-am purtat prostește în privința divorțului, dar nu sunt proastă. Măi, să fie, arăți ca naiba! Vino cu mine!

Douăzeci de minute mai târziu, ne aflăm într-un bar-restaurant care are separeuri ce ne oferă un pic de intimitate, ca să nu se holbeze nimeni la hainele mele pătate de sânge. Ziua asta absurdă a devenit și mai bizară. Iau prânzul împreună cu Miranda Stockwell. Mai mult de-atât, acum ea e cea care mă compătimește pe mine. Cât de repede se schimbă lucrurile!

Bem cafea, iar eu îmi comand și un coniac mare – am nevoie de ceva de băut în timp ce-i povestesc Mirandei despre dimineața pe care am avut-o – și mâncăm câte un sendviș cu carne de vită. N-am poftă de mâncare, dar Miranda insistă – mai ales după ce am adăugat coniacul la comandă – și, fiindcă trebuie să conduc, e mai înțelept să mănânc. Energie. Am nevoie de energie. Mă silesc să înghit în timp ce o ascult. E o revelație să aud povestea divorțului din punctul ei de vedere, dar trebuie să recunosc că ceea ce spune are noimă.

– Mă așteptam să se poarte ca un adult, mărturisește ea. În schimb, l-am lăsat să mă învârtă pe degete și să se joace cu mintea mea până când a convins pe toată lumea că eram nebună. Mă aducea în stare să urlu la telefon și să gonesc până acasă în căutarea lui, iar după ce plecam de acolo, îl plătea pe unul dintre angajați să-i taie toate hainele, ca să pară că eu o făcusem. Atât de multe lucruri de genul ăsta, până când am ajuns și eu să cred că o luasem razna. O femeie în vârstă de aproape patruzeci

de ani, fără loc de muncă, în plină cădere nervoasă!

– Suntem două! exclam eu, toastând cu paharul de coniac, în timp ce mi se răcește cafeaua.

– Și a făcut totul ca să păstreze băieții. Nu-i vrea în preajma lui, dar nu vrea nici ca ei să rămână la mine. Încearcă să-i facă să mă urască. Iar eu sunt cea nebună?! Din fericire, fiii mei sunt isteți, după cum am constatat. Și-au cumpărat telefoane cu cartelă, ca să poată vorbi cu mine fără știrea tatălui lor. Încerc să nu le spun lucruri oribile despre el – și așa mă simt vinovată pentru toate certurile din trecut și pentru tot ce i-am forțat noi, ca părinți, să trăiască, dar Dumnezeu știe cât îmi e de greu, flindcă Parker e un sociopat.

– De ce te-ai măritat cu el?

Mintea mea e numai pe jumătate prezentă, cealaltă jumătate urmărind ceasul mare, de tipul celor din gări, care se află în mijlocul încăperii și care a trecut de 2.15. Mai iau o gură de coniac și aud cuvintele *ei* ca de sub apă: „*O, iată-te!*“

Mă aud șoptind asta în momentul în care aud ticăind minutarul, ajuns la 2.20. Preț de o clipă, nu văd decât beznă și cred că, poate, eu sunt *mama*, sau că ea e în locul meu. Apoi mintea îmi revine în prezent, aici, în restaurant, unde Miranda spune ceva despre cât de tânără era, cât de ușor de impresionat, și despre cât de chipeș era Parker pe vremuri.

– Cred că-mi pierd mințile, spun eu dintr-odată. Nu e vorba doar de o criză nervoasă. Înnebunesc de-a dreptul. Am asta în sânge. În gene sau oriunde altundeva o fi înscrisă nebunia. E moștenire de familie. Așa crede și soțul meu.

Mă uit la ea, așteptând-o să intervină cu obișnuitele platitudini, dar n-o face, ci se mulțumește să mă asculte. Eu continui:

– În adâncul sufletului, am senzația că cineva încearcă să facă rău familiei mele. Iată de ce nu mai pot să dorm. Însă încep să cred că toți ceilalți au dreptate și că totul e doar în mintea mea. Poate că de mine îmi e frică. Vezi tu, nu știu dacă nu cumva am împins-o pe sora mea în fața acelei dube. Nu cred că am făcut-o, dar nu știu sigur. Asta trebuie să fie definiția nebuniei, nu? Iar săptămâna trecută, într-o dimineață în care am vrut să-l duc la școală pe Will, înlocuindu-l pe Robert, soțul meu a ieșit din casă fiindcă trebuia să ia laptele și s-a tăiat în cioburile unei sticle sparte. Am crezut că, probabil, copiii din vecini au spart sticla. Dar e prea mare coincidența...

– Ce coincidență? întreabă Miranda, oprindu-se din mâncat. Nu înțeleg!

– Mama mea păstra toate sticlele de lapte, unele dintre ele flind încă pline de lapte stricat, făcute stivă pe blatul dulapului din bucătărie. Refuza să le scoată în fața ușii. Spunea că era posibil să le spargă cineva și că eu și sora mea

ne-am fi tăiat în cioburi, iar apoi n-am mai fi putut să mergem la școală, explic, privind-o pe Miranda și sorbind din paharul de coniac. Ei bine, exact asta i s-a întâmplat lui Robert, iar eu *știu* bine că el iese desculț în curte de fiecare dată când trebuie să ia laptele! În noaptea de dinainte, nu reușeam să adorm. Voiam să-l duc eu la școală pe Will. M-am gândit în ultimul timp la mama și la toată nebunia ei și poate că acea obsesie a ei mi-a inspirat propria nebunie. Probabil că am spart sticla de lapte știind că Robert urma să calce în cioburi.

– Sau, spune Miranda, altcineva a spart sticla, iar întreaga întâmplare nu e decât o coincidență.

– Au fost atât de multe!

– Atunci, poate că chiar înnebunești.

E brutal de onestă, trebuie să recunosc.

– Cum ai tăia cauciucul unei mașini? întreabă ea.

– Poftim?!

– Spune repede! Cum ai face-o?

– Cu un cuțit de tăiat pâine! exclam eu dintr-odată, iar ea pufnește în râs. Bine, nu cu un cuțit de tăiat pâine, ci cu un... habar n-am, cu un cutter?

– Ai un cutter?

– Nu știu. S-ar putea să am unul pe undeva.

Ea ridică din umeri și ia o gură de cafea.

– Nu cred că ți-ai tăiat singură cauciucul. Sincer vorbind, în privința asta pari cea mai nepricepută ființă. Dar, ca să-ți răspund la

întrebarea care îți stă pe buze, află că n-am tăiat niciodată un cauciuc. Totuși, nu vreau să te mint: înainte ca eu și Parker să ne despărțim, am căutat de câteva ori pe Google informații despre cum se face.

– Totuși, nimic n-are noimă! Ceva se întâmplă în mintea mea, asta-i sigur. Îmi lipsesc din memorie intervale de timp. Fac lucruri pe care nu mi le amintesc.

– Ăsta-i efectul insomniei. Și, uite, după ce am trecut printr-o criză eu însămi, pot să-ți spun că e posibil s-o iei puțin razna. Li se întâmplă multora. Mai des decât îți închipui. Dar nu vreau să zic că ai fl nebună în accepția pe care o dai tu termenului, adică nu cred că ți-ai pierdut mințile, ci că treci, pur și simplu, printr-o perioadă dificilă. De asta vreau să mă fac psihoterapeut. Lumea în care trăim e josnică uneori și pune etichete nedrepte. Uite, amândouă trecem prin niște perioade diflcile și până acum am reușit să ne descurcăm cumva. Dar asta e o discuție pentru altă dată. Ceea ce vreau să spun e că, în situația de față, tu aplici algoritmul „fle-fle“. În realitate, de ce n-ar putea să fle „și-și“? spune Miranda, cerând nota de plată printr-un semn.

Îi arunc o privire uluită.

– Adică, da, se prea poate să treci printr-o fază de tulburare mentală. Dar asta nu înseamnă că, în același timp, nu există o persoană care încearcă să-ți facă rău!

Ridică alene din umeri, de parcă ar fi franțuzoaică, iar discuția s-ar purta pe marginea plictisului pe care mi-l provoacă un amant, nu a presupunerii că aș putea să fiu nebună.

– Faptul că sora ta a fost lovită de o mașină nu exclude posibilitatea ca ea să fie cea care ți-a tăiat cauciucul sau care a făcut toate celelalte isprăvi, nu crezi? Avem de-a face cu două situații perfect distincte! spune ea în timp ce trece cardul prin aparatul POS, după care chelnerul pleacă de la masa noastră. În plus, presupun că sora ta știa despre povestea cu sticlele de lapte la fel de bine ca și tine.

În minte încep să mi se învârtă din nou suspiciunile cu privire la Phoebe.

– Da. Sigur că da.

– Prin urmare, tot ce spun e că trebuie să ai încredere în instinctul tău. Dacă tu crezi că e ceva în neregulă cu mintea ta, probabil că e. Dar dacă crezi că cineva te vânează, eu aș spune să ai încredere în ce-ți spun instinctele. Măcar atâta am învățat și eu din divorțul prin care am trecut! Oamenii pot să fie foarte alunecoși atunci când vor să te scoată din joc.

Are dreptate. Mă uit la ceas.

Te uită, o lumânare, o carte şi un clopot.

Poate că într-adevăr înnebunesc. Dar chiar și așa, poate că, în același timp, cineva vrea să-mi facă rău. Iată două adevăruri care nu se exclud reciproc. Oare Phoebe să fie acel răufăcător din umbră? E posibil să mă lămurească chiar ea,

după ce iese din operație. Mă uit la sângele uscat de pe mâinile mele, de parcă petele astea ar deține niște răspunsuri. Dar sângele lui Phoebe rămâne mut. Nu-mi spune nici dacă sora mea a vrut să-mi facă rău, nici dacă eu am fost cea care a împins-o în mijlocul străzii. Își păstrează secretele.

49

– Phoebe a fost lovită de o mașină! spun eu.

Caroline e îmbrăcată în uniforma ei de asistentă medicală, ce îi dă un aer de profesionistă și de persoană în care poți să ai încredere, pe când eu dau impresia complet opusă, fiind, așa cum stau acum în pragul casei lui Caroline, o versiune de duzină a acelei Carrie din cartea lui Stephen King[5]. Mai puțin sânge, dar același tip de nebunie. Caroline pălește.

– Poftim?!

– Știu cum sună asta. Într-adevăr, e o adevărată demență! Am vrut să port acea faimoasă discuție cu Phoebe și tocmai mă îndreptam spre ea, când, deodată, am văzut-o întinsă pe carosabil. Acum e în operație.

În drum spre Caroline, am sunat la spital, dar cei de acolo n-aveau vești despre starea ei, fiindcă mai întâi trebuie să se termine operația, iar pacienta să fie dusă la secția de reanimare. Până atunci, nu se poate face nici un prognostic.

– Pot să intru?

– Păi... Da, sigur că da! răspunde Caroline, făcând un pas înapoi ca să trec pe lângă ea. Phoebe se simte bine?

– Nu. Nu, deloc, răspund eu cu glas pierit, fiindcă în minte îmi răsună cântecul acela obsedant, care se derulează în buclă, așa că mi-e greu să simt altceva în afară de iritare. S-ar putea să nu supraviețuiască.

Uite, o lumânare și-o carte și un clopot... le-oi lăsa în urmă...

Te uită, o lumânare, o carte și un clopot, aminte să-mi aducă.

De când am sunat la spital, cântecul a început să se audă mai tare – fiindcă cei de acolo mi-au spus că Phoebe încă era în operație, care se dovedea a fi mai complicată decât crezuseră medicii inițial –, melodia repetându-mi-se în minte pe când conduceam spre casa lui Caroline. În paralel, m-am gândit și la afirmația Mirandei cum că accidentul lui Phoebe nu exclude posibilitatea ca ea să fi încercat să-mi facă rău.

– Uită-te la astea! o îndemn eu pe Caroline după ce intrăm în bucătărie și scot din geantă niște coli mototolite, pe care sunt printate acele evaluări care mi s-au făcut pe internet. Crezi că le putea scrie Phoebe? Eu cred că da.

Ea frunzărește paginile, încruntându-se, după care mă privește cu atenție.

– De ce ar face-o? Ce-i asta?

Ține în mână o altă hârtie, una pe care nu plănuiam să i-o arăt și care probabil că s-a amestecat cu celelalte în geantă. Foaia pe care mama a mâzgălit-o de sus până jos cu numele meu.

– O, nimic important! Will a scris-o cu multă vreme în urmă, explic eu, luând-o și îndesând-o, grăbită, înapoi în geantă. Dar astea – ce zici, cine ar face așa ceva?

Caroline le citește cu atenție.

– Ce s-a întâmplat în ziua în care au fost scrise evaluările astea? Chiar ai vorbit cu acele femei?

– N-am fost nepoliticoasă cu niște potențiali clienți! răbufnesc eu. Asta s-a întâmplat în ziua aia!

– Eu doar am întrebat.

Îmi înapoiază foile, precaută. Mă aștept să-și curețe mâinile cu gel antibacterian, ca și cum paranoia ar fi un virus pe care ar putea să-l ia de pe acele hârtii.

– Iartă-mă! o rog eu. Totul a venit ca un șoc. Și am fost concediată. Se pare că am afectat bunul renume al firmei. Dar e posibil ca autoarea să fie Phoebe. Poate că ea m-a sunat. De unde știu eu că femeile cu care am vorbit nu erau ea?

– Nu ți se pare că varianta asta e trasă de păr? Și cu siguranță că acum nu e cel mai bun moment să-ți suspectezi sora! Cum s-a petrecut accidentul? A traversat strada fără să se uite?

– Cineva a spus că a fost împinsă. Sunt sigură că polițiștii mă suspectează pe mine. Dar n-au nici o dovadă.

Rostesc cuvintele pe nerăsufiate. E greu să gândesc limpede în clipele în care melodia aceea îmi răsună dureros de tare în minte.

– Phoebe e geloasă pe mine. Și mai e și felul în care se poartă ori de câte ori se află în preajma lui Robert – simt că e ceva suspect în relația dintre ei.

Mototolesc hârtia în mână, iar în minte îmi explodează, fără veste, alte versuri. Îmi strâng tâmplele între palme.

...vede pe geam, întuneric.

Pot să am o părere?

Să pun în mișcare ăst lanț...

Uite, o lumânare și-o carte și un clopot...

– Ascultă, Emma! spune Caroline, stânjenită, iar rumoarea muzicii încetează deodată, lăsându-mi în minte o tăcere binecuvântată. Sora ta e în spital. Ești în stare de șoc. Și ești obosită. Ce ar fi să te întorci la hotel și să încerci să dormi?

Mă uit lung la ea și apoi, brusc, izbucnesc în râs. *Să încerc să dorm!* O, Doamne, cât de nostim! Râd din ce în ce mai tare, până când încep să sughit.

– Să încerc să dorm..., gâfâi eu, acoperindu-mi gura cu palma pătată de sânge, în timp ce râd în hohote.

– Ce-i cu tine? se miră ea.

Îmi dau seama că trebuie să mă adun, fiindcă nu e deloc amuzant, iar asta nu e una din situațiile în care chicotim împreună, ci râd numai eu, legănându-mă înainte și înapoi, pierdută în gluma mea sinistră, pe care numai eu o înțeleg.

– Ușor de spus! Aș... o, Doamne, cât aș vrea să pot dormi, bolborosesc, după care izbucnesc din nou în râs.

Caroline mă contemplă, gânditoare. Ochii mei împăienjeniți o văd neclar, dar în cele din urmă reușesc să mă adun și să-mi trag sufletul.

– Te rog să mă scuzi! O, da, cât aș vrea să dorm... Poate că o să reușesc să fac asta după ce se încheie ziua de mâine. Ziua marii treceri.

Fac, în glumă, o față speriată, dar Caroline nu râde, ci continuă să mă studieze, îngrijorată, dusă pe gânduri. Nu pot s-o învinovățesc.

„Mâine. În sfârșit, după toți acești ani, vine ziua fatidică. Iată-mă pe punctul de a mă transforma în mama."

Îmi cobor privirile la hainele mele.

– Nu pot să mă duc la hotel îmbrăcată așa! Îmi pare rău că trebuie să te rog, dar aș putea să fac un duș și să-mi bag repede hainele la spălat și uscat?

– Eram pe punctul de a ieși, răspunde ea, părând agitată. Mai am de făcut două vizite la domiciliu.

E crispată. Încearcă în zadar să pară că se simte în largul ei.

– Te rog! insist, implorând-o de-a dreptul, lucru de care ea își dă seama. Promit să nu ating nimic. Și doar știi unde locuiesc! încerc eu să glumesc, reușind doar să-mi dau și mai mult pe față disperarea. După ce se termină totul, promit să mă revanșez față de tine!

– Bine, se învoiește ea în cele din urmă, deși, la drept vorbind, pare mai degrabă încolțită decât dispusă. Mă întorc repede. Detergentul de rufe e sub chiuvetă.

– Îți mulțumesc din suflet!

Aș vrea s-o îmbrățișez, dar nu câtă vreme port hainele astea.

– Cu plăcere!

Îmi zâmbește, iar eu mă relaxez preț de o clipă. Dar apoi surprind privirea pe care mi-o aruncă în drum spre ușă.

De cum pleacă, urc scările, gata să izbucnesc în plâns. Știu cum m-a privit.

Jenată. Speriată. De parcă aș fi labilă psihic și periculoasă.

„Poate că are dreptate!“, cuget eu în timp ce privesc cum, pe măsură ce apa fierbinte îmi biciuiește trupul obosit, sângele rozaliu al lui Phoebe dispare prin scurgerea dușului. „Nu vreau decât să dorm!“

Îmi amintesc cum, cu toți acei ani în urmă, mama îmi șuiera aceleași cuvinte. Apoi mă pornesc pe plâns, descoperind înlăuntrul meu, pentru prima dată în viață, un sentiment de milă față de ea.

După ce m-am uscat, iau cartea de Ian Rankin și o duc înapoi în camera de oaspeți. Într-o doară, scot una dintre fotografiile înrămate ale căror capete se ițesc dintr-o altă cutie. Fotografia, făcută în fața unei catedrale vechi, înfățișează o femeie zâmbitoare, așezată într-un scaun cu rotile. O Caroline mai tânără, având în jur de douăzeci de ani, stă în spatele scaunului. Asemănarea dintre cele două e izbitoare, așa că femeia care zâmbește trebuie să fie mama lui Caroline. Probabil că s-au fotografiat în timpul uneia dintre acele excursii pe care le fac împreună mamele și fiicele. Caroline nu privește la aparatul foto, ci la mama ei, veghind-o. Pare stânjenită, poate din pricină că i-au cerut unui străin să facă fotografia, așa că ea, obligată să pozeze, se simte neflresc.

Mă mai uit la câteva. Cele mai multe sunt cu Caroline, dar există și unele în care apare o pisică ce trebuie să fi fost cândva animalul lor de companie. La fundul cutiei e o fotografie de familie mai veche – judecând după îmbrăcămintea protagoniștilor, trebuie să fi fost făcută prin anii '90. O văd pe Caroline, în vârstă de vreo șase ani, îmbrăcată într-o uniformă școlară îngrijită, care pare să fie a unei școli private, un pic cam prea demodată și un pic cam prea mare de ea. Fotografia a fost făcută în prima zi de școală. Caroline e încadrată de mama ei, subțire și frumoasă, și de tată, iar ambii părinți radiază de mândrie. Noua mea

prietenă n-a pomenit niciodată de tatăl ei, iar eu m-am gândit că maică-sa a devenit infirmă din cauza vârstei, nu din cauza vreunui accident. Cu toții avem secrete de familie, presupun. Răni pe care nu vrem să le deschidem.

Pun fotografia la loc și apoi cobor la parter. Am destule probleme cu familia mea, așa că nu pot să mă mai gândesc și la ale ei.

În sfârșit, mă îmbrac din nou în hainele mele curate și uscate și, având părul și pielea spălate, mă simt ceva mai aproape de o ființă umană sănătoasă mintal. Destul de sănătoasă încât să mă uit la telefon, întrebându-mă ce anume ar trebui să fac ca să mă pot interna într-o clinică vreme de câteva zile și să fiu evaluată. Ar trebui s-o întreb pe doctorița Morris, dar nu vreau. Plănuiesc să rămân anonimă cât timp culeg informațiile care mă interesează. Dacă vorbesc cu cineva despre asta, iar apoi mă trezesc că nu mai pot să dau înapoi, că sunt închisă la spitalul de nebuni și că nu mai am cum să ies de acolo?

„Dacă se întâmplă ceva cu familia mea?"

Ei, n-o să se întâmple nimic cu familia mea. Ăsta-i un gând ridicol! Unul paranoic. Îmi iau telefonul și caut pe internet date despre efectele insomniei. Dar regret pe dată că am făcut-o.

...Privarea de somn pe perioade lungi poate să genereze o multitudine de experiențe, printre care se numără tulburările de percepție și halucinațiile. Însă nu s-a găsit răspunsul la multe întrebări legate de posibila înrăutățire a simptomelor în timp,

fenomen care poate să ducă la o decompensare psihotică...

Tulburări de percepție. Halucinații. Decompensare psihotică.

Inspir adânc și pun mâna pe telefon, ca s-o sun pe doctorița Morris, însă tocmai în clipa aceea primesc un apel. De teamă, inima mi se oprește în loc. Nu cunosc numărul, dar e cel al unui telefon fix. Spitalul. Phoebe. Încă n-ar trebui să fi ieșit din operație. Ce s-a întâmplat? Oare e... Mă uit la ecran, gura îmi e uscată, iar sunetul de apel continuă. Într-un târziu, mă forțez să răspund.

– Emma Averell la telefon! spun eu cu o voce surprinzător de normală, chiar dacă pumnul celeilalte mâini mi-e încleștat.

„O, Doamne, te rog, dă să nu fie nimic rău! Te rog!"

– O, bună, Emma! răsună vocea de la celălalt capăt al conexiunii. Sper că n-am nimerit într-un moment nepotrivit. Cei de la Hartwell mi-au dat numărul tău de telefon și mi-au spus că pot să te sun. Sunt Nina Harris. Am fost prietenă cu mama ta.

50

– Emma!

Credeam că Nina e de vârsta mamei mele, dar de cum deschide ușa, îmi dau seama că e mai tânără cu vreo zece ani. Așadar, are în jur de șaizeci și cinci. Părul încărunțit îi ajunge până la umeri, e îmbrăcată cu pantaloni de yoga și cu o tunică largă. Emană un aer de relaxare, iar fața i se destinde acum într-un zâmbet încântat.

– Ei, aș recunoaște oriunde părul ăsta frumos! Ce mult seamănă cu cel al Patriciei! Intră, te rog!

– Mulțumesc! Și vă sunt recunoscătoare că ați fost de acord să mă primiți.

O urmez înăuntru. Nina are o casă elegantă și decorată deloc ieftin, iar sub izul de lumânări cu aromă de santal mi se pare că simt miros de marijuana. Arată ca o hipiotă din clasa de mijloc, iar în momentul în care trec pe lângă rafturile cu cărți din hol, bănuielile îmi sunt confirmate. Văd cărți de bucate vegane și manuale de meditație. Sunt sigură că zăresc și cărți despre spiritualism, ba chiar și un volum intitulat *Proiecții astrale și cum să le realizezi acasă*. Un astfel de titlu mă face să zâmbesc. Nu cred în astfel de prostii, dar îmi place faptul că ea crede.

– O, nu trebuie să-mi mulțumești, pentru mine e o mare bucurie să te văd! Mă gândesc deseori la tine.

Mă conduce în bucătărie și apoi ieșim într-o grădină în care se află un pavilion. Acolo, pe o

masă, e pregătit un ceai servit într-un frumos set oriental.

– Am făcut ceai chinezesc. Îți place? Am vin, bere sau cafea, dacă preferi. Eu nu prea beau cafea și nici alcool.

Mă uit în scrumiera în care se află o țigară cu marijuana, iar Nina ridică din umeri.

– Știu că sunt prea bătrână, dar am fumat asta de când mă știu. Mă ajută să mă calmez și-mi păstrează încheieturile suple. Predau yoga, Pilates și meditație la centrul de îngrijire holistică de lângă parc.

O găsesc guralivă și prietenoasă, așa că iau loc, încântată, în timp ce ea toarnă ceaiul.

– N-am știut niciodată cât de mult îți amintești – sau cât vrei să-ți amintești – despre primii tăi ani de viață, continuă ea. Probabil că Phoebe își amintește mai multe, nu?

Dau din cap în semn că da.

– Așa spune ea. Dar nu știu cât își amintește cu adevărat din perioada de dinainte de noaptea aceea. Din săptămânile de până atunci.

N-am nici cea mai mică intenție să-i povestesc despre accidentul lui Phoebe sau despre problemele mele. M-am machiat și mă simt curată și revigorată după dușul făcut; s-ar putea să arăt puțin obosită, dar, în rest, sper că pot să trec drept o persoană normală.

– Noi două nu prea discutăm despre chestiunea asta. Nu ne vedem des. Cel puțin, nu ne-am văzut în ultimii ani.

– Se mai întâmplă. Cred că mi-am văzut fratele doar de trei ori de când s-a mutat în Australia, acum patruzeci de ani. Dar n-am fost niciodată apropiați, așa cum sunteți voi două, spune ea, iar chipul i se întunecă de tristețe. În noaptea aceea v-ați ținut tot timpul de mână. Vă agățați una de cealaltă. Îmi amintesc că un polițist a încercat să vă separe, iar Phoebe a urlat la el să vă lase în pace. V-am învelit în aceeași pătură, de parcă erați gemene siameze, iar apoi am chemat ambulanța pentru mama voastră.

Mă uit lung la Nina, surprinsă.

– Erați acolo?

– Dar chiar că nu-ți amintești prea multe! remarcă ea, trăgându-și un genunchi sub bărbie, mlădioasă ca o pisică, după care își aprinde o țigară. Da, voi două ați venit acasă la mine. Ați alergat prin ploaie. Ude până la piele și îngrozite.

– *Doamna cea cumsecade!* exclam eu, făcând ochii mari, fiindcă trecutul tocmai a prins din nou formă în mintea mea. Așa vă spuneam!

– Vorbești serios? Mă bucur să aud asta. Locuiam într-un apartament mic, la parterul vilei de la capătul străzii. Mama ta s-a purtat foarte frumos cu mine. Aveam grijă una de alta. Cred că ăsta-i motivul pentru care, după aceea, m-am întrebat și m-am tot întrebat dacă aș fi putut să fac ceva ca s-o opresc. Dar nu cred că s-ar mai fi putut face ceva. Întreaga întâmplare a fost un șoc pentru mine. Știi, îmi doream ca autoritățile să mă fi lăsat să vă cresc eu. Am fost

foarte supărată că nu mi s-a permis să vă păstrez nici măcar în plasament. Mai ales după tragedia petrecută cu familia aceea. Iar apoi ați ajuns din nou în case diferite, deși ați fi putut să rămâneți cu mine de la bun început. V-aș fi iubit ca pe copiii mei.

Mi se învârte capul. La asta nu mă așteptam.

– Ați vrut să ne păstrați?

– Desigur! O iubeam pe mama voastră. Și pe voi vă iubeam. Le-am declarat autorităților că, dacă era necesar, aș fi putut să mă mut, având în vedere că locuiam prea aproape de fosta voastră casă, spune ea, dând ușor din cap. Dar cei de la serviciul de protecție a copilului nici n-au vrut să audă. Eram o femeie în vârstă de douăzeci și nouă de ani, victimă a violenței domestice. Poliția avea înregistrate mai multe incidente care surveniseră înainte să fug de la soțul meu, iar în documentele respective îmi apărea numele, firește. Printre altele, el se făcea vinovat de a-mi fi provocat un avort spontan, în urma căruia am rămas sterilă.

Vorbește pe un ton detașat, dar în ochii ei cenușii, în spatele fuioarelor de fum, văd năluca unei vieți care ar fi putut să fie total diferită față de cea pe care a trăit-o.

– Chiar dacă, în tot acel incident, eu am fost victima, nu eram considerată îndeajuns de stabilă emoțional ca să pot bifa toate criteriile din formularele autorităților. N-aveam o casă destul de mare. Nu câștigam destul. Fusesem

prea apropiată de mama voastră. În esență, cei de la protecția copilului au hotărât că nu eram destul de bună. Și cu asta, basta! Totuși, te-am căutat și te-am găsit, adaugă ea, privindu-mă pe deasupra ceștii de ceai. Da, am făcut-o pe vremea când învățai la universitate. Erai însărcinată. Păreai foarte fericită, iar tu și Phoebe locuiați împreună. Aflând toate astea, m-am gândit că n-aș fi făcut bine dacă reînviam trecutul. Așa că nu te-am contactat. Poate că asta a fost o greșeală. E greu să evaluezi corect lucrurile pe moment, nu crezi? Mă gândesc că de aceea e atât de minunat să privești totul în retrospectivă.

Revelația asta uluitoare îmi dă un licăr de speranță. E posibil ca, dacă Nina mă ajută să înțeleg trecutul, să scap de teama că o să-l fac să se repete.

– N-aveați nici o bănuială că mama noastră urma să facă ce a făcut? întreb, deși, pentru mintea mea de avocat, e greu de crezut că prietena mamei n-a bănuit nimic. Cu siguranță că vedeați că se ducea de râpă, că nu dormea...

Încerc să nu pară c-o acuz, dar e greu. Nu pricep nimic din toată povestea asta.

– Știu ce spui. Înțeleg că, din punctul tău de vedere, situația de atunci poate să pară o nebunie, dar o cunoșteam pe mama voastră de dinainte să te naști tu. Mi-a fost cea mai bună prietenă. Câtă vreme a fost prezent tatăl vostru, n-o prea vedeam. Nu cred că soțul îi dădea voie

să iasă prea des – era prea frumoasă ca să trăiască alături de un om atât de coleric. El era mai în vârstă decât mama ta și-i purta ranchiună pentru frumusețea ei, așa cum i-a purtat ranchiună și lui Phoebe, după ce s-a născut. Deși Patricia n-a vrut un al doilea copil, el a insistat să mai aibă unul. Iar de îndată ce te-ai născut, tatăl tău a dispărut. Ți-a împovărat mama cu responsabilități, iar apoi a părăsit-o. A plecat în sud, în Cornwall, cred, ca să trăiască alături de o femeie pe care a cunoscut-o într-o delegație de serviciu. După câțiva ani, a murit într-un accident pe mare. Așa a reușit Patricia să se descurce cu banii după ce lucrurile au luat o turnură proastă. Asigurarea lui de viață a achitat ratele la casă.

Nu pun alte întrebări despre tatăl meu, deși e ciudat să aud vorbindu-se de el ca despre o persoană în carne și oase, în loc să fie un simplu cuvânt – substantivul comun „tată", fără formă sau semnificație. Dar chiar și după toate grozăviile pe care le-am aflat până în momentul de față, tot mă doare s-o aud pe Nina spunând că mama nu m-a vrut.

– Nu mă surprinde să aflu că am fost un copil nedorit. Phoebe spunea că atunci s-a schimbat mama – după ce m-am născut eu. Probabil că m-a urât.

– O, Doamne, nu! Să nu-ți închipui una ca asta! mă conjură Nina, aplecându-se spre mine și țintuindu-mă cu privirea. Te-a iubit ca o

leoaică! Foarte, foarte mult! Din clipa în care te-ai născut. Vă iubea pe amândouă, dar tu, fiind fetița ei cea specială, aveai ceva care o transforma într-o fiară. Voia să te apere. Nu și-a dorit un al doilea copil, fiindcă... vezi tu, în familia ei, al doilea născut avusese întotdeauna... probleme.

– Adică suferise de nebunie? întreb eu, iar stomacul îmi fierbe și, dintr-odată, îmi simt gura năclăită. Știți, mama îmi spunea că o să înnebunesc într-o bună zi, la fel ca ea.

– „Nebunie“ e un cuvânt prea tare!

– Nu cred că ceea ce i-a făcut lui Phoebe s-ar putea numi altfel.

– Poate că nu, spune Nina, umplându-mi din nou ceașca. Însă Patricia era o femeie atât de grijulie față de ceilalți! „Receptivă“ ar fi termenul care s-o descrie. Dar întotdeauna a fost un pic fragilă. Deși „fragilă“ nu e cuvântul potrivit... Eterică! Uneori spunea că fusese *alcătuită greșit*. Că avea gene proaste. Mama ei i-o repeta adesea; de fiecare dată când fiica ei greșea, îi spunea că asta se întâmpla fiindcă era a doua născută. *Sânge rău*. A făcut-o pe Patricia să fie bântuită de trecut. Înfricoșată de el. Dar pe tine te iubea foarte mult. Avea atâta mândrie în ochi ori de câte ori vorbea despre tine! Cât de deșteaptă erai, cum învățaseși să citești mai devreme decât toți ceilalți copii, cum o făceai să râdă, cum reușeai s-o scoți pe Phoebe din toanele ei sumbre!

Mă întreb unde s-au dus toate rudele astea – frații mamei și părinții ei – după ce eu și Phoebe am rămas orfane. N-a venit nimeni să ne ceară, deși sunt sigură că cei de la serviciul de protecție a copilului i-a contactat. Poate că ne-au abandonat fiindcă eram două. Sau fiindcă nu voiau să aibă nimic de-a face cu cel de-al doilea copil, cel cu *sânge rău*? Cel puțin, dacă-mi pierd mințile de tot, îmi spun în sinea mea, făcând haz de necaz, n-o să trebuiască să-mi fac griji din punctul ăsta de vedere. Phoebe e mai mult decât dornică să intre în rolul din care încearcă să mă alunge și să-mi fure familia.

– Prin urmare, ce s-a întâmplat cu mama? întreb eu. Ce s-a schimbat la ea?

– Nu pot să-mi dau seama, răspunde Nina, oftând. Bineînțeles că gogorița asta legată de cel de-al doilea născut n-are nici o noimă, iar Patricia o știa foarte bine. De parcă genele ar avea habar al câtelea copil ești! Ridicol, nu-i așa? Mama ta râdea de ideea asta și vorbea despre cât de duși cu mintea trebuie să fi fost cei din familia ei ca să-i dea crezare. Nu că s-ar fi întâmplat cu fiecare al doilea născut. Uneori, boala sărea peste generații întregi. Iar eu mă gândesc că, dacă te uiți la mai toate familiile, în fiecare generație se găsește cineva căruia, la un moment dat, îi e greu să facă față vieții, așa că nu se poate spune că există un blestem care să fi căzut asupra numelui Bournett.

– E un mod simpatic de a descrie nebunia!

Iau o gură de ceai. Mă bucur că Nina are cești groase, de ceramică orientală, așa cum vezi într-un restaurant chinezesc. Dacă ceașca ar fi fost mai delicată, probabil că aș fi spart-o, atât de tare o strâng în mână.

– Patricia era îngrozită. Pentru tine. Privind înapoi, îmi dau seama că totul a început după ce te-ai născut. Mai întâi, lucruri nesemnificative. Își făcea griji tot timpul cu privire la locul în care te aflai. Chiar dacă Phoebe era mai aventuroasă și mai predispusă la accidente, mama voastră intra în panică dacă nu te vedea. De parcă ai fi fost mereu în primejdie. Apoi avea momente ciudate, în care o găseam uitându-se în gol și în care trebuia să mă răstesc la ea ca s-o scot din starea aceea. Spunea că era pierdută în gândurile ei, iar apoi râdea și momentul trecea. Nu-mi puneam întrebări. Dar în acel ultim an, episoadele s-au întețit și mi-am dat seama că și pe ea o îngrijorau.

Nina trage iarăși prelung din țigară, apoi adaugă:

– Ziua în care mi-am dat seama că se putea să fie ceva în neregulă cu Patricia a fost cea în care aproape că a dat foc casei. Am trecut pe la ea într-o după-amiază, ca să-i înapoiez o carte, am intrat – dacă era acasă, întotdeauna lăsa ușa din spate descuiată – și am descoperit o tigaie fumegând pe plită, gata să ia foc. Mama ta era la etaj. Privea cu ochi ficși pe fereastra din hol, care dădea în grădină. Tu trăgeai de ea, plângând în

hohote. În momentul în care am ajuns la tine, țipai ca scoasă din minți, atât de tare, încât am crezut că te răniseși grav. Aveai fața roșie ca focul și țipai întruna: „Mami, mami!“, dar ea nici nu-și dădea seama că erai acolo. Stătea încremenită ca o statuie, cu ochii ațintiți undeva în grădină, cu palmele lipite de geam și cu gura deschisă. Abia după ce am scuturat-o, și încă foarte tare, și-a revenit.

Simt că mă furnică pielea. Nu-mi amintesc ziua aceea, dar e adevărat că am cumpărat o casă cu o fereastră frumoasă, care dădea spre grădină, și că am stat în fața ei noaptea, la fel cum Nina o descrie pe mama: cu palmele lipite de geam și cu gura deschisă. Amintindu-mi că Will m-a găsit în starea aceea, mă înfior de durere. Și oare m-a auzit...?

– Atunci am auzit-o pentru prima oară rostind numerele, spune Nina, continuându-mi gândul, iar mie îmi vine să plâng.

În momentul în care Will m-a găsit în fața ferestrei, rosteam acele numere. Timpul se înfășoară din nou în jurul lui însuși, eu și mama mea, refiexii în oglindă. Oare Nina a zgâlțâit-o de brațe pe mama, așa cum l-am zgâlțâit și eu pe Ben? La fel cum m-a zgâlțâit mama pe mine, strigându-mi că nu voia decât să doarmă?

– După ce și-a dat seama că era ceva în neregulă cu ea, mama ta a fost consternată. Și îngrozită, adaugă Nina. Am mers cu ea la medic și i-au făcut toate testele, dar n-au găsit nici o

problemă. În orice caz, nici o problemă fizică. După aceea, s-a închis în sine oarecum. Eram îngrijorată. Îți amintești de exercițiile de instrucție?

– Ce exerciții de instrucție?

Îmi răscolesc amintirile, dar nu găsesc nimic.

– Se temea să nu se repete cumva incidentul cu tigaia de pe foc, așa că v-a învățat pe tine și pe Phoebe să dați fuga la mine ca să cereți ajutor. Dacă se întâmpla să fiu plecată, trebuia să vă duceți la Christine Wright – bibliotecara care locuia pe strada următoare, al cărei soț era mereu acasă, fiindcă suferise un accident de muncă și-i fusese afectată coloana vertebrală.

Îmi amintesc că Phoebe m-a luat de mână și că am alergat, prin ploaie, spre casa *doamnei celei cumsecade*. Phoebe n-a vorbit niciodată despre exercițiile de instrucție. Însă și le amintește, cu siguranță. Dar oare câte ne rămân în amintire? Memoria. Ne bazăm pe ea atât de mult, ca să ne evaluăm pe noi înșine și pe cei din jur, dar în realitate ne amintim atât de puțin! Numai frânturi de emoții, un miros, o clipă. Capul ne e plin de fișiere corupte. Pagini care lipsesc, altele fiind rupte sau arse. Discuri de memorie care nu mai pot fi citite. Amintirile sunt ca timpul, ne scapă mereu printre degete.

– Cu cât timp înainte ca mama să împlinească patruzeci de ani se petreceau toate astea?

– Abia în ultimele câteva săptămâni au început să se acumuleze motivele de îngrijorare.

Probabil că perioada asta ți s-a părut mai lungă fiindcă erai atât de mică, însă în realitate n-a fost deloc așa. O iubeam pe Patricia, dar dacă aș fi crezut că erați în pericol, i-aș fi chemat fără întârziere pe asistenții sociali de la serviciul de protecție a copilului. Și la fel ar fi făcut și personalul școlii la care învățați tu și Phoebe. Iar Patricia ne-ar fi mulțumit tuturor. Nu, lucrurile s-au petrecut foarte repede. Ea a început să încuie ușa din spate, lucru pe care l-am interpretat ca pe un semn că nu mă mai voia prin preajmă. Cred că la momentul acela încetase să mai aibă grijă de casă și poate că, într-o oarecare măsură, încuiatul ușii a fost un semnal legat de asta, dar apoi a devenit altceva.

– Ce vreți să spuneți?

– Mama ta a venit la mine cu o săptămână sau două înainte de acea noapte de pomină. Slăbise și era înlăcrimată. Spunea că voia să ceară ajutor medical la o clinică de psihiatrie precum era cea în care fusese internată străbunica ei. Spunea că nu putea să doarmă. Avea sentimentul că urma să se întâmple ceva. Spunea că ajunsese obsedată de anumite lucruri. De sticlele de lapte sparte. De numerele acelea pe care le bâiguia tot timpul. Verifica mereu ușa din spate. De multe ori, nu știa cine era sau unde se afla. Avea tot mai multe momente de absență, de parcă mintea i se golea în întregime, iar apoi, după ce-și revenea, își dădea seama că se afla în altă cameră. Spunea că o înspăimânta

presimțirea că urma să se întâmple ceva rău, sau că cineva urma să-ți facă rău, iar acum începea să creadă că răul era ea.

„O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!"

Cât de mult îmi doresc să nu fi venit aici!

Nu știu ce răspunsuri așteptam, dar tot ce spune Nina mi se înfige în inimă ca un cuțit. Înnebunesc, la fel ca mama. Aceleași ticuri. Aceleași clipe de pierdere. Sunt fiica mamei mele. A doua născută. Undeva, în adâncul minții, mi-am amintit totul, iar acum îi repet gesturile. Ca un copil agresat, care devine, la rândul lui, agresor.

– I-am spus că, cel mai probabil, totul se datora insomniei. Cunoșteam un drogat care nu dormise timp de o săptămână și ajunsese paranoic, iar în timpul zilei avea accese de somnambulism și era în pragul unei crize de epuizare nervoasă, dar apoi i-am dat niște sedative și a dormit patruzeci și opt de ore fără întrerupere. Patricia spunea că a încercat cu pastile, dar că n-aveau efect. Spunea că jumătate din timp nu mai știa cum o chema, iar capul îi era plin de lucruri pe care nu le înțelegea. I-am cerut să mai aștepte câteva zile, povestește Nina, privind în jos, și dacă tot nu putea să doarmă, atunci aveam să merg cu ea la medic, iar voi, fetele, puteați veni să stați cu mine o vreme, până când își revenea mama voastră.

Nina își înalță capul și nu-mi dau seama dacă e din cauza norului care traversează după-

amiaza târzie, sau a încărcăturii emoționale a poveștii pe care tocmai mi-a spus-o, dar deodată pare mai bătrână.

– Desigur, nu s-a întâmplat așa, continuă ea cu glas scăzut. Nu ne-a mai ajuns timpul. Să știi că mama ta te-a iubit foarte mult. Cred că asta a făcut-o să se prăbușească atunci când ai găsit-o în cameră, cu Phoebe. În momentul în care și-a dat seama ce făcea, revelația aceea a fost prea mult pentru fragila ei sănătate mentală.

– Poate că aveți dreptate, spun eu. Nu cred că o să aflăm vreodată. Dar îmi pare rău că nu-mi amintesc de dumneavoastră. Și că până acum n-am apucat să vă mulțumesc că ați avut grijă de noi.

Se uită la mine, ușurată că n-o acuz de nimic, iar asta îmi frânge inima. Efectele a ceea ce a făcut mama au atins atâtea vieți!

– Și-mi mai doresc să fi putut locui cu dumneavoastră. Ar fi fost foarte bine pentru noi și cred că ne-ați fi oferit o copilărie mult mai fericită.

Îi dau lacrimile și-mi ia mâna, peste masă, în mâinile ei.

– Îți mulțumesc! spune ea pe un ton încărcat de emoție. Văzându-te, mi-am amintit totul. Patricia ar fi atât de mândră de tine! De amândouă fiicele ei. Sunt sigură de asta.

Îi zâmbesc, dar simt cum transpir pe sub bluză și cum mă furnică de-a lungul bretelei sutienului. Știu că, probabil, ar trebui să fac ceea

ce urma să facă mama. Să mă internez undeva. Dacă mai aveam nevoie de dovezi înainte de vizita asta, acum concluzia se impune de la sine. Îmi pun familia în pericol. Eu sunt cea care își pierde mințile. Și totuși, *totuși*, chiar și după ce am auzit toate astea, corpul îmi vibrează de teama paranoică că cineva vrea să facă rău familiei mele. Dacă sunt închisă undeva, cum o să-l pot opri? Am văzut destule filme și emisiuni TV ca să înțeleg cum sunt locurile de genul ăsta. Chiar dacă te internezi voluntar, n-ai voie să pleci oricând dorești, așa că ce s-ar întâmpla dacă m-aș răzgândi? Nu pot să stau prea departe de copiii mei. Pur și simplu nu pot.

– ... și, desigur, odată ce Patricia a fost mutată în aripa cu securitate scăzută, am avut voie s-o vizitez în condiții mai relaxate.

Îmi dau seama că Nina încă vorbește și încerc să mă concentrez la ce spune, respirând adânc într-un mod cât se poate de discret, ca să mă calmez.

– Am sperat s-o readuc la realitate vorbindu-i, dar, deși am văzut din când în când anumite luciri în ochii ei, care mi-au dat de înțeles că unele dintre spusele mele ajungeau la ea, n-am simțit-o niciodată cu adevărat prezentă. S-a ferecat atât de bine înlăuntrul minții ei, încât nu cred că mai putea să iasă de acolo nici dacă ar fi vrut. Iar apoi am întâlnit-o pe Phoebe. Mă surprinde faptul că nu ți-a spus. Tocmai pleca de la Hartwell, iar eu tocmai ajunsesem acolo. M-

am dus s-o salut și să mă prezint, dar ea s-a supărat foarte tare amintindu-și că o abandonasem cândva. M-a făcut în toate felurile. M-am simțit foarte rău. De asta n-am mai avut curajul să urc la tine, la birou, după ce am văzut articolul acela în ziar – cazul de divorț. Am zăbovit afară, pe o alee, dar apoi m-am răzgândit.

– Te-am văzut pe fereastră! exclam eu, fiindcă amintirea aceea tocmai mi-a revenit în minte.

Era în ziua în care a venit Michelle la birou. Atunci am văzut o femeie în vârstă pe aleea de vizavi.

– Îmi pare rău că n-ai intrat! Îmi pare foarte rău.

– Ei bine, soarta ne-a adus, totuși, laolaltă. Iar după felul în care a reacționat Phoebe la vederea mea, n-am vrut să mai creez alte probleme. Din fericire, era împreună cu soțul ei, iar el a liniștit-o. După aceea, eu...

– Stai puțin, o întrerup, neștiind dacă am auzit bine, dar devenind foarte atentă dintr-odată. Ai spus că era cu soțul ei?!

– Da. Deși poate că era iubitul ei? Un bărbat arătos, cu păr nisipiu, aproape blond? În vârstă de aproximativ patruzeci de ani? Înalt de vreun metru optzeci-optzeci și cinci?

Mă uit lung la Nina. Mi-au dispărut toate gândurile despre psihoza care mă macină, înecate într-o uluire nemărginită.

Un bărbat arătos, cu păr nisipiu, aproape blond, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani.

Nina tocmai l-a descris pe soțul meu. Phoebe a fost la Hartwell House împreună cu Robert.

51

Acum, cel puțin, sunt cât se poate de trează. Am parcat și am ieșit din mașină, iar acum mă învârt în jurul ei, în timp ce gândurile îmi trec prin minte ca fulgerele. Nu pot să cuprind cu mintea ceea ce am aflat de curând. Am senzația că privesc totul ca printr-o prismă. Așez noile informații în propoziții clare, ca să le pot pricepe.

În urmă cu câteva săptămâni, Phoebe l-a dus pe Robert s-o vadă pe mama. El știa că sora mea se întorsese în Anglia. Știa despre mama și despre ceea ce a făcut ea cu mult timp în urmă. Chiar și atunci, după vizita poliției, când m-a întrebat de ce nu-i spusesem nimic, prefăcându-se surprins că mama era în viață și făcându-mă să mă simt vinovată, *știa*. De ce nu mi-a destăinuit ceea ce aflase?

Secrete.

Bucăți de puzzle mi se așază în minte, formând o imagine înspăimântătoare. Mi-am închipuit că Phoebe e singură în încercarea de a-mi face rău. Dar dacă are un complice?

Dacă sora și soțul meu au plănuit totul împreună?

Mă sprijin de mașină, ametită, iar gândurile îmi vin unul după altul. Dacă Robert a fost la Hartwell împreună cu Phoebe, atunci știa *totul*. Numerele. Ce a făcut mama. *El* ar fi putut să-i spună lui Will despre sufocare. L-ar fi putut încuraja să facă acele desene, iar dacă știa povestea familiei noastre, a înțeles ce efect avea să aibă vederea lor asupra mea. A știut că o să mă tem să nu care cumva să înnebunesc. Ba, mai mult, că o s-o creadă și ceilalți. Nu-i de mirare că Will n-a fost în apele lui în ultimul timp – cu inima sfâșiată între cei doi părinți.

Robert e cu el tot timpul. Dacă știe cineva să-l manipuleze pe băiețelul nostru, tatăl lui e acela. „Nu-i spune lui mami!" Nu e greu de înțeles că Will n-ar spune nimic. Toate poveștile despre abuzurile din copilărie au la bază secrete. Eu și Phoebe n-am povestit nimănui cât de rău ajunsese mama. Dacă Robert i-ar cere lui Will să nu-mi spună nimic, Will l-ar asculta. Ar fi speriat și derutat, dar nu mi-ar sufla un cuvânt.

Simt briza de seară pe obrajii mei încinși, proaspătă și răcoroasă, năvălind laolaltă cu gândurile care nu-mi dau pace. Dacă Robert și Phoebe complotează împreună, ea ar fi putut să se strecoare în casă noaptea, în timp ce eu eram la etaj, ca să scrie numerele pe panoul de protecție din spatele chiuvetei și să le înregistreze, rostite, peste scrisorile mele de pe

dictafon. Robert ar fi putut să-i dea o cheie. Casa e mare, așa că nu e sigur că aș fi auzit-o, fiind atât de obosită și reușind să prind, în cele din urmă, doar câteva ore de somn.

Am fost convinsă că mă urmărea cineva de afară. Putea să fie Phoebe. E posibil ca Robert să-mi fi pus vreun drog în mâncare, ca să mă țină trează. Ce spunea Nina despre un drogat pe care-l cunoștea și care încetase să mai doarmă? Oare Phoebe și Robert au încercat să-mi inducă gândul paranoic că o luam pe urmele mamei mele?

Chiar și destăinuirile Sandrei despre Phoebe au mai mult sens acum. Oare sora mea îi spunea mamei acele lucruri oribile ca să obțină o reacție de la ea? S-o determine să-și facă un rău care ar fi dus-o la spital, astfel încât, după aceea, să fiu forțată să mă confrunt cu ea? Îmi trece prin minte un alt gând: în ziua în care am vizitat-o pe mama la spital, Robert a întârziat la întâlnirea de la școală. *Pe el* nimeni nu l-a căutat pe înregistrările camerelor de supraveghere ale spitalului. Dacă a intrat și a sufocat-o pe mama în timp ce Phoebe își bea cafeaua?

Ar fi el în stare să facă toate lucrurile astea? Mi se învârte capul. Dar Phoebe ar fi? Și de ce? Poate că sora mea are motivele ei bolnave, din cauza relației noastre complicate și a geloziei, dar de ce să facă Robert așa ceva?

Banii.

Cuvântul îmi răsună în cap dintr-odată. Dacă nu e vorba de dragoste, e vorba de bani. Asta am învățat la facultatea de drept – principalele două motive ale oricărei acțiuni. Desigur, există mai multe motive secundare, dar majoritatea lucrurilor pe care le fac oamenii sunt provocate fie de unul, fie de celălalt dintre cele două motive principale. Robert e nemulțumit de o vreme – am simțit-o amândoi. Nefericit de faptul că e un tată casnic, ajuns la vârsta de mijloc, visând la barul acela, dorindu-și mai mult și flind iritat de cariera mea. Dar fără serviciul meu, banii pe care-i avem, chiar dacă am vinde casa, nu ne-ar ajunge mult timp și nu i-ar oferi un trai luxos, în afară de cazul în care...

Pe dată, sunt străfulgerată de amintirea unei conversații în timpul căreia Robert mi-a spus:

– Trebuie doar să semnezi actele acelea, sunt pentru înnoirea poliței de asigurare. A crescut puțin, nu? Da, dar asta e cea mai bună ofertă de pe piață. Merită, pentru liniștea noastră sufletească!

Săptămâna trecută am aflat la ce sumă se ridică prima de asigurare și am rămas uluită. Am vrut să discut cu Robert, dar m-a distras subiectul petrecerii pe care el voia s-o organizeze cu ocazia zilei mele de naștere. Ce fel de asigurare a încheiat soțul meu? Am semnat fără să citesc. Oare există vreun tip de asigurare care să acopere o pierdere a venitului cauzată de

problemele mentale? Iar Robert nu cumva mizează pe ideea că o să obțină totul – casa, un cec gras și alți bani, pe deasupra? Nu știe că am fost concediată, dar poate că o să solicite despăgubirea dacă mâine, de ziua mea de naștere, îmi pierd mințile și ajung la spitalul de nebuni.

Banii *și* dragostea.

Oare Robert o iubește pe Phoebe? Sau doar se folosește de ea?

Cred că cineva a împins-o.

O, Doamne! Să fi așteptat Robert ca Phoebe să-și termine de jucat rolul ei în complot, iar apoi să încerce s-o elimine? Soțul meu a știut că mă duceam să vorbesc cu ea. Poate că a ajuns primul, a scos-o la plimbare, iar apoi a găsit un moment prielnic și a împins-o pe carosabil. Dacă a știut de atâta vreme că ea s-a întors în Anglia, probabil că i-a știut și adresa de acasă, pe cea a locului de muncă, precum și programul de lucru. Chloe mi-a spus că, în timpul zilei, tatăl ei ieșea foarte des în oraș. Oare se întâlnea cu sora mea? Nici nu pot să mă gândesc! Cu ce fel de om m-am măritat?

Îmi sună telefonul, făcându-mă să tresar. E Caroline.

– Bună, Caroline! Ascultă..., dau eu să spun.

– Bună, mă întrerupe ea cu glas scăzut. Voiam doar să mă asigur că ai ajuns cu bine la hotel. Și că uscătorul...

– Nu e din cauza mea! Nimic nu e din cauza mea! Cred că e Robert! strig eu. Singur sau în colaborare cu Phoebe. El știa despre mama și despre tot ce a făcut ea în trecut. Phoebe l-a dus s-o vadă la Hartwell, iar el nu mi-a spus. Nu înțelegi? Cu siguranță că au...

– Uite ce-i, Emma, spune Caroline, să știi că ai nevoie de ajutor medical.

Vocea ei e stranie, înăbușită și venită, parcă, de la mare distanță, ca și cum posesoarea ei s-ar afia în mașină. Îmi amintesc cum m-a privit Caroline mai devreme, ca pe o nebună. Trebuie s-o fac să înțeleagă – s-o conving de logica spuselor mele.

– Nu, ascultă! Totul are sens. Robert știa povestea cu sticlele de lapte. Putea s-o spargă chiar pe a noastră, iar apoi să calce în cioburi. Trebuie să fi știut și despre numere. Dacă mă ține trează noaptea cu ajutorul drogurilor, știind că asta o să mă facă să cred că sunt ca *ea*...

– Stai așa, doar *tu* ești cea care i-a pus lui somnifere în băutură, nu?

– N-au fost decât două pastile de NightNight, care nici nu e un somnifer propriu-zis. Poate că Robert și Phoebe mi-au dat un drog care să-mi fi indus starea asta maniacală. Și dacă soțul meu a sufocat-o pe mama și apoi a împins-o pe Phoebe în fața dubei, fiindcă nu mai avea nevoie de ea și voia să păstreze toți banii pentru el? Sau fiindcă ea s-a răzgândit și voia să-mi mărturisească

totul? Și știi, mai sunt și acele noi polițe de asigurare...

Aud ceva în fundal. Trei bipuri lungi. Mă opresc, încruntându-mă. Întreg corpul îmi încremenește. Nu se poate? Oare?

– O, Doamne, scuză-mă, te las să-ți vezi de treabă! exclam eu. N-ar trebui să trăncănesc atâta! Nu e problema ta. Îți mulțumesc din nou că m-ai lăsat să fac duș și toate celelalte.

Închid înainte ca ea să mai apuce să spună ceva și urc în mașină, simțind că-mi fierbe sângele. Știu exact încotro merg. Știu exact unde se află Caroline.

52

Descui cu cheia mea, intru și apoi mă îndrept spre bucătărie, centrul și inima vieții de familie, unde enormul nostru frigider american scoate trei semnale lungi dacă ușa e lăsată deschisă mai mult de câteva secunde. Acum bucătăria e inima frântă a casei mele, chiar dacă totul pare înfricoșător de normal. Pe aragaz fierb niște cartofi, iar ceva e băgat la cuptor. Se pare că tot e nevoie să-i hrănești pe copii, chiar dacă ai dat-o afară din casă pe soția ta și ai încercat să-i ucizi sora.

– Ce naiba cauți aici? întreb eu, cu privirea ațintită la Caroline, care ține în mână o cană de

cafea – chiar cana mea preferată – și care stă așezată la insula din mijlocul bucătăriei.

La început, am impresia că se uită la ceva pe YouTube, căci din telefonul ei se aude ceva, dar apoi îmi dau seama că e vocea *mea*. Vorbesc despre Phoebe – tun și fulger în legătură cu Phoebe. Preț de o clipă nu înțeleg, dar apoi îmi dau seama. Din telefonul lui Caroline se aude discuția pe care am avut-o noi două zilele trecute, atunci când ea trebuia să trimită un mesaj cuiva de la serviciu.

– M-ai înregistrat? întreb eu, uluită. Dar ești prietena mea!

– Te plac, dar nu sunt prietena ta, Emma! Abia dacă te cunosc, răspunde ea, privindu-mă cu ochi plini de îngrijorare și de milă. N-am făcut decât să-ți înapoiez portofelul, iar tu ai dezvoltat o adevărată obsesie în legătură cu mine. Invitațiile insistente la prânz, felul în care tot apari la ușa mea și mesajele pe care mi le trimiți! Am încercat să te domolesc, dar purtarea ta nu e normală. Nimic din ce se petrece nu e normal. Te-am înregistrat ca să te poți auzi. Să auzi și tu cum sună ceea ce spui. Dar după ce s-a întâmplat cu sora ta... Sunt specialistă în medicină, ce altceva ar fi trebuit să fac?

– Revino-ți, Caroline, ești o simplă asistentă de clinică locală, nu medic! Și ai dreptate: nu mă cunoști.

– Dar *eu* te cunosc.

Mă întorc spre Robert, spre chipul lui care pare dăltuit în gheață.

– M-ai drogat, Emma? Ce mama naibii?! M-ai *drogat*!

– Ei, haide, că doar nu te-am omorât...

Cum de tot eu am ajuns oaia neagră? De ce numai eu greșesc? Caroline, cel puțin, are o față de parcă ar vrea să se crape pământul și s-o înghită cu totul. Ușa din spate e deschisă. Probabil că Will se află în căsuța lui din grădină. Mă uit lung la clanța ușii, luptându-mă cu dorința de-a o încerca. Dar ei deja mă cred nebună. Și poate că sunt, însă, așa cum a spus Miranda, asta nu înseamnă că pe urmele mele nu e cineva care îmi vrea răul.

– În plus, soțul uneia dintre prietenele noastre ne abuzează fiica, iar tu nu mi-ai spus nimic?

Vocea lui Robert e tot mai stridentă acum, plină de atâta furie și ură, încât fac un pas în spate.

„O, Doamne, Chloe!“

– „Abuz“ e un cuvânt prea tare.

– Are șaptesprezece ani! izbucnește el. Tu cum i-ai spune?!

– I-am cerut lui Chloe să pună capăt relației. I-am dat timp s-o facă. Aveam și așa destule probleme. I-ai spus lui Michelle?

– La naiba, bineînțeles că i-am spus lui Michelle! E devastată, după cum poți să-ți închipui!

– Și Chloe unde e? La etaj?

– Încă n-a ajuns acasă. Și nu răspunde la telefon.

– Ar fi trebuit să aștepți! Cine știe unde e acum? N-o să vrea să vină acasă, poți să fii sigur! Sau asta îți dorești? Încă ceva care să mă dezechilibreze, așa-i? întreb eu, simțind că-mi vine să-l strâng de gât. Ai știut totul! De la bun început! Și n-ai spus nimic!

Stau aplecată înainte și, în furia mea, îi scuip cuvintele în față. Soțul meu. Iubirea mea. Dușmanul meu.

– M-ai mințit! Tu ai omorât-o pe mama, Robert? Tu ai împins-o pe Phoebe? Dacă verific polițele de asigurare, o să descopăr că sunt asigurată chiar și împotriva pierderii minților? Ai făcut totul fiindcă te-ai săturat să fii un soț casnic? Ești invidios pe serviciul meu? Serviciul care te-a întreținut vreme de douăzeci de ani, iar acum vrei să arunci totul în aer din pricină că treci prin criza vârstei mijlocii și că vrei să cumperi un bar pentru care ești gata să ucizi?

Robert se uită lung la mine.

– O, Doamne, Emma! exclamă el clătinând din cap, exasperat, și pe un ton atât de condescendent, încât îmi vine să iau unul dintre cuțitele de bucătărie și să i-l înfig în ochi. Ascultă ce spui! Realizează cât de paranoică pari! Și te mai întrebi de ce suntem cu toții îngrijorați din pricina ta? Ieri Phoebe era psihopata, iar acum e rândul meu, așa-i?

– Nu sunt paranoică! strig eu, tremurând și încercând din toate puterile să mă abțin. Știai!

– Da, așa e. Și nu ți-am spus fiindcă Phoebe a fost de părere că n-ai ierta-o niciodată. Vrei să afli despre nenorocita asta de conspirație împotriva ta? Ei bine, uite ce s-a întâmplat. M-am întâlnit cu Phoebe *întâmplător*. Fusesem la un interviu – da, așa e, nici despre asta nu ți-am spus – și am văzut-o prin fereastra unei cafenele. Revenise în Anglia de câteva săptămâni. Nu voia să afii. Nu voia să crezi că-și făcea griji în legătură cu pragul fatal al zilei tale de naștere. Dar credea că ar trebui să știu adevărul despre trecutul tău. În caz că începeai să te porți ciudat...

– O, ce fermecător...

– Nu, nu se referea la faptul că ți-ai putea pierde mințile – nu în sensul ăsta – ci că, de teamă, te-ai putea comporta ciudat. Mi-a spus că pentru tine a fost mai greu. Dintotdeauna. Și apoi mi-a explicat de ce. Și, da, sora ta mi-a povestit totul. Și m-a dus s-o văd pe Patricia. Am fost acolo o singură dată și de atunci aștept să-mi povestești *tu* despre ea. Dar nu, presupun că n-am fost niciodată o persoană destul de importantă pentru tine! Cât despre asigurare? Da, așa e, te-am asigurat complet. Poți să mă învinovățești pentru asta?

Trece dintr-o parte în cealaltă a încăperii în timp ce debitează minciuni, iar vorbele îi ies pe gură precum un foc mânios de mitralieră.

– Așa cum au arătat-o încercările mele de a obține o slujbă cât de cât onorabilă, după aproape douăzeci de ani de stat acasă cu copiii, nu sunt ceea ce s-ar chema un potențial angajat valoros. Și avem doi copii. Avem de plătit școala și facultatea. O casă de întreținut. Normal că am vrut să fim protejați dacă te îmbolnăveai, ca mama ta. Așa că, da, dacă de asta sunt acuzat, sunt vinovat! Cât despre secrete? Tu ai păstrat *acel* secret de când ne-am căsătorit! Eu nu ți-am ascuns nimic, Emma! Tot ce am făcut a fost să descopăr secretul pe care-l țineai tu față de mine.

– Tu i-ai spus lui Will ce a făcut mama. L-ai determinat să deseneze lucrurile acelea ca să mă sperie. Știai și despre numere, iar...

– Pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te, Emma! Ești soția mea și te iubesc. Dar asta e nebunie curată!

– Dar zgârieturile de pe mașina mea? Evaluările de pe internet? Biletul? De astea ce mai zici?

Mă uit pe rând la Robert și la Caroline.

– Ești sigură că nu le-ai făcut tu singură? întreabă ea pe un ton blând, rupând tăcerea pe care a lăsat-o în urmă întrebarea mea. Știu că ești convinsă că le-a făcut altcineva, dar poți să pui mâna în foc că n-ai fost chiar tu?

Buzele mi se mișcă, dar nu pot să articulez nici un cuvânt. Eram atât de sigură pe mine în momentul în care am ajuns aici, cu toate

acuzațiile pregătite, atât de convinsă că Robert și Phoebe au plănuit totul! Iar acum sunt într-o derută totală. Tot ce spune Caroline sună rezonabil. Explică totul. M-am făcut de râs din nou.

– Nu cred că cineva încearcă să-ți facă rău, Emma! Chiar nu cred.

– În concluzie, tu trebuie să ne spui, Emma! exclamă Robert, pe un ton mult mai puțin înțelegător decât cel al lui Caroline. Ce s-a întâmplat cu Phoebe? Erai acolo, nu? Ai împins-o? întreabă, ridicând de pe masă telefonul lui Caroline. Fiindcă așa pare!

– Deci eu sunt nebună dacă-mi închipui că ai fost tu, dar e cât se poate de firesc să crezi că am fost eu?

– Mami!

Vocea lui subțire mă surprinde și ne face pe toți să întoarcem capul spre ușa din spate. E Will, dragul meu băiat, oprit în prag. Deodată, toate acuzațiile mele și ale lor sunt uitate. Nu vreau decât să-l iau în brațe, să-l strâng tare și să nu-i mai dau drumul. Băiețelul meu. Lumina mea. Viața mea. El se apropie, parcă prudent, iar eu îi zâmbesc larg, chiar dacă simt că sunt gata să izbucnesc în plâns. Băiețelul meu cel perfect!

– Ți-am făcut o felicitare de ziua ta! spune el, venind un pic mai aproape.

Robert nu-i cere să stea la depărtare, oricât de mult ar dori s-o facă. Nu vrea să fie perceput ca părintele cel rău.

– Pentru ziua de mâine, dacă nu ești aici.

– O, îți mulțumesc, răspund eu cu glas scăzut. Nu mă așteptam.

După ce Will ajunge la numai câțiva metri de mine, scoate felicitarea de la spate și mi-o întinde. Nu-mi dă îmbrățișarea călduroasă pe care mi-o doream, dar mă mulțumesc cu darul lui. Dacă mi-a făcut o felicitare, asta o să-i arate lui Robert că nu sunt o mamă rea.

– E felicitarea *ta*! spune fiul meu.

– Îți mulțumesc, Will, e...

Mă opresc și toate cuvintele îmi amuțesc pe buze în clipa în care mă uit la felicitarea făcută din hârtie îndoită. Will a scris cu grijă pe ea *La mulți ani, mami!*, cu litere inegale, dar sub ele e același desen. O femeie căreia îi atârnă părul peste față, care ține în mâini o pernă și care se apleacă peste patul unui băiețel.

– De unde știi despre asta? întreb eu, scăpând felicitarea și lăsându-mă pe vine lângă el, cu mâinile pe brațele lui. Cine ți-a spus să desenezi felicitarea asta, Will? Cine ți-a povestit? Mătușa Phoebe? Tati? Cine, Will? insist, zgâlțâindu-l, fiindcă el nu spune nimic. Trebuie să-mi spui!

Fiul meu se zbate ca să scape de mine. Intervine Robert, care mi-l scoate din mâini.

– Destul!

– E felicitarea ta! repetă Will, iar apoi se lovește cu palma peste tâmplă, de parcă ar încerca să-și scoată ceva din cap. E felicitarea ta!

– Ticălosule! îi strig eu lui Robert. Tu faci asta! Tu! Știu eu! Tu și Phoebe!

Will începe să plângă în hohote. Mă îndrept spre el ca să-l liniștesc, dar Robert ridică un braț, oprindu-mă.

– Nu te apropia de el, Emma! Altfel, jur pe ce am mai sfânt că nu răspund de faptele mele!

De pe hol se aude zgomotul unei uși trântite. Mă întorc și o văd pe Chloe, care năvălește în bucătărie și vine la mine. Pe față i se citește învălmășeală de emoții, are obrajii pătați de lacrimi și-i curge nasul.

– Ticăloaso! strigă fiica mea. M-ai pârât! Iar acum Julian a rămas cu ea! Te urăsc. Vă urăsc pe toți!

Fac câțiva pași în spate, alarmată, și lovesc cu brațul mânerul cratiței de pe plită. Mă întorc ca să-l apuc, dar, din greșeală, lovesc cratița din nou, iar de data asta nu mai reușesc s-o prind. Caroline sare de pe scaunul ei și se repede înainte, iar Robert îl acoperă cu brațele pe Will în clipa în care apa fierbinte și cartofii sunt azvârliți în aer. Închid ochii, intrată în panică. Deodată, Will începe să urle, Robert se pornește pe înjurat, iar cratița cade, zdrăngănind, pe podea. Se așterne un lung moment de tăcere.

„O, Doamne, o, Doamne! Te rog, Doamne!“

– Ieși de aici, Emma!

Deschid ochii, gâfâind.

– Ai pățit ceva? Will e bine? Te-a stropit...

– Am spus să ieși!

Acum văd răul făcut. Will plânge mai mult din cauza șocului, cred că l-au atins doar câțiva stropi de apă, pe porțiunea dezgolită a picioarelor, mai jos de pantalonii scurți, dar brațul lui Robert e roșu. O să-i rămână o urmă urâtă.

– Îmi aduc trusa medicală din mașină! spune Caroline, îndreptându-se deja spre ușă.

– A fost un accident! mă apăr eu. N-am vrut...

– Ieși naibii odată de aici! țipă Robert, aplecându-se deasupra mea, amenințător. Dacă nu, pun să fii închisă la nebuni! mă amenință el, expirând prelung și hârâit.

Mă retrag în hol, iar Robert îl ia în brațe pe Will, care acum plânge în hohote.

– Nu-i nimic, e doar o mică arsură. Haide s-o punem sub jetul de apă, îi spune fiului nostru, pe un ton liniștitor, după care își mută privirea la mine. Poate că o s-o fac oricum, adaugă el în șoaptă. Pentru binele tău.

Caroline, o străină mai binevenită în casa mea decât sunt eu, intră pe ușă în graba mare. Nu-mi mai rămâne decât să mă retrag, înfrântă. Chloe, care e în capul scărilor, privind în jos, strigă cu glas îngroșat de plâns:

– Ai stricat totul! Sper că ești fericită!

Mă abțin până când ajung la mașină, iar apoi încep și eu să plâng în hohote. Chiar și Caroline e împotriva mea. Acum sunt complet singură.

53

Mă opresc la un bancomat. Scot cinci sute de lire din contul curent și apoi de pe cardul de credit. Nu mă mai întorc la Jury's Inn. Dacă Robert are de gând să încerce să dea de mine ca să mă închidă la spitalul de nebuni, n-am de gând să fiu ușor de găsit. În schimb, aleg un hotel de lângă gară, unul ceva mai acătării decât o pensiune, dar deloc luxos, iar femeia din spatele biroului îngust al recepției din foaier nu-mi cere nici un act de identitate, mulțumindu-se să-mi ia banii și să-mi întindă o cheie atașată de o bucată mare de lemn.

Adaosul ăsta incomod e unul de genul care, în unele hoteluri, reprezintă o „trăsătură distinctivă", dar aici, bucata de lemn înseamnă doar un mod demodat și practic de a-i împiedica pe oaspeți să șterpelească cheile. Camera mea se află la ultimul etaj. Nu există lift, așa că urc cu greu scara îngustă, acoperită cu un covor care miroase a igrasie, iar apoi îmi găsesc refugiul, o încăpere înghesuită, în care abia încap un pat dublu și un dulap, cu o baie la fel de mică, în care se află și un duș. Radiatorul e pornit și se pare că are butonul de închidere blocat, așa că aerul e închis. Prin urmare, deschid vechea fereastră glisantă, lăsând să intre aerul umed și zgomotele ce vin de jos. Cel puțin există un ceainic, care pare curat.

Sunt atât de obosită! Mâine e ziua mea. Cu o săptămână în urmă, soțul și fiica mea plănuiau o petrecere-surpriză pentru mine, iar acum iată-mă singură, proscrisă și îngrijorată de moarte.

„Măcar Phoebe a ieșit din operație!", îmi spun în gând, în timp ce scot sticla de vin și sendvișul ambalat pe care le-am cumpărat pe drum, după ce m-au sunat de la spital ca să-mi spună că sora mea se simte bine și că e la reanimare, situația rămânând gravă, dar cu un prognostic precaut-optimist din partea medicilor.

Oare ce o să aibă Phoebe de spus după ce se trezește? O să-l învinuiască sau nu pe Robert – de vina de a o fi împins în stradă, cel puțin? M-am gândit la posibilitatea ca ei să acționeze împreună, dar în timp ce-mi umplu cana cu vin alb, cald, îmi dau seama că există mai multe posibilități. Da, poate că unul sau celălalt îmi vrea răul. Poate chiar amândoi, lucrând împreună.

Dar mai e o posibilitate: ar putea fi amândoi, acționând separat. Neștiind unul de altul. Iar accidentul lui Phoebe s-ar putea să nu fie decât un accident. Poate că a fost neatentă. Poate că a avertizat-o Chloe că mă îndreptam spre ea. Sau Robert. Sunt atâția de „dacă" și de „poate", încât ai toate șansele să înnebunești încercând să descâlcești toate eventualitățile.

Poți să înnebunești de-a binelea.

Ceea ce reprezintă, desigur, o nouă posibilitate, separată de celelalte.

Da, e posibil ca toată această manie a persecuției să fie un produs al stării mele de paranoia. Nu e nimeni pe urmele mele. Eu sunt sigurul pericol, eu, cu nebunia celui de-al doilea născut, dată de sângele meu bolnav. Împlinesc patruzeci de ani. Mă transform în mama.

Încui ușa și mă urc pe scaun ca să pun cheile de la mașină și de la cameră pe dulapul plin de praf, cât mai departe de margine. Nu vreau să-mi fie ușor să părăsesc camera în noaptea asta. Iau, cu o gură mare de vin, două pastile de paracetamol pentru durerea de cap, iar apoi mă așez pe marginea patului. Nu desfac sendvișul din ambalaj. Se face târziu, iar amurgul invadează repede cerul mohorât, cu soarele pierdut în spatele norilor denși. Îmi beau vinul și simt că începe să mi se învârtă capul, un carusel dement de numere, de muzică și de ticuri. Mai beau, sperând că o să adorm. Îmi pare rău că n-am somniferele la mine, ca să completez amestecul ăsta, dar nu sunt convinsă că aș putea să mă opresc din a lua prea multe. Îmi doresc cu disperare să dorm.

Se lasă noaptea.

Nu dorm, dar nici nu sunt trează în totalitate. Noaptea trece ca un vis febril, iar senzația de anxietate îmi sporește după ce trece de miezul nopții. Străbat camera dintr-o parte în alta. Încerc clanța ușii. Mă lipesc de geam. Fac toate lucrurile astea și totuși nu sunt sigură că *eu* le fac. Beau niște vin și capul îmi vâjâie, iar, în

clipa în care încerc clanța ușii, sunt sigură că mâna nu e a mea.

Mai iau o gură de vin din sticlă. În jur de ora două, am un moment de luciditate și-mi dau seama că hainele îmi sunt ude fleașcă. Am senzația că așa e bine să fie. Că e ceva important. De ce e important să fiu udă până la piele? Mai beau și apoi mă trezesc că stau în picioare, uitându-mă țintă la pat. Mormăi versuri și-mi acopăr gura cu palma, ca să mă împiedic să le urlu. Mă uit lung la pernă, cuprinsă de spaimă, iar apoi mă las să alunec în faliile din mintea mea. Nu mă pot opune nopții.

Noaptea, sunt nebună.

54

Ziua mea de naștere

Sunetul de apel al telefonului mă întoarce la mine însămi. E 10.30 dimineața. Noaptea a dispărut și zorile au venit cu adevărat. Patruzeci de ani! Am împlinit patruzeci de ani.

Ziua cea mare.

Primul lucru pe care-l bag de seamă e că sunt înghețată de frig, iar hainele ude mi se lipesc de piele. Sunt în aceeași poziție, în spațiul mic de la capătul patului. În clipa în care fac un pas înainte, picioarele aproape că se îndoaie sub greutatea mea, atât de obosite și de înțepenite

sunt. Aud dușul curgând și mă duc să opresc apa. E rece ca gheața, iar robinetul e întors la maximum. Nu-mi amintesc să fi intrat sub duș, deși îmi amintesc că eram udă. Telefonul începe să sune din nou. Michelle. Nu răspund. Pot să trăiesc și fără acuzațiile ei, de parcă ar fi vina mea că bărbatu-său s-a apucat să se culce cu altele. Iar dacă nu mă sună ca să mă acuze, oricum n-am putere să-i îndur descărcările emoționale. Să stea de vorbă cu Robert. Doar e prietena lui, nu a mea. Eu am destule pe cap.

Arunc o privire la oglinda de deasupra ceainicului. Numerele sunt scrise cu ruj roz, pe trei rânduri.

2 2 2 1 1 3 1 5 5 2 1 8 2 2 2

Îmi amintesc vag că le-am scris: văd, cu ochii minții, o străfulgerare a reflexiei mele în oglindă, cu părul venindu-mi peste față, bolborosind și scriind. Parcă eram mama. Mă uit peste umăr, la patul în care n-am dormit. Singurul lucru deranjat e perna de pe podea.

Atunci încep să plâng și să tot plâng, în timp ce-mi scot, cu greu, hainele de pe mine și mă bag sub dușul fierbinte, încercând să mă încălzesc, căci dârdâi din tot corpul. Îmi revin în minte frânturi de clipe de peste noapte. Pași. Cântecul.

Uite, o lumânare și-o carte și un clopot...

Privitul în întuneric. Sunt eu, dar nu sunt eu.

Adevărul e limpede în mintea mea. Ei au dreptate și eu greșesc. Eu sunt cucul din cuib.

Sunt o amenințare la adresa familiei mele. Ce rău o să le fac în seara asta? De ce sunt capabilă în acele momente pierdute? Asta trăia mama? Spaima asta continuă?

– Nu vreau decât să dorm, șoptesc eu iar și iar.

În cele din urmă, lacrimile mi se opresc. Știu ce trebuie să fac. Mă duc să aștept lângă Phoebe. O s-o țin de mână pe sora mea până când se trezește.

„Te rog, trezește-te, Phoebe!“

Apoi o să-i cer iertare, o să-i spun c-o iubesc, că-i sunt recunoscătoare că mi-a fost soră mai mare și că m-am simțit în siguranță alături de ea pe vremea când eram mici, o să-i spun cât de rău îmi pare că ne-am îndepărtat una de alta și apoi o să mă duc la cea mai apropiată clinică privată de psihiatrie, o să-mi predau în mâinile celor de acolo cardul bancar și o să le cer să mă închidă pentru siguranța mea și a celorlalți.

De cum iau decizia, mă simt mai calmă. Nu sunt mama mea și mai am și beneficiul analizei retrospective. Știu ce a făcut ea și n-o să repet greșelile trecutului. Mă simt amorțită în timp ce încep să mă îmbrac, făcând mișcările automat, nou-găsita liniște neavând darul de a-mi reduce epuizarea zdrobitoare.

Ai mei pot să aștepte până când o să mă simt mai bine. Azi nu încerc să-i contactez, flindcă nu poate să iasă nimic bun din asta. Copiii mei trebuie să fie în siguranță, asta-i tot ce contează.

Trebuie să trec de noaptea care vine. Undeva în siguranță. Încuiată.

Am două mesaje de felicitare pe telefon, unul de la Darcy și altul de la Rosemary. Nu răspund la nici unul. Acum n-am loc în viața mea pentru alte persoane. Abia am loc pentru mine.

În cele din urmă, nu încerc nici măcar să șterg oglinda, dar las o bancnotă de douăzeci de lire sub o cană, pentru persoana care face curat. Restul nu e foarte grav. Podeaua băii e udă de la dușul care a curs cu perdeaua netrasă și mi-am îndesat hainele ude în coșul de gunoi, așa că sunt convinsă că o să existe discuții la recepție despre femeia stranie care a stat în camera cu numărul 16. Dar în gama asta de prețuri și atât de aproape de gară, sunt sigură că au avut și oaspeți mai răi. Însă, din fericire, cei de aici nu-mi știu numele.

În spital e liniște, iar în rezerva în care Phoebe zace nemișcată e o tăcere aproape mormântală. În urmă cu câteva zile, mama m-a apucat de braț de pe patul ei de spital, iar acum iată-mă aici, ținându-mi sora de mână, ca și cum, în starea în care se află, cu capul bandajat și cu trupul frânt, poate să-mi fie ancoră. Dar de fiecare dată când închid ochii, văd mâinile mele pe pernă. Și văd perna aceea lăsându-se peste fața lui Will.

– Ce se întâmplă cu mine, Phoebe? șoptesc eu. Îmi pierd controlul asupra propriei minți...

Ea nu răspunde, iar eu mă întorc la cântecul meu abia îngânat. Știu versurile, dar habar n-am de unde le știu. Gâtlejul mi-e uscat. Probabil că-l tot îngân de ore întregi.

Te uită, o lumânare, o carte și un clopot, aminte să-mi aducă.

Lângă pat e o cană cu ceai, pe care o asistentă mi-a adus-o în urmă cu ceva vreme. S-a răcit. Nu cred că e prima pe care am băut-o. Și asistentele își fac griji în privința mea. Sunt aici de ore întregi, fără să mă fi mișcat. Mâna mi-a amorțit în mâna lui Phoebe, dar mi-e frică să-i dau drumul. Mă tem că dacă fac asta, o să mă rătăcesc și n-o să mai găsesc drumul înapoi. Nu vreau să le fac rău alor mei. Totuși, pipăi bumbacul pernei și simt cum mi se revarsă în inimă o furie rece. Dacă îmi pierd stăpânirea de sine, ceea ce se află în capul meu o să devină real.

Poate că aș reuși să sar de la o fereastră a spitalului? Să-mi rup oasele, astfel încât familia mea să nu pățească nimic. Să pun capăt întregii povești. Noaptea se lasă încetul cu încetul. Noaptea zilei în care am împlinit patruzeci de ani.

„Ajută-mă, Phoebe!“, strig eu în gând. „Se face târziu și mi-e frică!“

Ea rămâne tăcută, o Frumoasă din Pădurea Adormită, frântă. Aștipesc fără să dau drumul mâinii ei, iar timpul trece peste mine ca un val.

Ce va fi, va fi. Cântecul acela mă însoțește. Orele trec. Ațipesc din nou.

– Emma!

Ochii mi se deschid fulgerător. Preț de o clipă, nu știu unde mă aflu. Oare am dormit? Oare am avut din nou unul din acele episoade de pierdere a conștiinței? Mâna mea încă strânge mâna lui Phoebe, dar acum sora mea îmi răspunde printr-o strângere ușoară. Mă uit la ceas. A trecut de miezul nopții. Simt că inima îmi bate darabana, iar în minte mi se cască niște goluri care mă atrag să cad în ele, dar îmi concentrez atenția la Phoebe. E trează. Nu e o halucinație a mea, ci un fapt cât se poate de real.

– Phoebe! strig eu, aplecându-mă și simțind că lăcrimez. O, Doamne, Phoebe!

Are ochii deschiși, dar încețoșați, încă năuciți de medicamente și, fără îndoială, de durere. Înghite cu greutate.

– Vrei ceva? Apă? S-o chem pe asistentă?

În clipa de față, simt că explodez de fericire. S-a trezit și e lucidă! Vorbește. Gândește. Sper din tot sufletul că asta înseamnă că n-are vătămări ireversibile.

Bag de seamă o abia perceptibilă clătinare din cap.

– Te-am văzut, șoptește Phoebe, iar inima mi se oprește în loc câtă vreme ea își trage sufletul.

„Eu am fost?! Eu am făcut-o?!“

– Erai pe stradă, te-am văzut venind spre mine. În momentul acela, cineva m-a împins.

Erai acolo sau am visat?

Mai că-mi vine să râd de ușurare. N-am împins-o eu! N-am fost eu! Îmi trag scaunul mai aproape. Vreau să flu cât se poate de aproape de ea. Draga mea soră, care m-a ținut de mână atunci, demult, când am alergat în căutarea unui adăpost.

– Am fost acolo, răspund eu, sărutându-i mâna. Voiam să-ți cer iertare.

E o minciună, dar dacă aș putea să schimb trecutul, asta s-ar întâmpla.

– Îmi pare rău că te-am acuzat de toate acele lucruri. Nu știu ce se întâmplă cu mine, Phoebe!

Îmi curg lacrimile și-mi curge și nasul, iar ea mă strânge încă o dată de mână, încetișor.

– Nu se întâmplă nimic cu tine, Emma.

Se chinuie să vorbească, iar sunetele îi șuieră pe buze:

– Unele dintre acuzații au fost adevărate. I-am spus lucruri groaznice mamei. N-am putut să mă abțin. Încă eram atât de furioasă! Nu mă așteptam ca ea să...

Emoția o face să se cam descompună la față, lucru cu totul neobișnuit la ea. Îmi doresc s-o pot lua în brațe și s-o strâng tare.

– Nu e vina ta! Nimic din cele întâmplate nu e din vina ta! Lucrurile rele survin pur și simplu. Nu știai ce avea să facă mama!

– N-am omorât-o!

– Știu. Nici eu n-am omorât-o.

Închide ochii din nou, de parcă discuția noastră i-a adus un pic de alinare. Văd cum se scufundă din nou în uitare. Atunci când o să se trezească din nou, n-o să mai flu aici. O să chem asistenta, iar apoi mă duc la spitalul Bayside Residential, le dau cardul bancar și le cer să mă închidă. La mulți ani, Emma!

Sunt pe punctul de a-mi elibera mâna din cea a lui Phoebe, când ea vorbește din nou, cu o voce duioasă și adormită și cu ochii abia deschiși.

– Cântai cântecul mamei, spune ea. Nu-i așa? Sau am visat?

Încremenesc.

– Cântecul mamei?!

Oftează, captivă între veghe și somnul care o trage înapoi în brațele lui.

– Hmmm... da. L-a cântat tot timpul în acea ultimă noapte. Tu, flind închisă în dulap, probabil că n-ai auzit.

– Cum era? întreb eu, iar inima îmi izbește în coaste. Ți-l amintești?

Preț de o clipă, se lasă tăcerea. Mă gândesc că sora mea a recăzut în somnul provocat de sedative, iar apoi, foarte încet, ea prinde să fredoneze, șoptind versurile pe care le cunosc atât de bine:

– *Uite, o lumânare și-o carte și un clopot, le-oi lăsa în urmă.../Te uită, o lumânare, o carte și un clopot, aminte să-mi aducă...*

Un zâmbet slab i se înfiripă pe față după ce termină de cântat. Apoi murmură:

– În clipa în care am auzit cântecul, am crezut că suntem din nou atunci, în copilărie, iar *ea* e aici, cu mine. Dar pe vremea când era bună.

Iar apoi adoarme din nou, lăsându-mă în cea mai mare derută.

55

Ies pe coridor, gâfâind. Tot încerc să înțeleg ce mi-a spus Phoebe. Cum e posibil ca ăsta să fie cântecul mamei? Nu se poate! Opresc o asistentă afiată în trecere și-i spun că Phoebe s-a trezit. Ea se duce să cheme un medic, iar eu mă retrag în sala de așteptare, ca să caut din nou cântecul pe Google. Văd un mesaj de la Robert, trimis în urmă cu multe ore.

Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i înapoi lui Caroline cheia de la casă! Și de ce ai amenința-o? Te rog, cere ajutorul unui psihiatru! Dacă se mai întâmplă ceva de genul ăsta, sun la poliție.

Mă uit lung la mesaj. Despre ce vorbește? Nu i-am luat cheile lui Caroline. Și n-am amenințat-o niciodată. Ce tot spune femeia asta? Mă pregătesc să-i trimit soțului meu un răspuns în care să-l pun la punct, dar mă opresc dintr-odată. Mai întâi trebuie să-mi verific geanta lăsată în mașină, ca să mă asigur că n-am luat cumva cheile acelea. În ultimele două

nopți n-am pus geană pe geană, iar vreme de două săptămâni încheiate abia dacă am prins câteva ore de somn. Nu mai pot să flu sigură de nimic. Dar n-am împins-o pe Phoebe în fața mașinii, iar asta mă face să mă simt mai puternică. N-am ucis-o pe mama și n-am rănit-o pe sora mea. Orice ar fi în neregulă cu mine, singura persoană căreia i-am făcut rău până acum sunt eu însămi. Robert poate să aștepte, la fel și cheile lui Caroline. Cântecul acela nu-mi dă pace. Nu se poate să fie același cântec! Pur și simplu nu se poate. Apăs pe linkul de pe Google.

Nu e o reinterpretare. Sweet Billy Pilgrim, „Candle, Book and Bell", lansat în 2015. Versuri de Tim Elsenburg. N-are nici un sens. Cum se poate ca un cântec scris în 2015 să fl fost cântat de mama în anii '80? Nu putea să-l știe. Și cum se poate ca acest cântec care îmi umple gândurile să fi fost și în gândurile ei? N-are sens!

O asistentă își vâră capul pe ușă.

– Vine o polițistă, ca să fie aici în caz că Phoebe se trezește din nou. Probabil că, atunci când ia declarația, o să vrea să vă pună și dumneavoastră câteva întrebări.

– Desigur! mă învoiesc eu. Trebuie doar să iau ceva din mașină. Mă întorc imediat!

Cheile acelea mă supără la fel de mult ca melodia. De ce ar minți Caroline?

„Te-a înregistrat!", mă sâcâie un gând care mi se rotește ca un vârtej într-un cotlon al minții.

„Te-a înregistrat. Da, te-a înregistrat și apoi s-a dus la soțul tău și i-a arătat înregistrarea!“

Nici asta nu e normal. Trebuie să aflu dacă acele chei sunt la mine, iar dacă nu, ce să înțeleg?

De ce ar vrea Caroline să-mi facă rău? E o femeie care, întâmplător, mi-a găsit portofelul, și care mi l-a returnat. Îmi vine să-mi trag un pumn în față. Asta e paranoia de care îmi spune toată lumea că sufăr! Caroline e o străină. De ce ar vrea să-mi facă rău? N-are logică. Și cum se poate ca melodia mamei să fie aceeași melodie pe care o aud obsesiv în minte? Am nevoie de aer curat. Și trebuie să găsesc cheile. Nu vrea nimeni să-mi facă rău. Am o cădere nervoasă, asta-i tot.

„Sună la clinică! Internează-te!“

Nu vreau să dau nas în nas cu polițista, pe care o văd venind din direcția opusă, așa că mă îndrept spre secția de geriatrie, fiindcă știu unde e ieșirea care dă în parcare. E târziu și, chiar dacă lumina de pe coridoare e puternică, spitalul pare în afara lumii, cufundat cum e în tăcerea nopții. Pacienții dorm sau ascultă în tăcere respirația anevoioasă a celor din jur. Se simte mirosul de dezinfectant, care încearcă să acopere duhoarea morții. Din când în când, liniștea e întreruptă de un acces de tuse sau de un strigăt. Toată lumea așteaptă să se pogoare speranța zorilor. Știu cum se simt cei de aici. Lumina e mai slabă pe coridorul ce duce la secția în care

se afiă rezervele. Parcă a trecut o viață de când am fugit, pe aici, de strânsoarea mâinii mamei mele.

Privesc în lungul coridorului și simt cum mă furnică pielea. Totul a început să meargă prost după ce am venit s-o văd pe mama. Poate că am început să mă simt rău în noaptea de dinainte să aflu că s-a rănit singură – alt gând care prinde formă în mintea mea – dar toate adevăratele necazuri au început după acea vizită la spital. Biletul. Zgârietura de pe mașină. Furtul genții. Sentimentul că mă urmărea cineva. Atunci s-a declanșat înlăuntrul meu un semnal de alarmă care nu s-a mai oprit.

Împing ușa secției și mă strecor înăuntru, cu inima în gât. Ceva mai în față, ușa ce dă într-una dintre încăperi e deschisă și se aud glasurile unor asistente care îl liniștesc pe un pacient. Mă grăbesc spre biroul acestora dintâi și arunc, în grabă, o privire în registrul în care sunt înregistrați vizitatorii. Nu trebuie să caut multă vreme. A fost aici în urmă cu câteva ore.

Caroline Williams.

Dau paginile înapoi – vine zilnic la spital. Caroline. Străina întâlnită întâmplător. Era aici în prima zi în care am venit. Mă uit în spatele meu, la una dintre încăperile de lângă intrare. Îmi amintesc că i-am strigat numele meu asistentei care voia să semnez în registru și că am fost auzită de o femeie ocupată să-i citească unei alte femei întinse în pat și care s-a oprit

atunci. Am crezut că am deranjat-o, dar nu cumva numele meu a deranjat-o?

Tremur din tot corpul. Dar ce să aibă cu mine? Să fie fosta soție a vreunui client? Oare îmi concentram atenția asupra Mirandei, când o altă fostă soție nebună se afia chiar sub nasul meu?

Ies repede, înainte să se întoarcă asistentele, și mă grăbesc spre mașina mea. Aerul nopții e umed și din depărtare se aude bubuit de tunete. În clipa în care încep să cadă primele picături grele, deschid portbagajul și-mi golesc geanta. Caut prin toate buzunarele, prin etuiul cu farduri și prin cel cu produse de igienă, iar apoi prin buzunarele paltonului. În mașină, mă uit în spatele scaunelor, în caz că au alunecat acolo cheile, după care verific fantele laterale din portiere și podeaua. Nu durează mult – mașină e una închiriată și aici nu există acel talmeș-balmeș întâlnit de obicei într-o mașină de familie. Nu găsesc nici o cheie. N-am furat nimic.

„Așadar, de ce minte? Cine e? Ce rău i-am făcut eu?“

Ceva zgreapță pe dinăuntrul creierului meu obosit. Ceva ce a spus cineva. Ceva care aproape că mi-a atras atenția, dar pentru foarte scurt timp, fiindcă apoi am fost distrasă de altă idee. Despre ce era vorba? Ce... Fac ochii mari în aceeași clipă în care un fulger luminează cerul. Nina. Nina a fost.

„Nu mi s-a permis să vă păstrez nici măcar în plasament. Mai ales după tragedia petrecută cu familia aceea."

Am fost atât de surprinsă că a dorit să ne ofere un cămin, încât n-am mai fost atentă la rest. Care tragedie? Îmi scot telefonul din geantă. Arată o singură liniuță de semnal. E aproape ora unu noaptea, dar trebuie să aflu niște lucruri, iar răspunsurile le are numai ea.

O tragedie.

Cântecul mamei mele.

O imagine mi se formează în minte. Un adevăr. O poveste în care se împletesc toate lucrurile ciudate ce s-au petrecut, una care n-are nici o logică, dar care, în același timp, are sens. Unul imposibil. Gândurile îmi sunt mai clare decât au fost în ultimele zile.

Trebuie să vorbesc cu Nina. Bat din picior, nervoasă, în podeaua mașinii. Ce rău se poate întâmpla dacă o întreb pe Nina despre lucrul care nu-mi dă pace? O să creadă că sunt nebună? Și ce dacă? N-ar fi prima.

Un fulger orbitor despică noaptea ploioasă și telefonul îmi sună în ureche înainte de bubuitul tunetului. Centrul furtunii încă n-a ajuns aici. Încheieturile degetelor mi s-au albit de cât de tare strâng volanul. Clipesc și văd, în beznă, niște degete încleștate pe o pernă. Clipesc din nou, ca să alung imaginea. Nu sunt nebună.

Dar poate că sunt fiica mamei mele.

56

Nina răspunde după patru apeluri.

– Emma?! S-a întâmplat ceva?

– Iartă-mă că te sun atât de târziu! Știu că e miezul nopții...

– O, eu nu mă culc înainte de ora două! Sunt pasăre de noapte, nu din cele matinale, așa că poți să stai liniștită. Dar ce s-a întâmplat?

Ploaia caldă a nopții cade atât de tare, încât în mașină au început să se formeze aburi. Pornesc motorul și aerul condiționat.

– Ești în mașină? întreabă ea.

– Da, sunt la... Nu contează. Nu conduc. Trebuie să-ți pun câteva întrebări. E vorba de ceva important. Prima întrebare e despre un lucru pe care mi l-ai spus ieri și pe care nu l-am înțeles la momentul acela.

Pornesc cu întrebarea cea mai normală, care e menită să-mi ofere o informație concretă.

– Atunci când ai pomenit de faptul că asistenții sociali de la serviciul de protecție a copilului nu ți-au permis să ne iei în plasament, ai spus ceva de genul „mai ales după tragedia petrecută cu familia aceea“. Care tragedie? Nu înțeleg.

– O, Doamne! exclamă ea, și o aud foindu-se pe scaun, zgomot urmat de păcănitul unei brichete și de o pufăitură scurtă. Am crezut că știi!

– Ce să știu?

– Ce s-a întâmplat cu familia care urma să te adopte.

– S-au răzgândit.

Îmi amintesc că femeia care lua copii în plasament m-a așezat pe un scaun și mi-a spus că, din păcate, n-aveam să plec într-o nouă casă în ziua aceea. Îmi amintesc cu câtă nefericire mi-am desfăcut valijoara și-mi mai amintesc și privirea victorioasă a lui Phoebe. Oare chiar așa era, victorioasă? Mă întorc la amintirea aceea, examinând-o de data asta cu mintea unui adult. Da, Phoebe părea mulțumită. Dar poate că era mulțumită că mai rămâneam împreună o vreme. Poate că fusese rănită de fericirea pe care o simțeam la gândul că urma să încep o viață nouă fără ea. Toată furia cu care mi-a strigat că aveam să ajung nebună nu provenea decât din suferința provocată de respingere.

– Nu, poate că așa ți s-a spus – și înțeleg de ce, dată fiind trauma prin care trecuseși – dar lucrurile n-au stat așa. În realitate, a fost îngrozitor. O tragedie teribilă. Acea familie tocmai venea să te ia cu mașina, când a avut loc un accident îngrozitor. Coliziune frontală. Soțul a fost ucis pe loc. Soția a avut norocul să supraviețuiască, dar ambele picioare i-au rămas paralizate.

Gura mi s-a uscat și capul mi se învârte.

– Aveau copii? întreb eu.

– Da, spune ea, iar eu știu răspunsul înainte să-l aud. O fetiță. Cu vreo doi ani mai mare decât tine. A scăpat teafără din accident, slavă Domnului! Era pe bancheta din spate. Deși îmi imaginez că n-a rămas fără sechele. Celălalt șofer a fugit. Vreme de vreo oră, așa cred, fetița a rămas singură acolo, lângă tatăl ei mort și lângă mama grav rănită. Trebuie să fi fost ceva înfiorător.

„Destul cât să te facă să înnebunești!"

Toate piesele din puzzle se potrivesc acum, când mă gândesc la baia pentru persoane cu handicap pe care Caroline, locuind până acum ceva vreme împreună cu mama ei, încă n-a renovat-o. Tranziția de la adolescenta care își îngrijea mama la asistentă calificată a fost, probabil, cea mai practică alegere, dacă tot și-a petrecut viața făcând asta. Îmi amintesc de fotografia aceea din prima zi de școală a lui Caroline. Cei trei păreau foarte fericiți și mândri. O familie împlinită. Iar apoi am apărut eu, care am distrus totul. Cum trebuie să se fi simțit Caroline în timp ce-i citea maică-sii și, dintr-odată, m-a auzit strigându-mi numele pe holul spitalului! Nu pe acela dobândit prin căsătorie, căci n-ar fi însemnat nimic pentru ea, ci *Emma Bournett*. Persoana care, în mintea ei, era cauza distrugerii familiei sale, poate chiar a morții tatălui ei, se afla în locul acela. Am fost aduse laolaltă de pura coincidență. N-a fost vina mea – evident că n-a fost vina mea – dar timp de

treizeci și cinci de ani Caroline m-a învinuit pe mine.

– Emma! intervine Nina. Mai ești acolo?

– Scuză-mă, da, da, sunt! Îți mulțumesc, m-ai ajutat foarte mult, spun eu, iar apoi tac preț de câteva clipe. Știi, mai e ceva. Probabil că o să crezi că-i o nebunie...

– Continuă!

Cerul se luminează și un tunet puternic bubuie o secundă mai târziu, iar apoi o altă rafală de ploaie se prăbușește peste parbriz.

– Crezi că timpul e întotdeauna liniar, sau că uneori există distorsiuni?

– Ei, e o întrebare prea grea pentru ora asta, răspunde ea, și o aud trăgând un fum lung din țigara cu marijuana. Nu înțeleg prea bine explicația fizică, dar sunt convinsă de un lucru: creierele noastre au o capacitate mult mai mare decât cea pe care o punem noi la lucru în mod obișnuit. Sunt create pentru mai mult. Iar timpul e un concept pe care nici oamenii de știință nu-l înțeleg foarte bine. Știu pe cineva care a visat că un prieten își lua rămas-bun, iar după ce s-a trezit, a aflat că acel prieten murise. Știu că unii oameni consideră că un *déjà-vu* e o străfulgerare din viitor. Ghicitorii în tarot – și nu mă refer la șarlatani – operează cu *senzații* ale viitorului, mai degrabă decât cu previziuni. Oamenii aflați într-o stare emoțională extremă susțin că întrezăresc criza ce urmează. De pildă, soțiile de pescari care, din pricina unui vis sau a

unui sentiment de groază, își imploră bărbații să nu iasă pe mare, iar bărbații nu le ascultă – și nu se mai întorc acasă niciodată. De ce întrebi?

– Crezi că astfel de distorsiuni, astfel de străfulgerări de premoniție, se moștenesc?

Am senzația că știu răspunsul, dar vreau să-l aud de la altcineva. De la cineva care are în bibliotecă o grămadă de cărți despre tot felul de ciudățenii.

– O, desigur! Aș spune că sunt sigură de asta. ADN-ul ar fi explicația.

– Mulțumesc! spun eu. Îți mulțumesc foarte mult. M-ai ajutat enorm! Însă acum te rog să mă scuzi, trebuie să închid.

– Dar, Emma, ce...

Închid și rămân cu privirea ațintită dincolo de fereastra mașinii. Ce să fac? Să mă duc înapoi la spital și să încerc să le explic polițiștilor că de data asta nu sunt paranoică, că cineva chiar încearcă să facă rău familiei mele și că trebuie să trimită imediat o patrulă? Formez numărul lui Robert și telefonul sună, și sună, și tot sună. Încerc la Chloe. Intră căsuța vocală. Caroline e la mine acasă. De asta a spus că i-am luat cheile. S-a dus la Robert ca să „se adăpostească“ de furia soției lui nebune, care ar putea să apară la ușa ei în orice clipă. Se află în casa mea. Are de gând să-mi vatăme familia.

Gândul îmi fuge la mama mea. La mine. La desenele lui Will.

Am fost atât de înspăimântată că o să se repete istoria, dar dacă m-am uitat la povestea asta dintr-un unghi greșit?

„Dacă trecutul nu făcea decât să anunțe viitorul?“

Phoebe mi-a spus că îngânam cântecul mamei noastre. Unul care, atunci când îl cânta mama, urma să fie scris abia peste treizeci de ani. Așa că ea nu-l putea cunoaște decât într-un singur mod.

Totul a fost un avertisment. Străfulgerări ale unei tragedii teribile din viitor.

Mă uit la ceasul încastrat în bord.

Abia a trecut de ora unu dimineața și mă aflu la o distanță de cel puțin o oră de mers cu mașina față de casă. Gândindu-mă la numerele mamei, demarez în trombă.

1 1 3 1 5 5 2 1 8 2 2 2

Alte piese ale puzzle-ului se potrivesc: ora 1.13, ora 1.55, ora 2.18. Și 2.22. Trebuie să ajung acasă înainte de ora 2.22.

„Nu mai am mult timp!“

Înfrunt furtuna la volanul mașinii.

57

CAROLINE

Sunt udă până la piele în momentul în care mă întorc la bucătărie și arunc la gunoi

borcanul de miere gol. Am lăsat afară surprize dulci, care o să înțepe ca niște albine. Hainele mi s-au lipit de piele și sunt grele, iar părul meu lung e leoarcă, dar nu-mi pasă. Ploaia m-a înviorat. Vreme perfectă pentru planurile mele. Eu sunt furtuna care aduce catastrofa.

Închid ușa repede, dar ploaia a reușit să pătrundă în casă, udând podeaua. E o noapte cruntă și-mi place zgomotul cu care rafalele lovesc casa, cu care atacă din afară, în vreme ce eu atac dinăuntru. Încui ușa și vâr cheia în buzunar. Totul e gata. Pot să mă relaxez.

Nu știu de ce se tot plângea Emma de insomnie. E foarte liniștitor să fii singura persoană trează într-o casă cufundată în întuneric. Uneori, noaptea e singurul moment în care putem să fim cu adevărat noi înșine. Și iată-mă aici. În sfârșit.

Emma.

„Blânda Emma. Frumușica. O să vezi cât de mult o s-o iubești!"

Vedeți, ați greșit în privința asta, dragi părinți! Nu eram deloc entuziasmată atunci, înainte s-o cunosc, iar acum n-am decât dispreț pentru draga de Emma.

I-a furat iubitul surorii ei și s-a măritat cu el. Pe soțul ei îl ține în lesă. Fiică-sa e o lepădătură. Dar, desigur, totul se reduce la Emma. Nu știe decât să ia. Întotdeauna obține ceea ce vrea. Cariera. Casa. Familia. Și tot se smiorcăie. Nu e foarte blândă, după cât se pare.

Mă așez la pretențioasa ei insulă din mijlocul bucătăriei și iau o gură din paharul de vin. Nu e nevoie să mă grăbesc. Și-au băut cu toții cana de ciocolată fierbinte. În momente grele, oricine are nevoie de o băutură calmantă înainte de culcare, nu? Așa am spus. Ceva care să-i ajute să adoarmă. Toată lumea are încredere într-o asistentă medicală. Mai ales într-una plină de gratitudine, care le împărtășește neliniștile.

De data asta am apelat la ceva mai tare decât NightNight.

Am găsit somniferele Emmei atunci când am urcat la etaj, ca să fac un duș. Am zdrobit câteva și le-am băgat în buzunar, învelite într-un șervețel. Ușor de pus în căni. Robert nu se uita la mine, că doar nu sunt nebuna de nevastă-sa! Sunt o specialistă în domeniul medical. Chloe era în camera ei, cu ochii înroșiți de cât a plâns fiindcă n-a reușit să distrugă o căsnicie, iar Will e doar un băiețel morocănos. M-am asigurat că și-au băut cana. Până la fund. Robert și-a luat-o pe a lui în cameră. Am verificat. Cana e goală. Presupun că e obișnuit să facă așa cum i se spune.

Nu pot să cred că m-a lăsat să intru în casă. Mi-am jucat bine rolul, ținându-mi micul discurs:

– Sunt puțin speriată! Mi-a luat cheile. M-a amenințat. Pot să... știu că nu mă cunoașteți... dar pot să stau aici? N-am vrut să sun la poliție.

Sunt sigură că n-a vorbit serios. Are probleme, dar nu vreau să-i aduc alte belele pe cap!

Numai un bărbat ar crede o poveste ca asta. Dacă o femeie se simte amenințată, sună la poliție. Punct. Dar poți să fii sigură că un bărbat o să fie orbit de sindromul cavalerului pe cal alb. Și, oricum, Robert o crede nebună. A înghițit momeala cu tot cu undiță. Se vede bine că dragostea lui și a Emmei s-a dus pe apa sâmbetei.

Iar acum iată-mă aici, singură. Îmi admir lucrarea, cum s-ar spune, privind întunericul furtunii.

Mai iau o gură de vin. Un Sancerre. Desigur, mult mai bun decât cel pe care pot să mi-l permit din salariul meu. Mai sunt două sticle în frigider. Nu mă mir că Emma bea atât de mult. E genul.

Cred că ar trebui să încep. Probabil că cei de la etaj dorm buștean. Deschid iTunes, îmi pun căștile și apăs pe butonul de redare. „Lumânare, carte și clopot" – cântecul momentului. Atâta lucru mi-a oferit și Emma. Ritmul cântecului îmi umple mintea și încep să fredonez de cum încep să aud muzica asta tulburătoare.

Mă uit la ceasul de la cuptor. E ora 1.13 noaptea. Afară fulgeră. Lumina e albă, aspră, iar eu mă apropii de ușa din spate și trag de clanță. Ca să verific încă o dată. Bine. E încuiată. Mai zgâlțâi clanța o dată, ca să fiu sigură. Murmur

versurile melodiei și, de îndată încep versurile, setez pe ascultare în buclă.

Alegerile frânte/Devin fapte,/Îndepărtează inima de mâna/Care cedează...

Rătăcesc prin casa ei, prin viața ei. Biroul. Am văzut-o aici. De afară, privind înăuntru. În living, un spațiu vast, lipsit de sufiet, unde e limpede că ai casei nu petrec timp împreună, verific ferestrele și ușile care dau în curtea interioară. Încuiate. Văd cioburile care sclipesc pe pământ, în ploaie. În caz că e nevoie.

Mă întorc și vărs vin pe spătarele canapelelor elegante. În realitate, nimeni nu vrea canapele ca astea. Nu sunt confortabile. Nu dau senzația că sunt calde și primitoare. Sunt un semn al prestigiului. Atâta vreme cât casa spune că te-ai ajuns, probabil că asta e tot ce contează, nu-i așa, Emma? Cel puțin, decorul ăsta o să dea bine în știrile din ziare. Dacă fotografii apucă să ia imagini dinăuntru.

Mă întorc pe hol și scap sticla de vin, dar nu se sparge, ci aterizează, cu un bufnet surd, lângă dulapul de sub scară. Las sticla să se scurgă pe parchet. Mai e vin în frigider.

Uite, uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot...

Poate că e cazul să-mi mai torn un pahar. Am timp. Am toată noaptea la dispoziție. Deschid frigiderul și apuc o altă sticlă de vin, o deschid și iau o înghițitură mare. Îmi dau lacrimile. Pun sticla înapoi în frigider, fără dop, iar apoi scot ouăle. Acum, că mă las purtată de val, mă simt

ca un copil. Tatăl meu spunea că nu poți face omletă fără să spargi câteva ouă, de multe ori fără legătură cu nimic și într-un context complet nepotrivit.

„Uite-mă cum fac omletă acum, tată!“, îmi zic în gând.

Mă uit afară, la furtuna maiestuoasă, după care deschid cartonul. Ascultând muzica, iau un ou și îl țin în palma întinsă în față. Oul cade și se zdrobește pe podea. La fel cum s-a zdrobit trupul lui tati. Încerc să-l potrivesc pe următorul astfel încât zgomotul făcut de spargerea lui să se sincronizeze cu bubuitul tunetului. *Trosc! Trosc! Trosc!* După ce termin, podeaua e plină de mizerie. Mă întreb ce o să creadă poliția.

Poate că o să se creadă că sunt nebună. S-ar putea ca ăsta să nu fie un lucru rău. O clinică de psihiatrie securizată ar fi de preferat unei închisori. Am făcut pace cu ideea de a sta la închisoare, dar la clinică s-ar putea să fie și mai bine, chiar dacă și închisoarea ar fi un loc confortabil. Mult mai relaxant decât viața pe care o duc acum.

Cântecul reîncepe, iar eu fredonez versurile. Cred că ar fi timpul să încep distracția. Mă duc pe hol, cu muzica răsunându-mi în urechi.

O să încep cu băiatul.

58

EMMA

E ora 1.45 atunci când frânez brusc, abandonând mașina pe stradă, după care alerg, prin ploaia deasă, spre ușa casei. Am mintea limpede. Imposibilul e făcut posibil de timpul care devine ciclic în jurul meu. Mama, eu și Caroline. Prezente cu toatele aici. Dintotdeauna am fost aici.

Viitorul, trecutul și prezentul se ciocnesc.

Ăsta e apogeul. Totul. Momentul pe care n-am voie să-l irosesc. Timpul suspendat în furtună. Fulgerele și tunetele, la unison, amenință să rupă cerurile pe când încerc în zadar să descui ușa. E zăvorâtă pe dinăuntru, așa că încep să bat cu pumnii în lemnul solid. Sun la sonerie. Nimic. Nici un răspuns. Mașina lui Robert e aici. Soțul meu e acasă. Sunt cu toții aici. Alerg înapoi în stradă și văd mașina lui Caroline parcată dincolo de casa vecinilor. Ea e înăuntru. Știu sigur că e în casă. Știu, fiindcă noaptea asta s-a strecurat prin timp, devenind un avertisment care s-a scurs în mintea mamei mele precum o sângerare cranianã, scoțând-o din minți și apoi pătrunzând și în mintea mea. Răul m-a ajuns în noaptea în care împlinesc patruzeci de ani. A venit ca să-mi vatăme familia.

Iar eu trebuie să-l opresc.

Sun la poliție și strig în telefon, încercând să acopăr zgomotul ploii. Spun cine sunt și adaug că a intrat cineva în casa mea, cineva care încearcă să le facă rău copiilor, iar apoi izbesc din nou cu pumnii în ușă.

– Deschide, Caroline! strig eu, iar vorbele îmi ricoșează în zid. Știu ce faci!

Furtuna îmi înghite strigătele și le înecă în tunete. E inutil. Mai strig o dată și apoi răsuflu adânc. Trebuie să mă gândesc. N-am cum să intru pe aici. Trebuie să încerc prin spatele casei.

Poarta laterală e înaltă de doi metri, iar eu nu măsor decât un metru și șaizeci de centimetri, așa că n-am cum să sar gardul. Mă uit la spațiul de lângă garaj, unde ținem tomberonul înalt și verde pentru gunoiul menajer. Trag tomberonul lângă poarta laterală și mă urc pe capacul gros, a cărui suprafață e alunecoasă din pricina ploii, iar marginile lui dure îmi zgârie pelvisul. Urc cu greu, gemând, fiindcă mi-am pierdut agilitatea pe care am avut-o în copilărie. Apoi mă prind cu mâinile de partea de sus a porții. Scot un țipăt precipitat și-mi trag mâinile înapoi. Sângerează. Îmi smulg din palme niște cioburi, gemând de durere. Bucăți de sticlă spartă – *o altă sticlă de lapte, Caroline?* – au fost așezate pe muchia porții și pe toată lungimea zidului. Cum de au rămas acolo, pe vremea asta? Întind mâna cu atenție și pipăi. Cioburile sunt ținute pe loc de ceva gros și lipicios. Îmi duc mâna la nas. Cu toată ploaia, îi simt dulceața. Miere. Mierea de Manuka a lui Robert.

Îmi trag mânecile în jos, peste palme, după care curăț cât pot de mult. Apoi îmi trec un picior peste zid. Cioburile rămase acolo mă înțeapă prin bluză în clipa în care mă aplec în

față, dar nu mă las, ci închid ochii, îmi trag piciorul stâng după mine și cad, grea, la pământ. Vertebrele mi se zdruncină la impact, însă mă ridic și mă îndrept, clătinându-mă, spre ușa din spate. Apuc clanța și trag de ea. E încuiată. O lovesc cu putere, de două ori. Nu se clintește. Am nevoie de ajutor, unde e poliția?!

Scot telefonul din buzunarul deja plin de apă al blugilor și formez din nou numărul.

– Poliția! Poliția, vă rog... Am nevoie de ajutor! Mă numesc Emma Averell. Am sunat acum câteva minute. E vorba de familia mea! A intrat o femeie în casă...

Conexiunea e proastă, nu se aud decât pârâituri. Mai strig de câteva ori, apoi se întrerupe. Formez din nou numărul, dar nu aud decât o tăcere mormântală. Sunt pe cont propriu. Trebuie să intru. Copiii mei! Trebuie să ajung la copiii mei. Trebuie să ajung la Will.

59

CAROLINE

Băiatul nu e în pat.

Cana cu ciocolată fierbinte e abandonată pe podea, așa cum era mai devreme, atunci când am intrat în cameră ca să verific, dar acum văd unde i-a vărsat conținutul: între colțul patului și perete. E un băiețel tare viclean! A băut un pic,

asta știu sigur, fiindcă m-am asigurat că bea. Așa că, oriunde s-ar afla, pică de somn. Sub pat nu găsesc decât un dinozaur de plastic, care se zgâiește la mine. Băiatul nu e nici în șifonier. Caut în toate cotloanele, dar fiul Emmei nu e în camera lui. Afară fulgeră din nou și, în timp ce caut, șoptesc versurile cântecului:

Pot să am o părere?

Să pun în mișcare ăst lanț...

Uite, o lumânare și-o carte și un clopot...

Oare la închisoare ți se permite să asculți muzică? Îmi scot căștile fără tragere de inimă, iar acum cântecul se aude, cu un sunet metalic, din jurul gâtului meu. Ascult cu atenție. Nimic. Ies pe coridor și arunc o privire în camera lui Chloe, a cărei ușă a rămas deschisă. Fata e prăbușită pe pat, încă îmbrăcată, iar restul băuturii e vărsat pe cuvertură. Judecând după pata de salivă și după murdăria de pe bluză, se pare că i s-a făcut puțin rău. Are noroc că a vărsat. Câștigă câteva minute de viață în plus. A băut, ca toți adolescenții. Nu-i bine să amesteci alcoolul cu pastilele.

O las în plata Domnului și străbat coridorul, depărtându-mă de camerele copiilor. Unde să se fi dus plodul ăla ursuz? La tati? Intru în dormitorul lui Robert și îl aud sforăind. Doarme ca un copilaș, îmbrățișând o pernă ca pe un ursuleț de pluș. Cealaltă pernă zace, rece, pe partea goală a patului. Tentant! Să-l omor

acum? Nu. Planul era să încep cu cel mai mic și nu-mi place că nu știu unde e băiatul.

Caut în baia dormitorului matrimonial, dar nu e acolo. Nu-i nici în baia de pe hol, nici în camera de oaspeți. Casa începe să mă enerveze. De cât spațiu au nevoie oamenii ăștia? Mă întorc în camera lui Robert, mai caut o dată și mă uit în coșul cu rufe murdare din colț. Băiatul nu-i de găsit. Nu se poate să fi ieșit din casă, fiindcă am încuiat ușa în urma mea și am păstrat cheia la mine, așa cum am făcut și cu cheile de la ușa cea mare.

– Cine nu e gata îl iau cu lopata..., șoptesc eu, așezându-mă pe marginea patului. Mă enervez din ce în ce mai rău.

De parcă cineva ar vrea să-mi răspundă, se aude o bufnitură grea în celălalt capăt al patului. Mă încrunt. Cu siguranță că zgomotul a fost prea puternic ca să-l facă un băiețel. Ies din nou și mă uit pe fereastra cea mare. Aud un vaiet înăbușit, în care se împletesc văicăreala și deruta. Cred că i-am deranjat somnul lui Chloe atunci când am intrat în camera ei.

Îi văd silueta conturându-se, sprijinită de perete ca să se poată ține pe picioare. Capul îi tot cade în față, dar vine spre mine cu pași târșâiți. În mod evident, e hotărâtă să ajungă la scară și mă întreb dacă n-ar trebui să mă ascund și s-o las să cadă și să-și rupă gâtul, dar ochii ei încețoșați mă văd și se măresc, alarmați. Îi zâmbesc, iar ea scoate un suspin. Mă întreb cum

arăt. Sunt udă până la piele. Părul lung îmi atârnă peste față, după ce am căutat sub paturi. Îi zâmbesc în întuneric.

Genunchii îi cedează o clipă, dar rămâne în picioare și încearcă să se întoarcă. Merge împleticit spre fereastră, de parcă de acolo ar putea să-i vină ajutorul.

– Vai, Chloe, chiar că ești o adolescentă cu probleme! Ai face mai bine să renunți. O să adormi din nou în câteva clipe, se vede clar – iar dacă ai impresia că o să te duc în pat, greșești!

O privesc cum se lipește de geam, de parcă ar putea să iasă pe acolo.

60

EMMA

O piatră. O piatră din decorul grădinii. De asta am nevoie. Ceva, orice, cu care să sparg geamul. Vântul îmi biciuiește pielea cu plesnete de ploaie în vreme ce alerg spre capătul grădinii, alunecând pe iarba înnoroită. Mă arunc în genunchi, trag de pietrele grele și blestem obiceiul nostru de a angaja meșteri în loc să facem treaba cu mâinile noastre, și, ca atare, să avem cărămizi rămase prin curte de la treburi rămase pe jumătate neterminate.

Nu mai am suflu și suspin de furie și de neputință în momentul în care îmi dau seama

că pietrele au fost cimentate laolaltă, ca să creeze un model. Nu pot să le scot. Mă uit la ceas. E ora 1.54. Ce se întâmplă la 1.55?

„Concentrează-te, Emma, găsește un mod de a intra în casă! Gândește-te!“

Inima îmi tresare. Iazul! O, da, iazul nostru abandonat, în care au murit toți peștii și pe care nu ne-am deranjat să-l reumplem. Pe fundul iazului sunt pietre mari. Mă strecor spre celălalt capăt al grădinii, încercând să zăresc apa de la distanță, prin aversele de ploaie, când un fulger luminează cerul nopții. E urmat de un al doilea și-mi ridic privirea la casă, așteptându-mă s-o văd pe Caroline repezindu-se la mine. Dar văd altceva.

Chloe.

E ora 1.55. Luminată perfect de fulger, Chloe e lipită de fereastra ca de catedrală, cu palmele proptite lângă față, cu degetele întinse, de parcă ar fi imobilizată de un polițist în timpul arestării, cu gura deschisă într-un „O“ mare.

Timpul intră în coliziune. Simt geamul sub degetele mele. Simt covorul sub degetele picioarelor. Și eu m-am uitat pe fereastra aceea, sigură că se afia cineva sub ea, cineva care privea în sus, cineva care încerca să intre în casă. Oare Chloe mă vede? Oare eu am fost mereu cea care se afia aici, jos, privind în sus și încercând să intre în casă?

Oare asta vedea mama atunci când a găsit-o Nina lipită de geam – exact așa cum stă Chloe

acum –, murmurându-și numerele, la fel cum am făcut și eu? Chiar și cu atât de multă vreme în urmă, mama se afla aici, în noaptea *asta*, la ora 1.55? În tot acel timp în care, copil fiind, trăgeam de mama și țipam, ea mă privea pe mine, *acum*, în grădina asta?

Mă las să alunec în iaz. Apa rece și vâscoasă îmi ajunge până la coapse. Mă ghemuiesc, râcâind după pietrele netede de pe fund.

„Vin, Chloe!“, strig eu în gând, privind-o pe scumpa mea fetiță care alunecă în josul geamului. „Vine mami! Te rog, rezistă! Te rog, rezistă, puiul meu!“

Mai am timp până la ora 2.22 – trebuie să intru înainte de ora asta. E un adevăr pe care mi-l strigă fiecare fibră a ființei mele. Mă gândesc la mama. Îi simt mâna puternică, ce-mi strângea încheietura atunci, la spital. Preiau de la ea acea putere și, în cele din urmă, eliberez o piatră.

61

CAROLINE

O întind pe Chloe pe podea și o las acolo, dormind, proptită de perete, cu capul repezit înainte și cu picioarele depărtate, precum o flușturatică beată. Ceea ce și e, la urma urmei. Cred că o s-o las în poziția asta atunci când o s-

o ucid. Nu consider că merită să fie tratată cu deferență. Nici pe departe! E fiica maică-sii, asta-i sigur. Vrea, vrea, vrea. Și ia tot ce poate.

Un corp inert e greu, așa că stau o clipă ca să-mi întind spatele. În lumina unui fulger, ceva îmi atrage atenția dincolo de fereastră. O siluetă care străbate peluza, poticnindu-se. *Emma*. Bine, bine! Cară ceva în brațe. Ce să fie? O piatră?

– A venit mami, îi șoptesc eu lui Chloe, care, în sfârșit, și-a pierdut cunoștința, iar apoi mă întorc la parter ca să-mi întâmpin musafira.

Furtuna continuă, dezlănțuită. Odată cu următorul fulger, mă apropii de bucătărie și zăresc, dincolo de fereastră, fața Emmei, plină de furie și de teamă, cu părul ud, răvășit. Ea nu mă vede. Se îndreaptă spre ușa din spate. Mă apropii și o aud icnind în timp ce ridică piatra. N-ar putea să facă munca mea nici într-un milion de ani. N-ar rezista nici măcar o zi. Piatra se izbește, grea, de geamul gros, dar nu se întâmplă nimic. Emma încearcă din nou, de data asta cu mai multă forță, mârâind zgomotos, ca o campioană de tenis de la Wimbledon.

Geamul o să se spargă în cele din urmă. Iar atunci când o să se întâmple asta, o să fiu pregătită.

62

EMMA

Arunc piatra de mai multe ori în geamul ușii din spatele casei. Într-un final, sticla se sparge. Lovesc marginile crestate și-mi vâr mâna prin golul din mijloc. Cheia nu e în broască. Întind degetele, bâjbâind într-o parte, unde o lasă Robert câteodată, dar e prea departe. Nu mai am timp. Mă arunc prin rama geamului. Cioburile îmi zgârie pielea, îmi taie blugii și mi se înfig în șolduri, dar mă împing mai departe și mă prăbușesc, într-o grămadă inertă, pe podeaua bucătăriei. Mă ridic cât pot de repede, dar podeaua e alunecoasă – *ouă, sunt ouă sparte pe podea, trosc, trosc, trosc* – și mă împiedic. Dintr-odată, aud...

– Salut, Emma!

Caroline. Mă întorc, uluită, și o văd acolo, în spatele meu. Rânjește. Părul lung îi atârnă peste față, răvășit în șuvițe încâlcite.

– Ce naiba faci, Caroline?!

– Asta!

Fără veste, face un pas în față și, înainte să mă pot feri, mă lovește cu putere într-o parte. Mă împleticesc și mă dau înapoi, ducându-mi mâinile la locul în care m-a lovit. Sunt surprinsă să descopăr că lichidul pe care-l ating e cald. Cum poate să fie atât de cald? Și de lipicios? Mi se taie picioarele. Ridic mâna în beznă. Degetele îmi sunt închise la culoare. Sânge. E sânge. O, Doamne!

Mă prăbușesc pe podea. Dau s-o apuc de picioare, dar îmi trage un șut în braț. Mă sprijin

cu spatele de dulapul din bucătărie și-mi apăs mâna pe rana deschisă.

„M-a înjunghiat!“

Mi se prelinge sângele printre degete și mă chinui să-mi înăbuș un suspin adânc. După ce trece șocul, vine durerea. Nu e bine. Nu e bine deloc.

– Ce le-ai făcut? întreb eu.

„Ține-o de vorbă. Unde e poliția?“

Apăs mai tare, încercând să țin rana cât mai strânsă. Caroline își lasă arma pe blatul bufetului. E un ciob de sticlă groasă, lung de numai câțiva centimetri. Poate n-o să pățesc nimic grav. Poate.

– Deocamdată nu le-am făcut nimic. Dar echilibrez balanța, Emma!

Deschide frigiderul, scoate o sticlă de vin desfăcută, ia o înghițitură zdravănă și apoi se așază la masa înaltă și îngustă la care ne luăm micul-dejun.

– Tu mi-ai atacat prima familia! strigă ea.

– Ba n-am făcut nimic!

Simt că mi se răcește stomacul. De parcă aș avea în mine un morman de gheață care se topește.

– Aveam cinci ani!

– După accident, mama mi-a vorbit mereu despre soartă, spune ea. Mă tot dăscălea să nu fiu înverșunată și era de părere că trebuia să acceptăm tot ceea ce ne aducea soarta, pe care, de altfel, nu puteam s-o schimbăm. Debita

tâmpenia asta atât de des, încât, oricât de mult o iubeam, îmi venea s-o strâng de gât. Era atât de voioasă! Își justifica atitudinea susținând că așa ar fi vrut tati. Greșea, desigur. Cred că ceea ce ar fi vrut el ar fi fost să nu moară în chinuri, cu plămânii striviți de un volan, înainte să împlinească vârsta de patruzeci și cinci de ani.

Caroline dă drumul unui hohot scurt de râs și mai bea un pic de vin.

– Dar nu soarta a provocat accidentul, nu-i așa? De vină a fost faptul că eu și mama *nu eram de ajuns* pentru sfântul de taică-meu. Voia să împartă casa noastră cu un alt copil. Credea că mama m-a răsfățat. Credea că aveam o fire rece. Că-mi lipsea compasiunea. Că trebuia să am grijă de o altă persoană. Mama, în mod evident, nu era de acord. Mă iubea la fel de mult cum o iubeam și eu. Dar îl iubea și pe tata, iar el i-a băgat în cap ideea de a primi un cuc în cuibul nostru. Ea a fost de acord. Și apoi, deodată, n-am mai auzit decât „Emma, Emma, Emma". Se uită la mine, iar pe față i se citește o furie subită. Și uite unde i-a dus dorința asta! Pe unul, în coșciug, iar pe celălalt, într-un scaun cu rotile. În timp ce zăceam imobilizată pe bancheta din spate, am fost atât de furioasă! Îmi amintesc limpede totul. Soarele care strălucea. Pălăvrăgeala veselă a tatălui meu, în timp ce eu nutream numai furie. Făcusem o criză de nervi înainte de plecare. Țipasem și spărsesem lucruri, dar, pentru prima dată în viața mea, nu mi se

făcuse pe plac. „E atât de dulce! Emma – un nume frumos pentru o fetiță frumoasă!“ Se îndrăgostiseră de tine – chiar și mama – și se așteptau să te iubesc și eu. De parcă mi-ar fi păsat de viața ta tragică! Erau părinții *mei*! Pentru tine nu era loc printre noi.

Abdomenul îmi zvâcnește.

„Am fost înjunghiată! O, Doamne, am fost înjunghiată cu o bucată de sticlă, la fel cum s-a înjunghiat mama!“

Îmi imaginez ce mi s-ar fi putut întâmpla dacă aș fi ajuns să locuiesc cu familia ei. Caroline, ca soră mai mare, în locul lui Phoebe. Ce accident aș fi suferit acolo? S-ar fi chemat că aș fi nimerit din lac în puț. Stai așa... apă – oare aș putea să găsesc vreo oală pe care să pun mâna? Ceva care să poată fi folosit ca armă?

Îmi iau mâna de pe rană ca să deschid dulapul de lângă mine, dar Caroline se mișcă iute și-mi strivește degetele sub pantof. Durerea e de-a dreptul incandescentă. Scot un răcnet, retrăgându-mi mâna.

– Atunci s-a izbit de noi cealaltă mașină și totul s-a schimbat, continuă ea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în timp ce eu, pe podea, gâfâi de durere. După aceea, l-am auzit pe tata dându-și ultima sufiare și pe mama hohotind de un plâns horcăit, în timp ce-și tot pierdea și recăpăta cunoștința. Și până să-mi dau seama cât de nenorocită avea să fie viața mea de atunci înainte, am vrut să mă aplec între scaunele lor și

să spun: „Vedeți? Asta o să vă învețe minte!“ Soarta! Nu, n-am crezut niciodată în soartă. Până în clipa *aceea*: momentul în care ți-am auzit numele rostit pe coridorul spitalului. „Emma? Cealaltă fiică a Patriciei Bournett?“ Nu mi-a venit să cred! Emma Bournett! A fost ca și când cineva mi-ar fi turnat o găleată de apă rece în cap. Înțelegi, pe vremea când părinții mei au vrut să te adopte, eram prea mică de vârstă ca să-ți țin minte numele de familie, pe care, de altfel, nu-l auzisem rostit decât o dată sau de două ori. Ulterior am căutat prin hârtiile mamei, dar după accident ea a aruncat tot ce primise de la agenția de plasament. În timp, m-am împăcat cu gândul că n-aveam să aflu niciodată cine erai sau unde te aflai. Dar atunci, la spital, de cum ți-am auzit numele, mi-am amintit. *Emma Bournett*. Acela era numele tău.

– Nimic din ce spui nu s-a întâmplat din cauza familiei mele! spun eu. Nu e vina mea! Nici măcar n-am știut despre accidentul familiei tale! Eu...

– Ei, nu te mai văicări, Emma, ăsta e momentul meu! mă ia la rost Caroline, uitându-se la rana mea. Și poți să apeși cât vrei, sunt sigură că ți-am atins ficatul. Din păcate. Speram să supraviețuiești. Să fii judecată. Dar asta e! Uite, adaugă ea, aruncându-mi un șervet de bucătărie, asta poate să te ajute să mai rămâi în viață o vreme. Vreau să auzi ce urmează.

„Ficatul meu, o, Doamne, ficatul meu!“

Apăs șervetul cu putere. Poate că, totuși, lovitura n-a nimerit în ficat. În clipa în care Caroline s-a repezit la mine, m-am răsucit într-o parte. Poate că n-o să pățesc nimic grav. Mă gândesc intens la posibilitatea asta, în timp ce frigul se răspândește prin mine, venind dinspre burtă.

– Te-am urmărit. Trebuia să văd ce anume ai făcut cu viața ta după ce le-ai anihilat cu atâta nepăsare pe a mea și pe a mamei. În decurs de o oră, te-am văzut certându-te cu Phoebe și apoi cu o nefericită de femeie cu care te-ai întâlnit în fața clădirii în care lucrezi. Halal feminism! Îmi amintesc că-ți spuneam în gând, în timp ce-ți zgâriam mașina cu cheia: „Nu contează decât să-ți fie ție bine, Emma!“ La naiba cu solidaritatea feminină, nu? Așa îmi spuneam în timp ce scriam bilețelul și ți-l puneam sub ștergătorul de parbriz. Grosolan, pentru mine, dar la obiect: TICĂLOASĂ. M-am simțit bine. Soarta ne adusese laolaltă cu un motiv. Așa că, în mod firesc, te-am urmărit până acasă. Am văzut casa asta. Soțul. Copiii. Prietenii. Totul era al naibii de perfect.

– Nimic nu e perfect, spun eu.

„În afară de copiii mei!“

O, copiii mei! Unde sunt? Unde e Robert? De ce nu-i apără?

– Unii oameni nu merită ceea ce au, spune ea. Iau totul, iar după aceea trec prin viață neatinși. Nu puteam să te las să treci pe lângă mine

neatinsă! A fost foarte ușor să-i plătesc pe puștii ăia ca să-ți ia portofelul, astfel încât să te pot întâlni în persoană. La fel de ușor a fost și să-ți tai cauciucul. Iar ideea de a-l urmări pe Robert – un dar de la Dumnezeu! Barul acela? Perfect! Și apoi mi-am făcut un plan complicat, care presupunea să-ți devin clientă sau să ne împrietenim, dar aveai atâta nevoie de atenție, încât ai făcut tu totul. Mi-ai trimis mesaje. Prima dată când ai venit la mine și ai stat în mașină, am crezut că *știai*. Dar nu, era doar o încercare jalnică de a te împrieteni.

– Nu le face rău copiilor mei! Te rog! Nu ți-au făcut nimic.

Caroline are cuțitul la îndemână, iar eu nu sunt în stare să mă reped la ea. Nu cred că aș putea nici măcar să mă ridic în picioare. Însă trebuie să fac ceva. Dar ce? Mă simțeam atât de *atrasă* de persoana ei! Și mă simțeam în siguranță lângă ea – fiindcă, atâta vreme cât îi eram în preajmă, asta însemna că știam unde era și ce făcea. Acționau din nou frânturile de viitor infiltrate în prezent.

– Te-am privit de jos, din grădină, în nopțile tale de insomnie. Starea în care te aflai mi-a picat ca un plocon. N-a trebuit decât să-ți hrănesc paranoia. Sticlele de lapte sparte, telefonul dat la școală în ziua în care l-ai zgâlțâit pe copilul ăla. Și a fost ușor să sun la biroul tău în calitate de potențială clientă, iar apoi să stabilesc programări la alte firme, în caz că

verifica cineva. Totul – pregătit pentru acele evaluări postate pe internet la momentul potrivit. Ca să-ți dau lovitura finală, conchide ea, rânjind din dosul sticlei de vin. Așa cum i-am dat lui Phoebe lovitura care a proiectat-o dincolo de bordura trotuarului, în fața mașinii. Asistentele medicale sunt puternice. Facem muncă grea.

Phoebe! Biata Phoebe și-a văzut iarăși moartea cu ochii din cauza acei nopți fatidice din trecut.

– Apoi, desigur, mai era Patricia, spune Caroline. N-am avut nevoie decât de câteva clipe ca să-i curm suferința. N-a trebuit decât să ies din camera mamei mele, să merg pe coridor și să intru apoi în camera Patriciei ca să rezolv treaba, după plecarea ta. Nu s-a opus atunci când i-am pus perna pe față. I s-au zbătut brațele, asta a fost tot. În alte dăți a fost mai rău.

Încep să tremur în momentul în care frigul îmi ajunge la degetele de la picioare. Caroline a ucis-o pe mama mea. A încercat s-o omoare pe Phoebe. Are de gând să-mi omoare familia. Mă uit la ceasul de la cuptor. E ora 2.08. Următorul moment important e 2.18. Dacă n-a existat niciodată șansa de-a o opri? Căutăm înțelesuri în tot, dar dacă nu există înțeles? O distorsiune în timp, fără nici un scop. O prăpastie aleatorie a universului. Una dintre mâini, cu degete reci ca gheața, îmi cade de pe șervetul pe care-l țin pe rană și apoi se oprește pe podea. Nu cred că o

să apuc ora 2.18. Cred că până atunci o să fiu moartă, aici, pe podeaua bucătăriei.

63

CAROLINE

Mă apropii de locul în care s-a prăbușit pe podea și mă las pe vine lângă ea. Chiar și în lumina asta slabă, văd cât de palidă s-a făcut.

– Nu mai e mult, Emma, spun eu. Știi, n-aveam de gând să le fac rău alor tăi. Nu ăsta a fost planul meu inițial. Credeam că aveai să fii arestată fie pentru uciderea mamei tale, fie pentru cea a lui Phoebe – și asta ar fi fost tot, dar soarta a avut alte planuri. Dacă mă gândesc, așa e mult mai bine. Ideea de a-ți ucide familia nu mi-ar fi venit dacă nu mi-ai fi povestit despre temerile tale în legătură cu ziua de naștere a maică-tii și despre faptul că erai îngrozită că urma să repeți ceea ce a făcut ea. Tu mi-ai spus câte ceva, iar Robert a umplut golurile. Am de gând să-ți transform temerile în realitate. O să-i sufoc pe toți. În ziua în care împlinești patruzeci de ani. La mulți ani, Emma Nebuna!

– O să fii prinsă!

Cuvintele ei nu sunt decât o șoaptă. Discuția noastră e aproape de sfârșit. Abia mai ține ochii deschiși. O așteaptă inconștiența și somnul fără

sfârșit. Cealaltă mână îi cade de pe rană, iar respirația i se liniștește.

– Știi, nu mă prea tem de perspectiva asta. Din vânzarea casei n-o să-mi rămână nimic. Pe cardurile de credit am împrumutat cât de mult se putea. Iar de-a lungul timpului mi-am vărsat frustrarea pe câțiva bătrâni – și nu întotdeauna atât de discret pe cât ar fi trebuit. Am remarcat că există o oarecare „îngrijorare“ ori de câte ori iau în îngrijire pacienți în vârstă. Oamenii încep să privească mai atent atunci când moare câte unul. Și știi cum sunt oamenii: dacă fac cercetări, e imposibil să nu găsească ceva. Închisoarea o să fie o soluție perfectă pentru mine. Un spațiu numai al meu. Facturile nu mă mai privesc. Nu trebuie să mai șterg la fund pe nimeni în afară de mine. Așa că n-au decât să mă prindă!

Îi văd degetele care zvâcnesc pe podea. Ochii i se închid. Ascult o clipă. Tăcere. Nu mai respiră. Mă uit la ceasul de la cuptor.

„Ora decesului: 2.16 noaptea, domnule doctor!“

Mă ridic în picioare și genunchii îmi trosnesc – da, închisoarea o să fie un loc mai bun și pentru încheieturile mele – și mă întorc spre interiorul casei. E timpul să-l găsesc pe băiat.

Tocmai sunt pe punctul de a căuta prin caraghioasa lor cameră de zi, când văd sticla de vin pe care am scăpat-o pe podeaua din hol. Mă

uit la locul în care s-a oprit. Sticla e lângă ușa mică a unui dulap de sub scară. Desigur! Unde să se ascundă un copil, dacă nu acolo?

Am dreptate. S-a lipit de perete, cu genunchii vârâți sub bărbie. Fulgerele luminează puternic în spatele nostru. Îmi las capul într-o parte, privindu-l printre lațele de păr ud.

– O, iată-te! spun eu pe tonul blând și calm pe care-l folosesc cu pacienții mei.

Mă trag îndărăt sprijinindu-mă în călcâie și întind mâna. El se uită lung la ea, iar apoi iese, șovăitor. Îi zâmbesc în clipa în care mă ia de mână și după aceea mă pun între el și bucătărie, ca să nu vadă corpul inert al mamei lui, prăbușit pe podea. Copiii sunt foarte ciudați. Aproape întotdeauna fac ce li se spune, chiar dacă știu că nu e bine. Se urcă în mașina unui străin. Primesc dulciurile pe care li le oferi. Te iau de mână. Îl conduc spre scară, iar el mă urmează atunci când încep să urc. Treptele ne scârțâie sub tălpi.

– Du-te înapoi în pat, șoptesc eu.

El nu răspunde. Îmi pun căștile și zâmbesc.

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot...

Deja mă simt mai calmă.

În curând totul o să fie dus la îndeplinire.

64

EMMA

Nu sunt moartă. De cum se îndepărtează Caroline, de mână cu Will, trag aer adânc în piept și mă răsucesc până când ajung în genunchi. În fața ochilor mi se rotesc stele verzi care amenință să lase în urmă numai întuneric, adunate într-un val de greață și de durere, dar n-am timp să mă opresc. La ora 2.18, Caroline l-a găsit pe fiul meu ascuns în dulap. Am patru minute ca să urc scara.

Capul mi se umple cu goluri de timp. O amintire.

Mami e ghemuită în fața ușii, cu un zâmbet prea larg pe față, ivit de după perdeaua încâlcită a părului. În spatele ei, casa e cufundată într-o beznă granulată. E noapte. Nici una dintre noi nu se mișcă, iar zgomotul furtunii de afară se aude puternic, de parcă una dintre ușile de la intrare s-ar fi deschis. Simt un vânticel care confirmă asta. Poate că a rămas deschisă ușa din spate.

Un fulger o luminează pe mami. E udă până la piele. Ochii îi sunt ciudați. Goi. Se uită la mine, dar nu mă vede. Se uită la ceva aflat dincolo de mine, ceea ce o face să pară și mai înfricoșătoare, și mai ciudată decât de obicei. Vreau să mă zgâlțâie din nou, ca să fiu sigură că asta e mămica mea.

Își lasă capul într-o parte și tace vreme îndelungată. Apoi spune:

– O, iată-te!

Vocea îi e blândă. Calmă.

Mă târăsc până la dulap, trecutul și prezentul contopindu-se. Cred că Will și Caroline aproape

au ajuns în dormitorul lui. Dulapul se cască larg în fața mea. O altă amintire. Recentă, de data asta.

– *Să nu spui nimănui, dar asta e ascunzătoarea secretă a lui mami, îl lămuresc eu, iar privirea i se întoarce la mine. Poate fi și ascunzătoarea ta, dacă vrei. Dar atunci când ai un secret, e de la sine înțeles că nu poți să-l spui nimănui. Nici măcar lui tati. Bine? Trebuie să rămână numai al nostru. Știi, ăsta-i locul nostru special.*

Îmi vâr mâna în dulap și scot de acolo o crosă veche de golf. Apoi mă împing în picioare și mă târăsc în sus pe scări cât pot de repede, ținându-mă strâns de balustradă. Ajung la capăt. Cu mâna încă încleștată pe lemnul balustradei, aud zgomote ciudate pe coridor. O voce spune:

– Mami...

Abia dacă e o șoaptă. Chloe a rostit-o. E prăbușită, lipită de perete, abia putând să-și țină capul ridicat. Încearcă să facă semn spre camera lui Will, dar nu e nevoie să-mi arate. Trăiesc momentul ăsta de când aveam cinci ani. Mă mișc mai repede acum, fără să-mi pese că sângerez, fără să-mi pese că abia îmi mai simt picioarele. Aud cum picioarele lui Will izbesc în saltea. Împing ușa camerei lui...

Lângă pat, mami, cu părul atârnându-i peste față, e aplecată deasupra lui Phoebe și apasă cu putere o pernă peste capul surorii mele, sufocând-o. Geme de efort, fiindcă Phoebe se zbate foarte tare și-i aud icnetele îngrozite, care ies înăbușit de sub

pernă. Incremenită de frică, nu mai văd decât picioarele lui Phoebe, care izbesc în saltea în timp ce ea se arcuieşte şi se zbate. Apoi picioarele se ridică în aer şi se rotesc, de parcă ar încerca să şuteze. Phoebe.

Fac un pas în faţă, iar vechea podea de lemn scoate un scârţâit. Mama întoarce capul spre mine, cu ochii mari, speriaţi.

– Emma..., rosteşte ea, surprinsă.

Se îndreaptă de spate. Iar apoi, deodată, fără nici un avertisment, se roteşte iute într-o parte şi se prăbuşeşte, ca moartă, pe covorul subţire.

Cu părul atârnându-i peste față, Caroline stă aplecată deasupra lui Will și ține apăsată o pernă pe fața fiului meu, sufocându-l. El se zbate, ea geme din pricina efortului, iar una dintre căști îi cade din ureche, lăsând să se audă un vaiet subțire de muzică metalică, ce se îmbină cu zgomotul pe care-l fac picioarele lui Will izbind în saltea.

Ridic crosa de golf și fac un pas în față. Podeaua scârțâie. Caroline își întoarce capul spre mine, cu ochii mari, uimiți.

– Emma! strigă ea, surprinsă.

Se îndreaptă de spate, iar eu, cu toată furia care răbufnește din mine sub forma a ceva între țipăt și geamăt, o izbesc cu crosa cât pot de tare. Crosa se oprește în craniul ei. Caroline se învârte în loc, după care se prăbușește pe covor.

– Lua-te-ar naiba, Caroline! bâigui eu cu răsuflarea tăiată, rămasă în picioare lângă ea, cu

crosa ridicată în eventualitatea că s-ar mai mișca. Înghiți-te-ar iadul!

Crosa i-a lăsat o adâncitură în craniu. Ochii îi pâlpâie. Am doborât-o pe vecie.

Mă prăbușesc pe pat și îl trag pe Will spre mine.

– S-a terminat, puiul meu!

Afară, dominând zgomotul furtunii, se aud sirenele mașinilor de poliție. Îmi îmbrățișez mai tare copilul, iar apoi celălalt pui al meu intră în cameră, clătinându-se, și-și lasă capul pe genunchiul meu. Strâns lipită de ambii mei copii, încep să plâng, ușurată. Apoi îmi pierd cunoștința. Copiii sunt în siguranță. S-a terminat, în sfârșit!

65

Scot florile moarte din mica vază de la baza pietrei funerare și le înlocuiesc cu niște panseluțe viu colorate, proaspete. Nina mi-a povestit că mama se umplea de bucurie la vederea lor. Mai nou aflu multe de la Nina, absorb totul, încercând să descopăr cine a fost cu adevărat mama.

Mă ridic, mulțumită. Îmi scutur de praf genunchii și paltonul, ignorând durerea de sub coaste. Am avut noroc. M-am răsucit destul de mult încât ascuțișul bucății de sticlă să nu-mi

străpungă ficatul. Deși am pierdut mult sânge, am fost externată în câteva zile.

Uneori pun fiori și pe mormântul lui Jackie, mama lui Caroline. Mă bucur că am avut șansa de a o întâlni. Era plină de căldură sufletească, chiar dacă suferea. Atunci când ne-am văzut, ea a plâns mult și am plâns și eu. Apoi am discutat despre cei pe care i-am pierdut și despre tragediile pe care le-am trăit. Jackie avea multă dragoste de dăruit. A suferit un atac cerebral masiv și a murit la două săptămâni după ziua în care am împlinit patruzeci de ani, la câteva zile după ce s-a aflat că fusese inițiată o investigație în legătură cu moartea câtorva pacienți de care Caroline avusese grijă în ultimii ani. În paralel, a început și una legată de tentativa de omor asupra familiei mele.

O mulțime de oameni așteaptă răspunsuri de la Caroline, dar n-o să le afle niciodată. Am lovit-o rău cu acea crosă de golf și i-am provocat leziuni craniene grave. Nu e într-o stare vegetativă, dar nici nu e departe de așa ceva. Uneori aproape că-mi pare rău, dar îmi trece repede. Mă îndoiesc că femeia asta o să răspundă vreodată în fața instanței pentru faptele ei, dar eu deja am condamnat-o pe viață. Iată un gând care mă liniștește.

Dau drumul la instalația de încălzire din mașină, pornesc motorul și apoi ies din cimitir. De obicei, Phoebe vine cu mine, dar astăzi merge la o ședință de fizioterapie. Și ea se recuperează

repede, însă vigoarea asta nou dobândită s-ar putea să aibă o legătură cu sclipirea cea nouă pe care i-o văd în ochi. Darcy a tot vizitat-o la spital și bănuiesc că lui i-au dispărut sentimentele pe care credea cândva că le avea pentru mine. El și sora mea se ciondănesc tot timpul și-mi place că asta o face pe Phoebe să râdă. Prezența lui îi face bine și cred că se potrivesc. Phoebe e mai veselă acum, după ce a renunțat la toată furia ei. Cu toții suntem mai veseli. Mai buni unii cu alții. Phoebe nu mai vrea să vorbească despre trecut, iar eu îi respect dorința. Acum totul se învârte în jurul ideii de a merge mai departe și nu pot să-mi învinovățesc sora că nu mai vrea să privească în urmă. Noi două ne apropiem tot mai mult. Discutăm mai mult. Suntem sincere. În prezent, după ce ne-am biruit furia o dată pentru totdeauna, Phoebe a redevenit sora mea mai mare. Ne protejăm una pe alta și mă bucur că ea n-a dat fuga înapoi în Spania. Plănuiește să devină specialistă în psihoterapia prin artă și am remarcat că lucrările ei de acum sunt mai bune decât cele din ultimii ani. Emană mult mai multă degajare. Poate că sora mea o să reușească să trăiască din artă, după cum a visat mereu.

Eu și Robert mergem mai departe, deși în direcții diferite. Casa a fost vândută, iar el a intrat în afaceri împreună cu Alan. Le doresc noroc amândurora. Pentru Robert, asta ar putea fi cea mai bună alegere. Am senzația că el și

Michelle o să se apropie din ce în ce mai mult și, într-adevăr, deja petrec mult timp împreună. Eu n-am mai întâlnit-o. Ea nu m-a iertat pentru tăcerea mea în privința relației dintre Chloe și Julian.

Legătura celor doi n-a supraviețuit nopții în care am împlinit patruzeci de ani, ceea ce n-a surprins pe nimeni, în afară de Julian. După ce Michelle l-a dat afară, așa cum era de așteptat, el s-a întors la Chloe, pe care, însă, o maturizase ciocnirea cu moartea. În consecință, ea a lăsat în urmă acea primă iubire de tinerețe. Acum fiica mea e studentă la o facultate din zonă, ceea ce mă bucură. Însă ea a făcut alegerea asta ca să fie aproape de noi, nu de Julian. Iar judecând după cât de des îi apare numele în discuții, sunt sigură că se vede cu un băiat de vârsta ei, pe nume Darren. Chiar și Will a început să chicotească ori de câte ori se amintește de el.

Will a suportat destul de bine ideea divorțului. Eu și Robert suntem hotărâți să facem ca totul să fie cât mai ușor pentru el, după ce a avut de suferit atât de mult. I-au trecut stările de mutenie sumbră și a redevenit băiețelul meu cel voios. Cred că acum, după ce a trecut ziua mea de naștere, nu-și mai simte capul „ametit".

Amândoi suntem al doilea născut din familie, la fel cum a fost și mama.

Am aflat că, în perioada insomniei care m-a torturat, nimeni nu i-a povestit fiului meu despre cele întâmplate între mama și Phoebe.

Nici aceasta din urmă, nici tatăl lui. Nu-i spunea nimeni ce să deseneze. Vedea și el frânturi din viitor, chiar dacă, la fel ca mama și ca mine, nu știa ce sunt. Cel mai bun mod în care le putea explica era să spună că viziunile îi încărcau capul și că i-l amețeau. Ca să se simtă iarăși normal, trebuia să deseneze. Dar toate acele stări neobișnuite l-au făcut să se închidă în el.

Patricia, eu și Will. Captivi ai acelui moment – viitorul care sângera în noi. O, sărmana mea mea mamă, care a murit convinsă că înnebunise și că încercase să-și omoare copilul! Dintre noi trei, mama a fost cea care deținea „harul" cel mai puternic. Viitorul se scurgea în ea. În toate acele clipe în care se decupla de la realitate, mama juca, de fapt, scene care nu se petrecuseră încă. În acel răstimp, avea capul „amețit", așa cum urma să-l aibă și Will. Mama n-a avut nici o clipă intenția de a-i face rău lui Phoebe. Era captivă în acel moment din viitor, prinsă în faptele lui Caroline, copleșită de ele. Nimic din ceea ce făcea nu era din voia ei.

Încă mă gândesc la clipa în care, de pe patul de spital, m-a apucat de încheietura mâinii. Oare știa? Oare, zăcând în patul acela, își dăduse seama de tot? Pe măsură ce se apropia ziua mea de naștere, înțelesese adevăratul sens al „nebuniei" de care suferise ea în trecut? Oare voia să mă avertizeze? Am păstrat bucățica aceea de hârtie pe care mi-a dat-o Sandra. Mă uit la ea

uneori, la numele meu scris de sus până jos. Mama încă suferea, în adâncul sufletului, de neliniștea aceea legată de mine, chiar dacă nu știa de ce. M-a iubit. Ne-a iubit pe amândouă, pe mine și pe Phoebe.

Încerc să nu mă gândesc prea mult la toate astea, dar uneori, așa cum s-a întâmplat și astăzi, după ce i-am vizitat mormântul, îmi amintesc de ziua în care Nina a trecut pe la mine, la scurtă vreme după ziua mea. Atunci am stat împreună în noul meu balcon, am băut vin și am discutat despre uroboros.

– Tot ce s-a întâmplat e un uroboros, mi-a destăinuit Nina.

– Poftim?! m-am mirat eu.

– Uroborosul e un simbol. O imagine circulară a unui șarpe care își înghite propria coadă. Unde începe și unde se sfârșește șarpele? Fiind un lanț dispus în formă de cerc, e infinit. Un paradox.

Nina a privit în depărtare, adâncită în gânduri.

– Ori de câte ori mă gândesc la ceea ce ți s-a întâmplat, văd uroborosul cu ochii minții. Asta e tot un paradox. Înțelegi?

Am clătinat din cap, nedumerită. Nu avusesem timp să analizez toate semnificațiile întâmplărilor din trecutul apropiat, fiind prea ocupată cu poliția, cu despărțirea de Robert și cu lacrimile vărsate din cauza atâtor traume.

– Explică-mi!

– Bine. Să începem cu mama ta. Dacă Patricia n-ar fi fost bântuită de momentul acela din viitor care se scurgea în subconștientul ei, n-ar fi încercat s-o sufoce pe Phoebe, n-ar fi suferit șocul și n-ar fi ajuns într-o clinică securizată. Mă urmărești?

Am dat din cap în semn că da.

– Iar dacă mama ta n-ar fi ajuns în acea clinică securizată, atunci tu și Phoebe n-ați fi ajuns în grija statului, continuă ea. Prin urmare, mama și tatăl lui Caroline n-ar fi venit să te adopte și n-ar fi avut loc accidentul de mașină care a lăsat-o infirmă pe ea și care l-a ucis pe el. Iar dacă Patricia nu s-ar fi izbit cu capul de oglinda aceea, nu doar că tu și Will n-ați fi moștenit acea distorsiune a timpului, dar, mai important de-atât, Patricia nu s-ar fi aflat în aceeași secție a spitalului în care era internată și mama lui Caroline și, astfel, aceasta din urmă nu te-ar fi întâlnit și nu te-ar fi urmărit.

Nina a mai luat o gură de vin.

– Viața voastră ar fi fost cu totul alta, într-un alt loc și într-un timp lipsit de distorsiuni, fără amenințarea lui Caroline, fiindcă nu s-ar fi întâmplat nimic care să vă aducă laolaltă sau care s-o facă să te urască. Nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut.

A ridicat paharul de vin și și-a plimbat degetul peste cercul ud de sub el.

– Acum înțelegi? Întâmplările din viitor n-ar fi avut loc dacă Patricia n-ar fi fost bântuită de ele

în trecut. E un uroboros. Unde începe și unde se sfârșește? Viața ta se desfășoară într-o buclă circulară, asemănătoare șarpelui care se înghite pe el însuși. Eu nu pot să accept așa ceva! Sărmana ta mamă! Dacă ar fi știut ce i se întâmpla!

Nu, nu mă gândesc prea des la toate astea. Sunt lucruri pe care nu poți încerca să le înțelegi.

Dacă ai face-o, ai înnebuni.

Epilog

Mă întorc la serviciu tocmai la timp pentru întâlnirea pe care o am la ora patru. Alma, noua mea recepționeră și asistentă, mă întâmpină cu o cană de cafea și cu un zâmbet. Birourile noastre sunt mici, dar primitoare, și am un sentiment de mândrie în clipa în care mă așez la birou. Da, mi-am înființat propria firmă de avocatură.

În ciuda scuzelor și ofertelor, n-am avut de gând nici o clipă să mă întorc la firma la care am lucrat. Noi începuturi și alegeri curajoase, asta am decis că o să fie viața mea de acum încolo. Și deja s-a dovedit că n-o să duc lipsă de clienți. Se pare că sunt respectată și că am legături, iar recomandările foștilor clienți mi-au furnizat unii noi. Prima clientă cu care am bătut palma a fost Miranda Stockwell, căreia i-am

obținut custodia comună a copiilor. Și Darcy îmi trimite destui clienți, iar potențialul nou client din după-amiaza asta e colegul doctoriței Morris. Bănuiesc că nici psihiatrii nu pot să salveze toate căsniciile.

Alma mă sună pe linia de telefonie internă ca să mă anunțe că el a sosit, iar eu îi cer să-l conducă la mine. Mă ridic să-l întâmpin, zâmbind.

– Domnule doctor Martin! exclam eu.

– Te rog, spune-mi David!

– Iar eu sunt Emma.

Deodată, în timp ce-i fac semn să ia loc, regret că nu mi-am împrospătat rujul de pe buze. E scoțian și arată foarte bine, dar are o înfățișare oarecum răvășită, de om hăituit.

– Iar el e...? întreb eu, uitându-mă la băiețelul de lângă David, care pare să aibă opt sau nouă ani.

– Adam. Fiul meu adoptiv, răspunde doctorul David Martin. Suntem într-o situație dificilă. Vreau să divorțez de soția mea, mama lui Adam, dar fiul meu vrea să rămână cu mine.

Băiețelul încă nu i-a dat drumul la mână.

– Înțeleg. Situația e neobișnuită, dar problemele legate de ea nu sunt imposibil de rezolvat, spun eu.

Adam îi aruncă lui David o privire plină de speranță.

„La mijloc trebuie să fie o întreagă poveste!“, îmi spun eu, curioasă.

Îmi plac cei doi și vreau să-i ajut.

– În urmă cu câțiva ani, tatăl lui Adam a murit într-un accident. Adam a avut noroc că a scăpat. A fost dificil, iar soția mea... ei bine, uneori e instabilă din punct de vedere psihic. Vreau să mă asigur că dacă divorțez de Louise, copilul n-o să rămână cu ea.

– Nu vrei să rămâi cu mama ta?

– Nu, răspunde băiatul, clătinând din cap cu hotărâre. Mama nu mai e la fel ca înainte.

– Vrei să te duci la Alma, la recepție? Are câteva jucării și cărți cu benzi desenate. Dacă-i spui că te-am trimis eu, s-ar putea să găsească și niște dulciuri pentru tine. Ne-am înțeles?

Perspectiva pare să-l bucure. Eu și David așteptăm să se închidă ușa în urma lui. Abia atunci ne reluăm discuția.

– Crezi că ne poți ajuta? întreabă David.

– Ce-ar fi să-mi povestești mai multe? Apoi o să văd ce pot să fac.

O jumătate de oră mai târziu, mă uit pe fereastră la David și la Adam, care tocmai au ieșit din clădire. David își ridică privirea și-mi zâmbește, iar eu simt fiuturi în stomac. Arată bine și e un om interesant. Iar, din câte mi-a spus, am înțeles că amândoi am trecut printr-o uriașă furtună emoțională. Dar, pe de altă parte, oamenii au tendința de a lăsa trecutul în urmă. Poate că ar trebui să fac și eu la fel. Spre deosebire de felul în care l-am tratat pe Parker

Stockwell, dacă doctorul David Martin mă invită la cină, cred că o să mă duc.

În definitiv, ce ar putea să meargă prost?

Mulțumiri

În primul rând, vreau să-mi exprim recunoștința față de Jess Burdett și de Suzanna Mackie pentru fabuloasa seară pe care am petrecut-o împreună, discutând despre greutățile pe care le întâmpină, în diferite situații, femeile care muncesc și care încearcă să mențină un echilibru între familie, sentimentele de vinovăție, bărbați și așa mai departe, despre cât de obositoare sunt toate astea și despre faptul că, paradoxal, ne alungă somnul. A fost un adevărat chiolhan cu vin și cu hohote de râs, iar cartea de față nu s-ar fi născut fără seara aceea. S-o mai facem o dată, vă rog, fiindcă voi sunteți, în mod evident, muzele mele!

Mai departe, trebuie să le mulțumesc lui Luke Woellhaf și Jemimei Jennings, de la Left Bank Pictures. Crearea versiunii televizate în paralel cu scrierea cărții ne-a solicitat pe toți, iar voi ați fost și continuați să fiți uimitori. O spun din nou, cartea asta n-ar fi nici pe departe atât de bună fără ideile și sfaturile voastre. De asemenea, îi mulțumesc lui Andy Harries că m-a făcut să simt că sunt parte din familia Left Bank

și fiindcă a fost enervant de bun la depistarea problemelor apărute în scenarii.

Multe mulțumiri lui Junot Díaz și Nikitei Gill fiindcă mi-au permis să fur din cuvintele lor, precum și lui Tim Elsenburg fiindcă mi-a permis să folosesc unul dintre uluitoarele lui cântece în spațiul acestei povești nebunești. Dragi cititori, dacă nu aveți în lista de cântece nici unul dintre albumele formației Sweet Billy Pilgrim, rectificați acest neajuns!

Multe mulțumiri Bariei Ahmed, care și-a trecut privirea avocățească peste text, verificându-i corectitudinea. Încă mi se pare uluitor că ești o atât de mare excentrică și, în același timp, o profesionistă atât de perspicace, dar de asta te iubesc. Haide să ne lansăm cât mai curând într-o nouă aventură, te rog!

Ca întotdeauna, le mulțumesc din sufiet răbdătorilor mei redactori, Natasha Bardon și David Highfill, precum și echipelor din care fac parte: cea de la HarperCollins UK și, respectiv, de la William Morrow. În plus, le mulțumesc Juliei Wisdom și lui Kathryn Cheshire, de la HarperFiction, pentru lectura la prima mână și pentru observațiile lor pertinente. Dragele mele Julia și Kathryn, îi datorez fiecăreia dintre voi câte o sticlă de vin sau un cocktail, la alegere – cel puțin unul!

Mulțumiri lui Veronique Baxter și lui Grainne Fox, agentele mele de fiecare parte a Atlanticului – voi două îmi păziți sănătatea

mentală și îmi suportați toate toanele. Vă sunt recunoscătoare pe veci pentru ajutor și prietenie. Multe mulțumiri și echipei de la David Higham, care se ocupă cu drepturile de autor în străinătate, fiindcă m-a ajutat să-mi vând cărțile în întreaga lume!

A fost o perioadă nebună pe tot globul și, având în vedere suferințele prin care au trecut atâția oameni, îi sunt recunoscătoare oricui mai pune mâna pe o carte, îi susține pe scriitori și, să sperăm, se bucură de roadele muncii noastre, așa că mulțumirile mele cele mai călduroase se îndreaptă către voi, cititorii. Se spune de foarte multe ori – asta, fiindcă e adevărat – că voi faceți ca tot efortul să merite. Și, desigur, îi mulțumesc lui Teddy că mi-a ținut companie în decursul diferitelor carantine și că apoi m-a obligat să ies din casă și să-mi limpezesc gândurile la câte o plimbare prin parc. Teddy, să știi că ești un câine foarte bun.

Cântec din filmul *Vrăjitorul din Oz* (1939)

Vedetă de televiziune și antreprenor englez, cunoscut pentru rolul său ca judecător la emisiunile de talente cum ar fi: *Pop Idol*, *The X Factor*, *Britain's Got Talent* și *American Idol*

Lumânare, carte și clopot

Site de recenzii, fondat în 2007, în Danemarca

Carrie, primul roman al scriitorului american Stephen King, publicat în 1974